

Cuộc Sống Mang Bầu Của Nam Y Tá

Contents

Cuộc Sống Mang Bầu Của Nam Y Tá	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5: Tôn Trọng Chút Cho Tôi!	14
6. Chương 6: Thực Sự Là Sở Thích Quái Gở!!!	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	66
21. Chương 21	70
22. Chương 22	72
23. Chương 23	76
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	87
28. Chương 28	91
29. Chương 29	94
30. Chương 30	97
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	104
34. Chương 34	107
35. Chương 35	111
36. Chương 36	113
37. Chương 37	117
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	137
43. Chương 43	140
44. Chương 44	144
45. Chương 45	147
46. Chương 46	150
47. Chương 47	153
48. Chương 48	155
49. Chương 49	160
50. Chương 50	165
51. Chương 51	167
52. Chương 52	170
53. Chương 53	172
54. Chương 54	175
55. Chương 55	177
56. Chương 56	180
57. Chương 57	182
58. Chương 58	184
59. Chương 59	187
60. Chương 60	189
61. Chương 61	192
62. Chương 62	194
63. Chương 63: Phiên Ngoại 1: Dịch An	198
64. Chương 64: Phiên Ngoại 2	202
65. Chương 65: Phiên Ngoại 3: Phương Trạch - Vũ Thần	205

Cuộc Sống Mang Bầu Của Nam Y Tá

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, sinh tử văn, hiện đại văn, (ngụy?) tra công x xù lông thích phun (lời)thích bạo miệng thụTình Trạng: ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-mang-bau-cua-nam-y-ta>

1. Chương 1

Phòng cấp cứu bệnh viện XX.

Một người đàn ông lớn lên xấu xí vóc người cao gầy như trúc xông đến trước mặt người ta mệnh lệnh nói: “Vũ Thần! Vừa rồi mới tới một bộ dụng cụ chữa bệnh, cậu mau đi hỗ trợ dọn dẹp một chút.”

“Ồ...” Vũ Thần ứng tiếng một chút, đợi đến sau khi người đàn ông ấy quay lưng qua, sắc mặt Vũ Thần đã trở nên xanh cứng rồi, ngũ quan cũng hoàn toàn cứng ngắc luôn. MD, sao lại bảo tôi đi làm cu li, phòng cấp cứu này không có nổi một công nhân vận chuyển sao? Tôi chính là y tá a! Có y tá nào ở bệnh viện kiêm chức công nhân vận chuyển không? Nam y tá thì không phải y tá a? Nam y tá thì phải làm cu li chắc!! Làm một chủ nhiệm thì giỏi chắc, mọi người! Vũ Thần phát tiết vô hạn bất mãn đối với bệnh viện, trong lòng tức giận chỉ kém cầm lấy túi huyết tương trên tay về nát thôi.

Đừng khinh người ta, nam y tá cũng là hộ lý chăm sóc người bị thương, Vũ Thần sau khi treo túi huyết tương lên cho bệnh nhân, tạm thời ngăn lại xung động muốn mắng chửi liền chạy ra ngoài dọn bàn dụng cụ điều trị.

Đừng tưởng rằng y tá đều là nữ, toàn quốc đăng kí y tá trong nam y tá chính là chiếm tỷ lệ một phần trăm, không sai, Vũ Thần chính là một thành viên trong một phần trăm ấy.

Vũ Thần sinh ra trong gia đình có truyền thống y học, sở dĩ lúc ba hấn tự cho hấn kê khai chí nguyện thì đã báo danh vào viện y học của đại học XX tại thành phố này rồi, lúc đó ba hấn đều cho rằng lấy điểm của hấn có thể ổn thỏa vào bộ môn XX của viện y học ấy, ai ngờ được điểm của hấn hết lần này tới lần khác kém một chút như vậy mới đạt tới điểm trúng tuyển của khoa ấy, cuối cùng đã bị điều chỉnh tới khoa hộ lý.

Lúc thư thông báo trúng tuyển tới, ba Vũ Thần cho hấn hai lựa chọn, hoặc đi học, hoặc học lại.

Khi đó Vũ Thần chính là vào độ tuổi xung động, nhìn nhận vấn đề vô cùng phiến diện, hấn một lòng chỉ nghĩ trong hệ hộ lý mỹ nữ như mây, nếu như đi vào tự nhiên là điểm phúc không cạn, hơn nữa mọi chuyện không cần lo lắng. Cho nên Vũ Thần ôm mỹ nữ y tá huyền tưởng dứt khoát kiên quyết chọn lựa cái đi học.

Đợi tới khi hấn tới trường mới biết mình sai rồi, hơn nữa là sai vô cùng luôn, viện y học XX ấy bản thân chính là đại học trọng điểm, cho dù là khoa hộ lý điểm yêu cầu cũng không thấp, cho nên nữ sinh có thể thi vào khoa hộ lý của viện y học XX hơn phân nửa là con một sách, tướng mạo và vóc dáng thật sự là không vào được mắt hấn. Hấn nghĩ đến cũng không thể nửa đường bỏ cuộc được, đơn giản hạ thấp yêu cầu tìm một nữ sinh lớn lên tạm được thông qua vậy. Hấn theo đuổi nữ sinh nửa học kỳ, nữ sinh ấy làm sao cũng không đáp ứng hấn, hấn hỏi nữ sinh ấy vì sao, kết quả người ta nói: “Muốn tìm cũng tìm chuyên ngành XX, con trai làm y tá không có tiền đồ.” Khi Vũ Thần nghe được câu ấy xong, trong nháy mắt hóa đá, hấn thế mới biết nữ sinh trong hệ vẫn đều chương mất nam sinh học hộ lý. Hấn liền tiêu phá hết không thèm tìm nữa, con mẹ nó hấn không tin kỳ lạ lúc công tác lại không tìm được bạn gái, vì vậy Vũ Thần bốn năm bó buộc trong đồng nữ nhân tốt nghiệp xong vẫn là một xử nam không hơn không kém.

Sau khi tốt nghiệp thì tới bệnh viện hiện tại này. Lúc Vũ Thần mới vừa vào bệnh viện này là ôm theo bầu nhiệt huyết ngập tràn, hấn cho rằng đi vào xã hội rồi lên làm y tá chính thức tất cả đều phải có chỗ chuyển biết tốt đẹp, thế nhưng hấn lại một lần bị kịch phát hiện những ngày tháng làm nam y tá càng thêm khổ sở bức bách, lấy toàn bộ là tiêu chuẩn tiền lương thích nhất lại làm công việc siêu tiêu tốn sức lao động nhất, cứ như vậy vốn và tinh lực hấn còn tìm cái rắm đối tượng gì a! Nữ y tá độc thân trong phòng đều phải tìm y sĩ chủ trì, phòng chủ nhiệm gì gì đó làm đối tượng, đâu để ý tới Vũ Thần không có tiếng tăm gì làm y tá còn kiếm cu li.

Vũ Thần đem từng thứ từng thứ dụng cụ dọn vào phòng cấp cứu, thời tiết vốn khô nóng không thôi, hấn đội lên ánh nắng tươi đẹp làm cu li trong lòng không nhận được chữ bối, MD, bệnh viện này bóc lột đến mức này cùng với “Chu Bái Bì”(1) có cái quái gì khác nhau, vẫn cùng với đầy tớ có cái gì khác nhau chứ, Lưu chủ nhiệm kia lớn lên cái mặt khỉ thì tốt lắm sao? Có thể đối hấn khoa tay múa chân sao? TMD, ông đây nếu như năm ấy thi lại một lần vào khoa XX, bây giờ không chừng đâm nát, tùm tùm trên đầu người rồi a!

Làm cái giống hiếm có trong sự nghiệp chữa bệnh công cộng, Vũ Thần vốn đang nghĩ mình có thể phát huy ưu thế về mặt thể lực vì người bệnh phục vụ, lại không nghĩ rằng thể lực này là phát huy lại hơn phân nửa là dùng làm công nhân vận chuyển mệch chết người không đền mạng.

Sau khi Vũ Thần dọn xong dụng cụ chữa bệnh, hấn đến các phòng bệnh đi một vòng không phát hiện vấn đề gì thì đi khỏi phòng cấp cứu muốn chạy trốn khỏi trong cái phòng đầy mùi côn và nước tiêu độc này, lại chạy tới bên ngoài sưởi ấm hóng gió.

Một bà bà tuổi tác đã cao lưng cong một cô bé ba bốn tuổi đến gần Vũ Thần

Hấn đang chớp mắt, phát giác có người đi tới hướng hấn, liền mở mắt ra, thấy bà bà ấy vẻ mặt bất lực mê man, hấn là lạc đường ở bệnh viện này rồi, Vũ Thần nghĩ vậy liền đứng dậy đi hướng bà bà.

“Có chuyện gì cần giúp đỡ không ạ?”

“Xin hỏi một chút khoa nhi đi như thế nào, cháu gái tôi bị bệnh.” Giọng bà bà có chút lo lắng, thấy Vũ Thần mặc áo dài trắng tựa hồ như bắt được người cứu mạng ấy.

“Cháu mang bà đi.” Vũ Thần ôm lấy cô bé trên lưng cụ già, “Theo cháu đi thôi.”

“Thực sự là cảm ơn cháu quá, tôi vào bệnh viện tìm khoa nhi đã lâu mà không có thấy, may mà gặp được quý nhân.” Cụ già vẻ mặt lo lắng không còn, đối với sự giúp đỡ của Vũ Thần biểu thị cảm kích.

“Không cần, đứa nhỏ sao vậy?” Thấy cô bé sắc mặt có chút tái nhợt Vũ Thần không khỏi hỏi cụ già.

“Cảm lạnh rồi, mấy ngày trước thì chỉ ho khan không ngừng, tôi nghĩ không thể kéo dài thêm, vội nhanh đưa nó đến bệnh viện kê thuốc.” Cụ già vừa mới nói xong, cô bé nhỏ liền đã ho khan.

Vũ Thần nghe thấy tình huống cụ già nói thì liền nhanh bước chân thêm đi về hướng khoa nhi.

“Ở đây chính là khoa nhi ạ, mang đứa nhỏ vào xem bệnh đi.” Vũ Thần nói xong thì buông cô bé ra.

Cụ già dắt tay cháu gái: “Bé con, tới, cảm ơn bác sĩ đi.”

Chiếc áo dài trắng này mặc ở trên người vẫn gọi không ít hiểu lầm tới, mỗi ngày đều phải hướng người ta giải thích vấn đề này thực sự là phiền phức, nhưng Vũ Thần lúc đối mặt với cụ già vẫn là bảo trì mỉm cười nói: “Thật ngại quá, cháu không phải bác sĩ, cháu là y tá.” Vũ Thần ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu cô bé nhỏ, nháy mắt một chút: “Anh là anh y tá nha!”

“Anh y tá, anh thật tốt. Anh so với chị y tá còn muốn đẹp hơn nga!” Cô bé nhỏ vẻ mặt ngây thơ nhìn hấn (mầm hủ tương lai =)). Vũ Thần hai mắt tựa như hoa đào con người màu nâu nhạt lộ ra linh khí, lại phối với chiếc mũi xinh xắn và làn môi mỏng, và với dáng dấp sáng láng thanh tú ấy cũng khó trách cô bé nhỏ lại nói ra lời ấy. Có điều cô bé nhỏ nếu như biết anh y tá xinh đẹp thích nói tục chửi bậy nhất định sẽ bị dọa đến khóc nhè mất thôi. Cô bé nhỏ kéo tay áo Vũ Thần, nâng cao âm lượng: “Cảm tạ anh y tá!”

Vũ Thần nghe thấy cô bé nhỏ nói hấn xinh đẹp chỉ cảm thấy đây là lời trẻ con mà thôi, cũng không cố kỵ không cần tính toán nhiều, hơn nữa hấn không thừa nhận không được, hấn lớn lên thật là thiên về thanh tú một chút.

“Không cần cảm tạ anh, lần sau bé con không cần trở lại bệnh viện coi bệnh nữa, nhưng mà có thể đến thăm anh nga! Mau cùng bà bà đi tới chỗ bác sĩ khám bệnh đi.” Vũ Thần phát tay với cô bé nhỏ tạm biệt rồi lập tức trở về, hấn rất xa còn nghe thấy cô bé nhỏ hô gọi anh y tá.

Anh y tá nghe lên cũng không tệ lắm, nghĩ tới đây tâm tình Vũ Thần coi như thoải mái một chút, vì vậy không nhanh không chậm mà về tới phòng cấp cứu.

“Vũ Thần cậu đi đâu vậy? Ở đây một đồng việc cần hoàn thành cậu còn đi chơi lung tung, mau! Bên kia cánh cửa thương dọn dẹp một chút, dọn vào gian tạp vật đi.” Y tá trưởng thấy Vũ Thần trở về, lập tức chỉ vào cánh cửa thương một bên quát hấn.

MD, có để cho người ta sống không, ông đây tâm tình vừa tốt một chút đã phải làm cu li rồi, cái lão xử nữ phì này muốn chết không nói, trát phẩn như hòa sơn ấy, đừng tưởng rằng trát phẩn vào thì tôi nhìn không thấy cái bộ mặt như hòa còn iốt nhá, thực sự có thể cùng chủ nhiệm mặt khỉ ghép thành đôi, cả ngày luân phiên chèn ép tôi, cánh cửa thương cái mẹ nhà người ấy... Vũ Thần thầm mắng không biết mấy nghìn lần, nhưng cuối cùng hấn vẫn đem cánh cửa thương dọn tới gian tạp vật.

... ..

Lúc tan tầm, Vũ Thần cưỡi xe điện về nhà, kéo thân thể mệt mỏi mở cửa có chút chán chường hô lên với người trong nhà: “Ba, con về rồi.”

.:End 1:.

2. Chương 2

“Con về rồi hả?” Người trong phòng lao tới ôm lấy Vũ Thần, “Ba có một tin tốt nói cho con cho?!”

Vũ Thần từ bệnh viện tan tầm về gần như cạn kiệt sức lực rồi, nào còn dư lực đáp lại cái ôm nhiệt tình của Vũ Phong, hấn rất là bực mình đánh rớt “Koala” trên người mình: “Vừa mới tan tầm, mệt chết được...”

“Ta sinh con nuôi con, bây giờ cho ta ôm một cái không thể chắc?” Lúc Vũ Phong nói xong, nhìn sắc mặt âm trầm của đứa con mới phát hiện tình huống không ổn, “Con không vui sao? Ở bệnh viện lại chịu khổ rồi?”

Vũ Phong thấy đứa con không hé răng, tự thở dài một hơi: “Đều là lỗi của ta, ta ngay từ đầu không nên để con đi học y, con không đi học y sẽ không bị điều chỉnh tới khoa y tá, không học khoa y tá thì không cần

làm nam y tá, không làm nam y tá thì có thể tìm được đối tượng rồi... Con à, đây đều là lỗi của ba, ba xin lỗi con a...”

“Ba, đừng có không đứng đắn... Tiểu Nhung đâu?” Vũ Thần đối với hành vi của ba hắn đã nhận quá vô số vắc-xin tiêm phòng bệnh, trong cơ thể đã sản sinh ra kháng thể rồi, cho nên đối với bệnh động kinh của ba hắn rất là bình tĩnh. Ba làm sao buồn chán như thế, người tuổi cũng bốn mươi mấy rồi mỗi ngày còn phải ôm một cái, cũng không biết ba mỗi ngày là như thế nào giải phẫu cho bệnh nhân, bệnh nhân ấy nếu như thấy trạng thái ở nhà của ba còn dám để ba mổ cho mình không nữa? Điều này khiến Vũ Thần rất sớm trước đây hoài nghi năng lực của ba hắn có phải là biểu hiện giả dối hay không nữa.

“Nhung Nhung còn chưa về, chờ Nhung Nhung về chúng ta hẵng ăn cơm.” Bị đứa con chỉ trích, Vũ Phong lập tức khôi phục trạng thái bình thường, “Con à, nói cho con một tin tốt, có muốn nghe không?”

Tin tức gì tốt, bà thím bán đậu hũ ở chợ lại tặng hai khối đậu hũ cho con chứ gì, còn là hàng siêu thị đại hạ giá lại kéo đi tranh nhau mua sao? Ở trong mắt Vũ Thần, tin tốt của ba hắn đều là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi. Cho nên Vũ Thần không dậy nổi hứng thú.

“Nói đi.”

“Con à, ta lấy quan hệ để con vào bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo công tác, con rốt cục có thể thoát khỏi bệnh viện XX rồi. Có hài lòng không? Ba có oách không?” Vũ Phong nói xong thì khoe khoang đứng ở bên cạnh đứa con.

Có thể thoát khỏi bệnh viện XX, còn là vào làm việc ở bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo? Vũ Thần hồ nghi thoáng nhìn qua Vũ Phong, bộ dáng không đứng đắn ấy giống như đang dối gạt hắn. Bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo là bệnh viện tổng hợp hiện đại hóa mang tính xây dựng quan hệ hợp tác giữa hai chính phủ, so với bệnh viện mình bây giờ đang làm quả thực không đáng nhắc tới, bệnh viện bây giờ mình làm quy mô không lớn đãi ngộ lại không tốt, tiền lương mỗi tháng vốn không nhiều lại thêm cắt xén thì chẳng còn mấy đồng, mà bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo kia đãi ngộ tự nhiên nhiều khách quan hơn. Nếu là thật sự có thể vào bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo lại làm sao không phải chuyện tốt, Vũ Thần trong lòng nổi trống luôn ấy chứ.

“Ba, ba gạt con vui vẻ hử? Bây giờ quan hệ đâu có tốt như vậy a?”

“Ta lừa con thì ta là chó con, quan hệ con không cần lo, ba con đây còn là mua được chút mặt mũi, có đi không nói một câu? Cơ hội tốt như vậy a... Đó chính là bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo, chính con cũng rõ ràng.”

“Thực sự? Ba chừng nào thì có tặng mạng lưới quan hệ này a? Con sao không biết?”

“Con không cần biết, đây chính là cơ hội tốt giúp con thoát khỏi bệnh viện hạng ba kia, con còn muốn do dự sao?”

Vũ Thần nghe thấy ba hắn nói như vậy, cảm giác chuyện này có bài bản, hắn nghĩ đến vô lương bóc lột khi lọt vào ở bệnh viện XX, nếu như thật có thể vào bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo nói không chừng tất cả đều sẽ thay đổi, chuyện tốt như vậy rơi vào trên người mình không đáp ứng chẳng phải đồ ngốc sao? Nghĩ tới đây Vũ Thần không còn suy nghĩ thêm nữa mà lập tức cùng ba hắn xác định chuyện này.

“Lúc nào có thể đi làm?”

“Hắc hắc, vậy là ngoan rồi a, lo lắng nhiều thế làm chi? Ba sẽ hại con sao? Con ngoan...” Vũ Phong vỗ nhẹ đầu Vũ Thần, lại muốn xông tới, thế nhưng Vũ Thần xoay người một cái thì vượt ra khỏi vòng tay ba hắn.

Vũ Thần nghĩ thầm này còn nói sẽ không hại hắn, hắn làm y tá xét đến cùng cũng do một tay ba hắn tạo thành. Có điều nghĩ lại thì, trong lòng hắn vẫn là căm tị ba, bản thân đều lớn như vậy còn cần cha vì công việc của hắn bán chút mặt mũi, hắn lại nổi lên hời hợt lúc ấy ở đại học không có hảo hảo học tập chuyên qua một khoa chuyên ngành. Nghĩ vậy Vũ Thần đối mặt với ba hắn cảm thấy rất là xấu hổ.

“Ừ, biết rồi. Cảm ơn ba.”

“Con à, con nói gì cơ? Cảm ơn ba...??” Vũ Phong nghe đến câu nói ấy lại bỏ người về phía Vũ Thần, “Ba không có nuôi không con a!”

Vũ Phong cứ thế treo ở trên người hấn khiến hấn muốn thu hồi câu nói vì quá xúc động này, lập tức gạt cái tay của Vũ Phong ra: “Không khác lắm...”

Ngay khi Vũ Thần sống chết đẩy cái người đang dính như kẹo cao su trên người hấn ra thì cửa mở, truyền đến âm thanh.

Vũ Nhung vào cửa chợt nghe đến động tĩnh trong phòng khách, liền hô lên: “Ba, anh, ta về rồi...” Ở cửa nói một câu ta đã về là thói quen của người nhà họ Vũ, dựa theo lời Vũ Phong mà nói thì nhà càng có thêm nhân khí.

Vũ Phong nghe thấy con gái đã về, lập tức từ trên người Vũ Thần tụt xuống: “Nhung Nhung, đã về rồi... Tới ôm một cái!”

“Ba! Con một ngày không gặp ba rồi.” Vũ Nhung cũng bỏ qua ôm lấy Vũ Phong.

Vũ Thần một bên đứng nhìn hai người kia mà không biết nói gì, người nhà mình sao lại không bình thường như thế?

“Anh, một ngày không gặp rồi, anh không nhớ em sao? Thật là.” Vũ Nhung trực tiếp ném túi sách cho Vũ Thần, “Mỗi ngày về nhà đều lạnh nhạt như thế không cùng em ôm, thực không phải với danh anh trai.”

Vũ Thần nghe thấy Vũ Nhung nói như vậy lúc này thì gõ một cái bộp lên trán nó, con bé dối trá này còn không để anh trai nó vào mắt, không cho nó biết tay thì nó không biết trời cao đất rộng là gì rồi: “Xem em còn nói ra lời như vậy?!”

“Ba, anh đánh con!!!!” Vũ Nhung gần như hí rống lên, đây là mánh khóe Vũ Nhung quen dùng.

“Cái gì? Con lại khi dễ em gái, người đều đã lớn vậy rồi?” Vũ Phong nghe thấy tiếng kêu của Vũ Nhung lúc này liền xông qua nhéo lỗ tai Vũ Thần.

“Đừng nhéo a! Đau chết!”

Vũ Phong thả lỗ tai Vũ Thần ra, “Mau nói xin lỗi em con đi, hơn 20 tuổi rồi, còn tranh chấp với em nó?”

“Tiểu Nhung... Xin lỗi.” Vũ Thần cảm thấy oan ức, ở bệnh viện chịu bóc lột, ở nhà còn phải bị em gái dẫm nát dưới chân ức hiếp, này con mẹ nó sao khổ sở bức bách như thế a!”

“Anh, này còn tạm được! Thưởng cho anh một nụ hôn...” Nói xong ở trên mặt Vũ Thần hung hăng hôn một cái.

Vũ Thần bị hôn xong mạnh lau hết nước miếng dính trên mặt, này chảy nước miếng ghê người!

Đây đều là cái gì người nhà a, Vũ Thần sắp điên rồi, ở bệnh viện ở nhà mỗi một chỗ sống yên ổn....

Bỗng nhiên, di động của Vũ Phong vang lên, Vũ Phong nhận xong về mặt hoàn toàn thay đổi thành người khác, về mặt nghiêm túc nói: “Có một bệnh nhân tình huống chuyển biến xấu, ta hiện tại phải về bệnh viện một chuyến, cơm tối hai đứa các con ăn đi. Đừng bắt nạt em con!” Bàn giao xong thì vội vàng vàng ra ngoài.

Vũ Thần nhìn cánh cửa đóng lại có chút im lặng, ba cũng thật là! Đem con ba thành ai chứ.

“Anh, giúp em làm bài tập...”

“Ừ...”

“Anh, rót chén nước tới...”

“Ừ...”

“Anh, em đói bụng...”

“Ừ...”

Vũ Thần khóc không ra nước mắt, em gái gì gì đó không dễ chọc a!!!

... ..

Vũ Nhung là em gái Vũ Thần, bây giờ học cấp 3, anh em tuổi tác hơn kém cũng không lớn. Mẹ Vũ Thần vào lúc sinh Vũ Nhung thì khó sinh mà chết, điều này khiến cho Vũ Thần đối với ký ức về mẹ hắn chỉ dừng lại ở thời điểm 6,7 tuổi, mà Vũ Nhung thì càng không cần nói, vừa sinh ra đã mất đi mẹ rồi, lại nói tiếp thì Vũ Phong là rất không dễ dàng đem hai người con nuôi lớn. Mà Vũ Nhung thì hoàn toàn theo tính Vũ Phong, này lại khiến cho Vũ Thần khổ sở, mất rất nhiều tinh lực đối phó với cha con hai người.

Vũ Phong ở khoa não của bệnh viện làm bác sĩ chủ nhiệm, kinh nghiệm lâm sàng của hắn phong phú tỉ suất sai lầm giải phẫu cơ hồ là 0, hắn vốn định để đứa con kế thừa y bát cơ, không nghĩ tới lúc báo danh lại bị điều tới khoa y tá. Cho nên bây giờ Vũ Phong thấy đứa con làm y tá cật lực mà không có kết quả tốt, cũng ít nhiều thấy phiền lòng. Chuyện đem Vũ Thần tới bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo là chuyện chắc chắn rồi, trong lòng Vũ Phong rốt cục hạ xuống một tảng đá lớn. Trừ lần đó ra, Vũ Phong càng lo lắng vẫn là con nó đến bây giờ vẫn chưa nói qua đối tượng lần nào, hắn ở bên cạnh đẩy a phán a chính là không thấy con nó mang theo bạn gái về nhà, khiến hắn lo lắng chỉ kém báo tên cho Vũ Thần tham gia chương trình thân cận thôi. Cho nên hắn cũng mong muốn sau khi Vũ Thần đổi một hoàn cảnh có thể như nguyện tìm được một cô gái tốt làm đối tượng.

... ..

Mà tối hôm nay Vũ Thần nằm ở trên giường trần trọc, nghĩ đến mình cuối cùng thoát khỏi áp bách của chủ nhiệm mặt khỉ và y tá trưởng phì trư càng hưng phấn đến mất ngủ.

=====

Lời tác giả:

Chương này có chút cảm giác phụ tử XX... XE rồi... PIA ta đi...

Vì vậy Vũ gia bình thường nhất chính là Vũ Thần rồi... Rống rống....

Vũ Thần cũng không biết ở bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo sẽ có người so với mặt khỉ và phì trư càng thêm tà ác chờ hắn nga...

Híp mắt hắc hắc... Chương sau tiểu công hoa lệ gạt hái! o(v)o

~~.:End 2:.

3. Chương 3

Sau khi làm xong thủ tục từ chức ở bệnh viện XX, Vũ Thần ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Vũ Phong đem công việc hắn đi làm ở bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo đi làm đều chuẩn bị tốt rồi, bây giờ chỉ chờ hắn tới báo tên thôi.

Hôm nay Vũ Thần chính thức tới bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo đi làm.

Sáng sớm thức dậy Vũ Thần cố ý chọn một áo sơ mi có vẻ ngay ngắn, muốn để mình thoát nhìn thành thực một chút, nhưng dù quần áo có thành áo liệm lại vẫn không che lấp được gương mặt thanh tú tuấn đạt và vóc người tương đối mảnh khảnh.

“Ba, con đi làm đây...” Sau khi Vũ Thần kiểm tra tốt tất cả không có vấn đề gì xong, chuẩn bị ra ngoài, hắn nghĩ đến lập tức phải tới một hoàn cảnh công tác tốt đẹp thì cả người đều sáng láng lên, mà trước kia lúc hắn đi làm thì đều là vẻ mặt cầu xin, bây giờ tựa như thay đổi cả con người vậy.

“Con ơi công tác tốt nhé! Ba cho con tự tin!” Vũ Phong chạy tới cho Vũ Thần một cái ôm tiễn đưa.

“Được rồi, con đi đây, ba cũng mau chóng đi làm đi.” Vũ Thần không thể chịu nổi bộ dạng không nghiêm túc của Vũ Phong, lập tức tách ra khỏi tay ba hắn.

“Ba lái xe không sợ, con dọc đường đi cẩn thận nhé!”

“Ừm, con đi đây.” Vũ Thần nói xong thì ra ngoài, cưỡi chiếc xe điện nhỏ lên đường.

Vũ Thần từ trong nhà ra ngoài thì mặt mày hớn hởi, cưỡi xe điện* tốc độ cũng nhanh hơn, không bao lâu thì tới bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo. Hắn chuẩn bị đỗ xe lại, đi xe tới chỗ đỗ thì chợt thấy, một chiếc Porsche dừng trước hắn một bước ở lối vào khu vực đỗ xe đạp và xe điện, khiến cho xe điện của Vũ Thần căn bản là không vào được.

*ở đây xe điện của Vũ Thần là bình điện xa[] không rõ là xe máy điện hay xe đạp điện

Sao thiếu đạo đức thế, xe phong cách thì có thể cản chỗ đỗ xe của người khác sao? Chẳng có tổ chất gì cả, xe cao cấp thì tốt lắm chắc! Vũ Thần vốn là muốn cất xe điện tốt rồi đi vào viện báo danh, bây giờ chiếc xe này đỗ ngang chính giữa không phải có ý gây chuyện sao?

Vũ Thần từ trên xe xuống chuẩn bị xông qua chủ xe ấy chất vấn, vừa vặn người đàn ông trên chiếc Porsche ấy cũng xuống xe, y đeo một chiếc kính râm nhưng đường viền ngũ quan vẫn rõ ràng có thể thấy được, chiếc mũi anh tuấn đường mặt góc cạnh phân minh.

Vũ Thần quan sát chủ xe một phen, trong lòng thầm mắng, đi Porsche mặc đồ xa xỉ thì giỏi lắm hả, như vậy thì có thể ngăn chỗ đỗ xe sao? MD, xe điện không phải xe sao? Ông đây càng muốn hắn đem xe tránh ra... Vũ Thần hùng hực như vũ trụ nhỏ đi qua chỗ y.

Vũ Thần đứng ở phía sau người đàn ông coi như có lẽ phép nói: “Nè! Tiên sinh, đừng đi! Làm ơn đem xe của ngài ra chỗ kia!!!”

Y vẫn đi vào bên trong, trong tiếng quát to của Vũ Thần lại không có dừng lại, vẫn như cũ mạnh đi thẳng về phía trước.

Thao, có điếc không vậy, làm bộ không nghe thấy sao? Vũ Thần thấy người nọ không để ý tới hắn, vọt qua kéo lấy người đàn ông ấy: “Nói anh đấy? Không nghe thấy sao?”

Y quay đầu lại tháo kính râm xuống, một đôi mắt đen sẫm thâm thúy nhìn Vũ Thần, trong đôi mắt ấy lộ ra sự sắc sảo khiến người ta sợ hãi.

“Hử?” Y cúi đầu mặt không biểu tình liếc nhìn Vũ Thần. Y so với Vũ Thần còn muốn cao hơn một cái đầu, hơn nữa là cho người ta một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống.

“Đem xe anh ra vị trí kia, cản đường rồi.” Vũ Thần chỉ vào xe của y nói ra, mang theo giọng điệu khinh khỉnh mà nói.

“Phải không? Nhưng tôi cảm thấy đậu ở chỗ này rất tốt.” y không thể nói là nhìn thoáng qua Vũ Thần, chẳng chút nghĩ ngợi nào nói ra ý tứ không muốn rời xe.

“Anh không thấy anh đang chặn lối vào kia sao?” Cái gì kêu là đậu ở chỗ này tốt, dù cho là xe tốt thì có thể tùy tiện dừng xe sao? Người này rốt cục có đạo đức công cộng không vậy! Không phải là một nhị thế tử*, có tiền thôi sao?! ... Vũ Thần nghe thấy chủ xe nói như vậy,

càng không chịu từ bỏ ý đồ, ngữ khí càng phát càng không nhẫn nại.

*nhị thế tử: phương ngôn Quảng Đông, chính là nói một người đời trước có tiền, đời sau không phải làm gì, mỗi ngày sống phóng túng.

“Đỗ xe như vậy thực sự không có đạo đức công cộng gì cả.”

“Mau dời xe đi!”

“Anh ngăn người khác dừng xe đó!”

Vũ Thần chính nghĩa oai hùng mà xông tới trước mặt y gào thét, mặt hắn tức giận đỏ bừng, mũi thở hai bên phì phì mồ hôi hột rơi ra, trong đôi mắt đào hoa kia tràn ngập phần nộ, cũng thẳng tắp mà trừng vào mắt y.

Nam tử hơi nhú mày, chỉ cảm thấy người trước mắt xen vào việc của người khác, “Cản đến cậu rồi? Vậy chính cậu đi đẩy nó ra đi.” Nam tử hừ lạnh một tiếng xong đeo kính râm lên, cũng không quay đầu lại đi tới phía trước.

Vũ Thần ở phía sau y hét khản cả tiếng, chính là không thấy phản ứng.

...

Sao lại có người như vậy? Đẩy mẹ người ấy, ông đây đẩy không được, ông đây có thể đi cạo hổng nó! Ngày đầu tiên đi làm thì đụng phải đồ đều không nói lý như thế, thực sự là gặp xui xẻo. Không tổ chất thật đáng sợ! Mẹ nó đừng để ta nhìn thấy y nữa... Vũ Thần thầm chửi bới vô số lần, đều khó có thể dẹp loạn lửa giận trong lòng.

Trong lòng nghĩ muốn giáo huấn tên đều cằng vừa rồi, nhưng sau khi nhặt hòn đá nhỏ lên, Vũ Thần lại buông tha suy nghĩ hạ độc thủ với chiếc xe ấy, cùng loại người không có tổ chất này khỏi cần tính toán nhiều vậy, hôm nay coi như ông đây không may!

Nhưng mà tên đều cằng ấy ánh mắt thật sự là có khí chất lắm, sao lại có người ngang ngược không nói lý thể chứ... Xe điện của ông đây nếu như bị ánh nắng chiếu hổng, không tìm y tính sổ không xong!

Vũ Thần đứng dưới tán cây hạ hỏa, sửa sang quần áo, rồi đi vào khu nội trú.

Vũ Thần ở bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo làm việc cùng với công việc trước đây có sai khác rõ ràng, hẳn bây giờ phải tới khu phòng bệnh cao cấp của khu nội trú làm việc.

Thể chế quản lý cùng với sự phân phối hợp lý nhân viên của khu phòng bệnh cao cấp bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo và bệnh viện bình thường so sánh ra hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt. Khu phòng bệnh cao cấp là hạng mục xí nghiệp tư nhân đầu tư hợp tác cùng bệnh viện, cho nên áp dụng thể chế kinh doanh của công ty, quản lý không bị bệnh viện can thiệp nhưng đồng thời lại lợi dụng tài nguyên chữa bệnh của bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo. Mà bệnh nhân trị liệu ở khu phòng bệnh cao cấp chỉ ít có một thậm chí nhiều hộ sĩ chiếu cố, là người có tiền có quyền mới có thể hưởng thụ được đãi ngộ bậc ấy, cũng chính là cái gọi là phòng bệnh quý tộc. Nói theo cách thông thường thì, Vũ Thần bây giờ làm việc chính là đi hầu hạ kẻ có tiền.

Vũ Thần trước khi đi làm Vũ Phong đã dự phòng cho hắn rồi, đã nói cho hắn ở phòng bệnh cao cấp làm công việc bảo vệ tư nhân có lợi cũng có hại. Chỗ tốt chính là công việc tương đối dễ dàng tiền lương khách quan, chỗ hại chính là bệnh nhân trong phòng bệnh cao cấp không dễ chọc. Vũ Thần nghĩ thầm chỉ cần không lại làm cu li không lại thấy chủ nhiệm mặt khỉ và y tá trưởng phì trư thì hẳn đã thấy tốt lắm rồi, về phần hầu hạ bệnh nhân có tiền và bệnh nhân không có tiền ấy cũng như nhau thôi, cho nên hoàn toàn không đem lời ba hắn nói để trong lòng.

Vũ Thần cầm thư giới thiệu, tìm tới phòng chủ quản làm việc của khu phòng bệnh cao cấp, gõ cửa.

“Mời vào.” Trong gian phòng truyền ra một giọng nữ trong trẻo.

Vũ Thần thuận lợi đẩy cửa vào, trong phòng làm việc bày biện ngay ngắn có trật tự, trên bàn làm việc một người phụ nữ đang cúi đầu xem lướt qua văn kiện, mái tóc ngắn của cô ấy sạch sẽ gọn gàng, vẽ lên sự tinh xảo của yên huân trang(1), trang phục quần áo điển hình của OL(2), khiến cho người ta cảm giác nghiêm cẩn giới giang rồi lại không mất đi bộ dạng thướt tha. Tấm bảng hiệu trên bàn làm việc: Công ty cổ phần hữu hạn Hoàn Dịch bộ hợp lý cao cấp, Dịch Vân, quản lý.

Dịch Vân không phải nhân viên y tế mà là chủ quản của khu nội trú cao cấp của bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo, có thể biết trong mắt cô tất cả những bệnh nhân này đều chỉ là khách hàng, kim chủ mang đến lợi nhuận cho công ty mà thôi.

“Xin chào, tôi là Vũ Thần, đây là thư giới thiệu của tôi.” Vũ Thần nhìn thấy bảng hiệu kia, trong lòng đánh bùm bụp, người này tuổi còn trẻ như vậy lại là quản lý ngành, thực sự là con người không thể nhìn tướng mạo mà phán đoán.

Dịch Vân tiếp nhận thư, cũng không xem mà là trực tiếp ném tới trên bàn, cô ngẩng đầu lên hai tay đan chéo nâng cằm, bắt đầu quan sát Vũ Thần.

“Cậu chính là Vũ Thần?”

“Ừ.” Nghe quản lý nói vậy chẳng lẽ là biết mình hôm nay sẽ tới, là bởi vì duyên cớ mình nhờ quan hệ mà vào bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo? Dịch Vân hỏi như vậy, khiến Vũ Thần rất là nghi hoặc.

“A, thì ra là nam sinh. Cậu hôm nay ngày đầu đi làm, tự nhiên có rất nhiều quy tắc và hạng mục công việc chưa rõ ràng lắm, cậu đi tìm tổ trưởng Vương Linh tổ A, cô ấy sẽ nói cho cậu biết, cậu được đưa vào công

tác ở tổ cô ấy, tất cả nghe theo cô ấy sắp xếp là được.” Dịch Vân vừa nói một bên từ bàn công tác đứng dậy, đi tới bên người Vũ Thần, dạo qua hần một vòng, cuối cùng đứng ở trước mặt hần.

Dịch Vân đi giày cao gót chiều cao tương tự với Vũ Thần, con mắt nhìn thẳng vào Vũ Thần, đôi môi óng ánh trơn bóng hé mở: “Cậu trai lớn lên thật thanh tú, hộ khách sẽ không bạc đãi cậu đâu, cứ làm đi.” Dịch Vân đưa tay nhéo má Vũ Thần, “Đa bảo dưỡng không tồi ha.”

Vũ Thần bị véo lần này da mặt có chút co rút, lời này nghe ngược lại không giống như thủ trưởng cổ vũ, mà cảm giác hết như là lời hay của tú bà kỹ viện khuyến khích các cô nương mới tới. Mẹ nó, phòng bệnh cũng không phải kỹ viện, cô nàng này thật có thể lòi! Còn không đem mình thành người ngoài sao, tùy tùy tiện tiện chạm mặt ông đây! Bị véo cái ấy, oán niệm của Vũ Thần vẫn là rất nặng.

Bởi vì những lời này của Dịch Vân, trong lòng Vũ Thần như dậy lên sóng lớn, thế nhưng lại làm bộ trấn định, nhẹ nhàng như gió trả lời: “Tôi sẽ nỗ lực làm việc.”

“Ừm, đi thôi.”

“Vậy cảm ơn Dịch quản lý.”

... ..

Vũ Thần đi ra ngoài phòng làm việc, nghĩ đến hành động vừa rồi của Dịch Vân, hần đối với Dịch Vân chẳng có hảo cảm không nói tới đi, bản thân còn nghẹn cơn tức trong bụng, ông đây cũng không phải tới bán thân, tôi xem cô mới là một bộ dáng kỹ viện. Hần nghĩ đến còn phải đi tìm tổ trưởng tổ A thì không nghĩ thêm nữa, dù sao hần ở tầng áp chót công tác cơ hội tiếp xúc quản lý cũng không nhiều lắm.

Vẫn là làm việc chính quan trọng hơn, Vũ Thần liền nhanh bước tiến đến khu bệnh A mà tới.

Tổ trưởng ấy là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, từ trong lời nói Vũ Thần cảm giác được tổ trưởng rất hiền hòa, khuôn mặt không son phấn ấy khiến người ta cảm thấy dễ tiếp cận. Trong lòng Vũ Thần đặt xuống một tảng đá lớn, tổ trưởng so với phì trư không biết tốt hơn bao nhiêu, phì trư thì biết sai khiến hần làm công nhân vận chuyển, mà tổ trưởng bây giờ thoạt nhìn thực sự là bình dị gần gũi, chuyện đi ăn máng khác này thực không nhảy sai, Vũ Thần mừng thầm.

Tổ trưởng đưa cho Vũ Thần tài liệu về hạng mục công việc cần chú ý của khu phòng bệnh cao cấp, còn dặn dò hần nhất định phải đem những hạng mục này ghi nhớ, ngàn vạn lần không thể xuất hiện sai lầm trong công việc sau này.

Vũ Thần đón lấy tài liệu rồi xem, coi người bệnh là cao nhất, không hỏi thăm việc riêng tư của người bệnh... Hần tinh tế xem qua các hạng mục công việc cần chú ý cùng với bình thường không khác nhau lắm.

“Vũ Thần, y tá tư nhân và y tá bình thường không giống nhau cậu sau này khi làm việc sẽ chậm rãi lĩnh hội vậy, bệnh nhân ở đây có khả năng rất xảo quyết cũng có khả năng sẽ rất quá đáng, nhưng không có việc gì, dùng tâm nói vẫn là có thể nhận được tín nhiệm của bệnh nhân, từng bước từng bước một tới đây đi.” Vương tổ trưởng biết rõ sự khó xử của công nhân bảo vệ tư nhân, thấy người mới này bộ dạng mờ mịt, cô nói lên lời cổ vũ.

“Ồ, đã rõ, cảm ơn tổ trưởng.”

Vũ Thần nghe thấy lời tổ trưởng thoải mái nói, cũng không lo lắng nhiều, cái gì tới nó sẽ tới thôi.

Sau đó tổ trưởng mang theo Vũ Thần dạo một vòng ở khu bệnh A, để hần quen thuộc hoàn cảnh và quy trình công tác một chút.

Bởi vậy thời gian rất nhanh đã qua, trước lúc tan tầm, tổ trưởng đem một phần bệnh án đưa cho Vũ Thần.

“Ngày mai bệnh nhân này sẽ vào đây, cậu phụ trách đi, về rồi hảo hảo xem bệnh án của y đi.”

“Ồ, đã biết...”

... ..

Sau khi Vũ Thần về đến nhà nghĩ đến phần bệnh án kia liền đem ra nghiên cứu, mở mặt thứ nhất ra, cả khuôn mặt của người bệnh lộ lộ hết trong mắt Vũ Thần.

Phương Trạch, người này có phải đã gặp qua ở đâu rồi không?!

Nhất định là đã gặp qua ở đâu rồi, thế nhưng trong trí nhớ lại không có một ai tên là Phương Trạch tồn tại.

... ..

Rốt cục là ở đâu thấy qua người này?!

Ở đâu a?

Vũ Thần nhìn chăm chăm ảnh chụp một lúc lâu sau, trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ!!!

Người này lại là đồ khoe của đi xe thể thao hôm nay!!!!

Con mẹ nó, sao lại là tên đểu cáng ấy!!!

=====

Lời tác giả:

Tiểu công lên sân khấu rồi

Híp mắt hắc hắc

()/

Về thể chế quản lý phòng bệnh cao cấp gì gì đó ngàn vạn lần không nên hòa làm một với hiện thực!!! Nội dung vở kịch yêu cầu

..:End 3:.

4. Chương 4

Vũ Thần nhận ra cái người trong tấm ảnh chụp kia là đồ đểu cáng đã cản trở chỗ đỗ xe xong thì giật nảy người, ngập một trận pháp phòng.

Khiếp sợ đồng thời là nghi hoặc không ngớt, hôm nay nhìn thấy đồ đểu này một chút đều không giống như là bệnh nhân, Vũ Thần từ khi thực tập ở bệnh viện XX đến khi làm việc chính thức đã gặp qua không hề ít bệnh nhân, mà tên đểu cáng này trên người một chút cảm giác bệnh trạng cũng không có.

Vì vậy hắn mau chóng lật xem qua hồ sơ bệnh án, trên báo cáo kiểm tra là ung thư dạ dày.

Vũ Thần xem xong bệnh án mà không khỏi rung mình, con mẹ nó, đây không biết có phải cùng một người không? Nếu như người hôm nay Vũ Thần nhìn thấy thực sự bị ung thư ấy, Vũ Thần thực sự là trăm triệu lần không thể tin nổi. Một người mắc ung thư sao có thể có vẻ mặt tỏa sáng như thế, cho dù là giai đoạn đầu cũng không đến mức tinh thần trạng thái tốt đẹp như thế chứ. Vũ Thần trăm tư không được giải, hay chỉ là lớn lên giống nhau thôi nhỉ, khả năng không phải cùng một người.

Trước cứ tạm mặc kệ người kêu Phương Trạch này có phải đồ khoe của đi Porsche hay không, dù sao y cũng là người bệnh đầu tiên của Vũ Thần ở bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo này, Vũ Thần vẫn dứt bỏ tạp niệm rồi đem phần bệnh án ấy cẩn thận nghiên cứu lại một lần.

... ..

Vũ Thần đã dậy rất sớm muốn tới bệnh viện, muốn mau chóng thích ứng hoàn cảnh làm việc mới này.

Lúc hắn tới bệnh viện, tổ trưởng Vương đã đang làm việc rồi.

“Tổ trưởng, chào buổi sáng. Hôm qua chị cho tôi xem bệnh án tôi đã xem xong rồi, bệnh nhân kia đại khái lúc nào tới vậy?” Vũ Thần thuận tay đưa trả bệnh án lại cho Vương Linh, “Người bệnh nhân bị ung thư kia dự định cắt bỏ, hay là bảo hiểm trị liệu vậy?” Vũ Thần từ tối hôm qua đến giờ vẫn đối với người trên tấm ảnh tồn tại một chút nghi hoặc.

“Ung thư sao? Tôi lấy sai bệnh án rồi sao? Để tôi xem thử.” Vương Linh tiếp nhận bệnh án, nói ra lời khiến Vũ Thần có chút không hiểu ra sao cả.

Lấy nhầm bệnh án ư? Sai lầm đơn giản như vậy?! Thế nhưng người nhìn thấy hôm qua kia cũng không giống như là người mắc ung thư, chẳng lẽ là bệnh án xảy ra vấn đề gì.

Vũ Thần đứng ở nơi đó có hơi ù ù cạc cạc, tổ trưởng hẳn là sẽ không phạm sai lầm đơn giản như thế đâu nhỉ?

“Là tôi nhầm rồi, hôm qua tôi không xem nội dung trong bệnh án đã đưa cho cậu xem, đây là phần mới.” Vương Linh cầm một phần bệnh án khác từ trong túi hồ sơ ra đưa cho Vũ Thần.

Vũ Thần nhận lấy bệnh án trên tay Vương Linh, mở mắt thứ nhất ra, tư liệu người bệnh cùng với phần của ngày hôm qua giống nhau như đúc, ảnh chụp cũng là cùng một tấm, thế nhưng trên báo cáo chẩn đoán bệnh lại là khối u lành tính.

Vũ Thần rất là kinh ngạc hỏi: “Đây là có chuyện gì? Sao nhaoáng cái đã thành u lành tính rồi?”

“Là tôi hôm qua sơ sẩy không chú ý, đem bệnh án giả ngài Phương yêu cầu bác sĩ làm đưa cho cậu.”

“Bệnh án giả?!” Vũ Thần rất là kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy, ngài Phương này bệnh tình không nghiêm trọng lắm, chẳng biết vì sao muốn làm một bệnh án giả chạy tới đây nằm viện.” Vương Linh cũng có chút không giải thích được, thế nhưng không hỏi thăm chuyện riêng của người bệnh là nguyên tắc của nhân viên y tế bọn họ.

“Cho nên đây là bệnh nhân tự yêu cầu muốn làm giả bệnh án?” Làm cái gì không làm đi làm giả bệnh án ung thư dạ dày, thảo nào hôm qua còn thấy y bộ dạng khỏe như vâm í chẳng có chút bệnh ung thư tẹo nào. Con bà nó chứ, làm mất nửa ngày té ra chỉ là u lành tính, Vũ Thần nghe được tổ trưởng vừa nói như vậy đã khắc sâu nhận thực người bệnh tên Phương Trạch này có tố chất thần kinh rồi

“Đúng vậy...” Tổ trưởng Vương giải thích cho Vũ Thần nửa ngày xong mới hiểu được nguyên do trong đó.

Cái người tên Phương Trạch này sẽ không phải đầu óc có bệnh chứ, hay là bị tiền làm hỏng đầu óc rồi, nhưng về phần vì sao cái người tâm thần này lại làm như vậy thì tổ trưởng cũng không rõ ràng lắm.

Vũ Thần nghĩ tới đây thì trở nên hậm hực, ngực đột nhiên cảm thấy một dự cảm không rõ, Phương Trạch này có khả năng chính là đồ đểu cáng ngày hôm qua. Không đợi hẳn suy nghĩ thêm nữa, tổ trưởng Vương đã muốn hắn đi tới phòng bệnh của Phương Trạch kiểm tra một lần.

Kết cấu của phòng bệnh khu nội trú cao cấp đều là như nhau cả, một phòng một sảnh. Lắp đặt thiết bị trang nhã tươi mát, dụng cụ trong nhà thiết bị điện đầy đủ mọi thứ, mà phương tiện chữa bệnh trong phòng ngủ cũng là rất hoàn mỹ, một chiếc giường bệnh siêu lớn, bên cạnh còn đặt một chiếc giường ngủ cho nhân viên chăm sóc ngủ cùng. Mặt khác, vì tạo hoàn cảnh an tĩnh cho bệnh nhân thoải mái nên đều trải thảm. Vũ Thần nhìn phòng bệnh dành cho kẻ có tiền ở mà lòng cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần, kẻ có tiền hơi sinh bệnh đã cần hưởng thụ như thế, phòng bệnh hoàn toàn có thể coi như là áp dụng kinh tế vào rồi.

Vũ Thần bận việc nửa ngày đem ra giường vỏ chăn đổi mới toàn bộ. Cuối cùng kiểm tra một lần xong không có vấn đề gì lớn thì chuẩn bị đi ra ngoài, không nghĩ tới vừa mở cửa phòng bệnh ra, một đám người đứng ở bên ngoài.

Vũ Thần liếc mắt thì đã nhận ra Phương Trạch trong đám người đó, đôi mắt hoa đào của hắn gắt gao nhìn thẳng vào Phương Trạch, vẻ mặt thật là kinh ngạc.

Mà Phương Trạch tựa hồ cũng nhận ra người trước mắt.

“Ngài Phương, cậu ta chính là hộ lý riêng sau này của ngài.” Vương Linh bên cạnh Phương Trạch đánh vỡ sự yên lặng trong nháy mắt này, “Vũ Thần, đây chính là ngài Phương.”

Vũ Thần nghe thấy tổ trưởng nói như vậy, hoàn toàn không có lo lắng, con mẹ nó, thật là oan gia ngõ hẹp, người ông đây phải hầu hạ thật là đồ nhị thế tổ kia, này con mẹ nó cũng quá là khéo đi!

“Ngài Phương, xin chào, tôi chính là y tá riêng của ngài, Vũ Thần.” Vũ Thần ngoài cười nhưng trong không cười tự giới thiệu với Phương Trạch, thế nhưng nụ cười này so với khóc còn muốn xấu xí hơn.

Phương Trạch nhìn từ trên xuống dưới Vũ Thần, trong con mắt thâm thúy u ám nhìn không ra chút tâm tình nào, khóe miệng nhếch lên, độ cong khóe môi hiện ra một tia giảo hoạt.

“Y tá nam?” Phương Trạch nhìn chăm chặp Vũ Thần cả buổi thành linh bật ra ba chữ, trong giọng nói mang theo trào phúng nhàn nhạt.

Vũ Thần nghe thấy Phương Trạch bật ra lời như vậy, tức đến không nhẹ, khóe miệng mất tự nhiên co quắp chút ít. Con mẹ nó, coi thường y tá nam sao? Ông đây còn không muốn hầu hạ đấy, tưởng là tôi đây nợ tiền chắc!

“Cả thấy bộ của chúng tôi, y tá nam chỉ có một người này, cho nên cũng là tài nguyên rất hiếm có, phục vụ đảm bảo không thể kém hơn so với y tá nữ, ngài cứ yên tâm.” Dịch Vân rút cục có mặt trong đám người, nghe thấy Phương Trạch nói vậy sợ Vũ Thần bị bẽ mặt, nên đứng ra đáp một câu như thế.

Không chờ Phương Trạch đáp lời, Dịch Vân lại nói tiếp: “Phương tổng, nhân viên chăm sóc và chữa bệnh ở chỗ chúng tôi tuyệt đối sẽ bảo mật, hơn nữa bệnh án của ngài không phải cũng đã lấy rồi sao? Ngài còn lo lắng?”

Phương Trạch liếc nhìn Dịch Vân, trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén: “Đó là tự nhiên. Dịch quản lý tự mình tới kiểm định, tôi tuyệt đối yên tâm.”

Phương Trạch đi vào gian phòng, một đám người sau y cũng tiến vào theo, Vũ Thần không thể làm gì khác hơn đành phải quay về phòng.

Ngoại trừ Vũ Thần, Dịch Vân, Vương Linh, đại khái còn có mười người tới, còn có ba bác sĩ, mấy người còn lại mặc tây trang đen hắc là người bên cạnh Phương Trạch.

Vũ Thần nhìn người mặc tây trang này trong lòng buồn bực, mặc thành như vậy thật con mẹ nó khôì hài, bảo tiêu cũng không phải làm như vậy chứ, là sợ lộ ra một thân rôm sảy sao? Thật là bệnh!

“Mấy bác sĩ lưu lại đi, tôi còn có việc muốn nói.” Nghe thấy Phương Trạch nói vậy, Vũ Thần cũng cùng với những người khác rời khỏi phòng.

“Chờ một chút, y tá nam cũng lưu lại đi. Cậu coi như là nhân viên chữa bệnh và chăm sóc, cho nên cùng nhau tới nghe ta nói chút.” Phương Trạch liếc nhìn Vũ Thần, ý bảo hẳn không cần ra ngoài.

Vũ Thần nghe thấy Phương Trạch trực tiếp gọi hẳn y tá nam, thì cảm tức không nói nên lời. Con mẹ nó chứ! Đây là cái ánh mắt gì a? Coi thường y tá nam hả? Ông đây không phải có tên tuổi sao? Hôm qua chuyện đỗ xe còn chưa xong, bây giờ lại còn coi thường y tá nam sao?

Vũ Thần tuy rằng ngực không thoải mái, nhưng vẫn ở lại.

Sau khi Phương Trạch lời ít mà ý nhiều lướt qua bệnh tình của chính y xong, dừng lại một chút: “Nếu là có người hỏi hoặc là muốn điều tra bệnh tình của tôi, hi vọng mọi người có thể bảo mật. Mục đích của tôi mọi người không cần biết, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người.”

Phương Trạch chẳng qua là muốn bọn họ giấu diếm bệnh tình thực sự, lại làm ra biểu hiện mắc ung thư giả dối. Vũ Thần cũng không muốn biết mục đích của Phương Trạch, chỉ là cảm thấy hành vi này buồn cười cực kỳ.

“Nếu như đã nghe rõ rồi, có thể đi ra.”

Ba bác sĩ kia tỏ ý hiểu rồi đi ra khỏi phòng bệnh, Vũ Thần cũng như đã được đặc xá, chuẩn bị đi theo cùng bọn họ.

“Cậu lưu lại, tôi còn có lời muốn nói với cậu.” Vũ Thần đứng ở cửa quay đầu lại, nhìn Phương Trạch ngồi ở sofa bắt chéo chân, vẻ mặt ngang ngược khiến Vũ Thần khiếp đảm, con mẹ nó sẽ không phải kêu ở lại chứ? Vũ Thần trong lòng còn đang nghi hoặc, Phương Trạch đã đứng lên đi tới bên người hắn.

Phương Trạch thuận tay đặt lên cửa phòng, giọng nam trầm thấp vang lên bên tai Vũ Thần: “Tôi chính là muốn cậu lưu lại, y tá nam.”

Lưu cái quái gì! Ông đây ở lại làm cái gì? Có phải coi thường người quá không vậy? Nhìn cái gì, không thấy qua nam y tá sao? Ngạc nhiên chắc!

Đúng là không coi ai ra gì cả? Hôm qua chuyện đỗ xe còn chưa nói rõ ràng, bây giờ lại muốn lưu ông đây lại làm cái gì chứ?

=====

Lời tác giả:

Nếu như có thân ái nào học y phát hiện có BUG(chỗ hỏng) nào liên quan tới khoa y thì chỉ ra cho ta...

... Nhìn trời.

.:End 4:.

5. Chương 5: Tôn Trọng Chút Cho Tôi!

Phương Trạch cả vú lấp miệng em nhìn Vũ Thần, nhíu mày có chút nghĩ suy nhìn người trước mắt, y nhếch môi mở miệng nói: “Hôm qua chúng ta gặp qua, cậu hẳn là còn có ấn tượng chứ?”

Vũ Thần không có làm việc đui lý không sợ quỷ gõ cửa, tự nhiên là không có bị kinh sợ bởi anh khí bức người của Phương Trạch, hắn ngẩng đầu mắt thẳng tắp trừng y: “Nhờ tố chất của ngài Phương, không để tôi nhớ kỹ cũng khó.” Hôm qua hắn tan tâm đi xe điện về nhà, bị ánh nắng thiêu cái móng hắn suýt thì chín luôn. Cho nên hắn đối với chuyện đỗ xe ngày hôm qua càng canh cánh trong lòng.

“Phải không? Hôm qua vừa gặp một lần tôi đã được cậu nhớ thương rồi.”

Con mắt Phương Trạch không có rời khỏi người Vũ Thần, mà là tinh tế đánh giá lướt từ đầu tới chân, Vũ Thần mặc chính là áo y tá, một thân trắng bao lấy vóc người mảnh khảnh của y, lộ ra cánh tay và cổ cùng với khuôn mặt trắng nõn một đường. Mái tóc mềm mại lộ ra màu nâu nhàn nhạt, con mắt đối diện với y trong suốt tựa như châu quang bảo ngọc, độ cong chớp mũi khi đến vùng hàm ôn nhu phác họa khuôn mặt tuyệt mỹ. Vũ Thần tựa hồ thành một vật hiếm lạ mới mẻ, mà Phương Trạch đang dùng ánh mắt lẳng lẳng thưởng thức và chơi đùa hắn.

Vũ Thần bị người trước mắt nhìn chằm chặp đến sợ hãi, thậm chí bối rối trong lòng, nhớ thương cái rắm, ông đây nào có thời gian rảnh mà đi nhớ thương chứ, thật đúng là đồ tự kỷ. Hiện ở trong lòng hắn đã muốn khảy tròng mắt của Phương Trạch ra rồi.

“Xin hỏi ngài muốn tôi lưu lại là có cái gì cần sao?” Vũ Thần cũng không có thời gian cùng y vô nghĩa, vì vậy đi thẳng vào chủ đề.

“Tôi chỉ là muốn hỏi chút xíu, phục vụ của bệnh viện các cậu có chu đáo không? Toàn tâm toàn ý lo lắng vì người bệnh sao?”

“Đó là dĩ nhiên. Nếu như có chỗ nào không vừa lòng không như ý đều có thể trách cứ, hơn nữa quản lý của phòng bệnh cao cấp là rất nhân tính hóa. Xin ngài Phương cứ yên tâm đi.” Vũ Thần rất máy móc trả lời vấn đề của Phương Trạch, còn mang theo cách cười của quan viên nhà nước.

“Phải không? Có bao nhiêu nhân tính hóa?” Phương Trạch một tay nâng cằm Vũ Thần lên, trong đáy mắt thâm thúy lộ ra một tia hiếu kỳ, lại giống như là muốn đem người trước mặt ăn tươi nuốt sống vậy.

Vũ Thần một tay gạt tay Phương Trạch ra, tiếng vang thanh thúy ấy cho biết rằng lần xuống tay này cũng không nhẹ. Mặt hắn trong nháy mắt đen lại, cử động này của Phương Trạch chọc hắn nổi khùng rồi đấy, trong mắt nhen lên lửa giận, quát to: “Tôn trọng chút cho tôi!”

Con mẹ nó còn động tay động chân, cộp không phát uy thì anh cho rằng tôi là con mèo bệnh chốc, ông đây cũng có lúc phát hỏa đấy!

“Cậu là y tá nam đầu tiên tôi thấy. Tính tình còn rất hăng, cậu trước đây cũng là đối với bệnh nhân như thế sao?” Phương Trạch thấy Vũ Thần phản ứng lớn vậy lại là sóng lớn không sợ hãi, trái lại khoe miệng

nhếch lên trêu đùa: “Tôi chính là bệnh nhân của cậu, cảm thụ của người bệnh cậu không có kỳ chút nào sao?”

“Cái dạng bệnh nhân gì thì tôi có dạng tính tình ấy! Cái này kêu là đúng bệnh hốt thuốc?!”

Cổ kị cái quái gì, ông đây cũng không biết là kiếp trước tạo nghiệt gì mà bị phân đến một bệnh nhân như thế, công tác của ông đây cũng không dễ tìm, con mẹ nó anh bệnh mau lành rồi cút xéo cho ông đây.

Vũ Thần vẫn như cũ đen mặt trả lời: “Hơn nữa ngài không phải không có bệnh nặng gì sao?” Một khối u lành tính nho nhỏ không cần giả dạng thành bệnh nan y chứ, còn muốn nhân viên y tế cùng bảo mật, đây không phải là cố ý thêm phiền sao, chết tử tế không chết làm cái gì mà chứng ung thư, biểu diễn cho ai xem hở, Vũ Thần cực kỳ khó chịu còn có điểm này nữa.

“Cái đó và bệnh nặng bệnh nhẹ không có quan hệ gì, cậu lại là y tá riêng của tôi, không cần phục vụ cho tôi sao? Tôi vào đây ở lại mất không ít tiền.” Phương Trạch cố ý trêu chọc nói, y cảm giác Vũ Thần giống như là mèo hoang nhỏ, vung móng vuốt loạn cao tính tình còn rất xấu.

Vùng cơ trên mặt Vũ Thần co quắp, cường chế cơn tức: “Ngài là bệnh nhân tôi phụ trách, vì ngài phục vụ là tự nhiên.” Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Phương Trạch tiếp tục nói: “Thế nhưng thái độ phục vụ có khả năng sẽ không tốt, mong ngài thứ lỗi. Vì còn có hội nghị thường kỳ, tôi đi trước, có gì cần xin rung chuông.”

“Không biết xe tôi cậu có đẩy đi không? Thật xin lỗi, không khéo thì đã đem lỗi vào ngăn lại.” Lời tuy rằng vậy, nhưng vẻ mặt Phương Trạch dường như chẳng có chút biểu cảm nào nhìn Vũ Thần.

Vũ Thần nghe nói như thế thì ngừng bước chân lại, ngược là ngàn vạn lần không phục. Thao, một y không biết xấu hổ nói, thái độ xin lỗi không thành khẩn được chút sao?

“Tôi nào dám đụng xe ngài a, nếu như để lại một vết xước tôi lại đền chẵn nổi. Nếu như lương tâm phát hiện, lần đồ xe tới hãy lo lắng cho người khác chút đi.” Vũ Thần là bên có lý, chẳng chút sợ hãi nào giáo huấn cho Phương Trạch thông suốt.

Phương Trạch mặt không đổi sắc, tựa như không phải đang nói y. Ánh mắt bướng bỉnh kiêu ngạo giống như đang trả lời rằng y mới không vì người khác suy nghĩ được.

Vũ Thần thấy Phương Trạch bộ dáng giả vờ ngăn ngại, thì lười phí lời với y: “Ngài Phương, nếu như không còn chuyện gì, tôi đi trước.” Cùng với loại người này giảng đạo lý xem ra là không thể thực hiện được, mình hà tất mất sức không có kết quả tốt chứ!

“Như vậy thì đuổi bệnh nhân đi sao? Không làm kiểm tra gì gì đó cho tôi à?” Phương Trạch thấy Vũ Thần sắp đi ra ngoài, lại không khỏi mỉm cười nói.

“Ha hã, kiểm tra? U lành tính hẳn là không cần thiết... Khẩn trương như thế, một chút giải phẫu cón con thôi mà. Tôi coi như là hộ sĩ trách nhiệm của ngài, điểm ấy tôi vẫn là có thể bảo chứng.” Vũ Thần cười gượng một tiếng giải thích, sau đó đầu cũng không quay lại đi ra khỏi gian phòng ấy.

Phương Trạch nhìn bóng lưng trắng nhanh nhẹn của Vũ Thần, nghĩ thầm ngày tháng ở bệnh viện sẽ không còn buồn chán nữa, khoe miệng hiện lên nét cười tà mị.

... ..

Vũ Thần từ bên trong đi ra, cường chế tức giận thiếu chút nữa đá bôn cánh ở cửa phòng ngã lăn.

Hắn suy nghĩ sâu xa một chút, người giống như Phương Trạch cũng không dễ chọc, hơn nữa tên đầu càn này lại là bệnh nhân hắn phụ trách, bằng vào điểm này thì không thể đắc tội được, thế nhưng theo tính tình của hắn đi hậu hạ Phương Trạch nhất định là sẽ không an bình, Vũ Thần nghĩ tới đây thì càng căm tức, tổng không thể bởi vì một tên đầu càn này mà bỏ đi công việc tốt như vậy.

Vì vậy hắn quyết định đi tìm tổ trưởng thương lượng chút xem có thể đổi phòng bệnh khác không, thẳng cha kia không thể trêu vào vẫn hơn.

Vũ Thần đang đi tới phòng trực ban của tổ trưởng, một cánh cửa phòng bệnh mở ra, một đám nhân viên y tế từ bên trong đi ra, hắn là vừa làm kiểm tra cho bệnh nhân bên trong xong. Vũ Thần liếc mắt một cái, không để ý xem thì mạnh bước về phía trước.

“Là Vũ Thần sao?”

Một giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên gọi lại hắn, Vũ Thần quay đầu lại thấy người đàn ông gọi hắn lại khoác chiếc áo trắng dài, là một bác sĩ gọi hắn. Vũ Thần thầm buồn bực, hắn vừa mới tới nơi này làm việc, sao có bác sĩ quen biết hắn chứ.

Vũ Thần có chút mờ mịt: “Hử?”

“Không nhớ rõ tớ sao? Vũ Thần!? Cậu đã tới đây làm rồi?” Bác sĩ ấy ý bảo những người khác đi trước, rồi bước lại phía Vũ Thần.

“Cậu là?” Vũ Thần buồn bực, bác sĩ này sao lại hỏi như vậy.

Bác sĩ ấy mặc áo dài nhưng không giấu nổi vóc dáng cao to của hắn, mắt tựa sao sáng, sống mũi anh tuấn, ngũ quan lập thể tuấn mỹ như được điêu khắc nên, đeo một chiếc kính mắt viền chỉ bạc thêm một phần khí chất trầm ổn nghiêm cẩn, trong lúc giơ tay nhắc chân lộ ra một tia cao quý ưu nhã.

Bệnh viện này có người quen trước đây sao? Vũ Thần nhìn bác sĩ ấy, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi là ai.

“Thực sự đã quên? Tớ là Dịch An. Nhớ ra rồi chứ?” Dịch An mang theo ý cười nhắc nhở người trước mặt.

Vũ Thần kêu to lên: “Cậu là Dịch An?” Đã nhiều năm không gặp nhau nên chẳng còn nhận ra nữa, Vũ Thần rất là kinh ngạc khi gặp được cậu ta ở chỗ này.

“Đúng vậy, chúng ta đã có sắp 10 năm không gặp rồi ý nhỉ? Thời gian trôi qua thực là mau.” Dịch An tựa hồ còn chưa quên hình dạng của Vũ Thần, vừa gặp thoáng qua đã liếc một cái thì nhận ra Vũ Thần rồi.

Dịch gia và Vũ gia là thế giao, khi còn nhỏ Dịch An và Vũ Thần bình thường hay chơi cùng nhau, hai người coi như là chơi với nhau từ hồi còn ẵm bế. Mười năm trước Dịch An được người nhà đưa ra nước ngoài học, dẫn tới hai người đều mất liên hệ.

“Mười năm rồi, ha hã.”

Vũ Thần cười có giả tạo, trong lòng có chút khó chịu, từ nhỏ hai người đã bị so tới so lui, lúc học sơ trung tài năng của Dịch An tốt không chê vào đâu được, dù là thành tích hay là tài năng, mà Vũ Thần thì so chỗ nào thì kém chỗ ấy, cha mẹ thầy giáo đều muốn Vũ Thần lấy Dịch An làm tấm gương học tập, điều này khiến cho Vũ Thần từ nhỏ đã rất ác cảm với Dịch An, kỳ thực Dịch An biết Vũ Thần không thích cậu, nhưng mỗi ngày vẫn vây quanh Vũ Thần, mà Vũ Thần nghĩ Dịch An như vậy rất là đối trá, đối với Dịch An luôn hờ hững. Mà bây giờ Vũ Thần nhìn Dịch An mặc áo dài màu trắng tựa hồ giống như là trào phúng đối với hắn vậy.

“Cậu bây giờ còn tốt chứ?”

Vũ Thần cho rằng Dịch An đây là đang hạ thấp hắn, bác sĩ và y tá đều đã không thể đặt trên cùng 1 bàn mà cân đo đong đếm, làm 1 bác sĩ tựa như là rất giỏi vậy. Vũ Thần lại cười gượng một tiếng, không đáp lại.

Dịch An cảm thấy xấu hổ, cảnh ngộ khi còn bé tựa hồ lại lặp lại lần nữa, Vũ Thần vẫn là một chút cũng không đổi, trong đôi mắt to lộ ra ý cao ngạo và phiến chán giống như lúc khi còn bé. Bầu không khí giữa hai người có chút lạnh, cậu liền hẹn Vũ Thần đi ăn một bữa cơm trưa, thế nhưng Vũ Thần từ chối ngay, một điểm mặt mũi cũng chẳng lưu lại cho Dịch An. Vũ Thần nói còn có chuyện phải đi trước, Dịch An không thể làm gì khác hơn là biết điều cáo từ Vũ Thần cả.

“Bệnh nhân ở đây do tớ phụ trách, cho nên sau này có thể hay gặp mặt đó. Cậu có việc thì tớ không nói nhiều nữa, sau này gặp lại.” Dịch An cười ôn hòa, bước chân đã bước nửa chừng tựa hồ lại nghĩ tới cái gì lập tức ngừng lại gọi Vũ Thần, “Kia, quản lý ở đây, Dịch Vân là em tớ, nếu có phiền phức gì có thể trực tiếp nói với em tớ nhé. Không cần khách sáo.”

“Dịch quản lý? Em gái?” Vũ Thần nghi hoặc nói, Dịch Vân là em gái Dịch An ư? Dịch An có em gái sao? Hắn nghe xong mà có chút hồ đồ đây.

“Nói ra thì dài lắm, là em gái cùng cha khác mẹ, sau khi tới ra nước ngoài thì phát sinh rất nhiều việc, trong lúc nhất thời giải thích không rõ. Lần sau có thời gian thì đi ngồi chút nhé.”

“Sau hãy bàn, bây giờ rất bận.” Vũ Thần nói cho có lệ, giọng điệu có chút lạnh nhạt.

Dịch An không thể làm gì khác hơn là vẫy tay tạm biệt với Vũ Thần.

Vũ Thần gật đầu cũng không nhìn nhiều thêm Dịch An chút nào, xoay người vội rời đi.

Vũ Thần vừa đi, Dịch An lấy di động ra, ấn gọi điện thoại cho Dịch Vân, biểu cảm đã không còn ôn hòa khi nói chuyện với Vũ Thần nữa, khung kính viền bạc hiện lên một tia lãnh tuấn.

=====

Lời tác giả:

Cái gì kia

Dịch An là trúc mã khổ sở bức bách đặt ra...

Các bạn hiểu chứ, cầu huyết ta không nói nhiều... Hi vọng mọi người thích a!!!

Hắc hắc

(3)

∴End 5∴.

6. Chương 6: Thực Sự Là Sở Thích Quái Gở!!!

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người bắt máy, Dịch An vừa đi vừa nghe điện thoại, Dịch Vân đầu kia điện thoại tựa hồ cũng bề bộn công việc, giọng điệu có chút sốt ruột: “Anh? Chuyện gì?”

“Anh không phải đã giới thiệu một người tới chỗ em làm việc sao? Cậu ấy đã tới làm rồi, sao em không nói cho anh biết?” Giọng Dịch An mang theo chút chất vấn nho nhỏ, hơi nhú mày khó chịu.

“Em bận như thế này làm sao nhớ kỹ việc lông gà vỏ tỏi như thế, người nọ có phải tên Vũ Thần không?”

“Chính là cậu ấy, em quan tâm cậu ấy một chút nhé, nếu cậu ấy có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết.” Dịch An căn dặn Dịch Vân.

Dịch Vân bị lời anh trai khiến cho hồ đồ, cô chẳng hiểu ra làm sao cả: “Vũ Thần này là gì của anh? Trước vì tình riêng đã để cậu ta tới làm, giờ còn muốn em quan tâm cậu ta.” Dịch Vân chính là người nghĩ gì nói nấy, ả nói với Dịch An chẳng cấm kỵ gì, lời này cứ tự nhiên mà thốt ra.

“Chuyện của anh không cần em xen vào, trước cứ vậy đã.” Dịch An lạnh giọng nói xong rồi trực tiếp cúp điện thoại, sau đó trở lại phòng làm việc.

Dịch Vân bị treo điện thoại cũng thấy tự mình mất mặt, hơn nữa cô vẫn cảm thấy anh cô là một người vui giận thất thường, thấy vậy cũng không thể trách cứ gì. Ngược lại người tên Vũ Thần lại hấp dẫn lực chú ý của cô, trong ấn tượng của cô Dịch An làm việc luôn công chính nghiêm minh, mà đoạn thời gian trước Dịch An đặc biệt để ý vì chuyện Vũ Thần mà tới tìm cô. Bởi vì bằng vào tư chất của Vũ Thần hiện nay không vào được khu phòng bệnh cao cấp, cho nên cô còn đang ngờ Vũ Thần là một nữ sinh ra làm sao như thế nào mà có thể khiến anh trai cô lo lắng, nhưng hôm đó vừa thấy mới biết thì ra Vũ Thần là một nam sinh, điều này khiến cho Dịch Vân rất là giật mình. Bây giờ nghe xong cuộc gọi này lại cảm thấy Vũ Thần đối với anh trai cô mà nói tựa hồ rất đặc biệt, chỉ ít Dịch An còn chưa quan tâm quá mức đối với chuyện của cô như vậy.

Qua thật lâu Dịch Vân mới phản ứng lại phát hiện thì ra mình đã thất thần, tiếp tục nghĩ nữa, thế nhưng trong lòng nghĩ đến người tên Vũ Thần này.

... ..

Vũ Thần tìm thấy Vương Linh trong phòng trực ban, lúc nhìn thấy cô, uyển chuyển nói ra suy nghĩ bản thân muốn đổi một phòng bệnh khác. Vương Linh biết Vũ Thần có thể là còn chưa thích ứng với hoàn cảnh công tác, thế nhưng phòng bệnh khác đều đã được sắp xếp cả rồi, hơn nữa rất nhiều y tá phòng bệnh đều đã chiếu cố những bệnh nhân này một thời gian dài rồi, nếu lại đổi, nhân viên cả tổ lại cần phân phối lại lần nữa, đây là việc tương đối phiền phức.

“Tôi biết tình huống cậu nói, cậu cảm thấy ngài Phương cậu đang phụ trách quá mức xảo quyệt, thế nhưng cậu đổi một phòng bệnh khác, tình huống có khả năng sẽ không thay đổi bao nhiêu cả.” Vương Linh lời ít mà ý thì nhiều trấn an Vũ Thần.

Lời tổ trưởng Vũ Thần không phải không rõ, đây chỉ có điều là trả lời đang biến tướng nói rằng đổi là không có khả năng. Hắn cũng đã từng lo lắng qua rằng bệnh nhân khác khả năng cũng sẽ khó thương lượng, thế nhưng việc cấp bách hắn cần làm giờ đây là rời xa Phương Trạch, hắn cũng không muốn mỗi ngày đi làm đều thấy tên đầu cẳng ấy.

Thế nhưng tổ trưởng đã nói như vậy rồi, Vũ Thần không thể mặt dày kiên trì nói muốn đổi, Vương Linh ngược lại cũng hiểu tiếng lòng Vũ Thần, dù sao bệnh nhân của phòng bệnh cao cấp cũng thật khó hầu hạ.

“Tự cậu chậm rãi thích ứng đi, chưa tới quá mức thì đừng từ bỏ.” Vương Linh với vẻ mặt điềm đạm khiến cơn tức của Vũ Thần cũng dần biến mất hết.

“Vậy cảm ơn tổ trưởng, đã làm phiền cô rồi.” Vũ Thần vừa tới nơi này cũng không muốn gây phiền thêm cho tổ trưởng, nghĩ thầm tự mình xử lý vậy, đồ đầu kia không phải người có tiền khinh người sao, nơi này là bệnh viện xem y có thể kiêu ngạo tới mức nào. Vừa đi làm thì đã chọn đồng lựa tây cũng không hợp tình hợp lý lắm. Vũ Thần vẫn không tin mình không đối phó được Phương Trạch.

Sau đó Vương Linh đưa cho Vũ Thần một phần bảng thay ca, bởi vì một tuần có bốn buổi tối là phải ở phòng bệnh chăm sóc bệnh nhân, Vương Linh liền muốn Vũ Thần tra thời gian luân phiên của hắn, để tránh lầm việc.

Vũ Thần nhìn một chút thời gian ca đêm của hắn, cách một ngày phải chăm sóc một buổi tối, kể ra cũng hợp lý.

“Tổ trưởng, ngài Phương tôi phụ trách không phải không có bệnh nặng gì sao? Vậy tôi còn cần chăm sóc theo lẽ thường không?”

“Tuy rằng là nói thế, thế nhưng đừng phá hủy quy củ, phần việc của cậu làm tốt thì được rồi, chuyện của bệnh nhân chúng ta không cần quản nhiều.” Vương Linh không quên nhắc nhở chuyện cấm kỵ nơi làm việc này, rồi lại miệng hùm gan báo thầm nghĩ: “Hơn nữa, ngài Phương vẫn là muốn cắt bỏ phần u lành tính đau dạ dày, chuyện sau khi giải phẫu đã tới rồi. Còn sợ cậu không phải săn sóc sao?”

“Đã biết, cảm ơn tổ trưởng, tôi sẽ chậm rãi học hỏi.” Vũ Thần cũng không đành quấy rầy Vương Linh nữa, không thể làm gì khác hơn là rời bước.

... ..

Y tá tư nhân ở khu phòng bệnh cao cấp ngoại trừ đúng giờ kiểm tra cho bệnh nhân ra còn phải phụ trách đưa cơm cũng bảo đảm bệnh nhân có thể ăn cơm đúng giờ đúng khẩu phần.

Vì vậy Vũ Thần bụng cơm tới phòng bệnh, hắn thấy ở cửa phòng bệnh có một người mặc đồ đen đang đứng, còn duy trì một dáng đứng thẳng tắp.

Vũ Thần nhìn người vệ sĩ này ai ai cũng đều cao to khỏe mạnh chắn hết cả cửa, bụng cơm nước tới trước mặt bọn họ rồi nói: “Tôi đưa cơm tới cho ngài Phương.”

Tôi thao, tư thế của xã hội đen mà cũng bày ra cả, ở chỗ ôn hòa như bệnh viện mà cũng diễn bộ dáng này không phải muốn làm người ta cười sái quai hàm sao, người tên Phương Trạch này thật đúng là có bệnh. Một loạt tây trang màu đen hết màu mực tàu thật là khiến người ta chóng mắt, lại còn là giữa ban ngày ban mặt còn muốn mặc tây trang che rôm sảy, lại khiến Vũ Thần đồng tình với bọn họ.

“Phiền ngài chờ ở bên ngoài một lát, tổng giám đốc Phương bây giờ không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.” Một người vệ sĩ nói thế, hoàn toàn không có ý mở cửa cho vào.

Vũ Thần hoài nghi hẳn có phải người máy không nữa, phát âm từng lời rất nặng.

Vũ Thần thâm oán giận vài tiếng, tuy rằng chẳng cam lòng, nhưng vẫn chờ ở ngoài cửa.

Mười lăm phút trôi qua, trong phòng nửa chút tin tức cũng chẳng có. Giữa buổi trưa Vũ Thần chưa ăn gì cả, cảm giác bụng đói kêu vang khiến hẳn không nhịn nổi, lại hỏi: “Tổng giám đốc Phương của các anh còn chưa rảnh sao? Vậy dù sao anh cũng giúp tôi đánh tiếng với ngài ấy rằng tôi mang cơm tới.” Nhanh chóng đưa cơm xong rồi ông đây sẽ cảm tạ ông trời.

“Tổng giám đốc Phương phân phó rằng bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.” Vệ sĩ kia vẫn giữa cửa như cũ, “Ngài vẫn chờ một lát đi.”

“Bây giờ tôi phải đảm bảo rằng ngài Phương ăn cơm đúng giờ đúng khẩu phần, ngài Phương không có lý do gì mà đem cả vệ sĩ cũng giữ ngoài cửa chứ?” Vũ Thần lời ngay lễ thẳng nói ra, còn không quên bày ra dáng điệu của nhân viên y tế.

Khí chất của Vũ Thần khiến mấy người vệ sĩ kia liếc qua liếc lại nhìn nhau một hồi, phân vân có nên để cậu ta đi vào hay không.

Ngay trước khi Vũ Thần định mở miệng lần thứ hai, cửa đã mở ra.

Phương Trạch đứng trước cửa, quần áo trên người không ngay ngắn lắm, tóc cũng có chút lộn xộn.

Vũ Thần cũng chẳng nhìn y nhiều, chỉ nghĩ đưa cơm xong hoàn thành nhiệm vụ: “Ngài Phương, cơm trưa đã tới giờ dùng rồi, tôi tới đưa cơm.”

“Vậy trước bụng vào đi.” Sắc mặt Phương Trạch rất khó coi, mày nhăn tít lại, giọng nói cũng nghe ra vẻ khó chịu chẳng nhẫn nổi rồi.

“A Trạch, là ai vậy?” Từ trong phòng ngủ truyền ra tiếng nói cắt ngang lời Vũ Thần, sau đó chủ nhân của nó cũng đi ra, là một người con trai mặt mũi cực lẳng lơ, nửa thân trên còn để trần, đường cong vóc người cực kỳ gợi cảm.

Vũ Thần theo tiếng lần tới người thì suýt nhảy dựng lên. Một người con trai! Tôi thao, con mẹ nó sao lớn lên hết như gay vậy! Chẳng ra nam cũng không ra nữ là sao! Còn không mặc quần áo! Sẽ không phải... Lúc này đầu óc Vũ Thần xoay tròn, lẽ nào Phương Trạch có thị hiếu này chẳng?! Đồng tính luyến ái?! Thực là ưa thích quá gở! Người này cũng quá đồng bóng đi? Nghĩ tới đây trong lòng hẳn nổi lên sự chán ghét.

“Evan, ở lại trong đó đi, mau đi vào.” Phương Trạch phát tay muốn người con trai kia trở lại phòng ngủ.

Người tên Evan kia hoàn toàn không theo ý tứ Phương Trạch, mà là đi ra đằng sau còn ôm lấy Phương Trạch: “Cậu ta là ai vậy?” Evan nhìn chằm chằm Vũ Thần hỏi.

Hai người thật là gian phu *** phu a, lại còn dính vào một chỗ, tôi thao, ở bệnh viện mà cũng làm loạn!? Vũ Thần thấy hình ảnh hai người đàn ông tình chàng ý thiếp mà da đầu tê rần.

“Y tá.” Phương Trạch nửa cười nửa không trả lời.

“Y tá nam?” Evan tựa như phát hiện ra đại lục mới, mắt trừng to đùng, bộ dáng rất chi là khó hiểu.

Nhìn cái quái gì mà nhìn chứ, không thấy qua anh đẹp trai nào sán lạn như ánh mặt trời thế này sao?! Mắt lớn như vậy là có bệnh à!

Vũ Thần bị Evan nhìn chằm chặp cả người không được tự nhiên, lại nhìn không quen cánh tay trần trụi trụi của Evan xấu tính ôm ôm ấp ấp Phương Trạch, âm trầm một mặt nhìn về phía Phương Trạch, giọng nói xoa dịu một chút: “Ngài Phương, xin mời dùng cơm.” Nhưng nhìn thấy người con trai kia còn đang ôm Phương Trạch, da gà nổi lên rớt đây đó, thâm nghĩ để Phương Trạch mau ăn xong, mình còn dễ đi nữa.

“Ừm, Evan, em về trước đi, có rảnh tôi sẽ gọi cho em.” Phương Trạch lập tức cầm tay Evan ra, muốn cậu ta đi về trước.

“A Trạch, sao em lại đi chứ, em không đi!” Evan mang vẻ mặt tủi thân mà nói.

“Tự em tới nơi này, tôi không có trách em thì đã tốt lắm rồi, đừng nói lời vô ích nữa, em biết tính tôi mà.” Phương Trạch thoát khỏi cánh tay khoát lên người y, mắt lạnh nhìn qua, giọng điệu cương quyết đến khiến người ta tuyệt đối không thể không theo.

Evan vốn còn muốn giải bày nữa cơ, song khí chất mạnh mẽ của Phương Trạch khiến cậu ta không dám mở miệng nữa. Cậu mặc xong quần áo, vội dọn dẹp đồ đạc xong thì đi ra ngoài.

Vũ Thần đứng ở một bên hết như đang xem diễn trò, nghĩ dáng kinh ngạc của tên gay kia rất là buồn cười

“Phụt...” Vừa nghe tiếng đóng cửa xong, Vũ Thần lại không khống chế nổi, cười ra tiếng, thiếu chút thì hắt nghẹn đến nội thương rồi.

Chờ hắt lấy lại tinh thần thì thấy ánh mắt Phương Trạch nhìn chăm chăm vào hắn.

Vũ Thần tựa hồ cũng ý thức được mình cười có chút dỡ hơi, chớp mắt nghiêm mặt lại nói: “Ngài Phương, phiền ngài nhanh dùng cơm chút.”

“Ừm.”

Phương Trạch ngồi xuống nhận lấy chiếc đĩa Vũ Thần đưa qua, mỗi món chỉ ăn một miếng nhỏ, xong rồi buông đĩa xuống.

Vũ Thần cho rằng y không ăn nữa, nghĩ thầm rốt cục có thể thu dọn đồ đi ăn rồi, không nghĩ tới Phương Trạch “bổ” cho hắn một câu: “Nguội quá rồi, đổi cho tôi một phần nóng.”

Nóng ư? Giữa thời tiết nóng bức này còn muốn ăn nóng? Hơn nữa không phải ở bên ngoài đợi lâu như vậy, cơm nước đến mức nguội lạnh sao? Vũ Thần nghe câu ấy mà nổi trận lôi đình, toàn bộ cơn tức đều dâng đầy, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn tức giận đỏ bừng, từ trong miệng khó khăn nói ra hai chữ: “Nóng ư?”

Phương Trạch không nhanh không chậm gật đầu, đáp trả nhẹ nhàng như mây gió: “Ừ.”

“Đổi ư?!”

Phương Trạch rất là bình tĩnh mắt nhìn Vũ Thần nghiêm trang nói: “Vậy để tôi rung chuông, kêu tổ trưởng Vương tự mình đưa qua cũng được.”

“Tôi chưa nói là không đổi! Chờ đã...” Vũ Thần cuối cùng cũng phải đem cơm nước nguội lạnh đi đổi.

Vũ Thần cơ hồ chán nản, nghĩ đến vẻ khó ưa của Phương Trạch thì càng thêm buồn bực chán ngán. Xem như y lợi hại, lại dùng tổ trưởng tới áp tôi! Khó dễ người ta cũng không cần thế chứ!?

=====

Lời tác giả:

Evan kia là một người qua đường(1)... Hắc hắc, Vũ Thần là vua mạnh miệng(2)!

(1)nguyên văn là , đây là một từ được lưu hành rộng rãi trong internet, chỉ người đi ngang qua, không liên quan tới truyện nhiều lắm.

(2)nguyên văn là thổ tào quân, ở đây thổ tào chỉ người mà ở trước mặt người khác luôn mạnh miệng, chẳng giữ gìn ý tứ cho người khác gì cả, ở nước mình hay gọi là người phổi bò ấy.

..End 6:.

7. Chương 7

Vũ Thần không có chọn lựa nào đành phải đổi cơm trưa cho Phương Trạch, không thể làm gì khác hơn là trấn an mình rằng dạ dày của bệnh nhân chịu không nổi cơm canh nguội lạnh, để trong lòng có thể cân đối

chút ít.

Sau khi cho Phương Trạch ăn cơm xong, Vũ Thần mới tới nhà ăn giải quyết cơm trưa.

Hắn đã đói bụng lâu rồi, nuốt ngấu nuốt nghiêng ăn đến mức có chút no căng. Đang muốn đi chung quanh tiêu hóa cơm trưa, tiện đường len lén lười, không nghĩ tới một cuộc gọi của tổ trưởng Vương gọi qua, kêu hắn trở lại.

Tổ trưởng Vương trong điện thoại dong dài nửa ngày, nói là muốn Vũ Thần nhanh chóng trở lại phòng bệnh, nếu không Phương Trạch sẽ khiếu nại hắn. Vì vậy Vũ Thần cúp điện thoại rồi đi về phía phòng bệnh.

Thực sự là phiền phức, vừa buông bát đã tìm tới rồi, còn để cho người ta an tâm không chứ, hắn cũng kêu gào mấy câu rồi đi vào phòng bệnh.

“Ngài Phương, xin hỏi có chuyện gì không?” Vũ Thần tận lực bày ra thái độ của y tá hòa ái. Hắn một đường chậm chậm chạy tới, hơn nữa bên ngoài vô cùng oi bức, toàn bộ lưng hắn đều ướt sũng mồ hôi, trán và hai bên cánh mũi còn tràn ra mồ hôi tinh mịn, hơi thở phì phò, trên mặt còn mang theo một vệt phơn phớt đỏ.

“Nhìn cậu mệt không nhẹ? Chạy vội tới sao?” Phương Trạch liếc đáng mồ hôi đầm đìa của Vũ Thần, lại tiếp tục xem tài liệu trên tay.

“Không phải nhờ phúc ngài, sao tôi có thể vội như thế chứ?” Đây không phải nhìn có chút hã hê thì là gì chứ, cố ý gọi tôi qua làm tôi xấu mặt chứ gì? Còn nói muốn khiếu nại ông đây ư?! Rồi khỏi phòng bệnh còn chưa tới nửa giờ đã trách cứ! Vũ Thần rất bất mãn với loại hành vi phô trương thanh thế của Phương Trạch, rõ ràng là muốn trêu chọc hắn, nghĩ tới đây nét mặt hắn hoàn toàn âm trầm đi: “Ngài Phương, ngài huy động nhân lực mà gọi tôi tới là có chuyện gì vậy?”

Động tác xem lướt văn kiện của Phương Trạch hơi dừng lại chút, ngẩng đầu nhìn Vũ Thần hơi bần thần, trầm mặc non nửa ngày mới mở miệng: “Pha cho tôi một cốc cà phê.”

“Pha cà phê?!” Vũ Thần nghe thấy y mở miệng lần nữa mà thiếu chút té xỉu. Thực biết hưởng thụ, còn muốn uống cà phê?! Bệnh viện không phải quán cà phê, ông đây cũng không phải phục vụ mà sai khiến đầu nhá?! Mất công mất sức bắt ông đây về là muốn uống cà phê ư?!

Dáng dấp Phương Trạch thản nhiên khiến hắn càng thêm khó chịu, “Ngài Phương, bệnh viện cũng không có cà phê, nước sôi thì lại có. Hơn nữa tôi có thể nói với ngài rằng, qua vài ngày nữa ngài sẽ giải phẫu, uống cà phê kích thích rất lớn đối với dạ dày.”

“Phải không? Vậy rót cốc nước đi.” Vũ Thần coi như làm hết trách nhiệm của mình, nếu Phương Trạch lại làm khó hắn thì không thể nào nói nổi nữa.

Vũ Thần có chút nhịn không được bưng nước qua cho Phương Trạch. Mà bình nước ấy ngay bên cạnh Phương Trạch, khiến Vũ Thần lại không nhịn được oán giận, đứng dậy là có thể lấy rồi mà còn sai ông đây mới thoải mái sao?!

“Ngài Phương còn cần gì không? Nếu không còn gì, tôi đi trước vậy.” Vũ Thần cảm thấy cùng Phương Trạch ở trong cùng một không gian sẽ không tự chủ được mà xông lên, cho nên hắn muốn nhanh chóng đi ra ngoài một chút.

“Cậu không phải y tá riêng của tôi sao? Cậu còn muốn đi ra ngoài làm gì? Không phải phục vụ chuyên môn cho tôi sao?” Phương Trạch buông tài liệu trên tay ra, đứng dậy tới sát Vũ Thần mà nói.

Vũ Thần cảm giác được hơi thở ấy phun trên mặt hắn, vô thức lui về phía sau một bước.

“Cho nên chỉ cần ngài rung chuông, tôi rất nhanh sẽ chạy tới rồi.” Còn chuyên môn? Thực là ác lòng ác dạ mà! Là ông đây xui xẻo mới được chia tới một người bệnh như thế! Vũ Thần bị hạ thấp mà da gà đua nhau nổi lên.

“Tôi lúc nào cũng có thể cần, cho nên cậu cứ đứng ở đây. Miễn cho tôi phải tìm tổ trưởng tới đi tìm cậu.” Phương Trạch vừa nói vừa nhếch mép cười, ánh mắt lại lộ ra một tia giảo hoạt.

Vũ Thần cảm thấy biểu cảm ấy của Phương Trạch cực kỳ biến thái, nhưng mà bệnh viện xác thực có yêu cầu để y tá tận lực đứng ở trong phòng bệnh, vì vậy vừa rồi Vương Linh đã quở trách hắn một trận qua

điện thoại. Vũ Thần không còn cách nào cả, lại không thể cứng rắn với Phương Trạch, không thể làm gì khác hơn là lưu lại bệnh viện, cùng Phương Trạch mất ngủ trắng đêm.

Phương Trạch vẫn ngồi ở sofa xem văn kiện, vẫn làm chuyện riêng, ngược lại cũng không quên tới Vũ Thần, chỉ là thỉnh thoảng sai bảo Vũ Thần đi làm một số việc như bưng trà rót nước mà thôi.

Vũ Thần vất vả chịu đựng tới lúc tan tầm, bị Phương Trạch lấn qua lấn lại một ngày đã là uể oải lắm rồi, sau khi về đến nhà cả người tựa như cà vường sượng vậy, thoát nhìn thì chẳng có chút xíu tinh thần nào.

Vũ Phong vừa vào cửa đã phát hiện trạng thái Vũ Thần không tốt lắm, tiện hỏi luôn: “Con trai? Làm sao vậy, nhìn con trông như sắp chết vì mệt vậy.”

“Không có việc gì cả, hoàn cảnh mới còn chưa thích ứng được. Không cần lo lắng.” Vũ Thần kéo ra một nét cười xán lạn, trấn an ba hắn.

“Ồ, từ từ sẽ qua thôi mà... Con trai, ta tin con có thể! Cố gắng lên nha!” Vũ Phong đi tới ôm một cái.

“Lại nữa rồi...”

... ..

Lúc Vũ Nhung trở về, người một nhà hòa thuận vui vẻ ăn bữa cơm tối.

“Anh, gấp cho em cái cánh gà.” Vũ Nhung không mất tí sức lực nào sai bảo Vũ Thần.

Vũ Thần trắng mắt liếc Vũ Nhung rồi vẫn gấp cho con bé một miếng cánh gà, thế nhưng cũng không quên nói móc Vũ Nhung một chút: “Đừng có ngày nào cũng nghĩ tới ăn, sắp thi vào cao đẳng rồi còn buông thả như thế.”

“Em có tư bản buông thả không được sao? Ba ba, ba nói coi, làm việc và nghỉ ngơi kết hợp là tốt nhất.”

“Đó là tự nhiên, không chơi vui sao có thể học tập chứ, Nhung Nhung, ba yên tâm với con mà!” Vũ Phong vẻ mặt cương cường nhìn Vũ Nhung, còn không quên gấp đồ ăn trong bát cho cô.

Ở nhà, chỉ cần hai anh em hơi chút tranh chấp, mặc kệ dù là lý do gì, Vũ Phong đều đứng về phía Vũ Nhung, điều này khiến cho Vũ Thần hoài nghi mình có phải là nhạt được không đây.

Vũ Thần thấy hai người lại đang trình diễn cha con tình thâm, cứ yên lặng mà ăn thôi.

Vũ Phong hình như chú ý tới mình lạnh nhạt với Vũ Thần, vội quan tâm hỏi tình huống hôm nay ở bệnh viện.

Vũ Thần đương nhiên là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, vì vậy đơn giản thuật lại hai câu, lại đột nhiên nghĩ tới chuyện hôm nay gặp lại Dịch An ở bệnh viện.

“Ba, hôm nay con đã nhìn thấy Dịch An.”

“Ha, Dịch An hả?! Sao lại gặp nó? Nói có nói gì không?” Đột nhiên nhắc tới Dịch An, Vũ Phong có vẻ có chút khẩn trương.

“Không nói gì cả, cậu ta bây giờ còn là cái gì bác sĩ chủ nhiệm, đáng vẻ cũng không tui.” Vũ Thần trong lòng không cân bằng lắm, thời vận xấu mới khiến hắn học y tá, làm một bác sĩ khổ khổ như thế, Vũ Thần nghĩ đến khoảng cách xa vời giữa bác sĩ và y tá, trong lòng ề ề, cơm cũng ăn chẳng vào nổi.

“Con trai, mau ăn cơm đi, không có gì phải suy nghĩ cả.” Vũ Phong biết Vũ Thần từ nhỏ đã không thích Dịch An, hơn nữa Dịch An bây giờ năng lực xuất chúng như thế, ông sợ kích động tới Vũ Thần mà không dám nói cho Vũ Thần rằng công việc của nó là do Dịch An sắp xếp hỗ trợ, điều này khiến cho Vũ Phong khó tránh khỏi hơi chút chột dạ.

Vũ Thần oán giận hai tiếng, ngược lại không nhìn ra sự bất thường của Vũ Phong.

... ..

Tối hôm qua Vũ Thần ngủ rất sớm, cho nên khi sáng sớm thức dậy, tinh thần đã hoàn toàn khôi phục. Vì vậy mặt mày hơn hớn đi làm.

Lúc tám giờ, Vũ Thần chuẩn xác đi tới phòng bệnh làm kiểm tra sáng cho Phương Trạch. Một loạt vệ sĩ kia còn đứng ở cửa, Vũ Thần hiếu kỳ sao mà trên mặt bọn họ một chút ủ rũ cũng chẳng có, chẳng lẽ là làm bằng sắt?

“Ngài Phương?!” Vũ Thần vào phòng ngủ mới phát hiện Phương Trạch còn chưa rời giường.

Vũ Thần đem nhiệt kế và huyết áp khí đặt ở tủ đầu giường, “Ngài Phương?!” Lại gọi tiếng nữa, Phương Trạch vẫn không có ý muốn tỉnh.

“Sao ngủ hết như lợn chết vậy?” Vũ Thần lăm bà lăm bằm, đẩy Phương Trạch một chút, nhưng vẫn không thấy động tĩnh.

“Ngài Phương? Ngài Phương...”

Vũ Thần một phen kéo lấy chăn trên người Phương Trạch.

“A!” Hắn thấy Phương Trạch ngủ trần ở trên giường thì sợ tới mức hét lên một tiếng, phản xạ đem chăn choàng lên Phương Trạch.

Con mẹ nó sao không mặc quần áo a?!!! Tội tha! Chơi ngủ trần sao?! Thật đúng là sở thích quái dị của kẻ có tiền!

Ngoại trừ đường cong cơ thể vóc người duyên dáng khiến Vũ Thần nhìn hết một lượt ra, còn có hạ thể dương cương cũng bày ra trước mắt Vũ Thần.

Woa oa!!! Đầu óc Vũ Thần ông một tiếng nổ tung.

Phương Trạch bị tiếng thét chói tai của Vũ Thần đánh thức, trợn mắt thì thấy Vũ Thần vẻ mặt kinh hồn chưa định lại được.

“Sớm như vậy đã tới rồi?” Phương Trạch ngồi dậy, hai tay ấn huyết Thái Dương thanh tỉnh đầu óc.

“Kiểm tra sáng, phiền ngài Phương phối hợp một chút.” Vũ Thần thấy y tỉnh, cũng không lười quản y có phải ngủ trần, có phải dựng đứng hay không, trực tiếp lấy ra nhiệt kế quăng ra cho Phương Trạch.

Phương Trạch không có tiếp nhận nhiệt kế, mà là dày mặt nói rằng: “Cậu đo cho tôi đi.”

“Đặt ở bên dưới nách, đây là thường thức mà.” Vũ Thần tới gần bên giường khoa tay múa chân một hồi, đem nhiệt kế nhét vào tay Phương Trạch.

Thấy hấn sát qua, Phương Trạch kéo hấn một cái.

Vũ Thần bị Phương Trạch kéo một cái như thế cả người lung lay, trực tiếp ngã tới trên giường.

“Anh con mẹ nó làm gì a?!” Vũ Thần không giữ được nữa mà nổi khùng, chửi lên ầm ầm. Ra về muốn chống người ra khỏi giường, nhưng hai tay lại bị Phương Trạch gắt gao tóm lấy.

“Buông tay! Ông đây muốn đứng lên!” Chân Vũ Thần cố sức đạp chân phản kháng, “Quái quỷ! Buông ra!”

Phương Trạch biết nếu không nắm chặt lấy, móng vuốt của con mèo hoang ấy sẽ cào qua cái, cho nên tăng thêm sức trên tay: “Trước khi kiểm tra sáng sớm thì làm một chuyện rồi sẽ buông tay.”

“Chuyện gì?” Con mẹ nó làm chuyện gì mà phải như muốn cường gian thế! Sức lực sao lại cứng rắn vậy a!

Phương Trạch mang theo một dáng nhìn khiêu khích, tiếng nói trầm thấp trả lời: “Tiết hỏa...”

Tiết hỏa?!!! Mẹ nó, sẽ không thật là cường gian chứ?! Con mẹ nó còn bị ông đây đoán được?! Tên đểu cáng này!!

“Tiết cái gì mà tiết a... Mau buông tôi ra mau!!”

=====

Lời tác giả:

>< tiết=”” hỏa...”” xe=”” ..end=””>

8. Chương 8

Vũ Thần hoàn toàn không nghĩ tới mình sẽ bị Phương Trạch đặt ở trên giường, bất ngờ không kịp phòng bị đã bị Phương Trạch kim kẹp lấy hai tay.

Động tác hần chống lại cực kỳ kịch liệt, nhưng vẫn là không có giây khỏi ràng buộc của Phương Trạch.

“Ở đây chính là bệnh viện, anh không nên xằng bậy!” Vũ Thần đang ở vào hoàn cảnh xấu cũng chỉ có thể dùng miệng để đe dọa Phương Trạch.

Phương Trạch chỉ là muốn nghiêm phạt một chút việc Vũ Thần đánh thức y dậy mà thôi, song khi thấy phản ứng của Vũ Thần kịch liệt như vậy lại càng khiến cho Phương Trạch nổi lên hứng thú đùa dai.

“Y tá không phải là nên đối với việc người bệnh có yêu cầu gì thì sẽ hoàn thành sao? Giúp tôi tiết hỏa thì sao nào?” Phương Trạch nhướn mày, khoe miệng nhếch lên mang theo ý cười, đường viền khuôn mặt rõ ràng khiến người ta thoát nhìn đã cảm thấy phóng túng không kiềm nổi.

Con mẹ nó, đây không phải lưu manh đùa giỡn thì là cái gì?!

“Không thể được! Anh lại muốn người đẹp, thật đúng là muốn đem thành khu làng chơi rồi à!” Muốn tiết hỏa có thể đi tìm người yêu kia, ông đây lại không hầu nổi!

Vũ Thần khịt mũi khinh bỉ, cảm thấy suy nghĩ của Phương Trạch buồn cười vô cùng, đồng thời cũng bình tĩnh đi nhiều, động tác tứ chi không còn giãy mạnh như trước.

“Tôi biết cậu sẽ nói vậy mà.” Trong lúc vô tình, chiếc chăn trên người Phương Trạch đã trượt xuống, vóc người cao to rắn rỏi lộ ra ngoài không sót chút nào, y lại mềm mỏng nói ra rằng: “Nhưng mà tôi nhìn trúng cậu rồi, giờ phải làm sao?”

“Anh, anh trước mặc quần áo vào đã! Anh xem trúng tôi thì liên quan gì tới tôi chứ, để tôi đứng lên!” Nét mặt Vũ Thần hiện lên chút hoảng hốt xong đầu đó lại nghiêm mặt mà nói: “Tôi không thích đàn ông!”

“À, không sao cả.” Phương Trạch cười thoải mái, buông tay Vũ Thần ra, “Còn nhiều thời gian...” Nói xong thì xuống giường rồi đi vào toilet.

Vũ Thần đột nhiên được cởi bỏ ràng buộc hơi sững sốt ngẩn ngơ, sau đó mới từ trên giường nhảy dựng lên, vẫn còn nhiều thời gian? Ông đây cũng không chơi cùng anh?!

Phương Trạch từ trong WC đi ra thì mặc quần áo vào, Vũ Thần bỗng nhớ tới mình còn có việc chưa làm xong.

“Ngài Phương, những số liệu này đều là phải ghi chép, trước đo nhiệt độ cơ thể đi.” Vũ Thần lại lần nữa đưa nhiệt kế cho Phương Trạch.

Y ngược lại không làm khó Vũ Thần nữa, tự giác nhận lấy nhiệt kế.

Sau khi Vũ Thần ghi chép lại nhiệt độ cơ thể xong, lấy ra máy đo huyết áp đo cho y, cột vòng bít(1) lên trên cánh tay Phương Trạch rồi nghe ở một đầu chẩn đoán bệnh cho Phương Trạch, lúc mang ống nghe xong thì vặn mở van của túi khí huyết áp kế. Toàn bộ quá trình Phương Trạch đều theo dõi hẩn, lúc đo xong huyết áp, Vũ Thần cởi vòng bít ra mới phát hiện Phương Trạch đang chăm chú theo dõi hẩn.

“Dáng vẻ cậu chăm chú cũng rất mê người.” Phương Trạch vươn tay ra gảy sợi tóc vương trên trán hẩn, sợi tóc rất nhỏ và mềm mại.

Vũ Thần giống như bị điện giật mà tránh khỏi tay Phương Trạch, “Ngài Phương?! Tuy rằng tôi là y tá riêng của ngài, nhưng mà ngài cũng không thể động tay động chân được!” Ông đây lại không phải là chú dê con mặc người ta xâm lược, nếu không xem xét khía cạnh rằng bản thân đang làm việc thì hẩn đã không khách khí rồi, tốt nhất không nên được một tác lại muốn tiến một thước nữa! Con mắt của Vũ Thần cảm tức nhìn Phương Trạch, tia sáng sắc bén trong đôi mắt hoa đào đậm tối, hiển nhiên đối với cử động của Phương Trạch vô cùng khó chịu.

Phương Trạch đối với lời hẩn nói không cảm thấy gì cả, vẫn như trước hứng thú theo dõi hẩn.

“Ngài Phương, bởi vì lát nữa cần lấy máu, sẽ chậm trễ thời gian ăn bữa sáng đó.” Vũ Thần tận lực không nhìn vào mắt Phương Trạch, tắt điều hòa đi rồi mở cửa sổ ra, “Buổi sáng không khí trong lành, sau khi gió được khơi thông thì lại mở điều hòa.”

Ra khỏi phòng bệnh rồi Vũ Thần mới thở phào nhẹ nhõm, thế là hắn thử suy nghĩ xem có nên đi luyện Karate(2) hoặc là Taekwondo(3) để phòng trừ việc bị Phương Trạch đột nhiên tập kích không. Miên man suy nghĩ một đồng lớn xong mới nghĩ tới còn phải lấy máu cho y, vì vậy đến phòng tiêu độc rửa sạch tay, sau đó cầm lấy châm thử máu và dụng cụ tiêu độc duy nhất lại đi tới phòng bệnh.

Vũ Thần vừa vào cửa đã ngửi thấy một thứ mùi thuốc, đi vào thì nhìn thấy tay Phương Trạch đang cầm một điều thuốc nuốt vào nhả ra ngồi ở trên xô pha.

“Ngài Phương, bệnh viện cấm hút thuốc, hơn nữa dạ dày của ngài không thể chịu nổi kích thích của nicotin đâu.” Vũ Thần buông thứ trên tay ra, trực tiếp đi tới trước mặt Phương Trạch đặt điều thuốc xuống.

Thuốc bị Vũ Thần dụi đi, Phương Trạch cũng không nói gì cả, nhưng nhìn vùng lông mày nhăn nhó thì có thể khiến người ta thấy rằng y đang không vui và phiền muộn.

Vũ Thần muốn Phương Trạch vươn tay ra, dùng bông tẩm cồn, lúc đang muốn xoa xoa vùng da ấy, di động của Phương Trạch bỗng vang lên cắt ngang công việc. Phương Trạch lúc này rút tay lại, đứng dậy đi tiếp điện thoại.

Động tác của hắn ngừng lại, chờ Phương Trạch nhận xong điện thoại.

“Trợ lý Trương? Tình huống sao rồi?” Phương Trạch hỏi một câu xong thì chẳng nói gì thêm nữa, hắn nhìn sắc mặt Phương Trạch một chút đã trở lên đông cứng, trong đôi mắt u ám không đọc ra được chút nội dung nào nhưng lại tản ra cảm giác áp bách mạnh mẽ.

“Hắn không tin ư? Hừ, quả nhiên là cáo già. Quả nhiên chính là phải đưa bệnh án cho hắn xem. Cậu nhất định phải nắm bắt hành trình của hắn cho tôi, tùy thời báo cáo cho tôi đấy. Đặc biệt nếu như hắn tới bệnh viện...”

Vũ Thần vốn không có ý đi nghe điện thoại của Phương Trạch, nhưng mà lúc Phương Trạch nói tới bệnh án, khiến cho hắn cảm thấy hứng thú. Hình như là để lừa bịp một ai đó mới phải giả tạo báo cáo kiểm tra của chứng ung thư, là muốn đạt được mục đích đặc biệt gì sao? Vũ Thần hơi chút hiếu kỳ, thế nhưng bệnh viện quy định không thể tìm hiểu việc riêng của bệnh nhân, cho nên hắn cũng không suy nghĩ thêm mà tiếp tục công việc còn đang dở dang.

Phương Trạch nhận xong điện thoại thì ngồi xuống duỗi tay ra cho hắn. Vũ Thần thành thạo buộc ga rô cầm máu ở phần căng chùng độ máu vừa phải giữa vai và cánh tay, lấy tay nhẹ nhàng cảm giác vị trí huyết quản trên đó, sau khi tiêu độc xong, Vũ Thần cầm lấy kim tiêm đâm vào, sau đó máu tản lại thì lấy ống lấy máu ra, sau khi lấy máu xong, Vũ Thần dùng miếng bông kim điểm lấy máu, nhanh nhẹn rút kim ra.

Toàn bộ động tác lưu loát trôi chảy xong, Phương Trạch mới mở lời nói: “Trước khi cậu ghim kim tôi còn đang suy nghĩ tới việc đàn ông con trai tới tiêm có phải rất đau hay không, có lẽ cậu có thể có ý định trả thù tôi, thêm cho tôi vài mũi tiêm. Chỉ là, không nghĩ tới động tác của cậu lại dịu dàng như thế, cậu thực sự là dịu cảm mà thận trọng.” Biểu cảm của Phương Trạch hoàn toàn không còn sự nghiêm túc lúc vừa rồi tiếp điện thoại nữa.

Vũ Thần ý bảo Phương Trạch tự đề đề lại chỗ lấy máu, cũng không đáp lại lời Phương Trạch. Hắn cảm thấy lời khen ngợi này từ trong miệng Phương Trạch nói ra cảm giác dường như đã thay đổi vị thì phải. Còn muốn hắn châm thêm cho mấy phát?! Ông đây mới không thêm trả thù! Vũ Thần cảm thấy không thể bởi vì người như vậy sẽ làm ô nhục nghề y tá thần thánh này, dùng kim tiêm chính người hắn chẳng làm nổi, nhưng chính hắn cũng không cam tâm tình nguyện làm y tá lại là một chuyện khác.

“Phải đề đến khi nó không còn ra máu mới thôi, bây giờ tôi phải đem máu đi xét nghiệm, sau đó sẽ đưa bữa sáng tới.” Vũ Thần nói xong, chẳng dừng lại một phút nào trong phòng bệnh thì đã ra ngoài rồi.

Vũ Thần vì tránh cho chuyện hồi sáng này phát sinh lần 2, cả ngày hắn đã có ý thức bảo trì cự ly với Phương Trạch. Phương Trạch thường thường sẽ muốn hắn làm một vài chuyện như bưng trà rót nước, hăng hái thì đùa chốc lát, chọc đùa Vũ Thần lấy chút kích thích. Vũ Thần bắt đầu còn có thể nổi giận, biểu hiện ra chút

tâm tình đánh đá biểu thị khó chịu với Phương Trạch, sau lại hoàn toàn chết lặng thôi thì mặc kệ nó. Nói tóm lại cả một ngày coi như là sống yên ổn không đụng chạm tới nhau.

Sau khi đưa cơm cho Phương Trạch xong, Vũ Thần mới tới nhà ăn ăn cơm.

Trên đường hắn đi từ nhà ăn quay về phòng bệnh, nghĩ đến đêm nay trực đêm còn phải ở phòng bệnh chăm sóc thì có chút nhứt đầu. Trước đây cũng không phải chưa trực ca đêm, nhưng mà tình huống bây giờ là hoàn toàn khác xa. Lần trước thấy đáng về tên gay kia cùng Phương Trạch khênh ta ta thì biết y là một tên đồng tính luyến ái, lại còn xảy ra việc ban sáng, hắn đối với Phương Trạch lại có một tầng hiểu biết mới, tức là Phương Trạch từ việc không có tổ chất, là một tên đều cáng không phẩm hạnh trực tiếp biến thành một tên mặt người dạ thú sài lang hổ báo. Hắn cảm thấy không để ý thì không được, tuy rằng hắn không phải là cái gì mà bông hoa xinh đẹp vạn người mê nhưng là một xử nam ngây thơ, chưa chừng tới đến Phương Trạch lại đột nhiên tập kích, vì vậy hắn lo lắng có nên đến chỗ bảo vệ mượn một cái đèn pin tới phòng con sói ấy không nữa.

Trong lúc vô thức đã đi về khu phòng bệnh cao cấp, Vũ Thần đang chuẩn bị tiến vào phòng bệnh thì bị người ở cửa gọi lại.

“Vũ Thần.”

“Cậu đêm nay còn phải trực ca đêm ở đây sao?”

Người gọi hắn lại là Dịch An. Vũ Thần nhìn thấy cậu ta đánh tiếng bắt chuyện thì hỏi có chuyện gì. Dịch An nói đến xem tình huống của bệnh nhân không nghĩ tới lại gặp phải cậu.

Dịch An nhìn hộ vệ đứng ngoài cửa phòng bệnh Phương Trạch thì nói muốn đổi chỗ khác, vì vậy hai người đến phòng trực ban nói chuyện. Vũ Thần kỳ thực không muốn đi theo lắm nhưng mà lại không biết phải từ chối thế nào, đối mặt Dịch An trong lòng hắn luôn có chút không cân bằng.

“Vũ Thần, nhiều năm như vậy không gặp cậu, cậu vẫn không thay đổi. Cậu chắc là đã quên sạch tôi rồi ấy chứ.” Ánh mắt Dịch An vốn lạnh lùng nghiêm nghị bỗng toát ra tình cảm dịu dàng, cậu lẳng lặng quan sát phản ứng của Vũ Thần.

Vũ Thần tự giễu cười mà nói: “Thời gian trôi qua quá nhanh, cậu vẫn ưu tú như thế, ừ, không giống tôi làm việc chẳng ra gì cả.”

“Cậu thực sự không thay đổi, dù là đáng đáp hay là thái độ đối với tôi.”

“Ha, như vậy sao? Tôi chính là một người như thế.” Bầu không khí giữa hai người giống như lần trước lại bị Vũ Thần phá hoại, hắn cũng muốn cùng Dịch An nói chuyện lắm, “Nếu như không có chuyện gì, tôi quay về phòng bệnh đây.”

“Lúc nào hai chúng ta ăn một bữa cơm đi, ở bệnh viện không nói chuyện tốt lắm. Có thể chứ? Có thể cho tôi biết số di động của cậu không? Tôi tiện thì sẽ liên hệ cậu” Dịch An rất dịu dàng, khiến cho người ta không thể nào từ chối được.

Trong lòng tuy rằng trăm lần không tình nguyện, nhưng Vũ Thần vẫn ôn hòa cùng trao đổi số di động với Dịch An, hắn tính toán nếu thực sự tới lúc Dịch An gọi cho hắn để hẹn hắn, vậy cứ tìm một lý do mà từ chối phát đi là xong.

Sau khi Vũ Thần nói lời từ biệt Dịch An thì quay lại phòng bệnh.

Phương Trạch đang lên mạng, thấy Vũ Thần tiến vào thì hỏi: “Đêm nay phải trực ca đêm sao?”

Bởi vì Dịch An xuất hiện, Vũ Thần đã quên còn có vụ này, nghĩ tới đêm nay còn phải ở cùng một căn phòng với Phương Trạch, hắn có chút nơm nớp lo sợ nói: “Đúng vậy.” Chẳng lẽ thực sự phải đi gặp bảo vệ mượn đèn pin? Hắn cảm giác đêm nay sẽ rất khó chịu đây.

“Tôi cảm thấy bệnh viện có một điểm cực kỳ nhân tính hóa, còn biết tiếp ngủ! Ha ha...” Phương Trạch nhìn nét mặt Vũ Thần không tự nhiên lắm, cười đến rất chi là láo xược.

Tiếp ngủ?! Mệt con mẹ anh cũng nghĩ ra được, coi y tá thành cái gì đây! Vũ Thần cảm thấy Phương Trạch cười rất chi là hèn mọn, hắn cắn răng nỗ lực không chế mình khỏi bạo phát.

“Ngài Phương, tôi phải sửa lại một chút, không phải tiếp ngủ, đây là bệnh viện vì người bệnh mà lo lắng thôi, cho nên buổi tối mới để y tá ở phòng bệnh trông bệnh nhân ngủ.” Vũ Thần cố nén tức giận, mới để giọng điệu không quá tức giận.

“À, thì ra là căn cứ theo nguyên tắc bệnh nhân là trên hết! Vậy...” Phương Trạch đến gần Vũ Thần, một tay áp hấn ở bên tường, dán vào lỗ tai hấn truyền hơi thở vào, “Có thể thỏa mãn dục vọng tôi hôn cậu không?”

“Không...” Vũ Thần còn chưa nói xong không thể được, làn môi Phương Trạch đã hôn tới.

Vũ Thần cảm thấy đầu lưỡi Phương Trạch liếm môi mình, nước bọt nhẹ nhẹ trơn trượt rất là buồn nôn, đầu lưỡi ấy còn muốn vói vào, vì vậy hấn ngậm chặt miệng lại, không cho đầu lưỡi của Phương Trạch có cơ sở tới, tay chân cùng nhau phản kháng lại Phương Trạch.

Phương Trạch rời khỏi môi Vũ Thần, đang muốn mở miệng, Vũ Thần đã kêu lên trước.

Sau khi bị Phương Trạch hôn xong, tâm tình hoàn toàn bạo phát, nói ra một câu chưa được bộ não xử lý qua: “Hôn cái khỉ gì a! Buồn nôn muốn chết! Đầu... của ông đây... ..” Hấn cứng ngắc cả người, ý thức được mình đã nói lỡ cái gì! Đây là nụ hôn đầu tiên của ông đây, nếu như bị tên đồ đàng này biết, y nhất định sẽ cười hấn chết! Thế là Vũ Thần chửi ầm cả lên, không để cho Phương Trạch có cơ hội nói.

Phương Trạch vẻ mặt thản nhiên tự đắc nhìn người nổi trận lôi đình trước mắt, khéo miệng kìm không nổi nhếch lên, Vũ Thần tuy rằng không nói ra đây là nụ hôn đầu tiên, nhưng mà Phương Trạch là người khôn khéo như vậy lại làm sao không đoán ra được đây. Phương Trạch nhất thời cảm thấy mình đã chiếm lợi lớn rồi.

“Không nghĩ tới cậu ngây thơ như thế? Nụ hôn đầu vừa bị tôi cướp mất, tôi có phải nên chịu trách nhiệm không?”

“Ai nói đây là nụ hôn đầu? Chỗ ông đây đối tượng hơi bị nhiều! Buông ra! Ông đây muốn gọi người!” Vũ Thần suy nghĩ một chút có cảm giác không thích hợp, hình như là nữ nhân khi bị cưỡng gian sẽ nói như vậy. Con mẹ nó chứ, nếu như mình hô lên là cưỡng gian, vậy thì khi người khác tới đều không chắc sẽ tin rằng đồ đàng này sẽ có mưu đồ với mình.

“Tôi thấy sao cậu giống trai tơ thế? Để tôi kiểm tra một chút là được rồi.” Phương Trạch nói rồi tay duỗi vào vạt áo y tá trên người hấn, Vũ Thần mắng to lên nhưng giấy không ra khỏi.

Lúc này, hai người cũng không chú ý tới cửa đã mở ra.

Tiếng vỗ tay lạnh lạnh vang lên, hai người lúc này mới chú ý tới có người vừa mới vào, đồng thời nhìn qua, người nọ chạy tới trước mặt bọn họ.

“Kỹ năng ve vãn không tồi nha, anh nói thời gian của anh không nhiều lắm rồi tôi mới đến thăm anh, không nghĩ vừa tới đã thấy trò hay. Tôi còn đang nghĩ người như cậu sao lại mắc bệnh ung thư chứ?” Ngũ quan người nọ khôi ngô xinh đẹp, vừa nhìn qua thì cao tương đương với Phương Trạch, trong mắt tràn đầy khinh thường với Phương Trạch.

Phương Trạch đối với việc người này đến cũng rất là giật mình, vẻ mặt không tưởng nổi, lập tức buông tay Vũ Thần ra, nét mặt có chút hoảng loạn: “A Nham, tôi làm như vậy là có nguyên nhân.”

Vũ Thần dịch chuyển bước chân bảo trì khoảng cách nhất định với Phương Trạch.

Người nọ vẻ mặt không cho là thế, trong lời nói như muốn đâm người ta vậy: “Nguyên nhân của liếc mắt đưa tình? Người tình nhỏ bé cũng xinh đẹp lắm.”

“Cái gì mà người yêu nhỏ bé, đừng khiến ông đây buồn nôn.” Vũ Thần bị người này châm chọc như thế, trong lòng càng thêm không bình tĩnh nổi.

“A Nham, anh thực sự hiểm lắm rồi. Bệnh ung thư kia kỳ thực là vì lừa bịp bác hai, anh nghe tôi giải thích một chút.”

Phương Trạch có vẻ hơi lo lắng, Vũ Thần lần đầu mới nhìn thấy bộ dáng nóng nảy không bình tĩnh như vậy của y. Là đang khấn trương với người tên A Nham này sao? Lại là tình nhân ở chỗ nào chạy tới?

“Cậu trước đi ra ngoài một chút được không? Tôi muốn nói chuyện với anh ấy...” Phương Trạch nhìn về phía Vũ Thần, ý bảo hắn đi ra ngoài.

Vũ Thần cũng là ngáp một bụng khí, đang muốn bình tĩnh lại, tròng mắt liếc Phương Trạch rồi đi ra ngoài ngay tức khắc.

Con mẹ nó chuyện này là sao a? Nụ hôn đầu tiên của ông đây, ông còn chưa có tính... Vũ Thần sau khi ra ngoài cũng vẫn chưa bình tĩnh lại được, vẫn như cũ là đầy đầu quỵên đặc lại thành một khối.

=====

(1)vòng bít là phần vải đi liền với máy đo huyết áp dùng để cuộn vào tay.

(2)Karate: 1 môn võ Nhật Bản.

(3)Taekwondo: 1 môn võ quốc thể của Hàn quốc

=====

Lời tác giả:

Trai tơ ngày thơ lại khổ sở bức bách... >< .:end="”>

9. Chương 9

Vũ Thần ngồi hơn 10 phút ở phòng trực ban, chợt nghe thấy tiếng động truyền tới từ bên ngoài.

Hình như là tiếng của Phương Trạch, Vũ Thần mở cửa thì thấy người đàn ông tên A Nham kia đi ra từ trong phòng bệnh, mà Phương Trạch thì đi sát theo đằng sau.

Lại là tình huống gì đây?!

“A Nham, anh đừng cố chấp như thế được không? Anh muốn em phải làm sao đây?” Tiếng Phương Trạch nghe ra có vẻ rất bất đắc dĩ.

“Làm sao đây cái gì chứ, anh đi, em tự giải quyết cho tốt.” Nam tử dứt khoát gạt tay Phương Trạch ra, trông cực kỳ dứt khoát, xoay người đi luôn vào thang máy.

Phương Trạch không chạy đuổi theo, mà là đứng tại chỗ vẻ mặt mất mát nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng vào.

Vũ Thần nhìn bóng lưng của Phương Trạch khi xoay người trở lại phòng bệnh rất là âm đạm, nghĩ không ra người kia còn có dáng vẻ đáng thương như thế, nhìn thấy A Nham thì khẩn trương vô cùng, người ta vốn là mặc kệ anh đó! Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu thôi! Kiêu ngạo cái quái gì chứ?! Vũ Thần âm thầm nhìn mà lòng dạ hả hê.

Vũ Thần chờ một hồi đợi khi tâm tình Phương Trạch ổn định rồi mới quay lại phòng bệnh, thế nhưng hắn vừa bước vào thì đã ngửi thấy mùi thuốc lá.

“Anh hút thuốc ư?” Trên lập trường là nhân viên chăm sóc và chữa bệnh, Vũ Thần cảm thấy mình phải nhắc nhở Phương Trạch.

“Ừ.” Phương Trạch lạnh lùng lên tiếng, có thể nhận thấy y đang nóng.

“Sáng hôm nay tôi vừa mới nhắc anh không thể hút thuốc.” Thái độ không quan trọng của Phương Trạch khiến hắn có chút căm tức, “Đưa thuốc cho tôi, muốn hút chờ anh xuất viện rồi lại hút!”

“Cậu quản nhiều thật? Làm y tá đúng là không dễ.”

“Nếu như bệnh nhân có thể vâng theo lời dặn của bác sĩ, tôi làm y tá mới có thể dễ dàng!” Vũ Thần tức giận trả lời, cái gì kêu không dễ dàng, là ông đây gặp phải bệnh nhân như anh mới không dễ dàng thì có!

“Vậy tôi hết lần này tới lần khác khiến cậu không dễ dàng...” Phương Trạch lại bắt được Vũ Thần, làm bộ muốn hôn qua.

Vũ Thần lần này có cảnh giác, trực tiếp dùng đầu gối lức nhẹ vào bụng Phương Trạch, sau khi đẩy y ra, lên tiếng mắng to: “Tôi thêm vào, anh còn chưa chơi đủ à?! Vừa rồi đã khiến tôi đủ mất mặt rồi, đừng vui đùa như thế nữa!”

Vũ Thần chẳng hề nghĩ tới hậu quả! Ông đây không thể đồng tính luyến ái như vậy! Muốn trách thì cứ trách, ông đây lười kiêu kị nhiều thứ! Động tay thì sao nào? Ông đây không có cho một quyền đã là lưu tình lắm rồi! Hắn đơn giản theo tính cách bản thân, cùng lắm thì bỏ đi một công việc, ông đây cũng chẳng thêm.

“A, tính tình ghê gớm thật, tôi còn chưa hôn được...”

Vũ Thần trực tiếp cắt ngang lời Phương Trạch rồi hét lớn lên: “Một anh nói ra miệng được, anh muốn hôn thì tôi sẽ cho anh hôn sao?” Con mẹ nó có phải muốn tìm bất mãn không, mẹ nó chứ, còn chưa ngừng trêu ông đây!

Phương Trạch khêu cằm Vũ Thần rồi nói với vẻ trêu tức: “Cậu phản kháng như vậy sẽ chỉ khiến tôi càng thêm muốn ngừng mà không được?” Trong mắt y hiện lên một tia khiêu khích.

“Không nên lộn xộn!!! Đừng ép tôi ra tay!” Con mẹ nó! Được rồi vết sẹo đã quên đau rồi, vừa rồi còn một bộ dáng kinh ngạc, bây giờ lại đùa giỡn như lưu manh thế!!! Ông đây không thể làm loạn cùng! Thật đúng là con mẹ nó không ngừng a! Hắn nhìn chằm chằm Phương Trạch mà lửa giận bùng bùng cháy, tâm tình phập phồng khiến mặt và cổ hắn đều đỏ hồng lên.

“Giận à?!” Khóe môi Phương Trạch nhếch lên cười tà mị, có ý định khiến Vũ Thần tức giận, cố ý muốn thưởng thức dáng vẻ Vũ Thần nổi trận lôi đình.

Vũ Thần cảm thấy Phương Trạch cười rất vô lại, nghĩ mà chỉ muốn đấm cho một phát.

“Ít chọc tôi! Ở bệnh viện tôi sẽ chỉ làm tốt phận sự của mình, chuyện khác tôi mặc kệ. Đừng có chọc tôi giận.” Vũ Thần nói năng nghiêm túc, nếu như Phương Trạch động tay động chân với hắn, hắn liền trực tiếp dùng quyền đầu nói chuyện.

Mặc dù Vũ Thần đã nói như vậy rồi, nhưng Phương Trạch vẫn không tự giác dùng tay xoa tóc Vũ Thần: “Đã biết! Y tá đại nhân...”

“Anh...” Vũ Thần cũng không biết phải làm sao đối phó Phương Trạch, hắn cảm thấy mình tức giận bốc cao ngùn ngụt nhưng vẫn không đánh lại Phương Trạch cả vú lấp miệng em, còn có cái y tá đại nhân này là xưng hô gì chứ? Ghét chết được! Xấu xa chết ông đây...

Sau đó Phương Trạch buông Vũ Thần ra rồi tiếp tục lên mạng, Vũ Thần hết như là đĩa ngọc bị trêu đùa. Thế là cứ trừng mắt thẳng đến khi Phương Trạch đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Cậu không ngủ được sao?” Phương Trạch thấy Vũ Thần đứng yên ở chỗ đó, liền hỏi luôn.

“À... Tôi không thể ngủ trước...” Kế hoạch mượn đèn pin của Vũ Thần bởi vì có một loạt chuyện xảy ra mà thất bại, có chút lo nghĩ đêm khuya Phương Trạch nhớ nổi thú tính.

“Vậy tôi đi ngủ trước.”

Vũ Thần thấy Phương Trạch đã ngủ vẫn có chút lo lắng, thế là ngồi thật lâu bên ngoài, tính tới khi Phương Trạch đã ngủ say mới lại đi vào phòng ngủ.

Vũ Thần nhẹ tay nhẹ chân đi vào, rất sợ người trên giường giật mình tỉnh giấc, sau khi nằm yên trên giường, Vũ Thần thâm thở phào. May là ngủ rồi, cảm ơn trời đất, ông đây đêm hôm cũng không nhiều thời gian đi đối phó với tên đầu cáng này.

Hắn đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ, chợt nghe thấy tiếng người nọ trần trọc trở mình liên tục trên giường, hắn thâm hồi hộp một lát, ý thức được Phương Trạch tỉnh! Vũ Thần cầm tấm chăn trên giường lên, rón ra rón rén đi tới bên giường Phương Trạch.

“Anh còn chưa ngủ sao?”

“Ừm...”

Giọng Phương Trạch rất nhỏ, nghe ra có chút mất tự nhiên. Cảm thấy Phương Trạch không bình thường lắm, Vũ Thần liền bật đèn đầu giường lên, trán Phương Trạch rõ ràng ra mồ hôi, mặt mày nhăn nhúm lại.

“Anh làm sao vậy?” Vũ Thần lấy tay sờ thử trán Phương Trạch, nhiệt độ vẫn rất bình thường. Sao lại ra nhiều mồ hôi như vậy? Vũ Thần tự nhiên không thể ngồi yên phớt lờ liền hỏi: “Bây giờ tôi đi gọi bác sĩ xem sao.”

“Không cần, chỉ là đau bụng, nhịn chút thì tốt thôi...” Phương Trạch kéo Vũ Thần, nói có chút cật lực, hẳn là đau đớn không nhẹ.

Đau bụng?! Sẽ không phải bị tôi húc nội thương rồi chứ? “Không được, tình huống như vậy vẫn là gọi bác sĩ thì tốt hơn.”

Vũ Thần vẫn kiên trì việc gọi bác sĩ qua, thế nhưng Phương Trạch cứ nắm tay hắn chẳng buông: “Bệnh cũ thôi, dạ dày trường rất khó chịu...”

Vũ Thần lại làm sao quên chứ, tám phần mười là khối u trong dạ dày y đang quấy phá, may là không phải do hắn... Sau khi Vũ Thần bình tĩnh đại ngộ thì hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi: “Tôi để bác sĩ đến xem được chứ?”

“Không cần! Thực ra là chỉ cần một lát thì qua thôi, cậu ngủ cùng tôi đi, phân tán một chút... lực chú ý tôi sẽ không đau nữa...”

“Tôi lại không chịu nổi trách nhiệm, bác sĩ đến xem thì tốt hơn.” Lúc nào rồi mà còn đùa chứ? Không muốn sống nữa à?

“Không cần, thực sự, cậu ngủ bên cạnh tôi đi, tôi sẽ không đau nữa... Không cần phải gọi bác sĩ.” Phương Trạch cật lực kéo Vũ Thần lên giường, ôm lấy hắn.

Lúc này Vũ Thần chỉ cần thoáng dùng sức là có thể đẩy Phương Trạch ra, không biết là nhẹ dạ hay nhìn bộ dáng Phương Trạch đáng thương mà khiến hắn không làm vậy. Vũ Thần để mặc Phương Trạch ôm lấy hắn.

“Anh nếu như đau rồi chết, tôi chịu không nổi trách nhiệm đâu...” Vũ Thần không còn biện pháp, đành nằm xuống với Phương Trạch.

“Một lát thì không đau nữa... Cậu có thể xoa chút cho tôi, được thì sẽ mau...”

Vũ Thần làm bộ muốn đứng lên, lớn tiếng nói: “Anh... Tôi vẫn là đi gọi bác sĩ tới tốt hơn!” Nhìn anh đau tội nghiệp thì mới ngủ cùng anh, lại còn muốn một tắc tiến một thước à?

“Đừng, cứ như vậy cho tôi ôm một lát thì tốt rồi.”

“Vậy còn tạm tạm được!”

“Ừm...”

“Anh không nên lộn xộn! Sờ loạn đâu đó? Anh...”

“Ừm, tôi chỉ ôm cậu một cái...”

“Nghiêm túc chút cho tôi!”

“...”

“Ngủ rồi à? ... Còn đau không?”

“...”

Vũ Thần bị Phương Trạch ôm trong lòng, căn bản không có ngủ. Nghe hô hấp Phương Trạch dần trở nên đều đều, hắn mới thâm thở dài một hơi.

.:End 9:.

10. Chương 10

Vũ Thần nửa mộng nửa tỉnh, cảm giác như có ‘thứ’ gì đang liên tục mân mê ngấm ngứa cậu, cảm giác ngứa ngứa khiến cậu ngủ không yên. Theo phản xạ có điều kiện cậu lấy tay búng ‘thứ’ sờ sờ mó mó trước ngực ra, điều chỉnh lại tư thế rồi tiếp tục ngủ. Cũng không quá một hồi ‘thứ’ đó lại dao động trên người.

Vũ Thần bị như thế xong buồn ngủ bay biến hết, cậu hung hăng vung thứ trên người ra, xoay người mở mắt.

“A!!!” Cậu thấy cái mặt phóng lớn của Phương Trạch thì hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Tỉnh rồi à?” Phương Trạch cười trông đến là tà mị, tay tự nhiên đáp tới bên hông Vũ Thần, ngón tay vẽ vòng vòng ở dưới bụng Vũ Thần.

Lúc này Vũ Thần mới phản ứng lại cái tay vừa rồi quấy rối giấc ngủ của cậu, thảo nào gạt thế nào cũng không gạt được ra. “Bỏ tay của anh ra đi! Tôi muốn ngủ đây!” Sau khi cậu gạt cái tay của Phương Trạch xuống thì trực tiếp nhảy xuống giường.

“Mới sáng sớm đã phát cáu thế rồi? Không ngủ thêm chút sao?”

“Đây là vấn đề do tôi sao? Nếu không phải anh lộn xộn thì tôi có thể tỉnh sao? Cũng không biết là ai tới hôm qua đáng thương ghê, muốn tôi đi ngủ cùng y chứ...” Vũ Thần hung tợn trừng Phương Trạch một cái, xong rồi đi tới bên cửa sổ kéo rèm cửa và mở cửa sổ ra.

Trên mặt Phương Trạch vẫn tươi cười, hăng hái dạt dào nhìn Vũ Thần, càng thêm xấu xa kích động đi kích động cậu ấy, “Tôi lại không làm gì cậu cả, lẽ nào cậu là xử nam cho nên mới mẫn cảm như thế?”

“Anh...” Hai chữ xử nam này thật sự là nhạy cảm, sau khi Vũ Thần nghe được, đầu óc ong ong lên. Xử nam thì làm sao? Mẹ nó, ông đây còn không thường loại người làm giao giống như anh ấy!

Loại chuyện này càng giải thích càng loạn, Vũ Thần sửa sang lại giường chiếu xong thì đi ra ngoài, căn bản không thêm đáp lại Phương Trạch. Mẹ nó, ông đây nếu không thể trêu vào thì trốn là được chứ gì!

Phương Trạch thấy Vũ Thần tức nghẹn đi ra ngoài, nghĩ là đã chạm tới chỗ đau của cậu, thế nhưng y không có bỏ qua mà trái lại càng đổ thêm dầu vào lửa.

“Xử nam? Càng ngậy thơ? Cậu không phải bởi vì xấu hổ mới đi ra ngoài chứ?” Từ ý cười trên mặt Phương Trạch có thể thấy y thật là hả hê.

“Anh...” Vũ Thần nghẹn lời, cậu dứt khoát mặc kệ Phương Trạch, đóng cửa lại rồi đi ra.

Cửa phòng đóng lại chưa được hai giây đã lại mở ra, Phương Trạch rất là kinh ngạc khi Vũ Thần lại nhanh chóng trở lại như vậy.

“Luyến tiếc đi ra à?”

Vũ Thần quát to một tiếng: “Không phải!” Sau đó ấp úng nói: “Anh... Dạ dày của anh không đau nữa chứ?”

“Thực sự là khiến tôi được yêu mà còn lo sợ đó, mới sáng sớm thế đã quan tâm tới tôi rồi.” Phương Trạch cười xấu xa.

Vũ Thần nghiêm mặt nói: “Ngài Phương, đây chỉ là công việc của tôi, xin ngài không nên nghĩ bậy! Vì đợt kiểm tra sớm, cũng xin ngài nhanh chóng đứng dậy.” Hai ngày qua, lời ngon tiếng ngọt của Phương Trạch ra rả bên tai Vũ Thần khiến cậu đã quá quen rồi, cho nên

cậu luôn không quên nhắc nhở Phương Trạch, bọn họ là quan hệ nhân viên chăm sóc và người bệnh.

Sau khi ra khỏi phòng, Vũ Thần đối với hành động vừa nãy vô cùng hối hận, mình ăn no không có việc gì làm hay sao mà đi hỏi đồ đều ấy chứ?! Còn được yêu mà sợ nữa!? Vũ Thần cảm thấy Phương Trạch một ngày còn chưa ra viện thì mình sẽ thêm một ngày không thể sống an ổn, cậu cảm thấy công việc của mình vì Phương Trạch mà đã lệch khỏi quỹ đạo.

... ..

Lúc tối hôm qua đi ngủ cùng Phương Trạch, Vũ Thần thần kinh khẩn trương cao độ, cho nên hoàn toàn không ngủ được, cả người mệt nhọc vô cùng. Buổi trưa thay ca về nhà thì trực tiếp ngã nhào lên giường ngủ luôn một giấc.

“Anh?! Dậy ăn cơm nào...” Vũ Nhung lay cậu, gọi cậu rời giường.

“Ồ... Không cần chờ anh...” Vũ Thần mơ mơ màng màng trả lời, vùi ở trên giường không muốn nhúc nhích.

“Nhanh lên nào... Cơm nước lạnh rồi đấy! Lẽ nào anh không đói bụng sao? Anh...”

“... Ừm?”

Vốn còn không cảm thấy đói, vừa nghe Vũ Nhung nói thế, cảm giác đói bụng lại ngoi lên trên cơn buồn ngủ. Lấp đầy bụng rồi trở lại ngủ cũng không muộn, Vũ Thần liền đi vào buồng vệ sinh rửa sạch vẻ ủ rũ trên mặt, phải đi ăn thôi.

“Con trai, cha thấy trạng thái con không tốt lắm, ca đêm có phải mệt rất nhiều không?” Vũ Phong nhìn ra vẻ mệt mỏi rã rời của Vũ Thần, lúc ăn cũng vẫn chưa yên lòng.

Vũ Thần không muốn để ba cậu lo lắng, cười đáp lại: “Không có, giường của bệnh viện không tốt như giường ở nhà, không ngủ ngon thôi ạ.”

“Vậy từ từ tập quen dần đi!”

“Ừm...”

“Con trai, có chuyện...?” Vũ Phong muốn nói lại thôi, tựa hồ có chuyện muốn hỏi Vũ Thần.

Nhìn ba cậu áp a áp ứng, chẳng lẽ là tin xấu, Vũ Thần thầm nghi vấn một chút rồi hỏi: “Chuyện gì? Ba cứ nói đi.”

Trong mắt Vũ Phong lộ ra sầu lo, do dự nửa ngày mới mở miệng, “Con trai à, trong bệnh viện có cô gái nào tốt không? Có phải nên tìm một đối tượng rồi không?”

Vũ Thần cũng đã lớn rồi, còn chưa nói qua chuyện yêu đương, điều này khiến cho Vũ Phong vẫn rất lo lắng.

“Vừa mới đi làm vài ngày, còn chưa tiếp xúc với đồng nghiệp.” Vũ Thần kỳ thực cũng lo lắng vấn đề này hồi lâu rồi, nhưng mà chuyện yêu đương này chỉ có gặp chứ không thể cầu được.

“Có muốn... đi xem mắt không?” Vũ Phong nơm nớp lo sợ nói ra miệng, nhìn Vũ Thần một cái chờ cậu quyết định.

Vũ Nhung cười xấu xa, ở một bên phụ họa nói: “Anh, nếu không thì em ghi tên cho anh vào chương trình quen thân trên đài nhé, anh muốn tham gia cái nào nào? Hắc hắc...”

“Xem mắt?! Không thể nào? Ba không có chút tự tin nào với con của ba sao? Con cũng không muốn biến mình thành như vở hài kịch.” Vũ Thần liếc mắt nhìn con bé Vũ Nhung, “Trẻ con đừng có a dua!” Cậu còn chưa nghĩ ra sao mà ba cậu lại có cái biện pháp cũ kỹ thế chứ, cứ như vậy định chuyện cả đời cả kiếp của cậu sao? Tuy rằng Vũ Thần muốn tìm một cô gái tốt để yêu, nhưng cậu cảm thấy mình còn trẻ tuổi, thuận theo tự nhiên là được rồi, còn chưa tới nỗi phải đi coi mắt mà.

“Thử một lần thôi, lẽ mà như vậy cũng không phải biện pháp, cũng không phải gặp rồi thì sẽ kết hôn, hai người trước hãy xem qua nhau. Hơn nữa cảm tình là phải chậm rãi bồi đắp.” Vũ Phong chỉ biết Vũ Thần sẽ gạt bỏ ngay, nhưng ông vẫn kiên trì nói.

Vũ Thần có chút nóng nảy, tùy tiện đáp một tiếng: “Lại nói ba... ba, có cần phải gấp vậy không?”

Vũ Phong bị Vũ Thần hỏi ngược lại như thế, cảm thấy thẳng bé nói cũng có đạo lý, lại thấy sắc mặt nó không tốt lắm, liền trấn an nói: “Không vội không vội, ba chỉ buồn thôi, con ba lớn lên cũng không tồi, tuy rằng so với ba có kém một chút nhưng vẫn được cho là anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng, sao lại không có nữ sinh coi trọng con chứ? Là vàng thì có giấu cũng không được. Chuyện xem mắt kia coi như ba chưa nói, ba chờ tin tốt của con!” Vũ Phong nói đồng dục, còn không ngừng nháy mắt liên tục với Vũ Nhung muốn con bé nhanh chóng phối hợp.

Vũ Nhung là một con nhóc lạnh lợi, thấy ánh mắt của ba nó, lập tức mở miệng phụ họa: “Anh à, gien của Vũ gia chúng ta hoàn toàn OK, em cũng tự tin với anh mà! Người chị dâu này, không phải không tìm, chỉ là chưa tới lúc! Không vội không vội...” Vũ Nhung chớp chớp với ba: “Ba, ba nói có đúng không nào?!”

“Nhưng Nhung nói không sai, không nói chuyện này nữa, tới tới dùng bữa...” Vũ Phong biết thời biết thế ngay lập tức chuyển trọng tâm câu chuyện.

Tiết mục cha con hai người kẻ xương người họa Vũ Thần đã thấy lại không thể trách cứ, thế là trực tiếp bỏ qua cái cảnh này tự thuyết phục mình ăn cơm thôi.

Vũ Thần không đáp lại, cha con hai người nâng mặt he hé nhìn trộm, cũng im lặng không lên tiếng. Cho nên bầu không khí của bữa cơm này trầm mặc hơn so với trước kia.

... ..

Vũ Thần cũng rõ đạo lý tấm lòng đáng thương của bậc cha mẹ trong thiên hạ, cậu hoàn toàn lý giải được tâm tình ba cậu. Bởi vì chuyện của cậu khiến cho ba cả ngày lo lắng, cậu cũng rất băn khoăn, song đối tượng cũng không phải nói tìm là có thể tìm được.

Tối hôm qua cậu đã suy nghĩ cả đêm, vẫn chưa nghĩ ra đầu mối gì, sáng hôm nay vội giải quyết xong bữa sáng thì đi làm gấp, chẳng còn tinh lực mà nghĩ nữa.

Tới bệnh viện xong, chuyện đầu tiên chính là kiểm tra sớm cho Vũ Thần, thế nhưng Phương Trạch còn đang ngủ, cậu vì tránh phát sinh chuyện như lần trước, đành phải chờ Phương Trạch thức dậy rồi mới lại đi làm kiểm tra.

Ánh dương quang dần dần sáng lên, toàn bộ thành phố cũng thức tỉnh theo, người lui tới bệnh viện càng ngày càng nhiều, xem bệnh hoặc là thăm bệnh. Thế nhưng khu phòng bệnh cao cấp vẫn an tĩnh vô cùng, ngoại trừ số ít nhân viên y tế đi lại, hầu như không có người nhà đi thăm bệnh.

Sau khi Vũ Thần đọc báo ở phòng trực ban xong, đánh giá giờ giấc Phương Trạch đã rời giường chưa rồi đi về hướng phòng bệnh.

Lúc cậu vừa ra khỏi phòng trực ban, một người đàn ông trung niên gọi cậu lại nói là phiền cậu dẫn đường một chút. Người đàn ông ấy đeo mắt kính thoát nhìn rất nghiêm túc ngay ngắn, bên cạnh còn có một ông già, ông già ấy thoát nhìn sáu mươi tuổi, tuy rằng thái dương hơi có vài sợi tóc bạc nhưng giữa trán tỏa ra khí thế chẳng yếu kém chút nào so với thanh niên cả.

“Xin hỏi cậu biết phòng bệnh của Phương Trạch ở đâu không?” Người đàn ông trung niên hỏi một cách văn vẻ lịch sự.

Nghe thấy tên Phương Trạch, Vũ Thần không khỏi sững sốt một chút mới phản ứng lại: “Các ngài muốn đi thăm bệnh sao?”

Người đàn ông nhìn thoáng qua ông già, dò hỏi: “Đúng vậy, phòng bệnh của nó ở đâu? Có thể mang chúng tôi đi không?”

“Các ngài là gì của anh ta?” Vũ Thần không tự chủ mà cảnh giác, cũng không có đáp ứng sẽ dẫn bọn họ đi: “Bây giờ chưa tới lúc thăm bệnh, bệnh nhân còn phải kiểm tra sớm.”

“Tôi là bác hai của Phương Trạch, bây giờ muốn đi hỏi thăm nó một chút.” Ông già một bên nói, giọng nói hồn hậu nghe ra có một loại khí thế uy nghiêm, khiến cho người ta cảm thấy nghiêm nghị.

Bác hai?! Vũ Thần sững sốt, cảm thấy không thích hợp chỗ nào đó?! Bác hai, tựa hồ nghe Phương Trạch đã từng nhắc tới? Khi nào nhỉ... Vũ Thần tìm trong đầu một hồi lâu, nhưng thủy chung không nghĩ ra.

=====

Lời tác giả:

Mạng trường thật là muốn đập... Trước khi đứt mạng lại còn không có mở JJ!!!! Mạng trường tôi a!

Vì vậy mặt dày mượn network card của bạn cùng học...

Dự định đi làm một tấm mạng 3g, kết thúc đoạn sinh hoạt đau khổ này /(ToT)/

~~

Hắc hắc... Xem mắt nghe có vẻ tốt đấy chứ?!! Ha ha...

..:End 10:.

11. Chương 11

Vũ Thần nhớ lại một chút... Từ khi Phương Trạch vào viện tới giờ hầu như chưa có ai tới thăm bệnh cả, cậu cũng chỉ nhìn thấy tên gay gọi là A Nham kia. Bác hai của Phương Trạch sao lại có lòng mà sáng sớm đã tới thăm bệnh thế???

Lúc Vũ Thần say sưa suy tưởng, bác hai của Phương Trạch đã lại nói tiếp: “Phòng bệnh của Phương Trạch là phòng nào? Xin bác sĩ hãy dẫn tôi đi tới đó với.” Ánh mắt của ông già tự xưng là bác hai của Phương Trạch kia tràn ngập quyết đoán, mang theo một cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Vũ Thần giải thích nói: “Ngài hiểu lầm rồi, kỳ thực cháu là y tá. Hơn nữa, chính là y tá phụ trách phòng bệnh của ngài Phương.”

Thế là người trung niên rất nhanh tiếp lời: “Nếu như vậy, hãy nhanh chóng đưa chúng tôi tới đó với.”

Vũ Thần buồn bực. Nếu bọn họ là tới thăm bệnh, theo lý mà nói thì hẳn là biết Phương Trạch là ở phòng bệnh số mấy chứ nhỉ, sao lại không biết Phương Trạch ở chỗ nào mà đã chạy tới thăm.

Vũ Thần do dự thật lâu, vẫn đem bọn họ tới cửa phòng bệnh của Phương Trạch, thế nhưng khi dừng chân lại thì không mở cửa ra. Vệ sĩ đứng ở cửa thấy người ngoài lại đó cũng không phát giác ra mà đề cao cảnh giác, sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ. Trong đó, một người nói với bọn họ rằng ngài Phương không cho phép thì không thể đi vào.

Người trung niên mặt lộ vẻ xấu hổ, nhưng mà bác hai của Phương Trạch cũng rất trấn định nói: “Tôi là bác hai của Phương Trạch, Phương Sĩ Vĩ. Bây giờ muốn đi thăm Phương Trạch một chút.”

Cho dù Phương Sĩ Vĩ tự giới thiệu, vệ sĩ cũng không để bọn họ vào. Vũ Thần thấy thế liền nói: “Bây giờ tôi làm kiểm tra sáng cho ngài Phương, thuận tiện nói với anh ta tình huống, cũng xin hai người ở bên ngoài chờ một lát.”

Vũ Thần nhìn thoáng qua Phương Sĩ Vĩ để trưng cầu ý kiến. Phương Sĩ Vĩ trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Vũ Thần vào phòng bệnh đã thấy Phương Trạch ngồi dậy rồi. Phương Trạch thấy Vũ Thần vừa vào thì không nghiêm túc mà trêu đùa: “Y tá đại nhân, buổi sáng tốt lành... Giờ muốn kiểm tra sao?”

“Đừng kêu cái gì y tá đại nhân, khó nghe muốn chết. Chuyện kiểm tra sáng, lát làm cũng không sao hết.” Vũ Thần nói xong lập tức đem tình huống bên ngoài nói cho Phương Trạch: “Có người đến thăm anh, nhưng mà bị vệ sĩ bên ngoài ngăn ở bên ngoài. Người nọ nói ông ta là bác hai của anh, Phương Sĩ Vĩ.”

Lúc Phương Trạch nghe nói là bác hai của anh ta ở bên ngoài, trong mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc, lập tức anh ta liền hỏi Vũ Thần: “Nghe cậu nói như vậy, dường như nếu không thấy tôi thì không được?”

“Ông ấy đợi ở bên ngoài, có nên để ông ta vào không?” Vũ Thần rất nghi hoặc vì sao Phương Trạch lại hỏi như thế, liền đáp lại một câu: “Ông ấy không phải bác hai của anh sao?”

“Là bác hai tôi. Có điều, thật không ngờ ông ấy nhanh như vậy đã tới thăm tôi rồi.” Phương Trạch cười nhạt một câu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ như có chút nghĩ suy gì đó.

Vũ Thần nhìn Phương Trạch, cảm giác rất mơ hồ, đây rốt cuộc là muốn để bác hai anh ta vào không, anh ta nhếch cằm làm bộ suy tư gì chứ?! Không đợi Phương Trạch lên tiếng, Vũ Thần đã nói lầm bầm: “Vậy có muốn mời ông ta vào không đây?”

Phương Trạch im lặng nửa ngày mới lên tiếng: “Không cần. Cậu đi giúp tôi làm một việc; đi ra ngoài nói với người, ta tôi vẫn đang nghỉ ngơi, muốn bọn họ hôm khác quay lại.”

“Nói như vậy sao? Ông ta không phải bác hai của anh sao? Vì sao không cho ông ta vào?” Vũ Thần nghe xong chẳng hiểu ra sao cả.

“Nếu bọn họ hỏi vì sao; cậu cứ nói bởi vì liên quan tới phòng trị bệnh bằng hóa chất, cơ thể tôi rất suy yếu, cũng không muốn gặp khách.”

“Hả?” Phòng trị bệnh bằng hóa chất?! Nói tới chỗ nào rồi? Lẽ nào mục đích Phương Trạch làm giả bệnh án chính là lừa bác hai anh ta?

Vũ Thần lúc này nhớ lại buổi tối mà A Nham tới, Phương Trạch hình như đã nói qua rằng giả ung thư vì lừa bác hai anh ta. Thảo nào, vừa rồi, lúc ông già kia nói ông ta là bác hai của Phương Trạch thì mình luôn có cảm giác gì đó rất là kỳ quái. Cậu bình tĩnh hiểu ra, thì ra ý Phương Trạch là muốn cậu đi che giấu.

Vì vậy Vũ Thần dựa vào nguyên tắc người bệnh là thượng đế, đem ý Phương Trạch truyền đạt cho Phương Sĩ Vĩ.

Phương Sĩ Vĩ hiển nhiên là không tin nhiệm lời Vũ Thần nói cho lắm, giọng điệu tràn đầy hoài nghi hỏi: “Phòng trị bệnh bằng hóa chất? Đã là thời kỳ cuối rồi sao?!”

“Chuyện riêng của bệnh nhân, nhân viên như chúng tôi không tiện tiết lộ; cho nên cũng xin ngài Phương không nên làm khó tôi.” Vũ Thần cũng chỉ đành cân não cùng ông già đó, dùng lập trường công việc của cậu, qua loa tắc trách gạt vắn đề này.

“Tôi chính là bác hai của nó, sao không có quyền được biết?” Lời lẽ của Phương Sĩ Vĩ đối với Vũ Thần tỏ vẻ rất khinh thường.

Vũ Thần rất kiên trì giải thích lại lần nữa: “Bệnh viện chúng tôi quy định không thể tiết lộ cho người ngoài biết về bệnh tình của bệnh nhân, vấn đề này liên quan tới chuyện riêng của bệnh nhân.”

Phương Sĩ Vĩ làm sao cũng không tin, người đàn ông bên cạnh cũng hỏi Vũ Thần không tha. Vì vậy, Vũ Thần cùng bọn họ ở ngoài cửa nói qua nói lại nửa ngày, mất sức của chín trâu hai hổ mới khuyên được người đi.

Mẹ nó, ông già này cũng không phải đèn hết dầu, dây dưa nửa ngày. Vũ Thần nhìn bọn họ, chỉ đành thầm oán giận.

Vừa vào phòng bệnh, Phương Trạch liền hỏi Vũ Thần tình huống vừa rồi, Vũ Thần nói dăm ba câu đại khái quát tình huống. Phương Trạch nghe xong, sắc mặt âm trầm đi, sau đó cầm lấy điện thoại ấn số.

“A lô, A Nham à? Trước tiên, anh đừng cúp điện thoại, hãy nghe tôi nói xong đã...”

Phương Trạch đem chuyện Phương Sĩ Vĩ tới bệnh viện nói cho người đầu kia nghe một chút, sau đó hi vọng A Nham có thể trở lại bệnh viện một chuyến. Phương Trạch nói là có chuyện quan trọng muốn A Nham đi làm. Thế nhưng lúc Phương Trạch chưa nói được 2 câu, điện thoại đã bị treo. Phỏng chừng là người đầu kia không muốn nghe tiếp nữa.

Phương Trạch bị đối phương bỏ mặc có vẻ có chút bất đắc dĩ, con mắt ngoại trừ u ám thì không còn tâm tình gì khác.

Vũ Thần ở một bên thờ ơ nghe xong cuộc điện thoại này, mừng thầm không ngớt. Cậu nhìn bộ dáng kinh ngạc của Phương Trạch thì thầm vui sướng.

“Nè, cậu không phải muốn kiểm tra sáng cho tôi sao? Nhìn chăm chăm tôi làm cái gì?” Thanh âm Phương Trạch rất trầm thấp, đột nhiên nói, dọa Vũ Thần chết khiếp.

Vũ Thần kỳ thực thấy Phương Trạch thất thần, bị Phương Trạch gọi mới phản ứng lại được, liền đi kiểm tra sáng cho anh ta. Rồi Vũ Thần hoang mang rối loạn kẹp nhiệt kế cho Phương Trạch.

“Cậu vừa nhìn tôi chờ ra hả? Thích tôi rồi sao?” Khóe miệng Phương Trạch cong lên mỉm cười, ánh mắt trong thoáng chốc lại trở lên sắc bén.

Lúc nào cũng thích đùa như thế, vừa xong còn bộ dáng âm thầm, bây giờ đã lại trêu được ngay rồi. Người này rốt cuộc là có bao nhiêu khuôn mặt đây? Vũ Thần thật sự là không nghĩ qua Phương Trạch lại thay đổi thất thường như thế.

“Kẹp chặt cánh tay vào! Đừng luôn thích đùa như thế. Ai sẽ thích anh chứ? Tự mình đa tình!” Vũ Thần vốn là nguyên ý đáp lại vấn đề này của Phương Trạch, thế nhưng lại không cam bại bởi khí thế của Phương Trạch, liền tức giận trả lời.

“Nếu như một ngày nào đó cậu bị tôi mê hoặc thì sẽ thế nào?”

“Ngài Phương, xin ngài không nên suy nghĩ kỳ lạ, ‘nếu như’ như vậy tuyệt đối không gặp được!”

“Lỡ như ngày nào đó giả thiết này thành lập?”

“Không có khả năng! Biết vì sao không? Bởi vì tôi thích phụ nữ!” Vũ Thần cố ý kéo dài câu nói, còn nói vào bên tai Phương Trạch.

Mà Phương Trạch nghe xong không khỏi bật cười, vẻ mặt tự nhiên nói: “Cậu chưa nghe qua một câu nói sao? Trước khi đàn ông tìm được người đàn ông mình yêu nhất, vẫn sẽ cho rằng bản thân thích phụ nữ. Cho nên thích phụ nữ chỉ là cái cớ cậu mượn ra thôi, nó cũng không thể trở thành lý do phủ định giả thiết được.”

Mẹ nó, chỉ là ai nói chuyện quái quỷ thôi, ông đây thật đúng là lần đầu nghe được! Trò đùa như thế này thật là buồn chán! Vũ Thần khinh thường đáp lại một câu: “Tùy anh nghĩ thế nào, lười giải thích chuyện nhàm chán như thế.” Không tranh chấp mồm mép nữa, cậu cũng lười phản bác.

=====

Lời tác giả:

Mọi người có thấy tiến triển gì không a??? ...

Cầu bình luận a

cho người ta động lực đi!!!! o(v)o

~~

∴End 11∴

12. Chương 12

Vũ Thần nỗ lực khiến mình tỉnh táo lại kiểm tra sáng cho Phương Trạch, sau đó nhắc nhở Phương Trạch hôm nay phải soi dạ dày không được ăn gì cả. Vũ Thần biết soi dạ dày thì sẽ khó chịu cực kỳ, trong quá trình kiểm tra nếu như dạ dày có cái gì cũng dễ gây buồn nôn,

cho nên Vũ Thần cứ luôn nói Phương Trạch không thể ăn gì cả.

Thế nhưng sau khi Phương Trạch soi dạ dày xong vẫn cảm thấy buồn nôn, cho nên đến tận tối anh ta vẫn chưa ăn gì cả. Vũ Thần lo lắng anh ta cả ngày không ăn gì sẽ chịu không nổi, đã bưng một bát cháo trắng cho Phương Trạch.

Vũ Thần vào phòng bệnh, thấy trên chiếc bàn nhỏ ngoài phòng xếp đống những tập văn kiện thuộc loại tài vụ biểu bảng báo cáo, Phương Trạch thì ngồi ở đó lật xem những tập văn kiện ấy. Vũ Thần sắc bén còn phát hiện trong chiếc gạt tàn bên cạnh còn chút khói bụi như là tàn thuốc.

“Anh lại hút thuốc rồi?” Vũ Thần lần này cũng không lo lắng tới thân phận, trực tiếp chất vấn.

Phương Trạch quăng văn kiện trên tay xuống, nhướn mắt lên thấy trên tay Vũ Thần bưng một bát cháo trắng, anh cả ngày chưa ăn gì lại xem nhiều văn kiện như vậy, bát cháo trắng nhàn nhạt này lập tức thu hút sự thèm ăn của anh, thế là anh cũng hoàn toàn quên lời của Vũ Thần.

“Còn có bữa ăn khuya?” Phương Trạch trực tiếp bưng bát cháo qua hỏi.

Vũ Thần thấy Phương Trạch đem lời cậu nói như gió thoảng bên tai, cơn tức không kìm được lại nổi lên: “Không phải tôi đã nói rất nhiều lần ở bệnh viện không thể hút thuốc sao?”

“Lần tới không hút là được, cậu có muốn tới ăn một miếng không?” Phương Trạch không thèm để ý lời của cậu, đem một thìa cháo tới bên mép Vũ Thần.

Vũ Thần dứt khoát quay đầu đi nói: “Nhân viên y tế không thể dùng cơm cùng người bệnh.”

Cậu đâu có lòng dạ nào ăn uống, thái độ Phương Trạch không quan trọng như vậy khiến cậu phát cáu.

“Tôi thổi nguội một chút, ăn một miếng thì không còn vấn đề gì.” Phương Trạch đem cháo lên bên mép xuy một cái, lại đưa tới bên miệng cậu.

Vũ Thần bực bội thì bực bội, thế nhưng cậu cũng không phát giận với Phương Trạch, mà là đen mặt nói một tiếng: “Không cần. Ăn xong để ở bên cạnh là được rồi, để tôi tới bưng đi.”

Phương Trạch thấy phản ứng của Vũ Thần không bình thường lắm, liền hỏi cậu làm sao vậy.

Cậu cũng không trả lời mà là dứt khoát đi ra khỏi phòng bệnh.

Vũ Thần cũng không biết mình đang hờn dỗi cái gì, hành vi vừa rồi chính cậu cũng cảm thấy khó hiểu. Con mẹ nó hút thuốc liên quan gì tới mình chứ, cứ để anh ta hút đi, cứ như là mình thiếu nợ tổ tông mười tám đời nhà anh ta vậy! Cần gì! Không phải là một bệnh nhân hút thuốc sao? Cần gì khiến mình ghen ghét như thế! Xét cho cùng cũng phải trách mình, cứ dây dưa với Phương Trạch khiến mình cũng trở nên vui giận bất thường... Vũ Thần ngồi ở phòng trực ban suy nghĩ thật lâu, nghĩ mình kỳ thực cũng không thật sự coi Phương Trạch là một người bệnh mà đối đãi, nếu như dùng trình độ y tá ở điều kiện trạng thái tốt nhất để đối mặt với Phương Trạch mà nói, liệu mình có tận tâm tận lực như thế không?

... ..

Gần tới lúc phòng bệnh tắt đèn, Vũ Thần đứng ở ngoài cửa hít sâu một hơi mới đi vào.

“Ngài Phương, bây giờ nên đi ngủ.” Lúc Vũ Thần vào, Phương Trạch còn đang xem văn kiện, nhưng Vũ Thần nhìn ra được trên mặt Phương Trạch thoáng có chút vẻ mệt mỏi chán nản.

Phương Trạch đem văn kiện trên bàn chỉnh trang lại một chút rồi duỗi thắt lưng một cái, đi tới bên cạnh Vũ Thần, lời nói mang theo một tia cương chiều hỏi: “Ừm, cậu không giận à?”

“Tôi là y tá sao dám phát giận với bệnh nhân? Ngài Phương hỏi nhiều rồi.” Con mắt Vũ Thần sáng sủa trong suốt, mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, giọng nói cũng là cương trực không mang theo bất luận giọng điệu gì.

“Không giận?” Con mắt Phương Trạch nhìn thẳng vào Vũ Thần, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu người trước mắt, “Cậu giận, hơn nữa là cực kỳ tức giận!”

“Không có tức giận. Ngài Phương mau chuẩn bị đi ngủ đi. Đã không còn sớm nữa.” Vũ Thần mặt không đổi sắc tim không đập loạn trả lời lại.

“Lần tới tôi không hút thuốc là được chứ gì?” Tay Phương Trạch xoa đầu Vũ Thần, xoa lên sợi tóc mềm mại của cậu.

“Ngài Phương, tay ngài đặt nhầm chỗ rồi?” Vũ Thần lùi một bước, gạt phắt tay Phương Trạch, “Có phải nên đi ngủ rồi không?”

Phương Trạch thấy Vũ Thần bình tĩnh phản ứng như thế không khỏi mỉm cười, tay cứng ngắc một chút mới thu hồi lại: “Được rồi, vậy tôi đi ngủ. Cậu không ngủ sao?”

“Không cần, ngài đi ngủ trước đi. Đây là quy định của bệnh viện. Tôi là người chăm sóc mà thôi.” Vũ Thần nói xong thì đi tới chiếc ghế ngoài phòng, quyết định chờ Phương Trạch ngủ rồi cậu lại đi vào.

Có thể là thái độ Vũ Thần bình thản như nước khiến Phương Trạch cảm thấy chán, anh đáp một tiếng rồi đi vào phòng ngủ.

Bởi vì lời của Phương Trạch, Vũ Thần ngồi ở chỗ đó không có chút buồn ngủ nào. Thẳng tới đêm khuya mới vào phòng ngủ.

Vũ Thần nằm xuống chiếc giường nhỏ bên cạnh, làm sao cũng không ngủ được, cậu nhìn về phía giường Phương Trạch, trong bóng đêm mờ hồ có thể thấy được đường cong thân thể của Phương Trạch nằm ở trên giường. Vũ Thần rất khó hiểu sao mà hết lần này tới lần khác để cậu gặp phải một người bệnh như thế.

Vũ Thần lẳng lặng nhìn thật lâu, mí mắt không tự giác buông xuống... Lúc mơ hồ muốn ngủ, nghe thấy động tĩnh rất nhỏ, Vũ Thần miễn cưỡng mở mắt, cậu bỗng lung thấy một cái bóng đang đến gần mình.

“Đã ngủ chưa?” Bên tai Vũ Thần truyền đến tiếng của Phương Trạch.

Vũ Thần bị thanh âm ấy đột nhiên dọa ngang xương, kinh hãi hỏi: “Đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

“Ngủ không được. Dạ dày đau.” Trong bóng tối nhìn không ra nét mặt của Phương Trạch là gì.

“Chuyện gì xảy ra? Dạ dày đau ư?” Vũ Thần lập tức đứng dậy đi bật đèn, muốn nhìn một chút tình huống của Phương Trạch thuận tiện gọi bác sĩ tới. Vũ Thần đoán chừng là liên quan tới chuyện soi dạ dày ngày hôm nay, hơn nữa Phương Trạch cả ngày chưa ăn gì càng thêm khiến dạ dày khó chịu.

Phương Trạch lập tức nắm cái tay muốn mở chốt của Vũ Thần, kéo vào trong lòng anh.

“Không cần, ôm cậu ngủ là tốt rồi. Bác sĩ tới cũng không hữu hiệu bằng cậu.”

Vũ Thần lấy khuỷu tay chống tay Phương Trạch, thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

“Tôi vẫn là đi gọi bác sĩ tới thôi. Như vậy có vẻ an toàn hơn. Xin ngài mau buông tay.” Lúc này Vũ Thần vẫn duy trì lý trí nói với Phương Trạch.

“Không cần, thực sự.” Phương Trạch trực tiếp ôm cậu lên giường.

“Tôi cứ như vậy ôm cậu ngủ, rất nhanh sẽ không đau nữa. Cậu còn đang giận sao?” Hai tay Phương Trạch gắt gao giữ bên hông Vũ Thần.

“Ai giận!” Vũ Thần từ lúc này đã dồn ép cơn tức dần dần quên đi, thế nhưng Phương Trạch giờ lại khêu lên khiến hắn từng chút từng chút lại có dấu hiệu tựa như núi lửa phun trào.

“Không giận, không giận là được rồi chứ?” Phương Trạch nói hòa theo tính tình của Vũ Thần, tay vẫn gắt gao vây lấy Vũ Thần.

“Tôi vẫn là đi gọi bác sĩ nhé?! Như vậy ôm tôi ngủ không được tốt lắm. Có thể buông tay ra trước không?” Ngờ ngợ Vũ Thần có chút cao lên, hiển nhiên không còn bình tĩnh như vừa rồi. Cậu cũng không lường được Phương Trạch lại muốn ôm cậu ngủ.

“Không cần. Từ từ thì không đau nữa rồi. Đừng nói nữa... Ngủ.”

Phương Trạch ôm Vũ Thần nằm nghiêng, Phương Trạch nhất định cứ ôm đến mức sát sao, khiến lưng cậu cũng kề sát thân thể Phương Trạch. Cái gáy còn có thể cảm giác rõ ràng được hô hấp của Phương Trạch, hơi thở cực nóng ấy phun ở gáy có chút ngứa ngứa.

Tư thế như thế khiến Vũ Thần không được tự nhiên lắm, động tác phản kháng không có dừng lại: “Tôi vẫn là đi gọi bác sĩ thì hơn. Như vậy không tốt đâu, lở kéo dài bệnh tình của anh thì làm sao đây?” Cậu vẫn kiên trì muốn đứng lên gọi bác sĩ như cũ.

“Không cần...” Chóp mũi Phương Trạch nhẹ nhàng cọ vào ót Vũ Thần, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

Vũ Thần nghĩ lần này tuyệt không thể nhẹ dạ, hơn nữa đây cũng là vì bệnh tình của Phương Trạch mà suy nghĩ: “Loại chuyện này không thể đùa giỡn được, nếu như thực xảy ra phiền phức thì làm sao đây? Tôi vẫn là phải đứng lên...” TMD, sao ôm chặt thế, ông đây cũng không phải gối ôm!

“Thực sự không cần.” Phương Trạch ngược lại vẫn bình tĩnh như trước, ôm chặt lấy Vũ Thần.

Vũ Thần đã mất hết kiên nhẫn, lớn tiếng kêu lên: “TMD, nghe không hiểu sao? Anh mau buông tay ra, tôi đi gọi bác sĩ qua thì tốt hơn.”

“Không cần...” Phương Trạch phun khí ở bên tai Vũ Thần nói nhỏ: “Hình dáng cậu phát giận tương đối dễ thương.”

“Có ý gì?!” Vũ Thần cảm giác có chút không thích hợp.

Phương Trạch khẽ hôn một cái lên cổ Vũ Thần, nói rằng: “Tôi nói dạ dày tôi không đau, cho nên cậu không cần lo lắng...”

“Anh đang làm gì?” Vũ Thần bị xúc cảm của môi Phương Trạch khiến cho giật mình, sững sốt thật lâu mới phản ứng lại: “Anh nói dạ dày anh không đau? Hả?!”

“Ừm, chỉ là muốn ôm cậu một cái...” Phương Trạch lật người Vũ Thần một cái, thuận thế đè ép lên, chưa cho Vũ Thần một cơ hội nào tránh né.

“Ôm cái đầu anh í! Tôi muốn đi xuống...”

“Tôi thích nhất nhìn bộ dáng cậu lúc tức giận.” Phương Trạch giữ lấy tay Vũ Thần, dùng môi hôn lên cổ cậu, hàm răng ma sát vào đó vừa sâu lại vừa nông.

“Nè, đừng hôn cổ tôi... Nước bọt buồn nôn chết được...” Tay Vũ Thần bị Phương Trạch nắm chặt, chân cũng bị gắt gao chặn lấy, căn bản không thể nào giãy dụa được. Về mặt thân thể đã không chiếm được ưu thế gì, Vũ Thần chỉ có thể liên tục mắng to, nhưng Phương Trạch vẫn còn không có phản ứng gì cả.

Ánh mắt Phương Trạch từ cổ Vũ Thần chuyển qua bên môi, lập tức

che lên đôi môi đang chửi ầm lên của Vũ Thần.

Vũ Thần bị hôn thì cứ xoay đầu liên tục, né tránh đôi môi Phương Trạch.

“Anh TMD buông ra!!!... Nước bọt buồn nôn lắm...”

“Anh còn... hôn... tôi liền cắn anh đó!!! Anh muốn thế nào hả?!”

Hôn môi như vậy thực sự là vớ vẩn, Phương Trạch liền ngẩng đầu lên, chống lại con mắt trong trẻo ấy trong bóng đêm.

Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, Vũ Thần ngừng chửi bới và động tác phản kháng.

Khóe miệng Phương Trạch cong lên, nụ cười nhè nhẹ này trong bóng tối càng lộ vẻ tà mị: “Thành thật một chút nhé, bằng không bị khổ chính là cậu...”

“Này.... Tay anh đang động chỗ nào thế?”

“...”

“Tôi thao, anh... ưm... TMD... Ông đây không để yên đâu!!!”

“...”

“Anh... chết tiệt!!!”

“...”

“Ừ... A... Phương Trạch!! Anh... đồ đểu... không... muốn...”

=====

Lời tác giả:

Ăn tươi rồi!!! Một chương hài hòa nhé!!!

Kiều ngạo đáng yêu một chút đã bị ăn tươi rồi!!! Ha ha

o(v)o

~~Vẫn là mượn network của bạn học gửi văn đi... .. ! Thẹn thùng!

.:End 12:.

13. Chương 13

Lời tác giả:

Thịt thịt, các người hiểu chứ!!! → đây

Coi như là bù cho cả 1 chương trước đi ~o(v)o

~Có thịt ăn(H), đừng quên để lại bình luận nha ~ ... Lệ chạy gấp rút...

Phương Trạch sau khi tỉnh lại, nhìn người bên cạnh bèn nở nụ cười thỏa mãn. Trên người Vũ Thần còn lưu lại căn cứ chứng minh tình cảm mãnh liệt tối hôm qua, từng dấu hôn đậm hoặc nhạt hiện rõ ở cổ và ngực của cậu.

Tối hôm qua, sau khi làm xong, Phương Trạch vốn định rửa sạch dịch thể ở trong cơ thể cậu, nhưng Vũ Thần sống chết không cho Phương Trạch đụng vào cậu nữa, cứ nằm mê man ở trên giường. Phương Trạch không thể làm gì khác đành phải ôm cậu, cùng nhau ngủ tới sáng sớm.

Phương Trạch đứng lên, ôm lấy Vũ Thần đang ngủ say trên giường, chuẩn bị tắm rửa cho cậu. Nhưng động tác lớn thế này khiến cho hạ thể Vũ Thần đau nhức không thôi, cậu bị đau quá nên mở mắt. Khi cậu ý thức được Phương Trạch đang ôm mình, liền lập tức kêu to ra tiếng: “Buông tôi xuống! TMD, anh còn muốn sao hả?” Tiếng kêu của Vũ Thần bèn nhón đủ để xuyên thủng màng nhĩ: “Buông tôi...!”

“Tôi không làm cái gì hết, chỉ là tắm rửa cho cậu thôi. Tối hôm qua không mang áo mưa, dịch kia ở lại bên trong lâu quá thì không tốt lắm với thân thể cậu.” Phương Trạch vẻ mặt vô tội giải thích.

Vừa bị nói như vậy, Vũ Thần lập tức cảm giác được sự ẩm ướt trơn dính rất đáng ghét, không khỏi khấn trương lên: “Anh để tôi xuống dưới... Anh... Tôi tự đi về nhà tắm!” Trong đầu hiện lên những hình ảnh khó coi tối hôm qua, Vũ Thần thật không dám nhìn thẳng Phương Trạch.

“Hay là để tôi giúp... Tôi tự bằng lòng phục vụ cậu mà.” Phương Trạch hoàn toàn làm lơ lời nói của Vũ Thần, trực tiếp ôm cậu đem vào phòng vệ sinh.

“Không cần... Tôi chịu không nổi! Anh, TMD, nghe không hiểu tiếng người sao? Buông...!” Tay Vũ Thần vịn lấy cánh cửa phòng tắm, tránh khỏi cái ôm của Phương Trạch, cậu thật không ngờ chân mình bây giờ lại hoàn toàn vô lực, trực tiếp ngã ngồi xuống đất.

Phương Trạch vội vàng nâng Vũ Thần dậy, nhưng lại bị cậu gạt ra.

“Đừng đụng tôi... Tự tôi có thể đi được!” Vũ Thần bối rối mặc quần áo vào, không để ý mình đang bị đau đớn như xé rách cơ thể, mang theo thân thể không còn chút sức lực nào trốn ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng Vũ Thần chạy trốn, Phương Trạch không có dũng khí để đuổi theo cậu nữa.

Vũ Thần đầu óc trống rỗng đi ra khỏi khu phòng bệnh. Cậu chậm rãi tới gần xe điện của mình, lại phát hiện chìa khóa không ở trên người, lúc này mới nhớ tới ví tiền của cậu đang để ở phòng trực ban, cũng không muốn đi lấy; ngoại trừ di động thì trên người không có đồng nào. Cậu chính là cho dù có chết cũng không muốn quay về lấy ví tiền, chỉ có thể ngồi taxi, tới nhà sẽ gọi ba cậu đem tiền xuống dưới trả.

Toàn bộ bệnh viện cũng bắt đầu làm việc, Vũ Thần một bộ dáng chạy trốn, khiến cho ai nhìn đến cũng tưởng cậu là người đáng thương không có tiền chữa bệnh. Vũ Thần thật vất vả đi đến cửa, chuẩn bị đón taxi, nhưng bây giờ là giờ cao điểm, rất hiếm xe nào còn trống. Mà trên người Vũ Thần ngay cả tiền để đi xe buýt cũng không có.

TMD, đúng là xui xẻo hết chỗ nói; bị một người đàn ông cường gian không nói, hiện tại ngay cả nhà cũng không về được, ngay cả lúc uống nước mà cũng bị ghen, trên đường phố, người xe đi lại đông đúc khiến cho Vũ Thần nhìn có chút chóng mặt.

Cậu nhìn thấy một chiếc xe trống đang muốn ngăn lại, chợt một chiếc X6 chạy lại dừng ở trước mặt cậu. Cửa kính xe hạ xuống trước mặt Vũ Thần, người ngồi bên trong lại là Dịch An.

“Tối hôm qua cậu trực ca hả? Bây giờ trở về nhà sao?” Vũ Thần đang trước mắt thật là chật vật không chịu nổi, nếu như Dịch An không lái xe lại thật gần thì cũng không thể nhận ra đây là cậu.

Vũ Thần như vậy, một bộ dáng nghèo túng bị Dịch An thu vào trong mắt, sắc mặt của hắn hơi âm trầm.

“Bây giờ tôi tan ca nên đi xe về nhà.” Cậu tránh xe của Dịch An, đi đến một bên đón xe, Dịch An thấy tư thế Vũ Thần bước đi rất không tự nhiên, lòng nghi ngờ bèn xuống xe đi đến cạnh Vũ Thần.

“Làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi.” Hắn thử dò hỏi. Người trước mắt, sắc mặt vô cùng tái nhợt, đôi môi không có nửa tia huyết sắc; đôi mắt to trong sáng lúc trước, bây giờ đầy vẻ ủ rũ và u sầu. “Ca đêm thực sự vất vả sao?”

“Cám ơn ý tốt của cậu, tôi không sao.” Vũ Thần miễn cưỡng tươi cười lịch sự. “Tôi bây giờ phải về nhà, không quấy rầy cậu làm việc.”

Vũ Thần muốn nhanh chóng tránh đi, mà một bước sai rộng của cậu khiến dưới thân truyền đến đau đớn vô cùng; hai chân Vũ Thần như dính vào nhau, bước đi rất khó khăn.

“Hay là tôi đưa cậu về nhé, sức khỏe của cậu lúc này có vẻ không tốt lắm.” Dịch An kéo tay cậu, không nghĩ tới Vũ Thần không đứng vững, người trực tiếp lao về phía trước, hắn nhanh chóng đỡ lấy cậu.

“Đứng cũng không vững, cậu đừng cậy mạnh.” Dịch An đem Vũ Thần nhét vào ghế phó lái; cậu thật sự không kháng cự lại được, đành phải an phận ngồi trên xe.

Cần cổ của Vũ Thần có những dấu vết màu đỏ sẫm, hiện ra rõ ràng trên da thịt trắng nõn, Dịch An thấy nhưng không hỏi cậu xem đã xảy ra chuyện gì. Xe chạy thẳng một đường, Vũ Thần nhìn ngoài cửa sổ, không nói lời nào. Dịch An không thể làm gì khác đành phải mở chút nhạc nhẹ để giảm bớt không khí nặng nề trong xe.

Dịch An lái xe tới dưới nhà Vũ Thần, hắn vốn định đưa Vũ Thần lên lầu, nhưng bị cậu trực tiếp cự tuyệt nên Dịch An đành phải thôi.

Lúc Vũ Thần bước lên cầu thang thực sự là cố gắng hết sức, đau đớn ở phía dưới chỉ có tăng chứ không có giảm. Lúc Vũ Phong đi ra mở cửa liền bị sắc mặt trắng bệch của Vũ Thần dọa cho hoảng sợ.

Vũ Phong không ngừng hỏi cậu làm sao lại biến thành bộ dáng chật vật như thế này, nhưng Vũ Thần không rảnh để ý tới, chỉ bức bối nói chẳng nên lời gặt đầu cầm quần áo đi vào phòng tắm.

“Con trai, con làm sao vậy? Ca đêm hôm trước mệt như vậy sao?” Vũ Phong đứng ở ngoài cửa phòng tắm hỏi, nhưng từ bên trong phòng tắm chỉ truyền ra tiếng nước ào ào.

Vũ Phong không khỏi lẩm bầm một câu, lúc này, điện thoại vang lên, sau khi nhìn thấy màn hình hiển thị đúng là Dịch An gọi tới, Vũ Phong cầm lấy di động, chạy nhanh đến ban công, đè nén âm thanh nói chuyện, sợ Vũ Thần trong phòng tắm nghe được.

Dịch An trở lại bệnh viện, vẫn là không yên tâm về Vũ Thần, liền nghĩ gọi điện cho Vũ Phong để hỏi một chút về tình hình của Vũ Thần.

“Bác trai, Vũ Thần bây giờ thế nào rồi? Vừa rồi là cháu đưa cậu ấy về nhà, thấy tình trạng của cậu ấy rất kém.”

Vũ Phong nghe đến đó rất kinh ngạc, liền vội vàng hỏi: “Cháu đưa nó trở về? Nó không phải lái xe điện sao?”

Dịch An ở đầu dây bên kia đành phải đem tình hình nói qua với Vũ Phong một lần. Vũ Phong nghe xong không khỏi nhú mi, sau khi cúp điện thoại lại lo lo lắng lắng.

Trong phòng tắm, Vũ Thần đứng dưới vòi hoa sen, rửa sạch thân thể bị tàn phá không chịu nổi. Hạ thân hơi chút tê liệt, từ dưới thân cậu chảy ra ít dịch thể trắng đục cùng tơ máu, cậu nghĩ đến một đêm hoang đường hôm qua thì không nhìn được cười lạnh. TMD, có ai làm y tá làm giống như ông đây không, hầu hạ bệnh nhân còn đem mình tiếp theo cùng, bị đàn ông cường gian. TMD, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tưởng tượng đến bộ dáng bị Phương Trạch đặt dưới thân đêm qua, Vũ Thần không khỏi run rẩy cả người. Đã bị thương tổn rõ ràng như vậy rồi mà lại còn ở trong tay anh ta đặt cao trào, Vũ Thần cảm thấy thật

ghê tởm, không ngừng lau rửa thân thể của chính mình, muốn hoàn toàn xóa sạch dấu vết Phương Trạch lưu lại trên người cậu.

Sau khi tắm rửa xong, Vũ Thần đi ra gọi điện cho tổ trưởng Vương xin nghỉ giả ba ngày rồi ngã xuống giường. Vũ Phong vững vàng đi tới dựng cậu ngồi dậy sấy tóc.

“Con, đứa nhỏ này, như thế nào mới làm ba bớt lo đây? Cứ như vậy mà ngủ rồi bị cảm thì làm sao bây giờ?” Vũ Phong một bên cầm máy sấy, một bên ác miệng thầm nghĩ: “Thân thể không thoải mái phải không? Nghỉ ngơi hai ngày cũng tốt...”

Mặc kệ Vũ Phong nói cái gì, Vũ Thần đều không đáp lại, ánh mắt đại ra, thần sắc lộ vẻ mệt mỏi vô cùng.

Sau khi sấy khô tóc Vũ Thần, Vũ Phong mới vội đi làm. Vũ Phong nhìn tình trạng không tốt của con trai, tâm tình nặng nề bước ra khỏi cửa.

Vũ Thần nằm ở trên giường, không ngừng xoay người điều chỉnh tư thế, nhưng đau đớn ở phía dưới vẫn không giảm bớt. Nơi mẫn cảm như vậy bị thương rất dễ dàng bị nhiễm trùng, vì thế, Vũ Thần rời giường, uống hai viên thuốc kháng sinh Cephalosporins, lại tìm một lọ thuốc mỡ erythromycin bôi ở đằng sau.

Trở lại trên giường, Vũ Thần nằm xuống liền ngủ ngay, cậu không còn tinh lực suy nghĩ thêm gì nữa.

Vũ Thần rơi vào trạng thái lơ đãng qua hết ba ngày, Vũ Phong và Vũ Nhung rõ ràng cảm thấy tâm tình của cậu không tốt lắm, cậu miễn cưỡng tươi cười nhưng không che giấu được thần sắc ảm đạm trong mắt.

Ngày đầu tiên ở nhà, luôn có một người xa lạ gọi điện cho Vũ Thần, nhưng mỗi lần cậu bắt máy thì đối phương lại không nói lời nào, vì thế, Vũ Thần buồn bực không thôi, đành phải tắt di động.

Vũ Phong cố ý hỏi Vũ Thần vì sao không lái xe về nhà, cậu đành phải nói xe điện không còn điện. Chuyện xảy ra đêm hôm đó, Vũ Thần không nói với bất kỳ ai, tất cả sự tủi thân đều giấu ở trong lòng. Cậu không muốn làm cho người nhà lo lắng vì cậu, hơn nữa, cậu biết phần công việc này tương lai không thể thay đổi được, cậu không muốn lại làm cho Vũ Phong phải bận tâm vì mình. Cuộc sống dù sao cũng phải tiếp tục, cậu đành phải thỏa hiệp.

Nghỉ ngơi ba ngày, Vũ Thần mới đi làm trở lại. Cậu vừa đến bệnh viện liền đi tìm tổ trưởng Vương yêu cầu đổi ca, vô luận như thế nào, cậu không muốn nhìn thấy... Phương Trạch nữa. Tổ trưởng Vương hỏi cậu vì sao không thể không đổi ca, cậu lại không thể nói lý do rõ ràng.

“Vũ Thần à, làm gì mà không đổi ca thì không được, công việc của tôi cũng không dễ sắp xếp.” Vương Linh nhìn người thanh niên trước mắt không kìm nổi giáo huấn, nói: “Ngày đó quản lý Dịch gọi điện đến, muốn tôi đem ca đêm của cậu đều đổi về ban ngày rồi. Hiện tại, cậu, ca đêm không cần trực nữa, có một nữ y tá cùng cậu trông coi ngài Phương ; có điều, ca của cô ấy trên cơ bản đều là ca đêm. Cậu xem, cậu quá thoải mái rồi.”

Vũ Thần nghe thấy ca đêm của mình đều được thay đổi, tỏ vẻ rất kinh ngạc. Hay là Dịch An muốn tổ trưởng điều chỉnh? Cậu khó hiểu hỏi: “Tôi không cần trực ca đêm?”

“Đúng vậy, hôm đó cậu gọi điện thoại xin phép tôi; không lâu sau thì quản lý Dịch gọi điện đến bảo tôi sửa bảng phân chia ca.”

“Như vậy à? Ừm, không có gì ...” Vũ Thần vốn còn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ quấy rầy công việc của Vương Linh, liền không lắm miệng thêm nữa.

Không phải làm ca đêm hẳn là quá tốt rồi? Phương Trạch cũng không có khả năng ở trong bệnh viện cả đời, cứ từ từ chịu đựng thôi...

Vũ Thần thở dài, đang chuẩn bị đi mặc quần áo, Vương Linh lại nói: “Hôm qua ngài Phương mới phẫu thuật, cậu làm việc phải chú ý một chút, không cần lo là khinh suất.”

“Làm phẫu thuật? Không có vấn đề gì chứ?” Lúc sau, Vũ Thần nói, lại nghĩ mình thật là đồ miệng rộng, ông đây còn trông nom sống chết của hân cái gì chứ? Minh thật, TMD, lắm lời.

Wương Linh nói tất cả đều thuận lợi, không có vấn đề gì lớn, rồi bảo Vũ Thần đi làm việc.

Sau khi Vũ Thần thay quần áo y tá, chuẩn bị đi xem tình trạng hiện tại của Phương Trạch. Cậu đứng lưỡng lự ở ngoài phòng bệnh thật lâu, mới cố lấy dũng khí bước vào.

Cậu sợ mình có thể sẽ vì muốn trút hận quá mà bóp chết người trên giường bệnh, cho nên, cậu không ngừng nói với bản thân phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính.

Vũ Thần đi vào phòng bệnh, đứng ở xa nhìn Phương Trạch nằm trên giường.

Vẫn còn ngủ?! Lúc Vũ Thần lòng đầy nghi ngờ đi tới bên giường bệnh, cửa bên sườn phòng vệ sinh đột nhiên mở ra.

“Tiểu tình nhân?!” Người vừa từ bên trong đi ra, nhìn thấy Vũ Thần cũng là vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Lại là hắn, người đàn ông tên A Nham kia. Vũ Thần vẫn duy trì lý tính lấy thái độ đã rèn luyện khi làm việc hàng ngày trả lời: “Tôi là y tá chăm sóc ngài Phương, xem ra ngài đã hiểu lầm. Ngài tới thăm bệnh sao?”

Người đàn ông đó nửa tin nửa ngờ nói: “Y tá?” Sau đó lại tự giới thiệu: “Tôi là anh trai của Phương Trạch, Phương Nham.” Ánh mắt rất cao ngạo, đúng là không ai bì kịp.

Vũ Thần đánh giá người đàn ông anh tuần trước mắt, trong đầu lộn xộn không thôi. Anh trai? Tên A Nham này không phải tình nhân của Phương Trạch sao?

Lúc Vũ Thần còn đang khó hiểu không thôi, người trên giường tỉnh lại.

∴End 13∴

14. Chương 14

Phương Trạch tỉnh lại hơi ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Vũ Thần thì tối tăm trong mắt tan ra, ngoài ý muốn hiện lên một tia mừng rỡ. Vì ảnh hưởng của vết thương sau khi mổ nên anh chỉ có thể lẳng lặng nhìn Vũ Thần. Ba ngày không gặp, Vũ Thần thoát nhìn đã gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn dĩ hoạt bát xinh xắn, bây giờ lại có vẻ gầy gò hơn.

“Vũ Thần, cậu có khỏe không?” Phương Trạch nhìn về phía Vũ Thần ôn nhu nói, trong lòng không khỏi tự trách bản thân đêm đó đã mệt mỏi quá độ.

Nghe được giọng nói Phương Trạch thân thiết như vậy, một loại cảm giác lạnh lẽo theo lòng bàn chân Vũ Thần chạy dọc lên.

“Tôi cực kỳ khỏe, không phiền ngài quan tâm!” Vì sao người này còn có thể bình tĩnh, ung dung đối mặt với mình như vậy, là chồn chúc Tết gà sao? (Sky: Câu này tương tự câu: ‘Mèo khóc chuột’ của) Thật nực cười, hay là còn muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật không chịu nổi của mình đây? Vũ Thần đã tưởng tượng qua vô số lần tình cảnh chính mình đối mặt với Phương Trạch, sẽ là chửi bới, hoặc là trực tiếp dùng quyền đánh anh; nhưng không biết tại sao vào giờ khắc này cậu lại vô cùng bình tĩnh.

Vũ Thần lãnh đạm, không biểu lộ một tia cảm xúc báo việc mình sắp làm, lại đi tới tắt điều hòa rồi mở cửa sổ.

Phương Trạch liên tục hỏi Vũ Thần mấy lần rằng thân thể cậu có khỏe không, Vũ Thần giả vờ như không nghe thấy, hoàn toàn không quay lại trả lời Phương Trạch.

Phương Nham đứng ngoài cuộc, nhìn không được trào phúng nói: “A Trạch, cậu đúng là kỳ quái, y tá này không quan tâm đến thân thể của cậu thì thôi, ngược lại cậu còn quan tâm thân thể người ta.”

“Tiểu y tá, cậu thấy có buồn cười không?” Phương Nham cố ý cao giọng nói.

Tuy rằng Phương Nham đã đổi nick name của Vũ Thần từ ‘tiểu tình nhân’ thành ‘tiểu y tá’, nhưng Vũ Thần nghe thấy vẫn không được thoải mái. (Sky: cái từ nick name là ở bản QT ghi vậy nhóa, không phải ta Mỹ hóa nó đâu.)

“Ha ha... Ngài Phương Nham à, anh cứ nói đùa. Chăm sóc bệnh nhân là trách nhiệm của tôi, anh nói như vậy không phải là đang trách tôi không làm tròn trách nhiệm sao?” Vũ Thần cười lạnh, nhìn thẳng Phương Nham. “Tôi đây có phải nên tỉnh táo lại một chút hay không?”

Phương Nham không khỏi trêu tức, nói: “A Trạch, tính tình tiểu y tá của cậu thật bướng bỉnh, cậu ta chăm sóc cho cậu không có vấn đề gì chứ?”

Vũ Thần không đợi Phương Trạch phản ứng lại, liền nói: “Nếu người nhà bệnh nhân không hài lòng thái độ phục vụ của tôi thì xin cứ việc trách cứ.”

Phương Nham hỏi lại: “A, thật không vậy? Không sợ mất việc sao?”

“Hừ, cũng không đến mức đó, anh cứ tự nhiên.” Vũ Thần tiềm thức cùng Phương Nham đấu qua đấu lại, cậu chỉ muốn đáp lại hần mà hoàn toàn không nhận ra trong lời nói của mình đầy mùi thuốc súng.

Phương Trạch vốn định ngăn cản hai người đấu khẩu, nhưng là anh đang nằm trên giường, không nhúc nhích được nên đành lực bất tòng tâm, chỉ có thể nhìn hai người đấu khẩu ngày càng kịch liệt.

Sắc mặt Phương Trạch có chút khó chịu, đang muốn mở miệng, nhưng Phương Nham đã cười nói trước: “Tôi cũng không muốn bắt nạt bé con. Quên đi, A Trạch giao cho cậu xử trí.” Phương Nham thần nhiên liếc Vũ Thần một cái, khóe môi nhếch lên một nụ cười đầy ý vị thâm trường.

“Anh...” Nghe giọng nói Phương Nham đầy vẻ khinh thường khiến Vũ Thần muốn nói lại thôi. Xử trí? Anh trai của Phương Trạch đúng là một con người quái gở, quả thực đúng là khó hiểu.

Sau đó, Phương Nham lại quay sang trêu chọc, khiêu khích Phương Trạch vài câu, định đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhưng Phương Trạch lại không để ý miệng vết thương, lấy khuỷu tay chống người ngồi dậy, có chút luống cuống nói to với Phương Nham đang đi ra cửa: “A Nham, anh đi sao? Anh...”

“Tiểu y tá, em trai tôi phiền cậu chăm sóc.” Phương Nham không nhìn Phương Trạch mà nhìn thẳng về phía Vũ Thần, mặt mày hẹp dài lộ ra vẻ lãnh diêm.

Vũ Thần bị hần nhìn chăm chú, cảm thấy da đầu run lên. Đây là ánh mắt nhờ vả người khác sao? Rõ ràng chính là uy hiếp mà.

“Đây là công việc của tôi, xin ngài Phương cứ yên tâm.” Khóe miệng Vũ Thần cong lên, giả vờ cười nói. Khóe miệng cong lên một độ cong quá lớn khiến gương mặt cậu sắp cứng ngắc. Nụ cười vì công việc đúng là, TMD, lao lực! Sau khi Vũ Thần tiễn Phương Nham ra khỏi phòng bệnh, trong nháy mắt, sắc mặt lại âm trầm xuống.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Phương Trạch lộ ra vẻ mất mát cùng không muốn, đập vào trong mắt Vũ Thần. Chẳng lẽ người kia có sở thích luyến huynh? (Sky: brother complex) Thực không phải ghê tởm bình thường! Vũ Thần dùng ánh mắt khinh thường nhìn thoáng qua Phương Trạch, sau đó liền đi ra.

“Cậu đi đâu vậy?” Phương Trạch trong lòng căng thẳng, nhìn về Vũ Thần ở phía cửa ra vào.

“Mang bữa sáng tới.” Vũ Thần tức giận trả lời, đóng mạnh cánh cửa lại.

Cậu bị Phương Trạch ăn sống nuốt tươi không còn một mẩu xương, bây giờ còn phải nén giận mà phục vụ Phương Trạch. Vũ Thần lơ đãng nhớ lại hình ảnh *** mỹ đêm đó, ở trong tình cảnh nhục nhã, mình thật đáng xấu hổ rơi vào tay giặc, trong lòng cậu ảo não không thôi. Mỗi khi nhớ tới tình huống kia, cậu chỉ muốn tiêm thuốc mê vào đại não, làm cho suy nghĩ của mình ngừng lại.

Vũ Thần chỉ muốn thu xếp ổn thỏa để cuộc sống được an ổn, nếu chuyện này bị người nhà biết được thì không chừng có thể sẽ âm ỉ thêm, hơn nữa, cậu cũng không có dũng khí nói ra miệng. Bị đàn ông cường gian, TMD, này là cái gì a? Nếu đi tố cáo Phương Trạch không phải mọi người sẽ đều biết sao? Vũ Thần suy nghĩ trước sau đều cảm thấy không ổn, Vũ gia cậu còn phải giữ thể diện. Cho nên, sách lược vẹn toàn lúc này là nhẫn nại, nhẫn nại chờ tên hỗn đản này xuất viện, chờ cho mọi thứ đi vào quỹ đạo ban đầu. Trong lòng Vũ Thần không khỏi cảm thấy bi thương, nhưng tưởng tượng đến ngày Phương Trạch xuất viện, lòng cậu cũng trở nên khoan khoái hơn.

Vũ Thần điềm nhiên như không mà bưng cháo về phòng bệnh.

Nhìn Vũ Thần tiến vào, con mắt tối tăm của Phương Trạch liền sáng lên, giọng nói không che giấu được vui sướng: “Vũ Thần, cậu...” Nhưng sắc mặt âm trầm của Vũ Thần khiến Phương Trạch muốn nói lại thôi.

“Ngài Phương, ngài hiện tại chỉ có thể dùng chút thức ăn lỏng.” Vũ Thần máy móc nói, quả nhiên, muốn hoàn toàn trấn tĩnh mà đối mặt với đối phương là không có khả năng.

Phương Trạch thấy được động tác mất tự nhiên kia của Vũ Thần, liền thân thiết dò hỏi: “Cậu có khỏe không? Kia, hôm sau đó, tôi có gọi điện cho cậu, nhưng cậu tắt máy. Thân thể cậu không có việc gì chứ?”

“Hừ, anh là đang mè nheo khóc chuột, giả từ bi sao? Tôi không cần...” Vũ Thần cố gắng không nhìn ánh mắt nóng bỏng của Phương Trạch, hừ lạnh ra tiếng. TMD, hiện tại còn giả làm người tốt; ít ghê tởm thôi, mau chóng xuất viện đi, tránh cho ông đây phải phiền lòng thêm.

Phương Trạch không rời mắt, vẫn nhìn chăm chăm Vũ Thần, áy náy giải thích: “Đêm đó quả thực là quá mức cuồng nhiệt, nhưng tôi thật không muốn làm cậu bị thương. Nhưng mà, lúc đó, tôi không khống chế được mong muốn ôm cậu, cậu...”

Lời xin lỗi của Phương Trạch nghe vào tai cậu lại tựa như châm bom hẹn giờ. Vũ Thần mãnh liệt cắt ngang lời Phương Trạch, giống như bị bệnh tâm thần hô lên. Toàn bộ vẻ nguy trang đều gỡ xuống, Vũ Thần cho Phương Trạch một trận pháo nổ rền vang.

“Anh TMD cầm miệng lại, ông đây không muốn nhắc đến chuyện đêm đó. TMD, anh thật là một kẻ biến thái, tôi làm gì chọc giận anh sao?”

“Anh, TMD, đem tôi trở thành công cụ tiết dục có phải không? Anh không phải là có tiền thôi sao, vì cái gì mà đối xử với tôi như vậy chứ?”

“Ông đây không muốn cùng anh chơi bời, anh, TMD, cũng chơi đến không nổi!”

“...” Đè nén cảm xúc đã lâu, nay được bộc phát, tựa như hồng thủy vỡ đê, thế tới mãnh liệt vô cùng.

Vũ Thần từ phần uất mà chữi bậy dần dần biến thành khóc hô, cậu không muốn bị yếu thế trước mặt Phương Trạch, nhưng giờ phút này, nước mắt lại tuôn trào như suối.

“Cậu nói rất đúng, Phương Trạch tôi chính là biến thái.” Phương Trạch đau lòng nhìn khóe mắt ngấn lệ của Vũ Thần. “Đừng khóc, tôi, hiện tại mặc cậu xử trí, muốn đánh muốn giết gì cũng được. Dứt khoát tiêm tôi thành không khí là được rồi, như vậy có vẻ không phí sức lực.”

Không biết tại sao, giọng nói trầm thấp của Phương Trạch lại có sức mạnh trấn an lòng người, khiến cảm xúc của Vũ Thần ổn định lại rất nhiều, từ khóc đến tê tâm liệt phế thành khóc nhỏ giọng lau nước mắt. Mắt Vũ Thần sưng đỏ như quả hạnh đào, cậu nhìn chăm chăm Phương Trạch, mang theo giọng mũi dày đặc phản bác: “Tiêm anh tan thành không khí!!! Anh chết tôi được lợi gì chứ? Ông đây có cần thiết vì người như anh mà ngồi tù không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, cứ để người như tôi tự sinh tự diệt cũng được rồi...”

“Cậu không giết tôi thì có thể lấy kim đâm tôi, muốn đâm bao nhiêu mũi kim trên người tôi đều được. Đâm đến nát ra tôi cũng không kêu đau, đâm đến khi cậu hết hận mới thôi. Được không?” Phương Trạch không ngừng hướng Vũ Thần nhận đòn chịu tội (nhận lỗi), bộ dáng như là muốn Vũ Thần không thể không động thủ.

“Được cái đầu anh! Ông đây làm y tá, cũng là người có y đức! Cầm miệng cho tôi!” Sau khi Vũ Thần hét lớn một tiếng, Phương Trạch không dám lên tiếng nữa.

Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, ý nghĩ của Vũ Thần bình tĩnh không ít.

Phương Trạch phá vỡ sự im lặng đến mức quái dị này, mở miệng nói: “Y tá đại nhân, tôi đói bụng...”

“Bớt làm lão tử buồn nôn!” Nếu không phải vì công việc, Vũ Thần đã trực tiếp quay gót bước đi. Cậu đem giường bệnh nâng lên bốn mươi lăm độ, lại đem chiếc bàn nhỏ bên cạnh đặt lên giường để Phương Trạch

ngồi xuống ăn cháo. Cậu bưng bát cháo đặt lên chiếc bàn nhỏ, hừ lạnh với Phương Trạch, nói: “Ăn đi...” Sau đó lại khôi phục sắc mặt lạnh nhạt.

Phương Trạch nâng tay phải lên định cầm muỗng lại cảm thấy có chút khó khăn, bởi động tác này ảnh hưởng tới vết thương, Phương Trạch không khỏi nhíu mi. “Tôi, bộ dạng này không thể ăn được... Có thể dứt cho tôi không?”

Cho cái đầu í mà cho! TMD, không có liêm sỉ sao? Anh hãy mau mau biến khỏi tầm mắt ông đi. Vũ Thần hoàn toàn lý giải được đạo lý tự mình làm bậy thì không thể sống, TMD, hiện tại không phải ông đây bị coi thường thì là cái gì chứ?!

=====

Lời tác giả:

Tiểu công mên huynh (?) XE...

Bị XXOO không mấy hôm, đã khôi phục vẻ xù lông trước kia... Có phải rất không?

Năng lực thừa nhận trong tâm lý của tiểu thụ rất mạnh đúng không? /(o)/

~~.:End 14:.

15. Chương 15

“Không dứt sao? Không muốn dứt?”

Phương Trạch ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Thần, ánh mắt tối tăm lúc trước bây giờ lại vụt sáng, không khỏi chờ mong Vũ Thần đáp lại mình.

Vũ Thần cũng không tỏ vẻ mềm lòng, cậu lạnh lùng nhìn Phương Trạch rồi thu lại tức giận; giọng nói không mang theo biểu cảm gì, hỏi: “Không nên tự cho là đúng như vậy được chứ? Ngài Phương!”

Cậu hiểu rõ, nếu nói ra việc mà Phương Trạch đã làm với mình, đối với cậu đều một điểm ích lợi cũng không có, tiếp đó là công việc sẽ không được đảm bảo; mà quan trọng nhất là cậu không muốn khiến người nhà lo lắng. Cho nên, hành động theo cảm tính hoàn toàn không giải quyết được vấn đề còn có khả năng gây hiệu quả trái ngược(1), vì thế, Vũ Thần liền nghĩ phải nhẫn nại, chờ lúc gió êm sóng lặng, lùi một bước trời cao biển rộng.

(1)nguyên văn: , câu này vốn là tức là phương pháp trái ngược, hiệu quả trái ngược

Nhưng mà hiện tại, hành vi của Phương Trạch ở trong mắt Vũ Thần lại hết sức lông bông và khoe khoang khoác lác, khiến cậu cảm thấy cần phải nói rõ ràng tình hình hiện tại.

“Vũ Thần... Cậu...” Phương Trạch muốn nói lại thôi, rồi sau đó ánh mắt cũng ảm đạm xuống.

“Phương Trạch, anh nói rõ ràng đi; nếu không phải muốn dàn xếp ổn thỏa chuyện này thì tôi tuyệt đối không tha cho anh. Cho nên, từ giờ đến lúc xuất viện, anh đừng có chọc tôi, không cần khiêu chiến điểm mấu chốt của tôi.” Vũ Thần nói xong, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vì cái gì bị bá vương ngạnh thượng cung (cường gian) còn phải nuốt hận mà im hơi lặng tiếng cùng tên hỗn đản này ước pháp tam chương? Vũ Thần giờ phút này chỉ có thể tự giấu mình yếu đuối, không cam lòng, nhưng là không có lựa chọn nào khác.

(Sky: Ước pháp tam chương là do Cao Tổ (tức Lưu Bang) sau khi diệt Tần Vương (tức Tử Anh) lập ra, nội dung đơn giản là: giết người thì xử tử, đánh người bị thương và trộm cắp thì xét tội mà trị; chứ không máu lạnh và hà khắc như của Tần Vương. Tìm hiểu thêm ở tiếng trung nhóa. Ở đây chắc là ám chỉ em Thần tức giận vì bị ảm ức a.)

“Vậy điểm mấu chốt của cậu là gì?” Phương Trạch khẽ ngẩng đầu, mang theo một tia chua xót hỏi.

“...” Vũ Thần sững sốt một chút, không nghĩ tới Phương Trạch lại hỏi như vậy.

“Vũ Thần, anh thích em.” Phương Trạch gắng gượng kéo Vũ Thần lại gần bên mình, hành động này khiến cho miệng vết thương đau đớn khiến anh không khỏi nhíu mi, nhưng ánh mắt vẫn đầy thâm tình nhìn Vũ Thần.

Đầu óc Vũ Thần nhất thời nổ bùm một cái, khiếp sợ đến mức thân thể cứng còng, hoàn toàn không nghĩ đến việc bỏ tay Phương Trạch ra.

“...” Anh ta thích mình? TMD, thích mình! Thích anh mới điên a! Lời này vẫn là nên nói cho tên gay kia nghe đi! TMD, ông đây không phải đồng tính luyến ái!

“Đây, có phải là... điểm mấu chốt của em hay không?” Bởi vì đau đớn, âm thanh của Phương Trạch run nhẹ.

Vũ Thần kịp thời phản ứng lại, liền giật lùi một bước, không để cho Phương Trạch chạm vào cậu tí nào.

“Ngài Phương, ngài không biết là điều này thật buồn cười sao? Ha ha...” Vũ Thần chỉ cười lạnh đáp lại Phương Trạch; cậu cảm thấy Phương Trạch chính là đang tăng thêm nhục nhã cho cậu mà thôi.

“Em hận anh là điều tất nhiên, nhưng anh vẫn muốn nói tâm ý của mình cho em biết. Vũ Thần, anh thích em...” Lời nói của Phương Trạch còn chưa dứt, Vũ Thần đã đâm thẳng vào mặt Phương Trạch.

Lúc Phương Trạch một lần nữa lặp lại rằng anh thích cậu, đầu óc của Vũ Thần nóng lên, rốt cuộc không kiềm nén được cơn giận của mình. Xúc động qua đi, Vũ Thần mới ý thức được mình vừa đánh Phương Trạch. Tức giận cùng với một loại cảm xúc phức tạp trong đầu cậu giằng co nhau, trong chốc lát khiến bầu không khí giữa hai người trở nên quỷ dị. Vũ Thần chỉ muốn biến mất khỏi bầu không khí khiến cậu hít thở không thông này.

“Muốn đánh nữa hay không? Chỉ cần em có thể hết giận...” Phương Trạch mở miệng, cố hết sức nói, chắc hẳn một đám ấy không hề nhẹ, có khả năng còn trực tiếp ảnh hưởng tới miệng vết mổ.

Đầu óc Vũ Thần quay cuồng, trong đôi mắt phẫn nộ lại lộ ra một tia chán chừ. “Anh...”

Đám thứ hai ư, Vũ Thần sao cũng không làm nổi; cậu nhìn Phương Trạch đang cắn răng nhịn đau, do dự một lát, cuối cùng bước ra khỏi phòng bệnh.

Tên hỗn đản nào đó hẳn là không có việc gì chứ? Không ảnh hưởng đến miệng vết thương chứ? Trong nháy mắt, trong lòng Vũ Thần hiện lên một tia lo lắng cho Phương Trạch. Lời thổ lộ của Phương Trạch với cậu dường như vẫn còn luẩn quẩn vang lên ở bên tai, khiến cậu lâm vào mâu thuẫn. Không phải cậu hận Phương Trạch thấu xương sao? Vì sao bây giờ còn muốn quan tâm sống chết của anh ta chứ? Vũ Thần cảm thấy tủi thân và mê man với sự bất lực của bản thân. Có lẽ mình cứ yên lặng chịu đựng thống khổ này, chờ anh ta xuất viện thì sẽ gió êm sóng lặng thôi. Vũ Thần chưa xót an ủi bản thân.

...

Vũ Thần suy sụp nhìn đơn thuốc phối hợp giữa tiêm và uống thuốc, cậu nghĩ đến việc sắp cho Phương Trạch truyền dịch thì không khỏi khẩn trương, động tác trên tay trở nên chậm chạp hơn.

Cậu bưng thuốc tiêm cùng dụng cụ sát trùng đứng ngoài phòng bệnh của Phương Trạch, do dự nửa ngày vẫn chưa đi vào; vệ sĩ ngoài cửa vẻ mặt tò mò nhìn Vũ Thần.

Nhìn thuốc đang cầm trên tay, Vũ Thần âm thầm cắn răng, mở cửa đi vào. Vũ Thần tự ám thị với mình, không ngừng bảo mình rằng đây cũng chỉ là tiêm cho bệnh nhân bình thường mà thôi.

Cậu đi vào phòng bệnh, nhìn bát cháo vẫn còn nguyên trên chiếc bàn nhỏ, mà Phương Trạch mặt thì trắng bệch đang cuộn mình trên giường.

Vũ Thần nhận ra sự khác thường, dựa theo bản năng nghề nghiệp đến gần Phương Trạch hỏi han: “Làm sao vậy?”

Trúng một đám mà đau thành cái dạng này sao? Cậu chỉ đánh mặt anh thôi, không đau đến nổi mặt mày đều nhăn nhó. Vũ Thần mơ hồ nghi hoặc nói, hay là tác động đến miệng vết thương rồi?

Phương Trạch thấy Vũ Thần đi vào, gượng gượng mở mắt ra một chút, nhưng âm thanh cứng ngắc lại không che giấu được việc anh đang rất đau: “Không có việc gì, chính là miệng vết thương có chút đau.”

Vũ Thần không khỏi nhíu mi, do dự một chút, nói: “Anh nằm thẳng lại, tôi sẽ chỉnh giường thấp một chút. Thân thể sẽ được duỗi ra một ít.”

Phương Trạch nghe theo, nhưng ánh mắt không dời khỏi người Vũ Thần.

“Có thấy khá hơn chút nào không?”

“Ừm, có em ở trong này, cảm giác tốt hơn nhiều.” Phương Trạch vừa được thoải mái một ít, tay lại không tự giác muốn xoa mặt Vũ Thần.

“Nếu không muốn khâu thêm mấy mũi thì đừng có nói năng lộn xộn.” Vũ Thần nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay Phương Trạch, ấn trở lại giường. “Nghiêm túc một chút, bây giờ tôi tiêm cho anh. Vươn tay ra nào.”

Phương Trạch không nói lời nào mà chỉ nhìn Vũ Thần, tay cũng đã duỗi ra. Tay Phương Trạch rất lớn, năm ngón tay thon dài, trên mu bàn tay lộ ra những mạch máu màu xanh. Vũ Thần bắt lấy cánh tay kia, dùng đầu ngón tay tìm vị trí tiêm trên tay Phương Trạch. Lúc cậu định dùng cồn sát trùng trên tay Phương Trạch thì anh lại đột ngột cầm lấy tay Vũ Thần.

“Tay em thật lạnh, nhưng sao trong lòng bàn tay còn toát mồ hôi?” Phương Trạch cầm chặt bàn tay mảnh khảnh của Vũ Thần, đầu ngón tay ấm áp vuốt ve lòng bàn tay Vũ Thần.

Vũ Thần lắp bắp nói: “Hiện tại... tiêm cho anh, chẳng lẽ, anh còn muốn ăn thêm một đấm?” Cậu hơi rút tay lại nhưng không tránh ra, độ ấm từ bàn tay Phương Trạch truyền đến làm cho tim cậu đập loạn một cách khó hiểu.

“Nếu em muốn thì cứ đánh. Đánh đi nào...” Phương Trạch cầm tay Vũ Thần hướng tới miệng vết thương ở bụng, rồi sau đó Phương Trạch lại đem tay Vũ Thần chậm rãi chuyển qua ngực. “Hoặc là đánh nơi này...” (sao mà thấy nó sến vậy =. =)

Tay Vũ Thần kề sát vào ngực Phương Trạch, cảm nhận được trái tim Phương Trạch đập mãnh liệt khiến Vũ Thần giống như bị điện giật, mạnh mẽ rút tay trở về.

“Anh điên rồi.” Lưng Vũ Thần toát ra một tia lạnh lẽo, cậu bối rối cắn chặt môi dưới.

Trong phòng bệnh lại rơi vào im lặng, Vũ Thần cố gắng tránh ánh mắt Phương Trạch. Cậu hít sâu một hơi, lại lần nữa cầm kim tiêm, mở miệng nói: “Tiêm, còn không thì tôi mặc kệ anh.”

Phương Trạch hơi sững sốt, nhưng vẫn đưa tay duỗi ra. Lúc Vũ Thần bắt lấy tay Phương Trạch lại có chút run run, hiển nhiên là không thể bình tĩnh. Lấy bông cầm máu quệt lên cổ tay để sát trùng, Vũ Thần cầm lấy kim tiêm đâm thẳng vào mạch máu dưới da, cũng không thấy chảy máu. Vũ Thần hít sâu một hơi, cơ thể trở nên căng thẳng; cậu bắt lấy mạch máu khác của Phương Trạch rồi điều chỉnh vị trí kim tiêm, nhưng mà càng hoảng thì càng loạn, lặp đi lặp lại mấy lần vẫn không thấy máu chảy.

(Sky: Cái vụ chảy máu với không chảy máu ấy mờ. Là do, khi truyền máu sẽ đâm kim tiêm vào tĩnh mạch, nếu có một chút máu chui vào kim tiêm thì chứng tỏ đã tìm đúng mạch, có thể truyền; nếu không chảy máu thì phải tìm lại mạch. Mà tĩnh mạch, còn hay được gọi là ven. Ta biết vụ này vì hồi trước thường xuyên ra vào bệnh viện. =)))

Từ trên trán và cánh mũi Vũ Thần mồ hôi lấm tấm chảy ra, nhìn ra được cậu đang khẩn trương, Phương Trạch thấy ở trong mắt, liền nói: “Đừng khẩn trương.” Bởi vì toàn tâm toàn ý nhìn Vũ Thần, giác quan tựa hồ giống như bị gây tê nên cũng không cảm thấy đau.

Không biết là do được an ủi hay cố vũ, Vũ Thần đâm kim tiêm vào mạch, sau đó máu liền chảy ra, cậu buộc chặt dây rồi lúc này mới buông lỏng. Cậu tháo bông cầm máu, dùng băng dán y tế cố định mũi kim, cuối cùng điều chỉnh tốc độ dịch truyền. Công việc cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Loại sai lầm này chỉ có hồi còn thực tập cậu mới mắc phải, chẳng lẽ bây giờ là vì phải đối mặt với Phương Trạch nên mới khẩn trương như vậy sao? MD, không phải kém quá sao, làm sao có thể khẩn trương tới mức

như thế này chứ.

“Đem anh làm tiểu bạch thổ sao? Nhưng mà không sao cả, đâm thêm mấy kim nữa, nói không chừng tinh lực của em sẽ tiêu hao mất.” Phương Trạch cười cười rất chi là mờ ám, khôi phục miệng lưỡi trêu đùa lúc trước.

“Không cần, lần này là sai lầm, nhưng lần sau tôi sẽ tránh.” Vũ Thần lạnh lùng liếc mắt nhìn Phương Trạch một cái, không nói lời nào.

Tận đến lúc tan ca, Vũ Thần cũng không nói thêm một câu.

Phương Trạch cả ngày ăn phải phân ra làm nhiều bữa, Vũ Thần trực tiếp gọi vệ sĩ ngoài cửa làm thay cho cậu. Phương Trạch chính là nhìn mặt vệ sĩ có chút buồn nôn rất khó coi nhưng bên ngoài lại không có phản ứng gì lớn lắm.

...

Nữ y tá trực ca đêm xấp xỉ tuổi Vũ Thần, cho nên tranh thủ thời điểm lúc giao ban, hai người nói chuyện phiếm một lúc.

Nữ y tá kia tên Trương Hân, trông trắng nõn trắng nà, khuôn mặt cũng rất xinh xắn, Lúc Vũ Thần cùng cô nói chuyện thì cả thể xác và tinh thần đều thả lỏng, cho nên ấn tượng đầu tiên của Vũ Thần về cô khá tốt.

Cùng Trương Hân nói chuyện một lúc, Vũ Thần quyết định về nhà, mới ra khỏi phòng trực ban thì chân chửi một lát rồi lại quay lại.

“Trương Hân, lúc trực ca đêm, cô nên cẩn thận một chút. Dù sao kia cũng là bệnh nhân nam.” Vũ Thần đi phía trước còn không quên nhắc nhở Trương Hân. Quỷ mới biết Phương Trạch có phải nam nữ đều ăn hay không, Vũ Thần trong lòng không khỏi lo lắng.

“Ha ha. Không thể ngờ được cậu còn biết thương hương tiếc ngọc a. Yên tâm đi, tôi có luyện qua Taekwondo, với lại ngài Phương vừa mới làm phẫu thuật xong. Không có việc gì đâu, đừng lo lắng.”

Sự hoạt bát trong lời nói của Trương Hân khiến cho Vũ Thần cảm thấy cô càng thêm đáng yêu, không khỏi sinh ra cảm tình với cô.

Vũ Thần liền cười nói: “Cô vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.” Vũ Thần trong lòng còn sợ hãi nên dặn dò một lần nữa rồi mới đi khỏi.

Khi Vũ Thần đến lán xe muốn lái xe điện đã để ở bệnh viện ba ngày đêm trở về, nhưng cậu đi lòng vòng mãi mà không thấy xe của mình.

Bị trộm sao? TMD, xe để ở lán xe bệnh viện ba ngày, không bị trộm mới là lạ! TMD, ai dám trộm xe của ông a! Đây chính là xe ông đây tiết kiệm mấy tháng tiền lương mới mua được! Lại dám tới ăn trộm của ông đây. Nếu không phải đêm đó phát sinh chuyện như vậy thì xe của ông đây có thể bị trộm sao? TMD!

Vũ Thần đứng ở lán xe nổi bão khiến cho người người đi qua đều nhìn cậu, một thanh niên có bộ dáng thanh tú đang nổi giận, đều cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không quên tỏ vẻ đồng tình với bộ dáng đau khổ khi bị mất xe của cậu.

Một người đàn ông có thân hình thon dài đẩy đám người ra, khuôn mặt đeo kính gọng bạc toát lên vẻ anh khí bức người. Khi Dịch An nhìn thấy Vũ Thần bị vây trong đám người, thần sắc lạnh lùng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

“Sao lại thế này? Mất xe rồi?” Dịch An khẽ nhíu mày dò hỏi; có lẽ có nhiều người xung quanh khiến cho hắn có chút không vui.

Vũ Thần nhìn Dịch An chen vào, vẻ mặt kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn hắn.

“Để xe ở bệnh viện ba ngày, hôm nay vốn chuẩn bị lái về nhà, không ngờ tới lại không thấy xe đâu...” Bởi vì mất xe nên ý nghĩ Vũ Thần rất nóng nảy, sau khi nói rõ tình huống với Dịch An thì tức giận lại dâng lên.

“Không có việc gì. Tôi đưa cậu về.” Dịch An cười an ủi người trước mắt đang giận thấu trời, một tay kéo cậu ra khỏi đám người.

Vũ Thần bị Dịch An kéo lên xe, vốn Vũ Thần không muốn ngồi xe của Dịch An, nhưng lúc này lại là giờ tan tầm, nếu hiện tại đi chen chúc xe buýt hay là tàu điện ngầm thì tuyệt đối là mệt đến chết, Vũ Thần nghĩ nghĩ lại cảm thấy đáng sợ. Nếu đã ngồi trên xe Dịch An rồi thì tự nhiên sẽ ‘cung kính không bằng tuân mệnh’ a.

Vũ Thần ủ rũ vì xe bị trộm, ở trước mặt Dịch An mà mắng to tên trộm xe thì lại không tốt, nên đành thu lại tâm tình của mình.

Dịch An vốn muốn mời Vũ Thần ăn một bữa cơm, nhưng Vũ Thần tìm đủ loại lý do từ chối nên Dịch An đành từ bỏ. Về tới nhà, Vũ Thần thản nhiên nói cảm ơn với hắn, Dịch An lại nghiêm túc nói: “Bằng không, từ nay về sau tôi chở cậu về nhà nhé. Xe điện đừng mua nữa, đi không an toàn.”

Dịch An vốn là có ý tốt, nhưng Vũ Thần hoàn toàn nghĩ sai ý tứ của hắn. Mua xe cao cấp có rèm che như vậy nên coi thường xe hai bánh sao? Vũ Thần liền lạnh lùng từ chối Dịch An.

Vũ Thần lên lầu vào nhà, Dịch An liền lái xe đi.

Vũ Phong vẫn lo lắng Vũ Thần có phải hay không có chuyện gì xảy ra; chờ cậu vào nhà, Vũ Phong liền hỏi: “Con trai, hôm nay đi làm mệt lắm sao?”

“Ba không cần lo cho con. Con đã hơn hai mươi tuổi, hiểu được xử lý vấn đề như thế nào mà.” Vũ Thần cố gắng giữ vững tinh thần, không muốn Vũ Phong lo lắng cho hắn. “Ba cứ trông nom Nhung Nhung đi, vài ngày nữa là thi đại học, nó chắc cũng đang lo lắng lắm.”

Vũ Phong không thấy có gì khác thường lắm, tâm tình thoải mái đi nhiều. Vũ Thần đem sự việc mất xe điện kể lại cho ba cậu; kết quả, Vũ Phong bình tĩnh, không tức giận gì, nói ra ý kiến của mình: “Đến chợ bán đồ cũ xem, không chừng lại tìm được.”

Vũ Thần suy nghĩ một chút, cảm thấy ý kiến này không tồi, liền nói sẽ sắp xếp thời gian đi xem.

Rồi sau đó Vũ Thần lại bị ba cậu và Vũ Nhung tính kế bắt tới cái hội gì mà cổ vũ thi vào trường cao đẳng dành cho gia đình, người thân, thế là Vũ Phong ra lệnh cho Vũ Thần, bắt đầu từ ngày hôm nay tới khi Vũ Nhung thi vào trường đại học, mọi yêu cầu con bé đưa ra đều phải phục tùng vô điều kiện.

Vũ Thần tuy rằng không tình nguyện lắm, nhưng em gái cậu chỉ còn một tuần nữa là thi đại học, cậu cuối cùng đành thỏa hiệp.

Đêm khuya, Vũ Thần nằm trên giường, chỉ nghe thấy âm thanh nhè nhẹ của điều hòa.

Vũ Thần xoay người, nặng nề thở dài một hơi, trong lòng dâng lên một trận chua xót.

Bởi vì phải phục tùng vô điều kiện yêu cầu của Vũ Nhung nên ngày mai cậu còn phải dậy sớm mua bữa sáng cho Vũ Nhung, cậu liền bắt buộc bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa.

Nếu nói ra sự việc kia, trong nhà sẽ không thể yên tĩnh như thế này được nữa, quả nhiên quyết định này không sai. Vũ Thần càng thêm kiên định, quyết tâm đem bí mật này chôn chặt trong lòng.

Lời tác giả:

Phần lời hôm nay thật sự là dồi dào

~Hi vọng mọi người đọc truyện vui vẻ a ~o(v)o

~~Cảm ơn các đồng chí mới đã rít gào đòi form của nam y tá ~~ hắc hắc

~.:End 15:.

16. Chương 16

Từ khi Vũ Nhung bắt đầu trạng thái căng thẳng của thời kỳ thi đại học, Vũ Thần và Vũ Phong dường như cũng mắc chứng lo âu theo, ước gì một ngày hai mươi bốn giờ được ở cùng Vũ Nhung.

Mãi đến khi kỳ thi đại học chấm dứt thì tảng đá trong lòng cả nhà mới buông xuống được. Thề xác và tinh thần Vũ Thần khá mệt mỏi, bởi vì từ bệnh viện tới trường học của Vũ Nhung rất gần, cho nên cậu muốn chịu trách nhiệm đưa cơm trưa cho cô; vì thế, từ đầu cho đến khi kỳ thi đại học kết thúc, cậu đều chạy qua chạy lại giữa trường học và bệnh viện. Ở bệnh viện, Phương Trạch khiến cho cậu tâm lực tiêu tụy, mà mỗi trưa trong tuần cậu còn phải dành thời gian đưa cơm cho Vũ Nhung lại khiến cậu lực bất tòng tâm.

Tuy rằng mệt, nhưng mà một tuần này của Vũ Thần lại rất phong phú. Bởi vì sắp tới Vũ Nhung thi đại học khiến cho cậu không rảnh bận tâm những chuyện khác, cho nên lúc ở bệnh viện, đối mặt với Phương Trạch, cậu đều thông dong bình tĩnh rất nhiều. Điều này khiến cho Phương Trạch nghĩ rằng cậu đang dần dần sinh hảo cảm với anh, nên có chút tự đắc, dần dà lộ ra bản tính của mình. Liên tục mấy tối chưa thấy Vũ Thần đến chăm sóc, anh rốt cuộc không chịu nổi, trực tiếp trách cứ Trương Hân, cũng chỉ đích danh Vũ Thần tới trực ca đêm.

Vũ Nhung thi xong đại học khiến Vũ Thần thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới Phương Trạch lại náo loạn đến mức này, chỉ muốn cậu không được sống yên ổn.

Trương Hân bị Phương Trạch trách cứ cũng thật khó hiểu, dù là người mới cũng không phải chịu loại ách này, vậy là khổ tâm dày mình không thể làm gì khác hơn phải nói lại với Vũ Thần. Vũ Thần cũng thâm hiểu được, kỳ thật, cậu đã gây phiền hà cho Trương Hân. Nhìn đến bộ dáng khóc lóc sụt mướt của người trước mắt, trong lòng cậu lại càng cảm thấy mình có lỗi. Tên hỗn đản Phương Trạch này, lại đi bắt nạt một cô gái vẻ vang lắm sao... Trong lòng Vũ Thần lên quyết tâm, quyết định đem chuyện này nói rõ ràng với Phương Trạch.

Trong phòng bệnh, Vũ Thần mắt to trừng mắt nhỏ với Phương Trạch; đắn đo nửa ngày vẫn là Vũ Thần mở miệng trước: “Anh vì cái gì lại trách cứ Trương Hân, cô ấy làm sai cái gì thì anh có thể nói ra mà.”

Phương Trạch nằm ở trên giường, vạt áo của áo bệnh nhân mở rộng, những đường cong trên cơ thể như ẩn như hiện, thái độ lại mang theo hơi hướng biếng nhác; nghe thấy Vũ Thần bênh vực Trương Hân, mắt không gợn sóng lại hiện lên một màn u ám, anh hừ lạnh ra tiếng: “Không nhất thiết phải nói ra. Kỳ thật đây không phải trọng điểm. Vì sao mà toàn bộ ca đêm em đều không trực? Cố ý tránh anh sao?” Anh trái lại quay sang chất vấn Vũ Thần.

“Ca đêm tôi làm gì anh đâu phải người sắp xếp? Hơn nữa, điều đó và Trương Hân không có quan hệ gì hết. Anh không nên trách cứ Trương Hân, như vậy thật là lòng dạ hẹp hòi.” Thái độ Vũ Thần không hề tỏ ra yếu thế, cậu chỉ đơn giản muốn đòi lại công bằng cho Trương Hân mà thôi.

“Không thể ngờ được, em vẫn còn để bụng chuyện Trương Hân sao? Vậy thì em trực ca đêm đi.” Phương Trạch ý vị thâm trường nhìn cậu.

Vũ Thần tàn khốc nói: “Ngài Phương, vậy anh vì sao phải dùng chuyện này để làm Trương Hân khó xử? Có ý gì đây?”

“Đơn giản là anh muốn ở cùng với em, không được sao? Em để ý Trương Hân à?”

Vũ Thần tránh né ánh mắt nóng rực của Phương Trạch, trong lòng nói rằng: đã được tiện nghi còn khỏe mẽ, da mặt đúng là dày; đã sớm nói rõ lập trường của mình rồi mà anh ta còn như vậy. “Tôi để ý ai thì liên quan gì tới anh? Việc gì anh phải không phân rõ tốt xấu đã trách cứ người ta?”

Mấy ngày nay, Vũ Thần không muốn đấu võ mồm với Phương Trạch nhằm phân rõ giới hạn giữa hai người về sau. Nhưng mà Phương Trạch lại thờ ơ, vẫn dùng ôn nhu để đối lấy sự tha thứ của Vũ Thần. Cậu cũng không nghĩ tới người bị hại như cậu đã không truy cứu thì thôi, còn tên cường gian cậu lại đi quẩn cậu không rời.

“Anh cảm thấy chỉ cần em là đủ rồi. Không cần cô ta.”

“Không cần thì anh có thể trách cứ người ta sao? Người ta đã làm gì trêu chọc anh chứ?” Vũ Thần nghĩ đến bộ dáng tủi thân khóc lóc của Trương Hân, liền mạnh mẽ vọt tới bên giường quát lên với Phương Trạch.

Phương Trạch ngồi thẳng dậy, không để ý trên tay vẫn còn đang truyền dịch, bèn kéo Vũ Thần qua, ôm lấy bờ vai cậu: “Đừng nóng giận, anh chỉ là muốn được em chú ý thôi. Ánh mắt này của em thật lạnh nhạt, nhìn mà khiến trái tim anh băng giá. Anh chính là muốn em nổi giận với anh như vậy.”

“Anh lại muốn bị thêm một mũi sao? Đừng làm lệch kim tiêm!” Vũ Thần nâng tay Phương Trạch lên, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến kim tiêm nên có chút nơm nớp lo sợ.

“Cùng lắm thì lại tiêm lại...” Phương Trạch dùng tay không bị kim đâm đưa lên vuốt đầu Vũ Thần, cảm giác mềm mại của sợi tóc vẫn như vậy, không thay đổi gì.

Vũ Thần tránh cái tay kia ra, mặt hơi hơi nóng lên một chút, sợ huých phải kim tiêm lại sợ làm ảnh hưởng đến miệng vết thương của Phương Trạch: “Anh mau buông ra, thân thể mới khôi phục được vài ngày.”

“Em đừng lộn xộn, mau truyền xong rồi rút kim ra. Cho anh dựa vào em một lát.” Phương Trạch nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Vũ Thần, ánh mắt tràn ngập ôn hòa mềm mỏng nhìn người bên cạnh rồi sau đó, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sức nặng của Phương Trạch dồn xuống khiến cho bờ vai mảnh khảnh của Vũ Thần có chút không chịu nổi. Cậu cúi đầu liếc liếc mắt nhìn nghiêng gương mặt của Phương Trạch, ngũ quan góc cạnh rõ ràng nhưng lại lộ ra một tia nhu hòa, hai mắt nhắm chặt không thấy được hào quang sắc bén mọi khi. Phương Trạch chẳng hề phòng bị, cứ như vậy ngủ bên cạnh cậu.

Vũ Thần hơi hơi chau đầu mày lại, khuôn mặt hiện ra vẻ không biết làm thế nào, nhưng không đi quấy rầy Phương Trạch.

Trực tiếp đẩy ra thì không tốt rồi, cậu khi nào thì trở nên không quả quyết như vậy chứ. Bộ dáng khi ngủ của anh không còn cường thế cùng hung hăng bá đạo như trước. Người kia có lẽ không xấu... Suy nghĩ Vũ Thần bắt đầu lung tung, những ý tưởng lộn xộn tràn ngập đầu óc cậu. Chờ tinh thần hồi phục lại, Vũ Thần nghĩ mà có chút sợ.

Sau đó Vũ Thần dùng lời lẽ ngay thẳng dạy dỗ cho Phương Trạch một lần nữa, cũng rốt cục có thể mắng Phương Trạch đến tối tăm mặt mũi rồi đem chuyện Trương Hân giải quyết xong. Phương Trạch đối với việc Vũ Thần không trực ca đêm cũng không chấp nhất như vậy, trách cứ Trương Hân vốn là chỉ để mượn một cái cớ mà thôi. Vũ Thần coi như vừa lòng khi thấy thái độ Phương Trạch nhận lỗi, thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi, cuối cùng cũng giành được công bằng cho Trương Hân, cậu thật sự không thích cảm giác mắc lỗi.

...

Nửa tháng sau khi phẫu thuật, thân thể Phương Trạch đã dần dần khôi phục, không cần nằm cả ngày trên giường bệnh nữa. Vũ Thần trông nom Phương Trạch đang bị bệnh lại không hề rảnh rỗi; hơn nữa, phẫu thuật ở bụng đối với thân thể vẫn là thương tổn không hề nhỏ. Tuy rằng, tình trạng thân thể Phương Trạch hiện giờ khá tốt đẹp, nhưng là cũng không thể lơ là sơ suất; có vấn đề về dạ dày là phải ăn uống và nghỉ ngơi thích hợp, cứ như Phương Trạch, sau có hai ngày đã liều mạng làm việc là không ổn.

Sau bữa sáng, Vũ Thần tiêm cho Phương Trạch, vừa vào cửa đã nhìn thấy Phương Trạch ngồi ở phòng ngoài, đôi lông mày chau lại, mà bên cạnh là một đồng tài liệu.

“Ngài Phương, tới giờ tiêm rồi.” Vũ Thần ở bên cạnh quan sát một hồi rồi mới mở miệng nói.

“Chờ một lát rồi nói đi. Hiện tại anh có một số việc phải xử lý.” Phương Trạch không nói hai lời, cầm điện thoại lên.

Vũ Thần do dự không biết có nên đi ra ngoài hay không, nhưng lại cảm thấy thật phiền toái; nếu Phương Trạch không muốn cậu đi ra ngoài, cậu liền ở bên cạnh chờ Phương Trạch nói chuyện điện thoại xong rồi nói sau.

“Alô, là A Nham sao?”

“...”

“Anh nhất định phải để ý công ty thật tốt, Phương Sĩ Vĩ đã bắt đầu thu mua cổ phiếu của công ty, rốt cuộc không kiếm chế được rồi, cứ chờ ông ta mắc câu, lần này phải khiến ông ta thất bại thảm hại...”

Thanh âm trầm thấp truyền vào tai Vũ Thần, cậu có chút kinh ngạc khi biết người mà Phương Trạch gọi điện lại là Phương Nham. Theo như cậu quan sát từ đầu, Phương Trạch cùng Phương Nham không giống như anh em bình thường, cảm thấy không được tự nhiên, nhưng không rõ nguyên nhân là gì. Phương Sĩ Vĩ?

Không phải là bác hai của Phương Trạch sao? Vũ Thần nghĩ đến đó liền bĩu môi, rõ ràng cậu rất khinh thường phân tranh gia đình của những kẻ có tiền.

“Hôm nay anh tới bệnh viện một chuyến đi, điện thoại nói không rõ ràng lắm; hơn nữa, em còn có tư liệu muốn giao cho anh... Chỉ là ông anh trai tới thăm nom em chút không được sao? ...”

Vũ Thần nghe Phương Trạch gọi điện mà như bị hút vào, bản thân cậu cũng tự cảm nhận lời lẽ trong đó, Phương Nham muốn tới? Nghĩ đến bộ dáng trên chóc lần trước của Phương Nham, Vũ Thần hơi hơi không vui, dường như trong đầu xuất hiện một chút khó chịu.

Phương Trạch cúp điện thoại, đôi mày chau lại bây giờ giãn ra không ít, xem ra đúng là đã có được câu trả lời. Phương Trạch quay đầu lại, thấy vẻ mặt Vũ Thần mờ mịt, liền mở miệng nói: “Bây giờ muốn tiêm sao?”

Vũ Thần do dự nói: “Đúng vậy, anh nghiêng người một chút đi.”

“Quần... Chẳng lẽ còn muốn tôi cởi giúp anh sao?” Vũ Thần tức giận nói.

Phương Trạch lên tiếng trả lời, soạt một tiếng đem toàn bộ quần cởi xuống. (Sky: Anh Trạch dụ dỗ em Thần a! Mờ ám-ing)

Vũ Thần che nhanh hai mắt mình lại. Người kia điên rồi, chỉ tiêm mà đã cởi hết ra như vậy, ý muốn mình đau mắt hột à.

“Không cần cởi toàn bộ, ai muốn anh cởi sạch a! Mau mặc vào! Lộ ra nơi này là tốt rồi. Mỗi ngày đánh còn không biết?” Vũ Thần vỗ vỗ mông mình, chỉ kém bị người trước mắt làm tức chết.

Vì thế, hai người giằng co nửa ngày mới tiêm xong. Vũ Thần đem dụng cụ rửa ráy sạch sẽ, chuẩn bị trở về phòng bệnh thì vừa vặn gặp Phương Nham.

Vũ Thần còn do dự xem có nên chào hỏi không, không nghĩ tới Phương Nham đã mở miệng trước: “Tiểu y tá, gần đây có khỏe không? Cùng A Trạch cũng không tệ chứ?” Phương Nham mặc chiếc áo sơ mi và quần ka kia màu trắng, thoát nhìn cả người thực nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng đôi mắt xé hẹp dài lại lộ ra một tia sâu xa không lường được, khí thế vênh vao hung hăng, thật giống Phương Trạch.

“Ngài Phương muốn vào sao?” Vũ Thần căn bản không muốn trực tiếp trả lời vấn đề Phương Nham hỏi, cậu buồn bực nghĩ vì sao Phương Nham phải hỏi như vậy, không quan tâm đến em trai hần mà lại quan tâm tới mình sao.

“Không vội. A Trạch đối với cậu như vậy, cậu cũng đừng dần sâu vào, A Trạch chính là người đa tình. Cần thận bị tổn thương.” Phương Nham vỗ vỗ vai Vũ Thần, thăm thía nói.

Vũ Thần ngây ngẩn cả người, chờ Phương Nham vào phòng bệnh thì đầu óc mới khôi phục. Dần sâu vào sao? Điều này sao có thể! Hai anh em các người ai ai cũng tự phụ cả! Về phần vấn đề Phương Trạch đa tình thì cậu đã sớm biết, không cần hần phải nói ra. Lời này là có ý gì đây?

Ấn tượng đầu tiên với Phương Nham đã không được tự nhiên, mà hiện tại, lời khuyên của Phương Nham càng khiến Vũ Thần thật lâu sau không thể bình tĩnh. Sau khi bình tĩnh đại ngộ, cậu liền vọt vào phòng bệnh.

Cậu đi vào thì thấy Phương Nham cùng Phương Trạch ngồi ở ghế sa lon, tựa hồ đang thương lượng gì đó, thái độ thực sự ngưng trọng.

Lúc này mở miệng có vẻ không ổn, nên Vũ Thần liền do dự hiện tại có nên nói rõ ràng với Phương Nham hay không.

Sự chú ý của Phương Trạch cùng Phương Nham chuyển qua người Vũ Thần.

“Vũ Thần, bây giờ có chuyện gì không?” Ánh mắt thâm thúy của Phương Trạch khiến cho người ta cảm thấy thật nghiêm nghị, quần áo của bệnh nhân phối hợp cùng gương mặt lạnh lùng lại không khiến người ta có cảm giác trái ngược.

Vũ Thần cũng bị bầu không khí nghiêm túc này lây nhiễm, đầu óc căng thẳng quyết định nói nhanh: “Việc riêng... Hình như tôi đã từng nói rằng tôi và anh quan hệ gì cũng không có chứ? Tôi không muốn làm người khác hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Phương Trạch bị lời nói không đầu không cuối của Vũ Thần khiến cho anh không hiểu gì cả, nheo mắt nhìn Phương Nham, vẻ mặt cười mà như không cười, biết được Vũ Thần gọi cái gì là ‘hiểu lầm’, liền cười nói: “Vội vã như vậy là muốn phân rõ quan hệ sao? Hay là A Nham đã nói cái gì với em?”

“Tôi không muốn bị người khác hiểu lầm mà thôi. Tôi và anh chỉ là quan hệ đơn thuần, những lời này anh còn muốn tôi nói lại bao nhiêu lần?” Những lời này mỗi ngày đều là câu cửa miệng, Vũ Thần nói phát phì, Phương Trạch lại thờ ơ.

“À... xem ra là tôi hiểu lầm. Thì ra là A Trạch yêu đơn phương sao? Nhìn đi, tiểu y tá sẽ không chấp nhận cậu, hết hi vọng đi.” Phương Nham cười nói vui sướng khi thấy người gặp họa, không ngừng nói móc Phương Trạch.

“Chúng ta không phải đã sớm vượt qua loại quan hệ bình thường sao? Đem đó...”

Lời nói Phương Trạch lập tức bị Vũ Thần cắt ngang: “Không nói chuyện này không được sao? Tôi chỉ nói tới vấn đề hiện tại, cách làm của anh không có bất luận có ý nghĩa gì cả.”

“Ha ha, tiểu y tá cùng cậu nửa chút quan hệ cũng không có, nghe không hiểu sao?” Phương Nham lại không khỏi trào phúng nói với Phương Trạch, nói với Vũ Thần: “Xem ra cậu không có dẫn sâu vào, như vậy tốt lắm, cùng hần không có quan hệ gì đúng là lựa chọn sáng suốt.”

Lời này không giống như là an ủi, giống như là cười nhạo thì đúng hơn. Vũ Thần đành phải lạnh lùng đáp lại: “Nói tóm lại, tôi nói rồi, không cần đụng tới điểm mấu chốt của tôi. Sự nhần nại của con người là có giới hạn.”

“Tôi gì em phải chịu đựng anh chứ. Được thôi, việc đã tới nước này, anh cũng không muốn ép buộc.” Trong mắt Phương Trạch không một tia gợn sóng, giọng nói bình tĩnh đến đáng sợ.

Vũ Thần cho rằng Phương Trạch còn có thể tiếp tục dây dưa không rõ, nghe thấy đáp án như vậy làm cậu rất kinh ngạc, có chút không dám tin. “Thật sự? Lời này có ngài Phương Nham chứng kiến, hi vọng anh có thể làm được.” Vũ Thần nói xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Suốt một ngày, Vũ Thần đều cân nhắc câu nói kia của Phương Trạch, nhưng trong lòng lại không có cảm giác như được buông tha. Chẳng lẽ đây không phải điều cậu vẫn mong muốn sao?

Lời tác giả:

Hắc hắc, *cười híp mắt*, làm thẻ mạng rồi...

Rất cực thoát khỏi mạng trường khổ sở bức bách rồi!

Lăn qua lăn lại cầu bình luận... o(v)o

∴End 16∴.

17. Chương 17

Phương Trạch thật là nói được làm được, từ sau ngày hôm đó, anh không hề nói ra lời nói ám muội nào nữa, tự nhiên cũng không có những hành vi quá phận. Nhưng điều này cũng không khiến Vũ Thần buông được gánh nặng trong lòng, gương mặt bình tĩnh mà lãnh khốc của Phương Trạch lại làm cho cậu có một loại cảm giác mất mát.

Sau phẫu thuật, Phương Trạch đã dần khôi phục, thân thể dần chuyển biến tốt đẹp, thời gian làm việc vì thể cũng tăng lên. Có đôi khi, Vũ Thần sẽ nhắc nhở anh chú ý nghỉ ngơi, nhưng Phương Trạch lại nghe tai này, ra tai kia, hoàn toàn không để lời nói của Vũ Thần ở trong lòng.

Sau mỗi lần đi thăm Phương Trạch về, Vũ Thần không khỏi chột dạ, liền tự an ủi mình rằng đây là công tư phân minh, ân oán cá nhân không liên quan gì đến công việc hết.

Giữa trưa, Vũ Thần ở phòng bệnh không có việc gì làm, nhưng lại lo lắng Phương Trạch sẽ có chuyện cần nên cậu không đi ra ngoài. Phương Trạch cẩn thận nhìn máy vi tính, Vũ Thần ngồi ở ghế sa lon gần người, không bao lâu thì suy nghĩ miên man. Nếu anh ta không trêu chọc mình, thì mình cứ tự làm tốt bổn phận, duy trì hiện trạng không còn lo lắng phòng bị anh ta... Chờ sau hai ngày nữa anh ta xuất viện, rốt cuộc có thể khôi phục sinh hoạt bình thường, như vậy cũng tốt lắm...

Ngoài cửa sổ, tiếng ve kêu làm dịu chiều hè. Vũ Thần tựa vào trên ghế sa lon có điều hòa mát lạnh, đầu óc có chút lâng lâng, thân thể trở nên mềm nhũn, mệt mỏi khiến cậu nặng nề đi vào giấc ngủ.

Phương Trạch giương mắt nhìn người đang ngủ say, thế là anh tới giường cầm chăn lại đắp cho Vũ Thần, ánh mắt vẫn lưu luyến trên khuôn mặt đang say ngủ của Vũ Thần. Lông mi Vũ Thần mảnh mà dài, hơi cong lên, khuôn mặt nghiêng nghiêng với những đường cong tinh xảo vô song, bộ dáng lúc ngủ lại lộ ra vài phần điềm tĩnh.

Phương Trạch si mê mà quan sát thật lâu, lúc lấy lại tinh thần thì phát hiện công việc còn chưa làm xong, liền lại hết sức chăm chú ngồi trở lại trước máy vi tính.

“Ừm...” Vũ Thần xoay người, mở ra đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ, liền nhìn thấy bóng dáng Phương Trạch ánh vào trong mắt.

Vũ Thần ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương để làm đầu óc thanh tỉnh. Cậu đã ngủ bao lâu rồi? Anh ta như thế nào mà vẫn còn nhìn chăm chăm máy vi tính chứ? Cậu nhìn ra ngoài trời, mặt trời đã lộ ra màu chanh hồng ấm áp, nheo mắt nhìn thời gian, đã năm giờ chiều.

“Bây giờ tôi tan ca. Trương Hân sẽ tới đây, tôi đi giao ban...”

“Ừ, được.” Phương Trạch nhìn máy vi tính hết sức chăm chú, chỉ hơi gật đầu một cái.

“Anh...” Vũ Thần đứng ở cửa, muốn nói lại thôi, trù trừ một hồi lại đi đến trước mặt Phương Trạch nói: “Tuy rằng đã phẫu thuật được một tháng, nhưng anh vẫn phải chú ý nghỉ ngơi. Bộ dáng anh như vậy sao được, chuyện quan trọng gì cũng để đó rồi làm sau, nghỉ ngơi một chút đi...”

Động tác trên tay Phương Trạch dừng lại, giương đôi mắt thâm thúy như muốn nhìn thấu Vũ Thần, nhíech môi tạo thành một đường cong. “Em thực sự để ý anh?”

“...” Hiện tại, Vũ Thần như đang được chụp CT, hết thấy trong đầu dường như đều bị phân hình một lần, tâm tư không hề giữ lại đã bị Phương Trạch đọc được.

(Sky: Chụp CT (chụp cắt lớp vi tính có sự trợ giúp của máy tính) là một phương pháp kiểm tra bằng X-Quang tiên tiến có sử dụng kỹ thuật chụp X-Quang và máy tính để thu được các hình ảnh của cơ thể. Những ai không biết có thể tìm hiểu thêm tại: [orientalstar](http://orientalstar.com))

“Ai để ý anh, tôi chính là y tá?! Quan tâm người bệnh là rất bình thường không được sao?...” Vũ Thần bí từ, vô lực phản bác lại. Vì sao lại tận lực nhắc nhở anh ta nghỉ ngơi a? Khiến cho cậu gieo gió gặt bão thật tốt! Vũ Thần lâm vào thế bí, hối hận vừa rồi đã làm một việc ngốc nghếch.

Vũ Thần hần hển xoay người muốn đi ra ngoài, lại bị Phương Trạch giữ lại.

“Anh nói rồi, không làm khó dễ em nữa, nhưng hiện tại anh phát hiện điều này không còn thiết yếu nữa rồi.”

Vũ Thần khó hiểu hỏi: “Có ý tứ gì?” Bàn tay vô tình bị tóm lấy nhưng lại không thể bỏ ra.

“Nghe không hiểu sao?”

Phương Trạch nâng mày một chút, kéo cậu tới gần, môi liền trực tiếp ấn lên cái miệng đang chuẩn bị nói chuyện của Vũ Thần, lưỡi cũng thuận thế đi vào dò xét; cứ như vậy, Phương Trạch chiếm được ưu thế chủ động, công thành đoạt đất hôn Vũ Thần.

Bởi vì bị hôn đột ngột nên Vũ Thần kinh ngạc trừng lớn đôi mắt hoa đào, Vũ Thần bị hôn, đại não ong ong hết cả lên, trái tim như mắc nghẹn ở cổ họng, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Đã hiểu chưa?”

Phương Trạch từ trên cao nhìn xuống Vũ Thần, cơ thể phát ra ánh khí mạnh mẽ bức người khiến người ta không thể không bỏ vũ khí xuống đầu hàng.

“Anh...” Vũ Thần không biết tự lượng sức mình, nắm tay đập lung tung trên người Phương Trạch vài cái.

“Em đánh anh? Đau...” Phương Trạch ôm lấy ngực, tựa vào bên tường, cúi đầu xuống nên không thấy rõ vẻ mặt của anh.

“... Làm sao vậy? Đụng tới miệng vết thương?” Vũ Thần nhìn thấy Phương Trạch như vậy liền thất kinh, hoang mang lo sợ không biết nên làm cái gì bây giờ. “Đều là tôi không tốt. Không có việc gì chứ? Anh làm sao vậy a? Để tôi xem xem...”

Tay chân Vũ Thần bối rối đỡ lấy Phương Trạch. “Anh không sao chứ?...”

“Còn nói em không quan tâm anh sao?” Phương Trạch ôm cổ Vũ Thần, giả hoạt cười nói.

Bị lừa?!!!

“Anh... Anh... Anh...” Đại não Vũ Thần nháy mắt phản ứng lại, không biết là nên khóc hay nên cười.

“Anh cái gì?”

“Đáng ghét! Buông ra...”

...

Vũ Thần giằng co thật lâu mới từ phòng bệnh trốn về, về nhà rồi mà vẫn không bình tĩnh trở lại.

Tên hỗn đản này rõ ràng là lừa mình. Sao lại thế này a? Ai TMD quan tâm tới anh ta chứ! Vũ Thần ở trong lòng lặp lại rằng cậu không quan tâm Phương Trạch, nhưng càng làm như vậy lại càng gây ra hiệu quả trái ngược. Cậu không cầm lòng nổi mà hồi tưởng lại Phương Trạch bá đạo đoạt lấy hô hấp của mình.

Mặt Vũ Thần hơi nóng lên, tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Vũ Nhung nhìn ra vẻ mặt không yên ổn cùng hơi thẹn thùng của Vũ Thần. “Anh, anh đỏ mặt cái gì vậy? Chẳng lẽ là yêu rồi? Hay là có người thích.”

Bị nói trúng tâm tư, Vũ Thần lập tức lấp liếm nói: “Nhóc con, biết cái gì, nên làm gì thì đi làm đi.”

“Em còn biết nhiều hơn anh đấy, em có kinh nghiệm yêu rồi, anh có sao?” Vũ Nhung không kiêng nể mà cười nhạo Vũ Thần, hoàn toàn không coi anh trai ra gì.

(Sky: Làm xử nam nó khổ vậy đấy em Thần ạ!)

“Em yêu khi nào?”

“Có lẽ là đầu cấp 3 nhỉ? Nói đến chuyện ba người bạn trai... Anh, anh có phải đang yêu hay không? Khai thật mau! Đem chị dâu mang về cho em xem mặt đi...” Vũ Nhung bức cung Vũ Thần.

“Việc em yêu sớm anh phải nói cho ba biết, xem lúc này ba có thể dạy bảo em hay không...”

“Sau khi thi đại học thì em đã nói với ba rồi, hoàn toàn không có việc gì... Anh đừng lãng sang chuyện khác, chuyện chị dâu còn chưa nói rõ ràng...”

“Em... Con nhóc thôi!”

Bị Vũ Nhung nhõng nhẽo cùng cứng rắn gặng hỏi, Vũ Thần bèn nói ra chuyện của cậu và Phương Trạch, đương nhiên cậu khéo léo lược bỏ đoạn Phương Trạch ‘bá vương ngành thượng cung’ mình.

Vũ Nhung nghe xong, kinh ngạc há miệng, hai mắt biến thành hình hai trái tim màu hồng, chớp chớp hai cái. “Anh à, thật sự là ‘đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’ a...”

(Sky: ‘đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’ – nôn nóng tìm kiếm một thứ gì đó, mất bao nhiêu công sức cũng không thấy nhưng lại vô tình có được.)

“Em... em bị bệnh hả?” Vũ Thần như đi trong sương mù, nhìn Vũ Nhung.

“Anh, anh theo anh ta đi... Anh chính là để ý anh ta, đừng lừa gạt trái tim mình. Đúng rồi, người tên Phương Trạch kia ắt hẳn là tuần tú chứ? Còn có tiền! Anh do dự cái gì chứ?...”

(Sky: Chúc mừng em Thần có cô em gái là fangirl. *cười sung sướng*)

“Anh ta là nam đó!” Vũ Thần không biết Vũ Nhung lại lên cơn điên gì, liền đen mặt nói.

“Nếu là nữ, em liệu có hưng phấn như vậy sao? Anh chính là thích anh ta...”

“Anh của em mà biến thành đồng tính luyến ái thì có phải em rất vui hay không? Muốn Vũ gia không người nối dõi sao?”

“Đứa nhỏ gì gì đó bây giờ không cần lo lắng. Cảm giác thích hay không mới là quan trọng nhất a... Anh, nói không chừng, anh chính là trời sinh để làm số 0.”

(Sky: số 0 = uke = thụ)

“Số 0?”

Vũ Nhung cười có chút âm trầm khủng bố, nhìn mà khiến Vũ Thần nổi đầy gai ốc: “Quên đi, sớm biết vậy đã không nói, thật không đứng đắn. Đầu phải là không nói cho ba biết, em đừng có lật lọng bằng không khi em ra ngoài du lịch sẽ không có kinh phí đâu.” Vũ Thần đã đồng ý với Vũ Nhung rằng khi cô nhận được giấy báo trúng tuyển đại học thì cậu sẽ cho cô đi du lịch. Hiện tại vừa lúc dùng việc này uy hiếp cô một chút.

“Biết, miệng em bị niêm phong kín lắm. Nếu có gì tiến triển thì nhất định phải nói cho em biết trước đây.”

Nói với em thì chính là kẻ ngốc, con nhóc này từ chỗ nào biết những thứ linh ta linh tinh như thế, số 0 là cái gì vậy?

(Sky: Khổ thân em, xử nam nó khổ vậy đấy, đến mình nằm đâu cũng không biết.)

Hình như mình cũng không bài xích nộ hôn kia? Nghĩ đến môi lưỡi nóng bỏng giao hòa, Vũ Thần lại mặt đỏ tim đập.

Vì để làm cho mình không nghĩ loạn, Vũ Thần liền tiến vào phòng bếp giúp Vũ Phong nấu ăn.

Vừa tiến vào phòng bếp, một trận mùi khói dầu lọt vào miệng mũi Vũ Thần, dạ dày cậu cồn cào cả lên khiến cậu rất buồn nôn.

(Sky: Khử khử khử, em Thần có bầu nhá. Đốt pháo các nàng ơi!)

“Con trai, con làm sao vậy?” Vũ Phong buông thìa đảo thức ăn xuống, hỏi.

“Không có gì...” Cảm giác buồn nôn vẫn còn chưa biến mất. “Dạ dày giống như không thoải mái lắm...” Nói xong lại muốn nôn ra.

Vũ Phong vỗ lưng cậu, muốn cậu đi ra ngoài. “Mau đi ra đi, nơi này khói dầu nhiều, đi ra bên ngoài hít thở không khí.” Vũ Thần đi ra khỏi phòng bếp, cảm giác buồn nôn không còn nghiêm trọng nữa nhưng vẫn còn chút ít.

Lúc sau Vũ Thần vào nhà vệ sinh súc miệng, thoải mái không ít. Nhưng trong lòng cậu hoài nghi nghi: chẳng lẽ là một nhọc quá độ nên bị đau dạ dày? Dạ dày khi nào thì có vấn đề vậy nhỉ?

Nhưng nửa ngày cũng không nghĩ ra lý do.

Lời tác giả: Kết quả là, bánh bao(em bé) sắp tới... Vẫn như cũ lẫn lộn câu bình luận >< tiểu=’’’’ dạ=’’’’ dạ,=’’’’ khuya=’’’’ như=’’’’ thể=’’’’ vẫn=’’’’ còn=’’’’ đợi=’’’’>< ...=’’’’ khổ=’’’’ cực=’’’’ rồi=’’’’ a~~=’’’’ .:end=’’’’>

18. Chương 18

Vũ Thần sáng sớm rời giường, cảm giác khó chịu tới hôm qua lại xuất hiện, lúc đánh răng thiếu chút nữa đã nôn thốc nôn tháo.

Hiện tại bụng trống trơn thì nôn thế nào đây, hơn nữa phòng vệ sinh cũng không có mùi khói dầu mà? Vũ Thần nghĩ đến mà có phần mệt mỏi, không biết nguyên nhân gì nên không dám uống thuốc lung tung, liền nghĩ đợi khi đi làm sẽ đến phòng khám bệnh lấy số để kiểm tra vậy.

Là nhân viên chữa bệnh và chăm sóc cho bệnh nhân nên Vũ Thần đối với ốm đau thực sự miễn cảm, nếu thân thể thoáng khó chịu sẽ hiểu rằng nên làm kiểm tra rõ ràng, chú ý để mình khỏe mạnh cũng chính là thể hiện trách nhiệm với người bệnh.

Vũ Thần ra khỏi nhà thì đi tới ga tàu điện ngầm, nhìn đến dòng người đi lại tấp nập thì đại não có cảm giác choáng váng, vì thế cậu lập tức dẹp ngay ý nghĩ đi tàu điện ngầm mà bắt taxi đến bệnh viện.

Phòng khám bệnh so với khu phòng bệnh cao cấp thì náo nhiệt hơn, Vũ Thần lo lắng nhìn đám người nhốn nháo, làm nhân viên của bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo thì khi xem bệnh có cần thanh toán hay không. Bởi vì khu phòng bệnh cao cấp không do bệnh viện quản lý nên nếu bệnh không thanh toán thì khám cảm mạo cũng tốn mấy trăm đồng, chứ đừng nói đến cậu hiện tại còn không biết mình bị làm sao. Nếu kiểm tra đủ như đã nói thì không chừng tiền lương tháng này coi như trả lại cho bệnh viện a.

Vũ Thần nghĩ nghĩ, đang muốn gọi điện thoại hỏi tổ trưởng Vương một chút thì thấy Dịch An mặc áo blouse trắng đến gần, một thân áo blouse có vẻ giản dị kết hợp cùng gọng kính màu bạc càng làm tăng thêm khí chất lạnh lùng và nghiêm cẩn.

“Vũ Thần.” Dịch An gọi Vũ Thần vẫn còn mang vẻ mặt mờ mịt lại, “Bây giờ còn chưa đi làm sao? Đến lấy thuốc cho bệnh nhân à?”

“Hả?! Dịch An... Chờ lát nữa thì đến khu phòng bệnh nên bây giờ tôi muốn khám xem thế nào.” Vũ Thần vừa lúc có thể hỏi Dịch An, cũng khỏi phải làm phiền tổ trưởng nên thu di động lại.

“Lại chuyện gì thế? Thân thể không thoải mái sao?” Dịch An liền vội vàng hỏi, vẻ mặt có chút khẩn trương.

“Kiểm tra một chút thôi, từ tối qua tới giờ nôn nhiều quá. Phỏng chừng là có vấn đề về dạ dày, nhưng mà trước đây dạ dày của tôi chưa từng có vấn đề gì lớn cả. Cho nên muốn kiểm tra.” Vũ Thần đơn giản nói lại tình hình cho Dịch An, liền hỏi hẩn nhân viên y tế kiểm tra sức khỏe có phải thanh toán tiền khám bệnh hay không.

Dịch An nghe xong cảm thấy có chút bất an, liền chủ động mang Vũ Thần đi làm kiểm tra.

“Hôm nay cậu ngồi khám bệnh không có vấn đề gì sao? Nếu như làm lỡ chuyện của cậu thì không tốt lắm.” Vũ Thần cho tới nay đều dùng thái độ ôn hòa đối đãi với Dịch An, bây giờ Dịch An chủ động muốn dẫn cậu đi làm kiểm tra khiến cậu rất chi là xấu hổ.

“Tôi không sao. Trong bệnh viện có khoản tiền cố định đảm bảo việc chi trả, vả lại còn có bảo hiểm y tế, cậu không cần lo lắng.” Dịch An cười tươi, hẩn thật ra lại không ngại phiền toái. “Tôi giúp cậu làm phiếu xét nghiệm đã, chờ lấy được phiếu xét nghiệm rồi thì tới khoa nội, bác sĩ bên đó tôi đều quen.”

Dịch An liền mang Vũ Thần đi kiểm tra máu và nước tiểu. Bởi vì hôm nay là cuối tuần nên người tới bệnh viện nhiều hơn so với bình thường, nên kết quả xét nghiệm không thể có ngay lập tức. Dịch An nhìn ra Vũ Thần đang lo lắng, liền nói: “Cậu về khu phòng bệnh trước đi, kết quả xét nghiệm không thể có nhanh được. Khi tôi lấy được thì sẽ gọi điện cho cậu, đến lúc đó cậu xin phép tổ trưởng là có thể đến đây. Như vậy cũng không hỏng việc.”

Vũ Thần không nghĩ tới Dịch An có thể sắp xếp chu toàn như vậy, trong lòng biết rằng đã làm phiền Dịch An, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. “Được rồi, tôi đi báo cáo cho tổ trưởng Vương một cái, khi nào có thì gọi điện cho tôi.” Vũ Thần nói xong thì vội vã đi về phía khu nằm viện.

Dịch An dựa vào sự tiện lợi của công việc trực tiếp đi vào phòng xét nghiệm máu để lấy được kết quả trước tiên.

Nhân viên làm xét nghiệm nhìn Dịch An với vẻ mặt tán thưởng; trừ bỏ Dịch An là chủ nhiệm khoa não, hẳn còn là chủ tịch của công ty Hoàn Dịch chuyên về dụng cụ y tế; hơn nữa khu phòng bệnh cao cấp trong bệnh viện cũng là do công ty Hoàn Dịch đầu tư cùng bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo thiết lập lên. Người ở bên ngoài nhìn vào, sẽ coi việc Dịch An làm tổng tài là do dính vào vinh quang của gia tộc, nhưng khi hẳn ở vào vị trí của chủ nhiệm khoa não thì không ai dám nói một từ nào, bởi vì thành tích của Dịch An hoàn toàn là dựa vào thiên phú và thực lực của bản thân mà có được.

Nhân viên làm xét nghiệm muốn cùng Dịch An nói đôi ba câu, nên nhiều lời hỏi xem ai cần làm kiểm tra. Dịch An không phản ứng lại thái độ nịnh nọt kia, chỉ lẳng lặng ở một bên chờ giấy báo kết quả được đóng dấu rồi đi ra.

“Chủ nhiệm Dịch, giấy kiểm tra của anh viết sai rồi? Vũ Thần phải là một nữ nhân chứ? Cô ấy mang thai rồi...” Nhân viên xét nghiệm thấy chỗ điền giới tính là nam thì không hiểu ra sao cả.

Dịch An nghe đến đó thì mắt hơi trợn to lên, trong lòng sinh ngờ vực, chẳng lẽ kết quả thử máu sai rồi?

“Cho tôi xem...” Dịch An cầm lấy phiếu xét nghiệm, mắt vừa nhìn thấy thì đôi lông mày nhíu chặt lại, liền đứng lên vội vàng hỏi: “Có phải lấy sai mẫu máu rồi không?”

“Không có khả năng, chủ nhiệm Dịch tự mình giám sát tôi làm sao dám đi làm việc vặt chứ!?”

Dịch An có chút tức giận, nhưng thấy vẻ mặt kiên định của nhân viên xét nghiệm thì liền không nói cái gì nữa.

Nhìn giấy xét nghiệm, ngoại trừ số liệu máu HCG(1) đặc biệt chói mắt ra, thì chỉ là có chút thiếu máu.

(1)nồng độ HCG: Hormon gonadotropin được biết dưới tên là HCG (human chorionic gonadotropin), có thể xem thêm chi tiết ở đây

Kết quả kiểm tra máu cho thấy đúng là mang thai không sai. Dịch An trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ là máy móc xét nghiệm bị hỏng? Nhưng mà chính hẳn kinh doanh dụng cụ y tế cơ mà, vì thế trong lòng rất nhanh phủ định nguyên nhân là do máy móc trục trặc.

Đợi một lúc, Dịch An lại lấy được phiếu xét nghiệm nước tiểu, lại nhìn đến kết quả dương tính khiến Dịch An ngẩn ngơ, mẫu máu bị sai, mẫu nước tiểu cũng sai sao? Dịch An tin rằng nhân viên xét nghiệm sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như thế này.

Dịch An vo tròn tờ danh sách trong tay, trầm tư thật lâu rồi mới bấm số điện thoại của Vũ Phong.

Vũ Phong vừa mới trở về từ phòng kiểm tra thì nhận được điện thoại của Dịch An, Dịch An liền đem chuyện Vũ Thần làm kiểm tra nói qua một lần cho Vũ Phong.

Vũ Phong nghe xong liền nóng vội hỏi tình huống thế nào, có phải đã xảy ra vấn đề gì lớn hay không mà gọi điện tới chỗ ông. Hơn nữa, Dịch An nói năng úp mở khiến Vũ Phong càng khẩn trương hơn.

“Rốt cuộc kết quả ra sao? Kiểm tra máu và nước tiểu bình thường vậy có thể kiểm tra ra vấn đề gì lớn đây? Tiểu Thần không có việc gì chứ?” Vũ Phong hận không thể từ điện thoại đến trước mặt Dịch An để hỏi cho rõ ràng.

“Bác trai, cháu muốn hỏi bác một chút xem có phải thân thể tiểu Thần không giống với người bình thường hay không?” Trong lòng Dịch An giằng co nửa ngày, cuối cùng vẫn hỏi ra. “Có phải song tính nhân hay không?”

(Sky: song tính nhân là người có cả bộ phận sinh dục của nam và nữ.)

“Cái gì? Cậu... Sao lại nói thế chứ? Rốt cuộc kết quả như thế nào...” Trái tim Vũ Phong như bị bóp nghẹt, nói chuyện cũng đứt quãng. “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Dịch An nghe được giọng của Vũ Phong ở đầu kia điện thoại có chút khác thường, liền hít sâu một hơi hỏi lại: “Chẳng lẽ cháu đoán không lầm?... Cậu ấy mang thai...”

“Không phải, kết quả kiểm tra có phải là có vấn đề gì đó hay không? Cậu xác nhận không có, sao có thể như vậy được...” Dựa theo giọng nói Vũ Phong thì có thể tưởng tượng được bộ dáng kích động của ông.

“Cháu chính là xác nhận kết quả xong mới quyết tâm gọi điện thoại cho bác...” Kết quả trên phiếu xét nghiệm đúng là không thể sai được, Dịch An lúc này mới bình tĩnh không ít.

“Điện thoại đầu kia im lặng thật lâu mới truyền tới giọng nói của Vũ Phong. “Giữ bí mật kết quả này giúp tôi, đừng nói cho Tiểu Thần. Còn có, nó không phải song tính nhân. Tiểu Thần không biết cái gì hết.”

Dịch An nghe xong không hiểu ra làm sao, Vũ Thần không biết là có ý gì? Thân thể của mình làm sao lại không biết được chứ. “Cháu biết cách nói với Tiểu Thần như thế nào, nhưng lời nói của bác làm cháu nghe không hiểu.”

“Ngần vịn lần đừng đem chuyện này nói cho người khác biết, bằng không sẽ khiến Tiểu Thần suy sụp. Chúng ta gặp nhau đi, nhân tiện đem phiếu xét nghiệm cho tôi xem.” Vũ Phong bình tĩnh trở lại, liền hẹn Dịch An một chỗ gặp mặt.

Dịch An tâm tư kín đáo nên nhận thấy được sự việc không có khả năng đơn giản như vậy, liền gác công việc sang một bên, đi đến quán cà phê đã hẹn trước với Vũ Phong.

Vì Vũ Phong không muốn để cho Vũ Thần biết cậu mang thai nên Dịch An liền gọi điện cho Vũ Thần, nói với Vũ Thần là cậu vì mệt nhọc quá độ khiến cho dạ dày không khỏe, trừ bỏ hơi thiếu máu thì kết quả kiểm tra không có vấn đề gì lớn. Vũ Thần nghe xong cũng nhẹ nhàng thở ra, nói cảm ơn Dịch An rồi mới cúp điện thoại làm cho Dịch An không kịp dặn dò cậu chú ý nghỉ ngơi nhiều.

...

Lúc Dịch An về nước, hắn gặp lại Vũ Phong trong một hội nghị thảo luận và nghiên cứu y học. Lúc ấy, hắn thực sự kinh ngạc. Vũ Phong lại có thể còn có vẻ trẻ tuổi như vậy, dấu vết thời gian tựa như không hề lưu lại trên người ông nhiều lắm, không phải là người đàn ông trung niên bụng to mà lại có dáng người cao to mảnh khảnh, nếu trừ bỏ đi vết chân chim ở khóe mắt thì thoát nhìn rất giống anh trai của Vũ Thần. Mà khuôn mặt của Vũ Thần thật đúng là giống ba như đúc.

Mà hiện tại, Dịch An nhìn Vũ Phong ngồi đối diện mang vẻ mặt chán nản cũng không nói gì. Vũ Phong uống một ngụm nước cho trôi cổ họng mới mở miệng nói: “Tiểu Dịch, việc cậu sắp xếp công việc cho tiểu Thần nhà tôi, tôi còn chưa cảm ơn cậu. Rồi lại xảy ra chuyện ngày hôm nay, lại làm phiền cậu. May mắn là cậu, nếu người khác mà biết thì tôi không dám tưởng tượng đến kết quả.”

Dịch An không hé răng mà đưa phiếu xét nghiệm cho Vũ Phong. Vũ Phong xem xong, ánh mắt càng thêm âm trầm, giọng nói trầm trọng lên: “Nói cậu có thể không tin, nhưng là đàn ông trong gia tộc tôi có thể chất đặc thù, có thể mang thai. Kết quả xét nghiệm không sai.”

Dịch An sửng sốt, nâng mày kinh ngạc, nhưng hắn không cắt ngang lời Vũ Phong.

“Thân thể ở bên ngoài đều giống so với đàn ông bình thường, nếu cùng nam giới phát sinh quan hệ mà không mang bảo hiểm thì có thể thụ thai gần như 100%.”

Nghe đến đó, Dịch An cắt ngang lời Vũ Phong: “Thụ thai? Chẳng lẽ cũng có thời kỳ rụng trứng và tử cung?”

“Có tử cung nhưng không giống như phụ nữ, về phần thời kỳ rụng trứng thì rất khó nói. Việc đến nước này, tôi cũng không giấu cậu. Kỳ thật, Vũ Thần là do tôi sinh.”

(Sky: Gia tộc em Thần là thụ hết à? Tiểu thụ thế gia sao?)

Dịch An mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt khó tin. “Bác sinh?”

“Đã dọa cậu rồi. Tôi khi mười chín tuổi học đại học vì sinh nó mà bảo lưu một năm. Nhưng là sau đó tôi kết hôn, sinh ra Nhung Nhung, em gái của tiểu Thần. Cậu hiểu chưa? Hai từ “sinh” này hoàn toàn khác nhau.”

Vũ Phong lại mở miệng nói về quá trình sinh Vũ Thần, Dịch An nghe lời nói uyển chuyển của Vũ Phong thì đã hiểu được, nhưng mà làm hậu bối cũng không nên tiếp tục hỏi chi tiết chuyện này.

“Nói cách khác, cái này gọi là thể chất đặc thù, có tử cung có thể mang thai, còn nguyên nhân thụ thai lại không giải thích được sao?”

Dịch An vốn là bác sĩ nên tự nhiên cũng muốn tìm tòi nghiên cứu một phen, nhưng là Vũ Phong lắc đầu đáp lại hần. “Tôi muốn giấu hết thấy vì muốn cho nó một cuộc sống bình thường, cứ như vậy kết hôn rồi sinh con, nhưng không nghĩ tới...” Vũ Phong không ngừng tự trách, tựa hồ cũng xúc động giống như đó cũng là nỗi đau của mình, thần sắc có chút tuyệt vọng.

Dịch An nghĩ đến việc Vũ Thần cùng người đàn ông khác xảy ra quan hệ, đáy lòng trở nên mềm yếu, đau đến tê tâm liệt phế. “Việc kia, đầu sở gây nên là ai? Tiểu Thần là cam tâm tình nguyện sao?”

“Tiểu Thần có chuyện gì luôn một mình gánh vác, không nói với bác. Ba của đứa bé là ai, bác làm sao mà biết chứ.”

Vũ Phong chỉ hi vọng con trai không dấn vào vết xe đổ của ông, một người đàn ông mà sinh con nghe ra thật đáng buồn? Con trai ông không thể bị hủy hoại như vậy được.

Ánh mắt Vũ Phong đột nhiên trở nên kiên định, kiên quyết nói: “Đứa bé không thể lưu lại. Tiểu Dịch, tôi cần cậu giúp đỡ...” Nghĩ đến một sinh mệnh bé bỏng sẽ bị hủy trong tay mình, cảm giác tội lỗi trào lên trong lòng Vũ Phong, nhưng vì tương lai Vũ Thần nên ông không có lựa chọn nào khác.

“Bác trai, đem việc mang thai nói cho Vũ Thần đi. Nếu người đàn ông kia không thật lòng thích Vũ Thần thì đương nhiên cũng không muốn đứa bé này.” Dịch An tạm dừng một chút, ánh mắt ánh lên tia kiên định tuyệt đối, bình tĩnh nói tiếp: “Vậy thì cứ để cháu và Vũ Thần nuôi đứa bé đi...”

(Sky: Đọc tới đây, ta thấy thích Dịch An ca ca lắm, không biết sau này thế nào. Cơ mà anh ấy làm sao mà độ được với anh Trạch. Nhé!)

.:End 18:.

19. Chương 19

Vũ Phong nghe lời thề son sắt của Dịch An, không thể không khiến ông nghi ngờ Dịch An có phải hay không có ý nghĩ không an phận đối với Vũ Thần. “Hay là cậu thích Tiểu Thần?” Vũ Phong thử hỏi, ông không muốn chuyện này chưa qua thì chuyện khác lại tới cho nên phải cảnh giác mới được.

“Bác trai, không giấu gì bác, từ nhỏ cháu đã thích Vũ Thần nhưng mà Vũ Thần đều trốn tránh cháu... Nếu có thể, cháu muốn giúp cậu ấy vượt qua cửa ải khó khăn này.” Lời nói của Dịch An thực sự khẩn thiết, bộc lộ chân tình.

Vũ Phong cũng muốn cảm ơn Dịch An giúp Vũ Thần sắp xếp công việc; lúc trước ông chỉ thuận miệng nói rằng đơn vị công tác của Vũ Thần không tốt, không nghĩ Dịch An lại chủ động giúp Vũ Thần đến làm việc tại bệnh viện Nhân Ái Hữu Hảo.

Vũ Phong luôn cảm thấy như vậy không ổn, hơn nữa Dịch An lại khiến ông có cảm giác dường như hần đang cầu hôn, vì thế sau khi suy tính kỹ càng ông nói: “Tiểu Thần nhà tôi là đàn ông, việc này không bình thường chút nào... Hơn nữa, tôi hi vọng tiểu Thần có một cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con, có một gia đình hạnh phúc. Cậu cho rằng như vậy không phải hạnh phúc sao? Hơn nữa, Tiểu Thần liệu có thể chấp nhận cậu sao?”

Vũ Phong cũng là tùy việc mà xét thôi, nhưng thực tế lại gọi cho Dịch An một thùng nước lạnh.

Dịch An cũng không bị vấn đề hiện thực này làm khó, vẫn như cũ bình tĩnh quay mặt về phía Vũ Phong, ánh mắt sau cặp kính vẫn kiên nghị như trước. “Bác trai, cháu sẽ cho cậu ấy một cuộc sống rất tốt, cháu sẽ khiến cho Vũ Thần từ từ chấp nhận. Đương nhiên, cháu cũng tôn trọng lựa chọn của Vũ Thần. Về phần chuyện đứa bé, cháu hi vọng bác có thể suy nghĩ kỹ càng, dù sao cũng là một sinh mệnh bé nhỏ, hãy để Vũ Thần tự mình quyết định.

“Không thể cho nó biết, nhất định phải bí mật phá thai.” Vũ Phong vừa nghĩ tới đứa bé thì suy nghĩ loạn cả lên, làm người từng trải nên ông biết rõ sự thống khổ trong việc này. “Tôi chỉ muốn yên lặng làm cho chuyện này trở thành quá khứ, Tiểu Thần không biết chuyện này càng yên ổn hơn. Làm nhưng không lưu lại dấu vết.” Vũ Phong gắt gao nắm chặt phiếu xét nghiệm, lòng bàn tay đầy mồ hôi làm cho số liệu trên giấy bị nhòe đi, có thể nghĩ giờ phút này người làm cha như Vũ Phong là cỡ nào lo âu.

“Nhưng bác có nghĩ tới, nếu lúc cậu ấy biết chuyện này, có thể hận bác hay không?” Dịch An đứng ở góc độ của người ngoài cuộc, phân tích thấu đáo với Vũ Phong, cũng nói ra rằng bản thân không đành lòng với kết quả như vậy. “Hơn nữa, nếu Vũ Thần cũng thích người đàn ông kia, nói không chừng anh ta có thể cho cậu ấy hạnh phúc.”

“Cho nên, chuyện đứa bé không cần vội vã như vậy, trước lúc cậu ấy đi siêu âm B nhìn xem đứa bé được mấy tháng, nếu trên nửa tháng thì tìm cách cũng không muộn. Hiện tại hết thấy đều có chút vội vàng. Nhưng tâm ý của cháu, hi vọng bác có thể hiểu được, Vũ Thần có thể hạnh phúc thì tốt rồi.”

(Sky: Kiểm tra bằng sóng siêu âm loại B gọi tắt là “Siêu âm B” là phương pháp kiểm tra thường dùng nhằm phát hiện những khác thường của thai nhi và để củng cố, phân biệt được thai nhi là trai hay gái. – Tìm hiểu thêm tại: diendan.thuocbietduoc.com .)

Vũ Phong nghe xong liền bình tĩnh đại ngộ, sau khi điềm tĩnh lại liền cảm thấy sự việc tựa hồ còn có cách giải quyết. Trong lòng Vũ Phong sáng sủa hẳn lên, trong mắt lộ ra một tia sáng. “Hiện tượng nôn nghén hình như là ngày hôm qua mới bắt đầu... Cứ hoãn làm siêu âm B lại đã, để tôi thử nó trước xem sao. Nếu kết quả không như ý muốn, chỉ có thể phá thai nhi đó.”

Vũ Phong không có ý nghĩ buông tha cho việc phá thai, nhưng là Dịch An cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tương kế tựu kế nói: “Bác trai có thể quyết định như vậy cháu cũng yên tâm.”

Vũ Phong hận không thể tìm được người đàn ông đã làm Vũ Thần mang thai để đánh cho một trận, ầm ầm lo lắng nói: “Chờ bụng lớn thì không còn kịp rồi, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.”

Vũ Phong trong lòng âm thầm tìm kế hoạch phải làm sao để Vũ Thần có thể khai ra chuyện này.

...

Phương Trạch sau khi phẫu thuật đã bình phục hoàn toàn, hơn nữa cũng sắp tới ngày rời viện, việc kiểm tra buổi sáng có làm hay không cũng không sao cả, nhưng là sáng sớm Vũ Thần vừa đến bệnh viện vẫn cứ làm kiểm tra cho Phương Trạch vậy. Ngoài mặt thì đúng là yêu cầu của công việc, nhưng thực tế thì Vũ Thần lại đang tạo cơ hội cho hai người tiếp xúc. Hành động lơ đãng này của Vũ Thần chứng tỏ trong lòng cậu đã có điều gì đó đang thay đổi.

Sau khi Vũ Thần nhận được điện thoại của Dịch An xác nhận thân thể cậu không có vấn đề gì, cả người thoải mái sáng láng bừng bừng sáng vào phòng bệnh của Phương Trạch.

Cậu vừa đi vào liền thấy Phương Trạch đứng ở bên cửa sổ, vốn là dáng người cao to mà lúc này lại mặc một thân âu phục màu lam đậm, đồ mới khiến cho thân thể hiện ra đường cong ưu mỹ thẳng thớm, đôi mắt không mang tia cảm xúc nhìn chăm chú ngoài cửa sổ. Anh không quay đầu lại nhưng trực giác nhạy bén nhắc nhở anh có người đang đến gần.

Gương mặt nghiêng nghiêng trong ánh sáng buổi sớm có một mang một vẻ tuấn mỹ lạ thường khiến tim Vũ Thần đập thình thịch.

“Vũ Thần?”

Phương Trạch quay đầu lại, tiếng nói trầm thấp vang lên khiến Vũ Thần thiếu chút nữa không bưng nổi chiếc khay trong tay.

“Cái kia, giờ phải ăn điểm tâm.” Vũ Thần chẳng biết tại sao lại có chút rụt rè, cũng không nhìn thẳng vào mắt Phương Trạch.

“Lại là cháo?” Giọng nói Phương Trạch có một tia không vui, bởi vì sau khi anh phẫu thuật thì việc ăn uống rất chặt chẽ, mà lại đều là thức ăn lỏng dễ tiêu hóa, hiển nhiên là có chút ngán rồi.

“Đúng vậy, hiện tại ăn hay là chờ chút nữa nguội?” Vũ Thần thủy chung không nhìn Phương Trạch, cậu lo lắng khi đối diện ánh mắt sắc bén kia thì sẽ bị anh nhìn thấu.

“Trước tiên cứ để ở đó đi.”

“Vũ Thần đem bữa sáng để lên bàn. Phương Trạch không nói một lời mà nhìn cậu, cậu có chút không được tự nhiên. Vì để phá vỡ bầu không khí quái dị này nên cậu liền tìm chút đề tài nhằm chán để dời đi lực chú ý của Phương Trạch một chút.

“Sao anh lại mặc tây trang? Quần áo bệnh nhân đâu? Như thế nào lại không mặc?” Vũ Thần có chút buồn bực, quần áo bệnh nhân có thể muốn cởi thì cởi sao.

Cũng không phải lát nữa là xuất viện ngay đâu, có cần thiết phải mặc âu phục không? Thực là không hiểu tại sao, khí trời nóng bức dù có điều hòa thì cũng là không chịu nổi... Đáy lòng Vũ Thần âm thầm nén giận.

“Hôm nay có chút chuyện quan trọng, mặc tây trang sẽ tốt hơn.”

“Anh muốn đi ra ngoài?”

“Có việc nhưng không đi ra ngoài, anh gặp một người ngay tại phòng bệnh.”

Gặp người sao? Người nào, chẳng lẽ lại là người tình nào đó, bệnh vừa mới khỏi đã vội vã đi mua vui sao? Vũ Thần không biết bản thân đang hờn dỗi cái gì, trong lòng buồn bực khó chịu. Anh ta thích gặp ai thì mặc anh ta, ông đây cũng không xen vào...

“Ồ... Vậy tôi đi ra ngoài trước.” Vũ Thần dường như hờn dỗi đi ra ngoài.

“Không giúp anh ăn điểm tâm sao?”

“Bụng tôi còn trống trơn, chẳng lẽ muốn tôi nhìn anh ăn...” Vũ Thần than thở một tiếng, không nghĩ tới Phương Trạch lại nghe thấy.

“Vậy chúng ta cùng nhau ăn...” Phương Trạch mang ý cười trên mặt, đi đến bên cạnh Vũ Thần.

“Anh... không đứng đắn. Tôi không dám ăn, nói không chừng lát nữa anh lại đi trách cứ tôi.” Vũ Thần cứ cúi mặt như vậy mà nói chuyện với Phương Trạch.

“Sao có thể trách cứ em chứ? Y tá của anh...” (Sky: một từ thôi – ÓI)

Âm thanh giàu từ tính vang bên tai khiến xương cốt Vũ Thần đều mềm nhũn, cậu nói năng có chút lộn xộn: “Anh, anh không phải sẽ xuất viện sao? Đi mau đi, hết bệnh rồi thì đừng ở trong này nữa, đừng làm tôi phiền lòng thêm.” Không buồn nôn hay sao, còn gì mà y tá của anh?! Răng sắp chửa đến rụng rồi đây, thật chẳng biết xấu hổ gì cả!

“Em đuổi anh đi? Anh không phải là còn chưa có xuất viện sao? Lại đây, giúp anh ăn cháo.”

Vũ Thần bị Phương Trạch kéo qua, lưỡng lự nhưng vẫn ngồi xuống.

“Muốn hay không?” Phương Trạch đưa muống tới bên miệng Vũ Thần hỏi. “Há miệng.”

Vũ Thần không để ý, kiên quyết trả lời: “Không cần.”

“Đừng cự tuyệt anh, được không?” Phương Trạch lại tiến thêm một bước, đưa muống cháo đến miệng cậu.

Vũ Thần hơi hơi sững sốt, tim đập loạn cả lên, giống như là bị mê hoặc liền nhếch môi lên.

Cháo nấu rất nhừ, trộn lẫn thịt băm, mang theo chút vị mặn nhẹ nhàng khoan khoái. Bởi vì buổi sáng nôn khan dữ quá nên Vũ Thần cũng không ăn gì, hiện tại cháo này lại rất hợp khẩu vị của cậu.

Phương Trạch vừa dứt cho Vũ Thần, vừa mở miệng hỏi: “Còn muốn ăn một chút nữa không?”

“Không cần, chưa thấy qua y tá nào lại tranh ăn với bệnh nhân cả.” Cho dù hương vị ngon nhưng cậu cũng ngưng ngưng khi bị Phương Trạch dứt, chỉ nếm thử một miếng mà mặt đã nóng lên.

“Anh không ngại...” Phương Trạch ép buộc đem muống cháo nhét vào miệng Vũ Thần, để cậu ăn miếng thứ hai.

Hai người đẩy qua đẩy lại, cuối cùng đem cái bát cháo to dùng ăn sạch.

Vũ Thần thu dọn những thứ còn thừa lại, đang muốn đi ra ngoài, Phương Trạch lại đón lấy chiếc khay trên tay cậu.

“Tôi đem bát đũa đi rửa, anh... anh muốn để làm gì?”

“Ấm no tư *** dục (Sky: câu này chắc không cần giải thích nhỉ, anh Trạch là đang dọa em Thần thôi ấy mờ.), những lời này em hẳn đã nghe qua chứ?” Tay tự nhiên mà hướng tới đầu Vũ Thần, dọc theo thái dương mà nhẹ nhàng vuốt ve lỗ tai cậu.

Dâm dục? Ông đây nhìn anh chính là một tên *** ma... Đầu ngón tay đụng vào làm lỗ tai ngứa ngáy, ánh mắt Phương Trạch cũng mang theo một tia khiêu khích đầy ý vị.

Khóe miệng Vũ Thần run rẩy. “Ngài Phương! Dâm dục của ngài không cần phát tiết trên người tôi.” Không lưu tình gạt bỏ tay Phương Trạch. “Không phải sắp gặp khách sao?”

“Không vội, người còn lâu mới tới...” Phương Trạch từ phía sau ôm lấy Vũ Thần, cánh tay rắn chắc hữu lực.

Vũ Thần lo lắng do dự sợ chạm vào miệng vết thương của Phương Trạch, nên không lộn xộn. “Nhưng mà tôi phải làm việc.”

“Ngày mai anh xuất viện.”

“Ồ, ngài Phương bình phục mà xuất viện khiến ta cảm thấy thực sự vui mừng.” Vũ Thần trên mặt mỉm cười, nhưng ánh mắt sáng ngời không biết khi nào đã âm đạm xuống rồi.

“Em có thể sẽ nhớ anh hay không?”

“Ai lại nhớ...”

Vũ Thần lời còn chưa dứt, cả người đã bị Phương Trạch xoay ngược lại. Giữa lúc bốn mắt nhìn nhau, Phương Trạch cúi xuống hôn cậu. Hôn rất nhẹ, rất ôn nhu, đơn thuần chỉ là môi chạm môi.

“Không được. Không muốn.”

“...”

“Bằng không anh sẽ bệnh nặng rồi lại nhập viện, vậy là em có thể chăm sóc anh...”

“Anh, đoạn thời gian này anh bị chích nhiều lắm phải không? Hơn nữa ai lại nhớ anh chứ!” Vũ Thần không quen nhìn Phương Trạch luôn tự mình cho là đúng, nhưng mà trong lòng cảm thấy hơi ngọt ngào. Thật sự bị người kia tẩy não rồi! TMD... Chẳng lẽ thật sự bị Nhung Nhung thổi kia nói trúng rồi? Vũ Thần đúng là có vài phần vui mừng vài phần lo, cậu không muốn trở thành đồng tính luyện ái, nhưng hiện tại lại từng bước mà rơi vào tay giặc.

“Khẩu thị tâm phi.”

Lực đạo trên cánh tay Phương Trạch tăng thêm, nhịp tim đập cũng truyền qua, Vũ Thần từ chối hai cái lại không thấy có tác dụng gì.

Bị ôm rất chặt, Vũ Thần có cảm giác rầu rĩ, dạ dày nao nao, cảm giác buồn nôn nháy mắt lại tăng vọt tới cổ họng.

“Buông tay, tôi muốn... đi một chút...” Kiềm nén không ói trước mặt Phương Trạch, Vũ Thần vọt vào nhà vệ sinh.

“Sao lại thế này?” Phương Trạch theo sau, nhìn thấy Vũ Thần ói vào bồn cầu không ngừng liên lo lắng hỏi.

“Không có việc gì... Ồ...”

Phương Trạch lấy một chén nước bưng cho Vũ Thần. “Súc miệng đi.”

Sau khi cảm giác khó chịu không còn, Vũ Thần mới từ nhà vệ sinh đi ra.

“Em khó chịu chỗ nào hả?” Phương Trạch vỗ vỗ lưng Vũ Thần, giúp cậu nhuận khí.

Vũ Thần không cười, hữu khí vô lực nói: “Dạ dày không khỏe, vấn đề nhỏ thôi.”

“Ăn phải cái gì hỏng hả?”

Vũ Thần mặc dù là để ý sự quan tâm của Phương Trạch, nhưng ngoài miệng như thế nào cũng không chấp nhận tiếp nhận chuyện này, còn không quên nói móc: “Không biết, phỏng chừng là do lượng công việc quá lớn, mệt nhọc quá độ gây ra.”

“Đây là trách anh sao? Anh, xin lỗi!” Phương Trạch đau lòng nhìn Vũ Thần. “Nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, y tá mà bị bệnh thì làm sao cứu người được? Em nói có đúng không?” Phương Trạch nâng cằm cậu lên, ngón tay vươn tới phác họa viền môi cậu.

Giữa lúc Vũ Thần bất ngờ không kịp đề phòng, Phương Trạch khẽ hôn lên đôi môi hồng nhạt của cậu.

“Anh! Tôi vừa mới ới xong...” Vũ Thần kinh hách, theo phản xạ kêu lên.

Vũ Thần còn chưa kịp khép môi lại, Phương Trạch lại cúi xuống hôn, cảm giác đôi môi mềm mại tiếp xúc làm cho Vũ Thần không biết làm sao, khẽ ngẩng đầu nhìn Phương Trạch đang mang vẻ mặt cười cười xấu xa nhìn cậu.

“Anh, giữ chừng mực cho tôi!” Vũ Thần tức giận hoàn tức giận, nhưng trong giọng nói lại ẩn ẩn một tia làm nũng.

Phương Trạch sủng nịch xoa xoa sợi tóc mềm mại của Vũ Thần, lúc đang muốn mở miệng lại nghe tiếng gõ cửa.

“Phương tổng, bác hai của ngài đang chờ ngoài cửa, có để ông ta vào không?”

Phương Trạch không vui nhịu mày, lạnh giọng trả lời người ngoài cửa: “Ừm, được.”

Nhưng lúc đối diện với Vũ Thần thì lại dịu dàng nói: “Anh hiện tại phải xử lý một việc, chuyện này nói sau.”

“Tùy anh.” Vũ Thần cố ý không nhìn Phương Trạch, một lần nữa bưng chiếc khay ra ngoài cửa.

Cánh cửa đột nhiên bịch một tiếng mở ra, Vũ Thần ngẩng đầu liền thấy Phương Sĩ Vĩ đang đứng ở cửa như cây tùng xanh.

Vũ Thần tỉnh tể đánh giá một chút, mới cảm giác được Phương Sĩ Vĩ già đi rất nhiều. Một tháng trước vẫn là gương mặt đầy đặn hồng hào, tinh thần sáng láng mà hiện tại lại mặt xám mày tro, trong mắt còn mang theo một tia tuyệt vọng.

“Bác hai? Tối thăm cháu sao? Đúng là không như bác mong đợi, cháu không chết nhanh như vậy.” Phương Trạch bình tĩnh tự nhiên sửa sang lại vạt áo trước, ương ngạnh nhìn Phương Sĩ Vĩ, trong mắt là tia cường thế hoàn toàn áp đảo đối phương.

“Một cậu là cháu tôi. Dem công ty đưa cho tôi.” Phương Sĩ Vĩ gương mặt giống như tro tàn dấy lên phần nộ, quát to với Phương Trạch.

Phương Trạch nâng mắt nhìn chằm chằm Phương Sĩ Vĩ, ánh mắt thâm thúy lộ ra một tia kiệt ngạo bất tuân(1), âm thanh lạnh lùng nói: “Hừ, ông về mà tự hỏi lại mình đi, công ty đúng là của ông sao?”

“Phương Trạch! Cậu rõ ràng quên công ơn nuôi dưỡng của tôi, cậu còn có... lương tâm hay không?”

“Uổng công tôi kính trọng gọi ông là bác hai, nếu không phải ông hại chết ba mẹ tôi thì tôi có thể tuyệt tình như vậy sao? Nực cười.”

“Ai nói cho cậu biết? Có phải tên Phương Nham đề tiện kia nói hay không?” Phương Sĩ Vĩ lo lắng khi bị phát hiện ra chân tướng, gương mặt già nua trở nên vằn vện, ánh mắt hằn tơ máu càng thêm dữ tợn đáng sợ.

“Đừng vũ nhục A Nham, TMD ông không xứng!” Phương Trạch tiến từng bước lại gần Phương Sĩ Vĩ, vẻ mặt tàn sát ra hơi thở nguy hiểm.

Vũ Thần ở một bên nghe không hiểu ra sao, mờ mịt nhìn hai người mà đã quên mình muốn mang chiếc khay đi ra ngoài, ngây ngốc đứng ở cửa nhìn.

Phương Trạch lúc này chú ý tới Vũ Thần còn chưa đi ra ngoài, có một tia băn khoăn nói: “Vũ Thần, em ra ngoài trước, ở đây sẽ có chút lộn xộn.”

Vũ Thần thân là nhân viên chăm sóc và chữa bệnh chỉ có thể làm theo yêu cầu của người bệnh, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp ra khỏi phòng bệnh.

Vũ Thần nghĩ lại thấy hai người nói chuyện đúng là khó hiểu. Nhưng là lại đuổi mình ra ngoài, quả nhiên việc xấu trong nhà thì không thể để người ngoài biết a... Thì ra ba mẹ Phương Trạch đã mất... Còn có chuyện Phương Nham là sao đây?... Anh ta sẽ không đánh nhau cùng bác hai mình chứ?... Nghĩ đến Phương Trạch đánh nhau, trong lòng Vũ Thần lại ần ần lo lắng.

TMD, không liên quan đến chuyện của mình, ông đây ở chỗ này quan tâm cái quái gì chứ! Vũ Thần nghĩ đến lại buồn bực không thôi, đành phải đến phòng bệnh bên cạnh trợ giúp đồng nghiệp, dời đi lực chú ý.

Lời tác giả:

Chậm chạp update, cuối tuần lười biếng rồi

~

(1)Sky: Kiệt ngạo bất tuân:“ ” – “kiệt ngạo bất tuân”.

Kiệt: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là ‘kiệt’ trong ‘kiệt xuất’.

[] (HV: ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là ‘ngạo’ trong ‘cao ngạo’.

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. >>> Cái này là ta vô tình search mà chôm chĩa được bên nhà của koilvsuju.

.:End 19:.

20. Chương 20

Vũ Thần giúp rửa sạch dụng cụ y tế vứt đi, cậu nhàn rồi quá nên đành ngồi ở băng ghế dài ngoài phòng bệnh của Phương Trạch, cùng vệ sĩ ngoài cửa mắt to trừng mắt nhỏ. Trong đầu tràn ngập cảnh tượng Phương Trạch cùng bác hai anh ta đánh nhau khiến Vũ Thần không khỏi dựng lỗ tai lên nghe ngóng, muốn nghe rõ ràng động tĩnh trong phòng.

Trong lòng Vũ Thần nghi hoặc, sẽ không đánh nhau chứ? Anh ta là người lãnh đạm, chắc sẽ không đến mức... Hiệu quả cách âm cũng tốt quá đi? Một chút âm thanh đều không nghe được... Chuyện nhà kẻ có tiền thật sự là phức tạp, nhà mình có cãi nhau cũng chỉ là chuyện củi gạo dầu muối, thật đúng là nhiều tiền thì phí cũng nhiều...

Ngay lúc Vũ Thần còn đang rối rắm trong vấn đề tiền tài và nhân sinh quan, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Phương Sĩ Vi vừa đi từ bên trong đi ra vừa chửi bậy, cảm xúc thực sự không ổn định: “Phương Trạch, cậu dừng để cho tôi nắm được nhược điểm, tôi nhất định đoạt lại hết thảy những thứ của mình! Ha ha ha...” Ông ta cười điên cuồng, giống như kẻ điên sống chết lôi kéo Phương Trạch không buông, hoàn toàn không còn tôn nghiêm của người bề trên.

“Những căn cứ chính xác trong tay tôi đủ để cho ông chết một vạn lần. Nhưng niệm tình ông với tôi có chút quan hệ huyết thống cuối cùng nên tôi quyết định buông tha cho ông. Ông hãy tự mình giải quyết cho tốt.”

Phương Trạch gắt gao nhìn chăm chăm Phương Sĩ Vĩ, giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng, vẻ mặt ung dung bình thản tương phản rõ ràng với Phương Sĩ Vĩ.

Mây kiếm cùng đôi mắt sáng ngời của Phương Trạch tản mát ra ánh khí bức người, đem tầm mắt Vũ Thần hấp dẫn thật sâu, cậu trợn mắt há miệng nhìn anh.

Bác hai anh ta dường như phát điên rồi, nếu bị mắc cao huyết áp nói không chừng vào lúc này sẽ xảy ra chuyện gì đó? ... Vũ Thần cảm thấy đầu Phương Sĩ Vĩ bạc trắng quả là đột ngột, động tác cùng giọng nói không bình thường chút nào.

Phương Trạch nhìn vệ sĩ ngoài cửa ý bảo đem Phương Sĩ Vĩ đang mất khống chế ra ngoài.

Lúc Phương Sĩ Vĩ bị kéo ra ngoài, bộ dạng túng quẫn không chịu nổi, rất thê thảm, Vũ Thần trong lòng không khỏi đồng tình cùng ông ta.

“Vũ Thần.”

“Hả?” Cậu không khỏi sửng sốt.

“Vào đây!”

“A!” Vũ Thần bị Phương Trạch kéo vào phòng, cánh cửa theo đó mà sập lại thật mạnh.

Phương Trạch ôm Vũ Thần, vùi đầu vào gáy cậu, không nói một lời nào, cứ như vậy hít hà hơi thở trên người Vũ Thần.

“Làm sao vậy?” Vũ Thần cảm giác Phương Trạch có chút là lạ, nhưng rõ ràng không có ý muốn đẩy Phương Trạch ra.

Phương Trạch không trả lời mà cắn trên cổ Vũ Thần một cái, trừ bỏ đau đớn ra còn mang theo một tia mờ ám.

“Anh, làm gì chứ?” Vũ Thần đột nhiên cảm thấy bất an, thân thể run run lên. “Anh có chút không giống với...”

“Ôm một chút, chính là muốn ôm em một cái. Sẽ không làm gì khác, không cần sợ hãi...”

Thanh âm trầm thấp quay về bên tai làm cho Vũ Thần choáng váng, không cảm lòng được cũng vòng tay qua ôm lấy Phương Trạch.

“Tôi không sợ hãi.” Tim đập gần trong gang tấc, Vũ Thần cảm nhận rõ ràng nhịp đập kia, cậu dần dần thả lỏng hô hấp, muốn cùng tim Phương Trạch đập cùng một nhịp.

“Em không hiểu kỳ sao? Anh đối với bác hai anh như vậy, tại sao em không hiểu kỳ?” Phương Trạch vẫn vùi vào cổ Vũ Thần, nói.

“Hả? À... Có một chút.” Nếu là trước kia, Vũ Thần tuyệt đối đến chết cũng mạnh miệng cãi lại, nhưng mà hiện tại âm thanh Phương Trạch có một lực hấp dẫn không thể kháng cự, khiến Vũ Thần không thể không đáp lại.

Im lặng nửa ngày, Phương Trạch buông lỏng Vũ Thần ra, vẻ mặt bình thản nhìn cậu, cùng với người vừa rồi quanh thân cường thế đáng vẻ bề vệ dường như là hai người khác nhau.

“Anh đối xử với bề trên như vậy có phải rất quá đáng hay không?”

“Có nguyên nhân gì sao?” Lời nói của Phương Trạch có chút khó hiểu, khiến cho Vũ Thần không hiểu ra sao.

Về mặt Phương Trạch tự nhiên cười nói: “À, đáng đời ông ta. Nhiều năm ân oán như vậy coi như là có kết quả đi.”

Bộ dáng Phương Trạch lãnh đạm như gió thoảng mây bay làm cho Vũ Thần có cảm giác xa lạ, trong lòng dường như có khó chịu, buồn vô cùng. Có cái gì không thể nói sao? Vừa rồi còn ở bên ngoài huyền não như vậy, làm cho không ít người dòm nhó, hiện tại cái gì cũng không nói sao...

Vũ Thần xưa nay không thích hỏi chuyện của người khác, nhưng mà cậu lại mở miệng hỏi: “Nếu không ngại, có thể nói cho tôi nghe một chút hay không?”

Vũ Thần nói xong thật muốn mắng mình miệng rộng, từ khi nào lại trở nên lảm chuyện như vậy chứ?

Việc đã đến nước này, Phương Trạch cũng không kiêng dè gì liền rủ rủ nói: “Kỳ thật anh làm giả bệnh án chính là vì lừa Phương Sĩ Vĩ. Ông ta vì muốn cướp sản nghiệp của ba anh, liền cùng người khác lên kế hoạch bắt cóc ba anh, nhưng còn chưa kịp tới giao tiền chuộc thì kẻ bắt cóc đã giết chết con tin, cuối cùng kẻ bắt cóc bỏ trốn. Mà thân thể của mẹ anh vốn không khỏe, đến khi nghe được tin này thì bệnh không dậy nổi, không lâu sau thì qua đời.”

Trong lòng Vũ Thần chấn động, không khỏi đồng tình với Phương Trạch, nghĩ đến bộ dáng chật vật của Phương Sĩ Vĩ còn cảm thấy không đủ giải hận. “Lúc đó anh bao nhiêu tuổi? Vì cái gì không đưa hấn ra tòa?”

Phương Trạch cười khổ lắc đầu, tiếp tục nói: “Khi đó anh mười bốn tuổi. Hơn nữa đối với hết thảy chuyện này lại không biết gì hết...”

Lúc ấy Phương Trạch chỉ có mười bốn tuổi, Phương Nham mười sáu tuổi, Phương Sĩ Vĩ giả làm người tốt đứng ra làm người giám hộ cho Phương Trạch, đảm nhận nghĩa vụ nuôi dưỡng, nhưng trên thực tế là muốn chiếm gia sản to lớn của Phương gia.

“Hai năm sau, A Nham dần dần biết được chút manh mối, liền liên lạc với bác cả của anh ở Mỹ. Vì thế anh di dân tới Mỹ.”

Phương Trạch nói qua loa, không kể lại chi tiết mà lảng tránh mấu chốt của vấn đề, chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì với Phương Nham sao? Nhưng Vũ Thần không cắt ngang lời Phương Trạch.

Phương Nham âm thầm tìm luật sư, đem bất động sản đều chuyển về danh nghĩa của Phương Trạch. Phương Trạch dựa vào năng lực của mình làm cho sự nghiệp ở Mỹ phát triển không ngừng, nhưng anh vẫn quyết định về nước phát triển. Anh muốn cảm ơn Phương Sĩ Vĩ nên định đem cổ phần công ty trên danh nghĩa là của mình tặng cho ông ta, cảm ơn ông ta nhiều năm vất vả vì công ty như vậy; đúng lúc này anh lại từ miệng Phương Nham biết được sự thật vụ bắt cóc năm đó.

“Anh dời tài sản công ty đi, sau đó tung ra tin tức mình bị bệnh nan y, chính là để ông ta thả lỏng cảnh giác đi thu mua cổ phiếu của công ty; kết quả ông ta khuynh gia bại sản cũng bởi công ty chỉ là một chiếc thùng rỗng mà thôi. Còn vừa rồi chuyện gì xảy ra em biết rồi đấy.” Phương Trạch nói một hơi không nghỉ, nói xong từ đầu tới cuối câu chuyện, về mặt hồ hững nhìn phản ứng của Vũ Thần.

Nghe xong ân oán gia tộc của Phương Trạch, Vũ Thần có cảm giác choáng váng, đầu óc nóng lên, lòng đầy căm phẫn nói: “Vì cái gì không bắt ông ta lại? Không nên buông tha ông ta như vậy!”

“Người như thế mà không có tiền thì đúng là sống không bằng chết. Đây chính là báo ứng lớn nhất đối với ông ta đi?” Phương Trạch nở nụ cười, vẻ mặt rạng rỡ tươi cười dường như hoà tan hết thảy lệ khí mới rồi.

Vũ Thần ngây ngốc nhìn, thật không ngờ người luôn lạnh như băng là Phương Trạch cũng có thể cười xán lạn như vậy.

“Ông ta sẽ không cứ như vậy buông tha chứ?” Xem ra Phương Sĩ Vĩ không phải là người đơng giản như thế, tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

“Bây giờ ông ta trừ bỏ sống lay lắt qua ngày với lên cơn hen suyễn ra thì chẳng làm được gì khác.” Phương Trạch niệm tình quan hệ huyết thống nên không định đem Phương Sĩ Vĩ tống vào ngục.

Không thể tưởng được anh còn khoan dung như vậy, rõ ràng là buông tha cho kẻ thù giết cha... Người kia cũng thật đáng thương, khó trách tính khí anh thay đổi thất thường không nắm bắt được, tám phần là do môi trường sống tạo thành... Vũ Thần ngây ngốc gật đầu, còn đang quanh quẩn ở ân oán nhà giàu Phương gia liền đã quên quần ủng của Phương Trạch.

Phương Trạch thấy Vũ Thần như đang suy nghĩ gì đó, liền dựa vào sau lỗ tai cậu nhắc nhở: “Ngày mai anh xuất viện...”

“A... Tôi biết mà.” Cậu là y tá còn không biết Phương Trạch xuất viện ngày nào sao, huống chi cậu đếm từng ngày, làm sao có thể quên... Vũ Thần lúc này có cảm giác thời gian trôi qua thực nhanh.

“Ngày mai anh chờ câu trả lời của em, đêm nay em hãy suy nghĩ một chút đi.”

“Suy nghĩ cái gì?”

“Y tá đại nhân, em giả ngu sao? Người Phương Trạch anh muốn còn chưa chiếm được, nhưng sợ miễn cưỡng em thì lưng bị bêu danh, cho nên anh tôn trọng lựa chọn của em.” Phương Trạch thì thầm nói bên tai Vũ Thần, còn không quên cắn hai cái vào vành tai mềm mềm của cậu.

“TMD, anh không biết xấu hổ à? Một anh không biết xấu hổ còn nói...” Vũ Thần đẩy người đang dính trên người mình, xoa xoa lỗ tai hồng hồng.

“Em xấu hổ? Một đêm kia thật sự là khó quên a, dù sao cái gì cũng làm rồi, còn e lệ gì chứ?” Phương Trạch căn bản không muốn buông tha Vũ Thần, đem mặt lại gần, nhiệt khí thổi vào gương mặt trắng nõn của Vũ Thần làm lộ ra một mặt ửng hồng.

“Chết tiệt... Hồn đản! Phương Trạch, anh không nên ép tôi.” Vũ Thần trừng lớn đôi mắt đẹp, nghĩ lại mà sợ đêm hôm đó bị Phương Trạch nhào tới, khí huyết Vũ Thần bốc lên đầu, mắng cho Phương Trạch một trận.

Khoé môi Phương Trạch cong lên một độ cung đẹp dễ, tao nhã nói: “Anh không có em gái(1), em cứ việc mắng. Trong lòng em có phải hay không đang giằng co, sao lại thích tên hồn đản này?”

(1)ở đây Phương Trạch đang chơi chữ, câu trên Vũ Thần chửi rằng Muội nhà anh! > câu chửi này đại khái như shit tiếng Anh ấy, mình để nó là chết tiệt.

“Ai thích anh, mau tránh ra, tôi ra ngoài đây.” Vũ Thần vừa muốn đứng lên lại bị Phương Trạch ôm vào trong ***g ngực.

“Hay là em không tiếp nhận được sự thực rằng mình thích đàn ông?”

“Tôi vốn thích phụ nữ.” Vũ Thần có không lo lắng mà phản bác lại.

“Mạnh miệng.”

“Anh, TMD, còn không buông tôi ra...”

“Ngày mai anh chờ đáp án của em.”

“Các người đi hết đi! Không liên quan tới tôi!”

“Anh ở lại trong này, cho em chăm sóc anh cả đời. Như vậy dường như cũng không tồi.” Phương Trạch nói có vẻ khá là suy nghĩ.

“Tùy anh, tìm mỹ nữ y tá tới chăm sóc anh cả đời... Ô...”

Phương Trạch trực tiếp dùng nụ hôn che lại cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của Vũ Thần, hút, khiêu khích, liếm, bá đạo mà cường thế đem Vũ Thần hoàn toàn giữ lấy.

... ..

Khi Vũ Thần bị hôn thất điên bát đảo, Phương Trạch mới buông tha cậu. Nhưng Phương Trạch cũng không cho cậu đi ra khỏi phòng bệnh.

Sau khi tan ca về nhà, Vũ Thần mới như trút được gánh nặng, không có Phương Trạch quấn lấy bên người cuối cùng mới có thể thả lỏng một chút, nhưng mà nghĩ đến Phương Trạch muốn câu trả lời thuyết phục của cậu lại không khỏi cảm thấy đau đầu.

Nhìn TV, nhưng suy nghĩ lại nhẹ nhàng bay tới bên người Phương Trạch.

Mình tại sao sẽ thích tên vênh váo hung hăng tự cao tự đại này chứ? Mình không phải là thích phụ nữ sao? Sao trong đầu bây giờ lại toàn là anh ta a... Vũ Thần không cam lòng chấp nhận chuyện này, ngoài miệng không chịu thừa nhận.

Nhưng thích chính là thích, cái cảm giác nhẹ nhàng ngọt ngào trong lòng này cũng không làm sao giấu được.

Vũ Phong ở một bên lẳng lặng quan sát Vũ Thần, chính là trong lòng không biết mở miệng như thế nào, nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc của Vũ Thần, nhãn tình ông sáng lên, cảm giác sự việc có chút không bình thường.

“Con trai, con đang yêu có phải không?”

“A! Không, không có a!” Đột nhiên bị tập kích, Vũ Thần khản trương nên có chút lắp bắp.

“Tuyệt đối là đang yêu, ba là người từng trải, nhìn con cười ngốc như thế, dám nói con không phải đang yêu sao?”

“Ha ha, không thể nào! Vũ Nhung kia đi đâu rồi ba?” Vũ Thần đành phải nhanh chóng nói sang chuyện khác, chỉ sợ ba cậu nhìn ra bộ dáng chột dạ của mình. Loại sự tình này có thể nhìn ra sao? Vũ Thần buồn bực không thôi.

“Con bé tới nhà bạn chơi. Chỉ có ba là hiểu thấy lòng con nhất, con nói ba nghe chút xem, đừng gạt ba...”

Vũ Thần nghĩ trước nghĩ sau cảm thấy không ổn, hay là Nhung Nhung lỡ lời? Nhưng chuyện này có thể gạt qua vì hiện tại xem ra ba cậu đúng là không biết chuyện gì cả. Vũ Thần đành phải giả bộ ngơ ngẩn để qua mặt, nói: “Thật sự là không có. Gạt ai cũng không thể gạt ba a...”

Vũ Phong thấy Vũ Thần bày ra bộ dáng đánh chết cũng không nói, phỏng chừng có hỏi cũng không có kết quả. Bất quá lúc này cũng không gấp gáp gì, cứ đợi thêm mười ngày nữa tháng nữa sẽ ép Vũ Thần tự nói ra.

Lời tác giả:

Xem qua thì cũng không ảnh hưởng phát triển phía sau ~~~ mọi người tùy ý

Tình tiết mấy chương này rất chặt chẽ, không biết mọi người xem thì có cảm giác gì? Vò đầu...>< vũ=”” thân=”” hân=”” là=”” sẽ=”” biết=”” mình=”” có=”” bé=”” cũng=”” ngay=”” ~~=”” các=”” bạn=”” không=”” nên=”” gấp=”” gấp=”” ha=”” ~=”” .end=””>

21. Chương 21

Vũ Thần là một xử nam thuần khiết ngây thơ, cho nên chỉ hi vọng đơn giản là sau khi có việc làm có thể kết hôn cùng một cô gái tốt, sinh một em bé mập mập rồi sống cùng nhau cả đời. Nhưng Phương Trạch đột nhiên xông vào quấy rầy cuộc sống của cậu, mong muốn nhô nhoi trong lòng kia cũng bị bóp chết từ trong trứng nước.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thật sự là yêu sao? Chẳng lẽ là do hận sinh yêu? Sao lại thích đàn ông? Còn là một người đàn ông kém cỏi như vậy? Kém cỏi? Hình như cũng không phải kém cỏi lắm... Từ diện mạo cho đến sự nghiệp hình như đều là một người đàn ông tốt, phần cứng xác thực không tồi... Nhưng là, bộ dáng không coi ai ra gì thật là làm cho người khác chán ghét! Bá đạo, ngang ngược không biết điều... Được tiện nghi còn khoe mẽ ?! Vũ Thần tỉnh tã kể lể tất cả về Phương Trạch, hàng nghìn hàng vạn suy nghĩ với những dấu hỏi chấm lượn lờ trong đầu, càng ngày càng phức tạp.

Không phải chờ anh ta xuất viện thì có thể trở lại cuộc sống bình thường sao? Coi như hết thấy đều chưa từng phát sinh... Nhưng mà, vì sao có một chút không cam lòng?

Mà hiện tại, Vũ Thần lại ỉn ỉn có chút chờ mong.

.....

Vũ Thần tới bệnh viện rồi nhưng không trực tiếp đi vào phòng bệnh, cậu nghĩ tới việc sắp phải đối mặt với Phương Trạch mà không khỏi khản trương, trong lòng cảm thấy bất an xôn xao. Cậu thay quần áo bảo hộ màu trắng, rửa mặt sạch sẽ, nhìn gương, bởi vì tối qua mất ngủ nên quầng mắt tăng thêm không ít, mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Sáng nay lúc đánh răng lại nôn khan, thật là bị bệnh dạ dày sao? Hay là thiếu máu nghiêm trọng nên mới thế? Cậu nghiêm mặt, mím chặt môi, muốn làm cho tinh thần của mình tốt hơn.

Vũ Thần đi tới phòng bệnh, chân bước đi nặng nề, thật vất vả đi tới cửa nhưng cũng không dám mở cửa bước vào.

Cùng vệ sĩ ở cửa đưa mắt nhìn nhau một lúc, Vũ Thần hít một hơi thật sâu mới đi vào phòng bệnh. Thuận theo tự nhiên đi... Đơn giản hoá sự việc, hẳn là sẽ thoải mái không ít.

Có người? Vũ Thần sau khi đi vào thì nghe được tiếng nói chuyện, liền đi qua, Phương Trạch ngồi trên ghế sa lon cùng một người thanh niên nói chuyện gì đó. Người kia tuổi vẫn còn trẻ, cung kính khiêm nhường đứng trước mặt Phương Trạch, một bộ dáng hết sức tập trung.

Phương Trạch thấy được bóng dáng màu trắng quen thuộc, hiểu ý cười, ánh mắt thâm thúy âm trầm nháy mắt sáng lên.

Sau đó, anh nói với người đàn ông trẻ tuổi: “Trợ lý Trương, bây giờ cậu đi làm thủ tục xuất viện đi.”

“Phương tổng, tôi sẽ làm ngay bây giờ.” Trương Á Quân gật đầu, xoay người đi ra ngoài, khi đi qua Vũ Thần thì khẽ gật đầu chào cậu.

Vũ Thần mỉm cười đáp lại, nhìn theo Trương Á Quân đi ra ngoài. Khi cậu quay đầu lại thì Phương Trạch đã đứng trước mặt rồi.

Phương Trạch vòng một tay qua thắt lưng Vũ Thần, không đầu không đuôi nói một câu: “Em mặc quần áo này nhìn thật đẹp.”

Cách lớp áo trắng bằng vải dệt, nhiệt độ cùng lực cánh tay làm cho Vũ Thần không biết làm sao.

“Không phải muốn xuất viện sao?” Kỳ thật, Vũ Thần còn muốn nói cho dù nhìn đẹp nhưng cũng không nhìn thấy nữa... Nhưng lúc sau cậu im lặng, không khí ái muội như vậy làm cho cậu không thích ứng được.

Công phục màu trắng tinh cùng Vũ Thần lúc này vô cùng hoà hợp, đôi mắt màu nhạt không chứa một tia tạp chất làm cho người khác nhìn thấy hết sức thoải mái.

Phương Trạch sững nịch xoa xoa sợi tóc mềm mại của Vũ Thần, cười nói: “Ừ, hiện tại em có muốn anh chào từ biệt em không? Cảm ơn em trong thời gian vừa qua đã chăm sóc anh?”

“Tùy anh, anh không cần cảm ơn tôi, đó chỉ là công việc của tôi mà thôi.”

“Thì ra... Anh chỉ là bệnh nhân của em?!”

Phương Trạch hỏi ngược lại khiến Vũ Thần á khẩu, kỳ thật Phương Trạch đúng là bệnh nhân cơ mà khái niệm này cũng đã sớm trở nên mơ hồ trong lòng cậu; nhưng hiện tại lại nhất gan không giám giao trái tim mình ra, đành phải nói lấp liếm: “Nhất định là bệnh nhân, còn hỏi...”

“A, có ý tá nào có thể cùng bệnh nhân như vậy?” Phương Trạch dùng hai tay nâng mặt Vũ Thần, cười giảo hoạt rồi phủ lên môi cậu.

Phương Trạch ngậm lấy môi dưới của cậu, cảm giác đôi môi mềm mại thật thoải mái, lưỡi anh linh hoạt thăm dò khoang miệng khiến cho Vũ Thần không kịp thích ứng.

Cậu khó tin trừng lớn mắt suy nghĩ, cái miệng nhỏ nhắn rơi vào tay giắc khiến cậu cảm thấy thẹn thùng, hai tay nhẹ nhàng từ chối Phương Trạch, những đầu lưỡi lại như vô tình đáp lại anh.

Vũ Thần cảm giác cả người đều lâng lâng, tựa hồ hôn môi trao đổi nước bọt như vậy không có gì ghê tởm.

Khi Vũ Thần sắp không thở nổi, Phương Trạch mới chịu để yên. Đôi môi bị hôn mút lộ ra màu đỏ tươi, khoé miệng còn lưu lại một sợi trắng trắng.

Vũ Thần ý thức được nước bọt chảy ra, liền hung hăng lau miệng, lấp bắp nói: “Anh, nói đi, tại sao còn chưa xuất viện... Tôi mang đồ dùng anh đã dùng qua đi tẩy trùng.”

“Anh đang đợi trợ lý Trương làm thủ tục xuất viện.”

“Ồ, vậy tôi không còn việc gì...” Vũ Thần không dám nhìn Phương Trạch, chỉ nghĩ muốn đem ga giường và vỏ chăn Phương Trạch đã dùng mang ra ngoài.

“Em còn chưa cho anh đáp án? “

Vũ Thần ôm chặt ga giường, không nói gì. Cậu không phải không muốn cho anh đáp án, mà là không hiểu phải nói ra như thế nào. Cậu không có kinh nghiệm yêu đương với nữ giới, chứ đừng nói đó là một người đàn ông. Huống chi, Phương Trạch còn là một người đàn ông khó nắm bắt.

“Cũng đã tới thời khắc này rồi, em có muốn chạy cũng không thoát đâu. Không cần trốn tránh anh. Theo anh đi...” Vào lúc này lời ngon tiếng ngọt không có tác dụng gì, ngược lại câu nói đơn giản chân thật lại có thể làm xao động lòng người.

Đi theo anh ta? Sống chung? Kia hoàn toàn thành đồng tính luyến ái? Ba mình sẽ không đau lòng sao... Vì thế Vũ Thần vô cùng mâu thuẫn, nên làm trái với lương tâm mà cự tuyệt hay là thành thật đồng ý... Cuối cùng cậu vắt hết óc, nói ra một câu: “Ừm, thử xem được không?”

Phương Trạch không cảm lòng nổi mà cười to ra tiếng, chỉ cảm thấy người trước mắt thật là hồn nhiên dễ thương, anh liền trêu tức nói: ” Sau khi thử rồi em sẽ đá anh sao ?”

“Tôi không nói như vậy, chính là anh nói.” Vũ Thần suy nghĩ, cảm thấy không đáng tin lắm nên nói: “Không được thì thôi đi... Ba tôi còn mong tôi kết hôn để sinh cho ông một đứa cháu mập mạp.”

Phương Trạch tự nhiên chấp nhận chuyển biến tốt, cũng không bắt bẻ, lập tức gật đầu. “Đi, như thế nào không được... Tất cả nghe theo em. Thử xem thì thử xem.”

Lúc Phương Trạch ôm Vũ Thần vào trong lòng, cậu tựa hồ thu lại móng vuốt muốn cào người, bộ dáng thoảng e lệ, vừa nhìn qua thì thấy cậu giống như là chú mèo nhỏ chơi cuộn len ở trong lòng chủ nhân, vừa dịu ngoan lại khôn ngoan.

Phương Trạch lại thì thầm nói, tiếng nói trầm xuống. “Có điều thử một lần, không chừng lại là cả đời.” Đôi mắt đen nhánh thâm thúy của Phương Trạch giờ phút này trở nên dịu dàng như nước, đối với Vũ Thần tràn ngập yêu thương.

“Thử một lần?”

“Ừ, một đời.”

“Là thử một lần thôi, gì mà lại cường điệu như vậy?” Vũ Thần hiển nhiên không hiểu được, lại còn hỏi.

“Một – đời – một – kiếp.” Một chữ lại một chữ giội vào trong lòng Vũ Thần.

“A!!! Hồn dân, ai nói muốn cả đời chứ? Thử thôi a!” Vũ Thần khẩu thị tâm phi, nhưng lại không che lấp được cảm xúc hạnh phúc của mình.

.....

Lời tác giả:

Ngọt ngào không? >< .:end=””>

22. Chương 22

Sau khi Phương Trạch xuất viện, Vũ Thần cũng không cùng anh suốt ngày dính lấy nhau, suốt một tuần sau đó gặp nhau cũng không nhiều. Bởi vì sau khi Phương Trạch xuất viện vội vàng xử lý chuyện công ty, giải quyết cục diện rối rắm mà Phương Sĩ Vĩ gây ra, cho nên anh gần như cố gắng lắm mới gặp mặt Vũ Thần được một lần.

Vũ Thần đối với việc này không trách móc gì, ngược lại thì cậu cũng thông cảm cho Phương Trạch.

Hơn nữa vì muốn chăm sóc bệnh nhân mới, cho nên Vũ Thần cũng không quan tâm việc hẹn hò. Vương Linh kỳ thật rất coi trọng Vũ Thần, thể lực của thanh niên là một ưu thế thì không nói, nhưng cậu lại rất cẩn thận, vì thế cô liền sắp xếp cho Vũ Thần chăm sóc một phụ nữ sắp sinh.

Lại nói, Vũ Thần chăm sóc phụ nữ có thai kia, Trần Giai Lan là một thiên kim đại tiểu thư, được nuông chiều từ bé, mà xương cốt lại yếu, người nhà và chồng của cô đều lo lắng, sợ lúc sinh cô sẽ xảy ra vấn đề, nên lúc gần sinh mới để cô nhập viện.

Lần đầu Vũ Thần nhìn thấy Trần Giai Lan, chính là cái bụng tròn vo khiến người ta chú ý của cô, lại nhìn lần nữa, cũng thấy được quanh người cô bao trùm cảm giác tràn trề vui sướng của người lần đầu tiên làm mẹ. Trần Giai Lan đúng là tiểu thư khuê các ngậm thìa vàng, (Sky: được nuông chiều.) tuy rằng đang mang thai nhưng gờ tay nhấc chân đều rất tao nhã, bụng tuy to nhưng không ảnh hưởng tới mỹ quan, cách nói năng lại mang đậm phong thái của người trí thức. Điều này khiến cho Vũ Thần cảm thấy thoải mái khi ở cùng cô.

Vũ Thần quả thực là chăm sóc hai mẹ con Trần Hảo Lan rất tốt, mỗi lần kiểm tra cho cô đều không yên tâm, chỉ sợ chạm vào bụng của cô.

Chẳng qua là, Vũ Thần lại cùng Trương Hân chăm sóc Trần Giai Lan. Vương Linh dựa vào ý của Dịch An như trước, không sắp xếp cho Vũ Thần trực ca đêm, cho nên Trương Hân trên cơ bản là vẫn trực ca đêm. Điều này làm Vũ Thần có chút băn khoăn, cho nên cậu đề nghị tổ trưởng đổi lại thành hai người thay phiên nhau trực ca đêm, nhưng Vương Linh cũng không đồng ý. Cuối cùng việc phân công trực ca cũng không giải quyết được gì, Vũ Thần cũng cảm thấy thoải mái.

Thoải mái thì thoải mái, nhưng mà Vũ Thần cảm thấy trong thời gian này tinh thần và thể chất của cậu rất kém, thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, lực chú ý không tập trung được, còn thật sự rất dễ dàng bị mệt rũ rời. Cảm giác buồn nôn khó chịu càng ngày càng mạnh, món ăn dù ngon nhưng có mùi dầu mỡ thì cậu đều không cảm thấy được hương vị. Tuy rằng lần trước kiểm tra không có vấn đề gì lớn, nhưng trong lòng cậu vẫn có chút băn khoăn.

.....

Vũ Nhung lấy được giấy báo trúng tuyển, mà quan trọng là đó chính là học viện y, cho nên để ăn mừng việc này Vũ Phong còn chuẩn bị một bữa tiệc khá lớn.

Bởi vì trúng tuyển vào một khoa khá là tốt, cho nên Vũ Nhung luôn tỏ vẻ đắc ý ở trong bữa cơm.

Vũ Thần tuy rằng nhìn không quen, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng với Vũ Nhung, tuy thế ngoài mặt lại không chịu thua kém: “Em đừng có mà đắc ý vội, hiện tại học y cũng không dễ dàng đâu, chờ em có chút tài năng thì cũng là lúc hoa tàn ít bướm (Sky: già.), cẩn thận gả không ai lấy.”

“Việc chị dâu còn không có tin tức, anh lại còn lo lắng cho em.” Vũ Nhung cũng không nhún nhường, nói lại Vũ Thần.

Bây giờ thật ra đã có một người chị dâu sẵn đó rồi, nhưng mà bây giờ muốn Vũ Thần nói chuyện này với Vũ Phong và Vũ Nhung như thế nào được đây.

“Anh, anh nói cho em nghe một chút đi, anh cùng bệnh nhân kia bây giờ thế nào rồi. Anh ta sau khi xuất viện có quần quýt lấy anh nữa không?” Vũ Nhung chính là muốn trêu đùa Vũ Thần, tùy tiện lại biết được tình hình.

Lời này vừa nói ra, Vũ Thần thiếu chút nữa bị mắc nghẹn, mà Vũ Phong nghe xong cũng thấy hoảng sợ.

Vũ Phong cả kinh nói: “Bệnh nhân gì? Quần quýt lấy anh con?”

Vũ Thần trầm nghĩ trầm rồi. Trong khoảng thời gian này bị ba cậu bức cung đến muốn khóc, nhưng cậu giả bộ không biết, một chữ cũng chưa nói. Thật chế giễu, Vũ Nhung trực tiếp khai ra chuyện của cậu. Vấn đề đang gặt ba, lần này lại bị lòi đuôi cáo, Vũ Phong xác định sẽ bắt lấy cái đuôi này mà hồi rõ ngọn ngành.

Vũ Nhung nở nụ cười, lại ý vị thâm trường liếc anh một cái.

Cười gian trá như vậy làm gì chứ? Đó là ánh mắt dùng để nhìn anh trai sao? Vũ Thần bị nhìn đến sồn gai ốc, lại sợ Vũ Nhung nói lộ ra, liền không dám hành động thiếu suy nghĩ, thật cẩn thận nói: “Không đầu không cuối, không biết em đang nói cái gì. Nhanh ăn cơm đi.”

Thật trùng hợp, điện thoại Vũ Thần vang lên, mà lại chính là Phương Trạch gọi tới, nói là muốn đón Vũ Thần đi ăn cơm. Nhưng trong nhà đang chúc mừng Vũ Nhung, Vũ Thần đành phải từ chối. Phương Trạch liền không nghe theo, quyết không buông tha, nhất định Vũ Thần phải gọi một tiếng ‘chồng’ thì anh mới tha thứ cho cậu.

Vũ Thần đành phải cầm di động đi ra ban công, nhỏ giọng kêu một câu ‘chồng’ rồi mới cúp điện thoại.

Vũ Thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, trở lại bàn ăn, nghĩ đến giọng nói làm nũng vừa rồi của Phương Trạch thì khóe miệng không tự chủ được mà giương lên, vẻ mặt rất ngọt ngào.

Nhìn ra bộ dáng mất hồn mất vía của Vũ Thần, Vũ Nhung liền nói thầm với Vũ Phong: “Ba, anh con đang yêu a!”

“Thật sao?” “Trẻ con đừng nói bừa!” Hai cha con Vũ Thần đồng thời kêu lên.

Vũ Nhung không nói hai lời, đoạt lấy điện thoại của Vũ Thần, không đợi Vũ Thần cướp lại thì cô đã mở ra nhật ký cuộc gọi, hét lớn: “Quả nhiên là bệnh nhân kia. Ha ha... Anh, em yêu anh chết mất...”

“Cái gì a, người bệnh thì làm sao, người bệnh bị bệnh thì gọi điện thoại cho anh cũng thực sự bình thường mà không được sao...” Vũ Thần biện giải, lập tức kêu lên.

“Chẳng lẽ thật sự đang yêu, rồi lén lút chạy tới ban công nói cái gì? Chuyện này còn đòi gạt ba cùng Nhung Nhung sao?” Vũ Phong lập tức phát hiện sau khi Vũ Thần nhận điện thoại có chút khác thường, trong lòng căng thẳng, nói không chính xác thì có kết quả, vội vàng lấy tôn ư của người làm cha ra hỏi.

“Cái kia... Người bệnh làm sao vậy, thật ngạc nhiên. Nhung Nhung, mau trả di động cho anh...” Vũ Thần duy trì bình tĩnh, liền lấy thân phận anh trai ép Vũ Nhung.

Vũ Nhung không xem uy hiếp của Vũ Thần ra gì, liền lui ra xa nói: “Không vội không vội, để em gọi lại cuộc gọi lúc này là biết ngay.”

“Chần chờ gì nữa, còn không mau gọi?” “Cái gì? Không được phép gọi!” Hai cha con lại đồng thời kêu lên. “Đừng nóng vội...” Vũ Nhung mở nhật ký cuộc gọi, còn không biết tốt xấu mà mở loa ngoài.

Vũ Thần không lấy lại được di động thì cuộc gọi đã được kết nối.

Tiếng tút tút ngừng lại, chỉ nghe trong loa truyền đến một giọng nam trầm thấp. “Alo, y tá đại nhân, em nhớ anh sao?”

Nhớ cái rắm a! Đây đúng là lửa cháy tới nơi! Vũ Thần khẽ nhìn vẻ mặt của ba, cảm thấy thực sự không bình thường, năng lực chịu đựng của ba tốt như vậy sao? Lại có thể bình tĩnh như vậy!

“A a a... Thật sự! Ha ha, anh với anh tôi là quan hệ như thế nào...” Vũ Nhung kích động suýt làm rơi điện thoại.

“Em tôi lấy di động đùa giỡn, TMD... Em tôi nói giỡn! Anh đừng nói lung tung a!” Vũ Thần cũng nóng nảy, hướng về phía di động rống to.

“...” Phương Trạch ở đầu dây bên kia trầm mặc một hồi. “Cô cảm thấy tôi và anh cô là quan hệ gì?”

Vũ Nhung do dự nhìn Vũ Phong, không nghĩ tới Vũ Phong lại gạt đầu với cô, sau một hồi suy nghĩ, Vũ Nhung gần như là hét chói tai, khẳng định đáp lại: “Tuyệt đối là quan hệ người yêu!”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười sang sảng của Phương Trạch. “Em gái nhỏ à, cô đoán sai rồi a!”

Vũ Thần như nhận được đại xá, cuối cùng đúng là thở dài một hơi. May mắn tên Phương Trạch này thông minh, chưa có nói ra.

Nhưng mà Vũ Nhung làm sao có thể cứ như vậy buông tha cho anh trai, liền truy vấn tới cùng hỏi: “Không phải người yêu thì là quan hệ gì? Mới vừa rồi còn thân mật như vậy.”

Vũ Nhung ngừng thở, sợ kết quả nghe được sẽ làm cô thất vọng.

“Đương nhiên là quan hệ y tá và bệnh nhân, nhưng anh của cô lại quản lý trái tim tôi thôi... Em gái nhỏ, còn có nghi vấn sao?”

Quản lý TMD anh a! Vừa mới rồi khen anh thông minh, đúng là trêu người rồi! Hừ, nói như vậy thì có gì khác nhau chứ!... Vũ Thần nghe được câu trả lời của Phương Trạch thì chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

“Thật vậy sao? Ha ha ha... Cảm ơn chị dâu, không có việc gì.”

“Em gái à, cô sai rồi. Tôi không phải là chị dâu... Có thời gian tôi nhất định đến nhà chơi.”

Vũ Nhung hưng phấn đáp lại vài tiếng mới gác máy.

Vũ Thần không kịp tức giận với Phương Trạch, chỉ muốn thu diện cục diện rồi rầm trước mắt như thế nào. TMD, loạn thành một đồng! Không để cho người ta sống yên ổn à!

Mà ba cậu lại bình tĩnh, làm cho Vũ Thần không khỏi chột dạ, nơm nớp lo sợ nói: “Tốt lắm, mọi người cũng biết, con cũng không còn gì để nói.” Cho dù chính cậu không nói, hai người cũng không dễ dàng tha cho cậu, dù sao đều đã biết, Vũ Thần cũng lười già mồm cãi láo.

Vũ Thần nghĩ ba cậu sẽ tức giận đến đỏ mặt nhưng không nghĩ tới, Vũ Phong lại đột nhiên nói một câu: “Con cùng anh ta khi nào thì có kế hoạch đi Hà Lan đăng ký kết hôn?”

“Ba, ba thông suốt rồi! Con thực thấy vui thay anh! Anh...” Vũ Nhung lại ước gì anh trai nhanh nhanh được ‘gả’ ra bên ngoài.

Có lầm hay không vậy? Sao lại kết hôn chứ! Sao không phản đối mình a! Con trai, anh trai biến thành đồng tính luyến ái thì các người vui vẻ như vậy sao? Vũ Thần từ khi cùng Phương Trạch qua lại thì cảm giác có tội trong lòng ngày càng tăng, nhưng thật không ngờ sau khi người nhà biết chuyện lại bình tĩnh như vậy... Rõ ràng còn muốn nói đến chuyện kết hôn! TMD, cũng quá đột ngột đi!?

“Ba, vậy không thực tế lắm? Kết hôn ư?” Vũ Thần vẫn còn đang chịu đả kích, chưa phục hồi lại tinh thần.

“Nếu đã tới mức này thì kết hôn a. Ba nhưng là thực sự nhìn xa trông rộng thôi!” Chẳng lẽ còn phải chờ đứa bé sinh ra mới kết hôn sao? Vũ Phong tính toán trong lòng phải nói chuyện đứa bé với Vũ Thần như thế nào.

.....

Trò đùa chấm dứt, một nhà ba người mỗi người mang tâm sự khác nhau trở về phòng ngủ.

Vũ Phong biết được kết quả, thật sự không chịu nổi, liền kéo Vũ Thần đang buồn ngủ vào phòng sách, ngoài mặt thì là cha con thổ lộ tâm sự, nhưng chính là nghĩ muốn rèn sắt khi còn nóng, đem chuyện đứa bé nói với Vũ Thần.

“Ba, muộn thế này còn muốn làm gì? Phải biết rằng điều con nói sẽ giống nhau thôi...” Vũ Thần bị quay vòng vòng, cảm thấy mệt rã rời, chỉ muốn đi ngủ cho xong.

“Chuyện rất quan trọng... Con cùng tên Phương Trạch kia có làm không?” Vũ Phong không e dè hỏi.

“Sao lại hỏi cái này? Chỉ làm có một lần...” Vũ Thần có chút đỏ mặt, nhưng vẫn thừa nhận. Muộn như thế này chính là muốn nói với mình chuyện này? Không muốn cùng mình tham khảo một chút bệnh AIDS sao? Vũ Thần hết cách với ba cậu.

“A, cái này đúng vậy... Hơn một tháng trước làm đúng không?” Vũ Phong như có điều gì suy nghĩ gật gật đầu, liền nói thêm một câu: “Thật sự chỉ làm một lần?”

“Ba, hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Con trai, nói cho con biết. Con nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt..”

“Cái gì?” Vũ Thần nghĩ thầm, chẳng lẽ ba đổi ý mình cùng Phương Trạch qua lại?

“Con trai, con có thai rồi.” Vũ Phong biểu tình bình thản như nước, nói ra sự thật: “Con, mang thai.”

“Ba, câu nói đùa này đúng là lạnh sống lưng, con là nam đó...” Ngay từ đầu đã khác thường, hơn nửa đêm còn nói những lời như vậy. Vũ Thần mệt rũ rời ngáp một cái, cơ bản không muốn cùng Vũ Phong dông dài.

“Ba nói thật. Đây là phiếu xét nghiệm lần trước Dịch An mang con đi kiểm tra, con tự xem đi...”

Vũ Thần tập trung nhìn vào, trong lòng trầm xuống, TMD, nhân viên xét nghiệm bị hỏng não sao? Ông đây làm sao có thể mang thai? Nực cười quá đi!

∴End 22∴.

23. Chương 23

Số liệu trên phiếu xét nghiệm đúng là quá bất mắt, nhưng Vũ Thần xem xong lại lạnh lùng cười vài tiếng rồi nhét trở lại tay Vũ Phong.

“Ba, ba làm sao mà có phiếu xét nghiệm này? Dịch An đã sớm nói rằng kết quả kiểm tra không có vấn đề gì mà.” Vũ Thần không cho lời nói của Vũ Phong là đúng, đỡ khóc đỡ cười hỏi lại. “Còn có vừa rồi ba vừa rồi lại đùa giỡn gì chứ? Ba là ba con, còn không biết giới tính của con sao?”

“Thì bởi con là do ba sinh, ba mới có thể nói như vậy. Con có thể không cần nghi ngờ, phiếu xét nghiệm này hoàn toàn chính xác. Cái này chính là Dịch An đưa cho ba.” Vũ Phong thận trọng nói, trong mắt không có chút gì là đang nói giỡn.

“Ba có ý gì? Con không thấy buồn cười chút nào... Con đi ngủ...” Vũ Thần thật sự là không còn hơi sức đâu mà nói đùa cùng Vũ Phong, liền xoay người trở về phòng.

Vũ Phong thấy Vũ Thần sống chết cũng không tin, nóng nảy nói: “Con trai, làm ba mà có thể lừa con sao? Ba không có đùa giỡn gì hết. Đây là sự thật. Con là do ba sinh ra.”

“Con đương nhiên là do ba sinh a. Ba, đừng đòi co nữa, ngày mai con còn đi làm.” Vũ Thần cảm thấy bất đắc dĩ với lời nói không đầu không đuôi của ba cậu, thấy bộ dáng nghiêm trang của ba mình thì không biết nên làm như thế nào cho phải.

“Con, đứa ngốc này, ba đây sinh ra con. Con chính là từ trong bụng ba chui ra! Hiện tại có hiểu không hả?” Vũ Phong không vòng vo, nói thẳng ra, hi vọng làm cho Vũ Thần mau chóng hiểu được lời ông nói.

“Đừng nói ba cùng mẹ tranh đoạt sinh em bé? Đàn ông làm sao có thể sinh em bé được chứ?” Vũ Thần càng nghe càng hồ đồ, nhưng Vũ Phong nói như vậy cũng làm cho cậu cười không nổi.

“Việc này con còn không tin ba, hơn nữa khi con mang thai thì phản ứng rất mãnh liệt, chính con cũng cảm giác được, con cảm thấy nôn nao không phải vì dạ dày có vấn đề, mà chính là nôn nghén!”

“Ba, con là đàn ông! Con ngày mai còn phải đi làm, không nói...”

“Chẳng lẽ ngày mai còn muốn ba mang con đi làm siêu âm B sao? Được rồi, con ngồi xuống, ba chậm rãi nói cho con nghe. Nghe xong thì con không tin cũng phải tin.” Cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt, cho nên Vũ Phong quyết định lên tinh thần, đem chuyện này giải thích rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ba, Vũ Thần đành phải bán tin bán nghi ngồi xuống nghe. “Ba nói đi.”

“Kỳ thật ba cũng đoán được phản ứng của con, đàn ông sinh em bé đúng là rất buồn cười, đặc biệt là đối với người học y mà nói thì việc tin tưởng chuyện này khó càng thêm khó. Nhưng mà hiện tại cũng không phải do con. Theo y học mà nói, trong cơ thể có một tử cung, hơn nữa là tử cung có thể giữ được trứng đã thụ thai. Còn cùng đàn ông xảy ra quan hệ... Đây là lý do vì sao con mang thai.”

“Đây không phải sự thật! Không có khả năng! Đây hoàn toàn không có căn cứ khoa học, con chính là đàn ông!” Bị Vũ Phong cảnh tỉnh cậu mới ý thức được, thân thể của mình liên tiếp xuất hiện những phản ứng gần giống như là mang thai nên cảm thấy rất kích động.

Vũ Phong không nhanh không chậm trấn an nói: “Con đừng vội. Ba vốn không muốn nói việc mang thai cho con biết, nhưng mà con đã mang thai như thế nào? Nói xong rồi hãy nói tới vấn đề này.”

Vũ Thần nghe xong không hiểu ra làm sao, nhưng không ngắt lời Vũ Phong, lẳng lặng nghe Vũ Phong lần lượt nói.

“Ba là người từng trải, việc con mang thai đừng có nghi ngờ. Nói trắng ra đó chính là di truyền của dòng họ ta. Vũ gia chúng ta từ trước kia là ở ngọn núi của Tứ Xuyên, cái này là do ông nội con nói cho ba...” Tựa như bậc cha chú đang kể chuyện cho hậu bối nghe, ông nhẹ nhàng nói, chỉ vì làm cho Vũ Thần thấu đáo vấn đề.

Trăm năm trước, Vũ gia ngụ tại ngọn núi xa xôi, sau khi trải qua một trận động đất thì nguồn nước bị ô nhiễm không thể dùng để uống được nữa. Vì thế sau khi xây dựng lại Vũ gia thì người trong dòng họ xây một cái giếng sâu ở ngay trong sơn trang, lúc đó mới có nước uống. Mà sau lần động đất này, phụ nữ trong tộc sau khi uống nước từ cái giếng này thì đều sinh con trai, dần dần thì nam nhiều nữ ít, càng về sau thì chỉ có những người đàn ông tôn quý mới có thể lấy vợ. Sinh hoạt chỉ trong phạm vi quả núi, người dân chất phác thật thà, cho nên không ít đàn ông đã sống chung với nhau.

Nói đến đây Vũ Phong không khỏi thổn thức: “Chuyện này giờ mà đặt vào thời kỳ này nói ai mà tin cơ chứ, cũng không thể thăm dò phát hiện ra cái gì được, lý kỳ hay không hả? Ba cũng buồn bực lắm chứ...”

Vũ Thần mê mẩn nghe, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó trong làng có đàn ông mang thai, bắt đầu lén lút giấu giếm để sinh con, càng về sau thì nam phong (Sky: vị nào đọc văn cổ trang thì biết nhé, đại ý là Boylove nhà mình í mờ.), đàn ông sinh em bé càng trở nên quang minh chính đại hơn, và đàn ông sinh có khả năng sinh con thì gọi là uẩn vũ nam. Sau đó thì tộc trưởng chính là phần đông quý tộc cho rằng tỉ lệ nam nữ sẽ tiếp tục mất cân đối trầm trọng, cả làng có thể hủy diệt, vì thế liền tình nguyện cả đời độc thân cũng không lấy uẩn vũ nam để sinh con, mà xuống núi tìm vợ. Đồng thời, tìm nguồn nước mới, giếng kia cũng bị bịt kín lại. Nhiều năm sau, tỉ lệ nam nữ trong làng khôi phục cân bằng trở lại, người Vũ tộc lại trở lại cuộc sống nam canh nữ chúc (đàn ông cày ruộng, phụ nữ dệt vải > nôm na nó là dư thế đấy). Nhưng uẩn vũ nam sinh ra đời tiếp theo đều là con trai, hiếm có nữ, mà hậu duệ của bọn họ cũng đều được di truyền lại thể chất có khả năng thụ thai. Bởi vì tỉ lệ nam nữ cân bằng, có một vài uẩn vũ nam cưới vợ, nhưng cũng không ít đàn ông bình thường kết hôn cùng uẩn vũ nam.

“Thời gian trôi qua, nhiều người trong dòng họ đều rời núi, đặc biệt một vài người trẻ tuổi một đi không trở lại. Cụ của con và cụ bà cũng rời núi...” Vũ Phong dừng một chút, nói nhiều có chút miệng khô lưỡi khô, uống một ngụm nước rồi tiếp tục nói: “Đúng rồi, cụ bà của con chính là uẩn vũ nam. Con trai, con còn không rõ rằng ba sinh con! Điều nói con cái của uẩn vũ nam đều trời sinh thông minh, tại sao tới lượt con lại chậm hiểu như vậy chứ?”

(Xin giải thích một chút, Vũ Phong nói cụ bà của em Thần là uẩn vũ nam bởi vì cụ ông và cụ bà của em ấy đều là nam nhá. Ta cứ tưởng nhìn lầm, hóa ra nó là như vậy, tưởng đâu cụ bà là phụ nữ chứ. Haiz, không làm ta thất vọng về hai cụ mà. *cười mờ ám*)

Mình nhin đã nào! Có nhầm hay không? Sao lại có cái gì là đàn ông mang thai chứ? Đây TMD không phải vô nghĩa sao? Ông đây làm sao có thể mang thai chứ? Vũ Thần khiếp sợ hoàn khiếp sợ. “Không có căn cứ, chỉ bằng một truyện truyền kỳ xa xưa mà có thể nói con mang thai sao?”

“Con trai, ba cũng muốn nghiên cứu một chút xem đây là vì cái gì, nhưng cũng không thể tự lấy mình ra làm thí nghiệm mà. Con là từ trong bụng ba mà sinh ra. Ba cần gì lừa con chứ?” Vũ Phong nói ra chuyện xưa xong thì thở phào một hơi, liền lại không có sự đứng đắn của người làm ba.

“Con là do ba sinh? Vậy còn mẹ con?” Vũ Thần xem nhẹ việc mình mang thai, ngược lại quan tâm tới thân thể của mình trước. Dù sao việc này cũng vượt quá phạm vi chịu đựng của con người, huống chi còn muốn chấp nhận việc này là thật, tự nhiên muốn tìm hiểu rõ nguồn gốc.

“Mẹ con là một phụ nữ tốt, không oán không hối hận nuôi dưỡng con, vì sinh Nhưng Nhưng còn...” Vũ Phong là một người sống nội tâm, nói cái gì sẽ là cái đó, nhắc đến vợ thì tiếng nói liền nghẹn ngào, vẻ mặt đau buồn.

“Vậy tại sao không nói cho con biết sớm?” Vũ Thần trong lòng ngũ vị tạp trần, lại cảm thấy hết thảy đều như một giấc mộng, khiến cậu không thể không tin rằng giấc mộng này là thật.

“Ba muốn con sống một cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con có một gia đình hạnh phúc. Nhưng mà... Tại sao con lại mang thai chứ?!” Vũ Phong đúng là rút kinh nghiệm xương máu, không nghĩ tới con trai cũng dẫm lên vết xe đổ của mình.

Vũ Thần không dám nói với Vũ Phong việc mình bị Phương Trạch ăn sạch sành sanh, nói dối dẫm ba câu. TMD! Nói như vậy thì cái thai trong bụng ông đây là con của Phương Trạch sao? Giống phụ nữ cũng mang thai. Nói ra ai tin chứ! Đây là tạo nghiệt gì vậy a?

Vũ Thần lúc này mới kịp nhận ra chính mình là kết quả của việc kết hợp giữa đàn ông và đàn ông, liền như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, lưng chảy mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ hỏi: “Vậy ba cùng ai sinh ra con?”

“Chuyện này con cũng đừng quan tâm, hơn hai mươi năm nay đều như vậy tới giờ, con không phải còn có mẹ sao?” Vũ Phong tránh nặng tìm nhẹ (nôm na là Vũ Phong đang lảng tránh vấn đề của em Thần, mượn chuyện nọ để lấp liếm chuyện kia.), hoàn toàn không trả lời vấn đề này, hoặc là căn bản không muốn trả lời.

“Vì cái gì không nói cho con? Con không có quyền được biết sao? Ba của con là ai?”

“Con coi như không có người kia đi... Ba của con không phải đang đứng trước mặt con sao a...” Vũ Phong vòng vo nửa ngày, cuối cùng đổi đề tài.

“Chuyện đứa bé, con nhất định phải suy nghĩ rõ ràng. Nếu như sinh nó ra, chính là muốn sống cùng Phương Trạch cả đời. Vấn đề là con có thể sống với hắn cả đời sao? Hai người các con có thể bên nhau lâu như vậy sao? Hắn có thể chấp nhận đứa nhỏ hay không còn là một vấn đề đấy.” Vũ Phong bắt đầu dĩ nhiên Vũ Thần, giọng nói rõ ràng trở nên nghiêm trọng, đi một vòng lớn vẫn là nói đến vấn đề chính.

Vấn đề này giống hàng loạt đạn pháo nã tới, làm cho Vũ Thần trốn không kịp, không thể trốn tránh.

“Ba, con mệt rồi, hiện tại không muốn suy nghĩ gì hết. Cho con chút thời gian.” Hơi lạnh thổi tới làm cho Vũ Thần lạnh run người, da đầu run lên, làm sao còn tinh thần trả lời mấy vấn đề này.

Vũ Phong biết có nhiều lời cũng vô ích, ông tin tưởng Vũ Thần có ý kiến của riêng mình. Đêm cũng đã khuya, ông dẫn Vũ Thần đi ngủ.

Đêm nay xảy ra nhiều chuyện quá làm cho Vũ Thần trở tay không kịp, có lẽ là mệt quá nên quên luôn rắc rối, cậu quay về giường nằm thì ngủ thật say.

..End 23:..

24. Chương 24

Sáng sớm Vũ Thần thức dậy đã cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cảm giác tứ chi vô lực làm cậu phải thật khó khăn mới tới phòng vệ sinh rửa mặt được. Vũ Thần mơ hồ choáng váng đem bàn chải đánh răng bỏ vào trong miệng, dạ dày lại bắt đầu nôn nao, cảm giác buồn nôn trào lên yết hầu.

Đây không phải là dạ dày Vũ Thần có vấn đề mà là phản ứng mang thai của cậu... Mang thai mang thai mang thai... Đứa bé đứa bé đứa bé...

Kịch liệt nôn nghén làm cho Vũ Thần trong chốc lát thanh tỉnh, mình mang thai, mình muốn sinh đứa nhỏ?

Mang thai, đứa nhỏ, hai từ này không ngừng chạy lòng vòng trong đầu Vũ Thần... Cậu mờ mịt không biết làm sao, chẳng lẽ thật sự giống phụ nữ sinh ra đứa nhỏ sao?

Vũ Thần lại một lần nữa cảm giác được thế giới này không công bằng, đường đường là nam nhân bị cường gian thì không nói, mà hiện tại lại còn mang thai. Thế này thì có khác gì phụ nữ chứ?

Cậu ới nửa ngày ở bồn rửa mặt, ngoại trừ việc dạ dày nôn nao thì trong đầu cũng nhức nhối vô cùng.

Vũ Thần sau khi ăn xong sớm hơn mọi ngày một chút thì liền chuẩn bị đi làm. Vũ Phong giữ cậu lại, muốn đích thân đưa cậu đi làm.

Vũ Thần nói vài câu nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được Vũ Phong.

“Đừng nói không cần với ba, về sau ba sẽ đưa con đi làm. Người ta chen chúc đi tàu điện ngầm nếu chen chúc đề bẹp đứa bé thì làm sao bây giờ?” So với đứa nhỏ mà nói, Vũ Phong kỳ thật là lo lắng cho thân thể Vũ Thần có thể không chịu nổi, lại không nhận được tính gà mẹ (bản năng luôn muốn bảo vệ cho người khác) nói: “Ba cũng dễ dàng sao? Con cũng không thông cảm cho ba, làm cha lại làm mẹ đem con nuôi lớn...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa được không? Nghe vậy thật là kỳ quái...”

Vũ Phong nghe Vũ Thần gọi mình là mẹ, tay nắm vô lăng không khỏi run lên một chút, lại bắt đầu thuyết giáo: “Gọi ba là cái gì chứ? Ba là ba con. Con nên sửa lại, đứa nhỏ này nuôi lớn nên sẽ như thế nào lại vô tâm vô phể (không tim không phổi, ý Vũ Phong là Vũ Thần vô tâm, nói năng không suy nghĩ hay quan tâm cái gì hết) chứ? Cha mẹ cũng không phân biệt được...”

“Ba, con biết rồi, ba chuyên tâm lái xe đi.” Vũ Thần đành nhận sai, cũng không còn dư hơi sức mà nói đùa cùng Vũ Phong.

Nhớ lại một chút ba cậu quả thật cũng không dễ dàng, sinh đứa nhỏ còn hao tổn tâm lực nuôi nó lớn lên, không muốn cậu giẫm lên vết xe đổ cũng có thể lý giải được. Vũ Thần mặc dù muốn biết “người ba kia” là ai, nhưng lại không hỏi ba cậu, Vũ Thần mơ hồ cảm giác được chuyện này đối với ba cậu là một vết sẹo không thể để người khác biết.

Cho nên điều này làm cho Vũ Thần không dám tưởng tượng phản ứng của Phương Trạch khi biết chuyện này. Tối hôm qua Vũ Phong nói tới vấn đề này, thực là đã suy nghĩ sâu xa một chút...

Vũ Thần tới bệnh viện, Vũ Phong nhiều lần dặn dò rằng nếu thân thể không chịu được thì dừng cấy mạnh, nhất định phải xin phép về nhà nghỉ ngơi. Vũ Thần có chút bất đắc dĩ, đành phải đồng ý.

Mình chính là đàn ông, còn không tới mức yếu ớt như vậy đâu.

Vũ Thần vào khu phòng bệnh đành phải dứt bỏ mọi phiền muộn trong lòng, chuẩn bị tập trung vào công việc. Nhưng khi cậu đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Trần Hảo Lan mang thai, trong lòng lại ngũ vị tạp trần.

Mình cũng giống cô ấy sao? Bụng mang thai, người tròn vo, bụng nhô cao, lúc đi đường thì lắc lư lắc lư...

Mãi đến khi Vũ Thần nhớ ra phải làm kiểm tra sáng cho Trần Hảo Lan, cậu mới lập tức lắc lắc đầu, xua tan đi những ý nghĩ thượng vàng hạ cám trong đầu.

Thân thể Trần Giai Lan không có vấn đề gì lớn, cơ thể của bà mẹ và em bé đều khỏe mạnh, sớm như vậy đã vào bệnh viện thì hẳn chồng của cô lại chuyện bé xé ra to. Lúc Trần Giai Lan nói chuyện phiếm cùng Vũ Thần, nói tới chồng mình thì vẻ mặt thật say mê, đồng thời cũng giống như những bà mẹ khác chờ mong con mình sinh ra, thậm chí làm cho nhân viên chữa bệnh và chăm sóc như Vũ Thần cũng cảm thấy hạnh phúc khi đứng nhìn nụ cười dịu dàng của Trần Giai Lan.

Chăm sóc Trần Giai Lan cũng không cần phải cố sức, trừ bỏ có chút mệt mỏi rồi, Vũ Thần không cảm giác thân thể có chỗ nào không khỏe. Sau khi nghỉ trưa, Vũ Thần tới phòng bệnh chuẩn bị cho Trần Giai Lan đi làm siêu âm B định kỳ, không nghĩ tới chồng của Trần Giai Lan đã ở phòng bệnh.

Bởi vì Vũ Thần chịu trách nhiệm trông coi phòng bệnh của Trần Hảo Lan, nhưng cùng chồng của cô gặp mặt rất ít, cho nên khi thấy chồng cô xuất hiện cậu có chút giật mình.

Đồng thời Vũ Thần cũng nhìn thấy một hình ảnh rất ảm áp. Một người đàn ông đang cẩn thận mát xa cẳng chân sưng phù cho vợ mình, nhìn vô cùng thư thái, làm cho người bên ngoài không khỏi hâm mộ đôi vợ chồng ngọt ngào này.

Vũ Thần cũng cảm giác bức tranh này thật vô cùng hài hòa, nhưng khi nghĩ tới hình ảnh Phương Trạch xoa bóp chân cho cậu thì trong lòng liền xuất hiện phản ứng kỳ quái, cảm giác mãnh liệt tràn ngập đầu óc.

Phương Trạch biết tin tức này liệu có bị hù dọa ngất xỉu rồi bỏ đi là tốt nhất, đứa bé chẳng qua là tai họa do hai người quan hệ lưu lại mà thôi? Ông đây bụng to đứng trước mặt anh ta thì có thể như thế nào đây? Nghĩ tới đó, mặt trời buổi ban trưa tựa như bị che khuất, Vũ Thần cảm thấy ngoài trời thật u ám, áp lực trong lòng không cần nói cũng biết.

Lại phân tâm rồi, Vũ Thần ý thức được hôm nay mình rất mất tập trung, liền bắt buộc bản thân không được nghĩ lan man sang chuyện mang thai cùng chuyện đứa bé nữa, nhưng mà vừa nhìn thấy Trần Giai Lan mang thai, không hiểu sao cảm xúc lại dâng trào.

Vũ Thần không chế tốt tâm tình của mình, lập tức phá vỡ sự yên lặng tốt cùng của phòng bệnh: “Cô Trần, đi làm siêu âm B nào. Anh Lý, anh muốn đi cùng không?”

“Tất nhiên rồi.” Chồng của Trần Giai Lan gật gật đầu, rồi đỡ Trần Giai Lan ngồi dậy. “Lan Lan, anh ôm em lên xe lăn nhé.”

“Không cần, em không có yếu như vậy, tự em đi được rồi.”

“Không được, em là người cần được bảo vệ cẩn thận...”

Trần Giai Lan lộ vẻ mặt tươi cười hạnh phúc, tùy ý để chồng ôm mình tới xe lăn.

Vũ Thần giống như một cái bóng đèn xen vào giữa đôi vợ chồng nhỏ, cậu có chút xấu hổ, liền dựa vào sự rèn luyện hàng ngày của công việc mà coi như không thấy gì.

Cả buổi chiều, Vũ Thần suýt bị đôi vợ chồng này hòa tan trong ngọt ngào, kỳ thật còn mang theo một chút hâm mộ và ghen tị.

Sau khi tan ca, Vũ Thần thu dọn mọi thứ xong đi ra khỏi phòng trực ban, đến thang máy thì tình cờ gặp Dịch An đang chờ tới lượt.

“Dịch An, chào cậu...” Có lẽ là bị Dịch An biết nguyên nhân cậu mang thai cho nên Vũ Thần khó tránh khỏi xấu hổ mà cười cười với Dịch An.

Dịch An cũng liếc mắt nhìn Vũ Thần một cái, sâu trong mắt lộ ra một tia mắt mát nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, hẳn không nghĩ ngợi nói: “Ừ, cậu chắc đã biết rồi nhỉ? Tôi cùng bác trai nói chuyện qua điện thoại. Thân thể cậu có khỏe không? Nhất định phải chú ý. Nếu không chịu nổi thì cứ nói với tôi, tôi sẽ nói Dịch Vân xử lý thủ tục nghỉ ngơi cho cậu.

“Cám ơn cậu, nếu cần thì tôi tìm cậu là được rồi.” Vũ Thần với Dịch An một trước một sau cùng nhau bước vào thang máy.

Vũ Thần không nói, Dịch An cũng không nói. Không gian nhỏ hẹp lâm vào không khí im lặng, “đình” một tiếng cửa thang máy mở ra, hai người đi ra ngoài.

“Vũ Thần, để tôi đưa cậu về nhà. Tôi đã nói với bác trai, sau khi tan ca sẽ đi với cậu về nhà.” Dịch An ôn nhu nói, sợ người trước mắt không thích.

Chẳng lẽ ông đây cũng trở thành người phải bảo vệ rồi sao? Vũ Thần cảm thấy không vui nổi ... Nếu người trước mắt đổi thành Phương Trạch, thì có thể là tâm tình khác hay không?

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đông nghịt người ở tàu điện ngầm, Vũ Thần cuối cùng không từ chối ý tốt của Dịch An.

Hai người đi vào bãi đỗ xe, một chiếc xe thể thao rất bắt mắt lọt vào tầm mắt Vũ Thần.

Vũ Thần trong lòng trầm xuống, là xe của Phương Trạch?

Cậu nhìn về phía xe Phương Trạch, hoàn toàn không chú ý dưới chân, lão đảo một cái, lúc sắp ngã xuống thì Dịch An kéo cánh tay của cậu, thuận thế ôm cậu vào trong ***g ngực.

“Không có việc gì chứ?” Dịch An dịu dàng hỏi, nhưng đôi mày giương lên biểu thị hẳn đang khấn trương.

Vũ Thần theo bản năng đẩy Dịch An ra, lại không nghĩ rằng cậu bị hắn ôm chặt như vậy.

“Tôi không sao. Buông ra đi. Cảm ơn cậu.”

Ôm Vũ Thần, Dịch An thiếu chút nữa không khống chế được tình cảm của mình, nhưng mà hắn không muốn Vũ Thần vì hắn mà tăng thêm phiền não, cuối cùng đành buông tay.

Sự tiếp xúc thân thể ngoài ý muốn khiến Vũ Thần cảm thấy xấu hổ không thôi, cậu liền cách xa Dịch An một khoảng, một mình đi thẳng về phía trước.

Vũ Thần vừa ngược mắt, Phương Trạch đã đứng trước mặt cậu. Cậu liền thốt lên: “Phương Trạch?!” Cậu vừa sung sướng vừa nghi hoặc, thật là anh? Sao không gọi điện báo trước mà cứ tới đây?

“Y tá đại nhân, nhớ anh không?” Khóe miệng Phương Trạch gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, mỉm cười hút hồn, sau đó vươn tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Vũ Thần, lại nói: “Mới vừa rồi không bị ngã chứ?”

“Không, không có việc gì. Tay không nên lộn xộn, nơi này nhiều người như vậy.” Vũ Thần lắc đầu, né tránh tay Phương Trạch.

“Người nhiều ở chỗ nào chứ, sao anh lại không thấy được?” Lời còn chưa dứt, Phương Trạch đã ôm lấy Vũ Thần nói: “Anh ôm em lên xe...”

“Anh bệnh à... Nơi này là bệnh viện đó...” Vũ Thần từ chối hai cái, nhưng Phương Trạch vẫn ôm được cậu. “Anh còn không để tôi xuống dưới.”

Dịch An im lặng đứng cạnh hai người lại đột nhiên xen vào, một tay kéo Vũ Thần, âm thanh lạnh lùng nói: “Buông cậu ấy xuống.”

Phương Trạch không khỏi nở nụ cười, cười rất chi là khinh thường, ánh mắt cũng không cho là đúng. “Vay xin hỏi cậu là gì của cậu ấy?”

Vũ Thần bị Phương Trạch khiêng trên vai, thực sự mất tự nhiên liền nhéo anh hai cái. “Để tôi xuống... Tự tôi có thể đi... Dịch An, cậu cũng buông tay ra đi.”

Sự can thiệp của Dịch An khiến cậu mất đi địa thế, đột nhiên không khí giữa ba người lúc đó trở nên biến hóa kỳ lạ.

Lời tác giả:

Rốt cục sắp bắt đầu tình tiết vẩy máu chó(cố làm ra vẻ, cố làm màu, nói chung là cái sự miên man suy nghĩ linh tinh của em Thần, vợ vẫn hết chỗ nói, ngu ngốc không chịu nổi, spoil trắng trợn quá *xoay người chạy biến*) rồi, chúng ta biểu thị rất kích động... >, < p/s:="" một="" chương="" này="" là="" hai="" giờ="" sáng="" hôm="" qua="" mới="" làm="" được="" đó,="" lúc="" chuẩn="" bị="" gửi="" đi,="" lap="" bổng="" tối="" đen,="" mất="" điện="" rồi!!!="" tmd="" vậy="" không="" phải="" hãm="" hại="" ta="" sao?="" a="" a="" a="" a...="" bây="" giờ="" mới="" sáng="" sớm="" đã="" có="" điện="" gọi="" tới...="" ôi,="" bi="" kịch...="" cầu="" vượt="" ve,="" cứng="" nệm...="" :end="">

25. Chương 25

Phương Trạch phá vỡ sự im lặng quái dị giữa ba người, anh vẫn lạnh lùng nhìn Dịch An như trước, nói: “Phiền ngài đây buông tay.” Phương Trạch không để ý tới ánh mắt của người ngoài, ôm Vũ Thần đi tới xe mình, căn bản là không có ý định buông Vũ Thần ra.

“Ngài Phương, anh nên buông Vũ Thần ra. Làm như vậy sẽ chèn ép cậu ấy.” Dịch An cũng không buông tay, kỳ thật hắn lo hành động thái quá của Phương Trạch sẽ làm đau đứa bé trong bụng Vũ Thần.

“Việc này còn phiền cậu quan tâm sao?” Phương Trạch hoàn toàn không coi Dịch An ra gì, chỉ cảm thấy lời nói của Dịch An cực kỳ buồn cười, sau đó anh quay đầu nói với Vũ Thần: “Ngài đây quen thân với em sao?”

Vũ Thần không phải kẻ ngốc, tâm tư của Dịch An đối với mình thì cậu cũng biết tám chín phần mười, hơn nữa giữa bầu không khí quá mức xấu hổ này, cậu đành cười nói: “Tôi với Dịch An là đồng nghiệp. Làm sao

vậy?” Đồng thời đập hai cái vào lưng Phương Trạch, nói sang chuyện khác: “Anh còn không buông? Da mặt tôi không dày như anh! Bị nhiều người nhìn như vậy mà anh không xấu hổ sao?”

Việc Vũ Thần trách cứ nhìn vào mắt Dịch An lại thành liếc mắt đưa tình, trực tiếp kích thích làm cho lòng của hắn trở nên chua xót. Vừa rồi hắn để ý khi Vũ Thần nhìn thấy Phương Trạch thì tỏ vẻ vui sướng, chỉ biết người trước mắt đã đoạt đi Vũ Thần mà hắn tâm tâm niệm niệm nhiều năm nay. Có thể biết Dịch An không cam lòng cỡ nào, nếu chuyện mang thai không bị nói lộ ra, có lẽ hắn vẫn còn cơ hội. Nhưng sự thật thật tàn khốc, hắn chưa tham gia cuộc đua này thì đã bị hạ nốc ao, ngay cả cơ hội bày tỏ cũng không có.

Mà hiện tại hắn biết Phương Trạch hoàn toàn không biết chuyện mang thai, Dịch An muốn đặt cược một phen. Nếu Phương Trạch biết chuyện mang thai lại không chấp nhận Vũ Thần thì hắn có thể quang minh chính đại bày tỏ với Vũ Thần, đến được bên Vũ Thần.

(Hu hu hu *cào cào người xung quanh* Sao mà ta cứ thấy thương anh Dịch quá. *giấy đành dạch* Có ai thương anh Dịch không?)

Nếu lần đặt cược này mà thắng thì đối với hắn mà nói đúng là không thể tốt hơn, nếu thua thì cũng có lý do để hắn tự động lựa chọn rời khỏi Vũ Thần, hắn tính toán từng bước như vậy cũng là vì hạnh phúc của Vũ Thần mà cá cược thôi.

Sau vài giây, Dịch An đoán trước tất cả mọi khả năng, vì thế hắn mở miệng nói: “Ngài Phương, xin ngài buông Vũ Thần ra trước đã. Bởi vì cậu ấy...”

“Dịch An! Việc này, tôi cùng Phương Trạch đi trước, có thời gian sẽ trò chuyện sau. Ha ha...” Vũ Thần nói thật nhanh, ngăn cản Dịch An nói tiếp, cậu lại vỗ vỗ lưng Phương Trạch, nói: “Anh không đi thì tôi nhảy xuống. Anh không thấy mệt sao?”

Dịch An rất bất ngờ, hắn hoàn toàn không ngờ Vũ Thần có thể phản ứng kịch liệt như vậy để ngăn hắn nói ra.

Vũ Thần tránh ánh mắt của Phương Trạch, hướng Dịch An lắc đầu, đại khái là muốn Dịch An đừng nói ra.

Phương Trạch khẽ đánh vào mũi Vũ Thần, cố ý dùng giọng nói mang ý quở trách, nói: “Sao em lại lỗ mãng như vậy. Đi thì đi... Nhưng không thể thả em xuống dưới được. Hơn nữa, anh tuyệt không mệt.”

Phương Trạch làm sao có thể xem nhẹ lời nói vừa rồi của Dịch An, lập tức nhìn về phía Dịch An, ánh mắt ngang ngược tràn ngập sự quyết đoán. “Bởi vì sao?”

Dịch An không bị khí thế của Phương Trạch làm cho sợ hãi, cũng lạnh lùng nhìn về phía Phương Trạch.

Mà Vũ Thần không muốn hắn nói ra như vậy, đành phải bình tĩnh đáp lại: “Bởi vì hôm nay bệnh nhân ở khu phòng bệnh tăng lên, mà y tá không đủ nên Vũ Thần liền tới giúp đỡ, cường độ làm việc không ít, hắn là rất mệt. Anh ôm cậu ấy như vậy kỳ thật là làm cho cậu ấy mệt thêm.”

(Chú ý: Nói là ôm nhưng thật ra thì anh Trạch đang vác em Thần nhá, ai đọc kỹ chắc sẽ rõ nhé, thế nên anh Dịch mới ép vào bụng anh Thần, ảnh hưởng tới em bé ấy mờ.)

Học y chính là khác với người thường, lời nói dối như vậy cũng có thể khéo ăn khéo léo nói ra được, nhưng là cậu vừa rồi không phản ứng kịp thì hắn đã nói ra rồi. May mắn là ông đây phản ứng mau, nếu để hắn nói ra thì không phải sẽ phá hủy chuyện tốt của mình sao? Đây cũng không phải việc nhỏ như hạt đậu, đàn ông mang thai mà là chuyện có thể chấp nhận sao? Nói trắng ra, Vũ Thần kỳ thật là lo lắng kết quả sau khi Phương Trạch biết. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, quyết định làm cho lời của Dịch An tới bên miệng sẽ phải nuốt trở về. Trong lòng cậu nghĩ, hay là cứ đi bước nào tính bước đó.

“Dịch An, ngại quá, tôi phải đi trước. Gặp cậu sau...” Vũ Thần mắt tự nhiên cười nói, nói tạm biệt Dịch An.

“Ừm, gặp lại sau. Cậu đừng do dự, dù sao đây cũng không phải chuyện của mình cậu.” Dịch An ý vị thâm trường nhìn Vũ Thần, cặp kính che giấu đi ánh mắt buồn bã mất mát, nhưng trong mắt lại toát ra sự suy sụp.

“Ngài Dịch, cứ vậy đi, tôi cũng không muốn để Vũ Thần mệt thêm nữa. Tạm biệt.” Phương Trạch lịch sự chào hỏi Dịch An rồi mới ôm Vũ Thần lên xe.

Tuy rằng Vũ Thần kêu gào đòi xuống, nhưng Phương Trạch lại không để ý đến cậu. Hành động như vậy trước mặt Dịch An là muốn khoe rằng Vũ Thần chỉ thuộc quyền sở hữu của một mình Phương Trạch mà thôi.

Vũ Thần ngồi ở ghế phó lái, vừa rồi bị Phương Trạch ôm lên xe trước mắt bao nhiêu người nên vẻ mặt cậu không vui. Cậu liền bực tức nói: “Vừa rồi anh làm sao vậy? Anh không biết xấu hổ nhưng tôi biết a... Anh muốn về sau tôi làm việc ở bệnh viện như thế nào đây?”

“Giận sao? Anh không mang em lên xe thì em đã bị tên họ Dịch kia cướp đi rồi...” Phương Trạch vừa vui đùa trấn an cậu, vừa khởi động xe.

Lời này sao lại nghe có chút ê ẩm, có khi nào lúc mình bị Dịch An ôm thì anh ta thấy được không? Người này ghen sao? Hơn nữa không khí vừa rồi quả thật có chút khẩn trương, Vũ Thần rung mình, sẽ không có chuyện này đâu.

“Tại sao anh lại đột nhiên tới đây? Không phải bận nhiều việc sao? Tối cũng không gọi trước cho tôi.” Trong khoảng thời gian này, quả thật Phương Trạch không gặp Vũ Thần được mấy lần, cho nên đột nhiên thấy Phương Trạch xuất hiện ở bệnh viện làm cho Vũ Thần thụ sủng nhược kinh.

(Thụ sủng nhược kinh: được sủng mà kinh ngạc, kinh sợ. Đọc văn cổ trang thì đầy từ này.)

“Không phải bây giờ em tan ca sao? Muốn cho em một sự ngạc nhiên thôi...” Phương Trạch chăm chú lái xe, nghiêm trang nói: “Em của em không phải nói muốn gặp anh sao? Nhà em ở chỗ nào? Bây giờ chúng ta ghé qua.”

“Cái gì? Anh còn dám nói như vậy sao? Anh! Anh muốn qua nhà tôi? Không được...” Cậu lập tức phản đối. Nhắc tới tối hôm qua Vũ Thần âm thầm nổi giận, tức giận không có chỗ nào trút. Lại nói, chuyến đi này rất nguy hiểm, ba mình không phải sẽ trực tiếp nói ra chuyện kia với anh ta sao, hơn nữa Vũ Nhung không phải người ít lời, không chừng sẽ bị lộ da mắt.

“Vì sao?”

“Bởi vì... Bởi vì... Anh không phải tới tìm tôi sao? Tại sao lại muốn qua nhà tôi chứ?” Vũ Thần không nói ra lý do, đành phải chuyển đề tài.

“Gặp ba và em vợ không được sao? Người nhà của em suy nghĩ rất thoáng a. Nhà em ở đâu, bây giờ qua luôn.”

“Coi như xong... Hôm nay không được qua, biết không?” Vũ Thần suy nghĩ trước sau đều cảm thấy bây giờ tới nhà cậu quả là không ổn, dù sao cậu cũng rất mờ mịt với chuyện em bé, chứ nói gì đến kết quả sau khi Phương Trạch biết chuyện này.

Vũ Thần cũng rất rõ, chuyện này không thể giấu mãi, bởi vì không tự tin trước Phương Trạch cho nên cậu không có dũng khí mở miệng nói cho Phương Trạch biết chuyện đứa bé.

“Được, vậy thì để lần tới. Chúng ta tới thể giới của hai người đi. Đêm nay đừng về nhà, qua chỗ anh đi.”

“A! Nhà của anh sao?” Trong lòng Vũ Thần căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh nói.

“Sợ anh ăn em hả?”

Vũ Thần nghịch nghịch đai an toàn, động tác lơ đãng rất nhỏ này để lộ ra cậu đang khẩn trương, cậu nhỏ giọng nói: “Ngủ riêng thì tôi sẽ đi.”

“Được.”

Phương Trạch đạp chân ga, tốc độ xe chạy nhanh hơn.

Lời tác giả:

Phương Trạch kỳ thực là con sói có chiếc đuôi to thiệt to...

Vốn là nói buổi trưa sẽ post bài ~ hô hô

~Nhưng mà shopping mãi rồi tâm sự suốt nên ngừng lại... Chột dạ ینگ

.:End 25:.

26. Chương 26

Phương Trạch cố gắng làm một người hoàn mỹ, cho nên cơm chiều tự nhiên cũng muốn hỏi qua ý kiến của Vũ Thần.

Vũ Thần không đưa ra ý kiến gì, có lẽ là do mang thai làm cậu không muốn ăn uống cái gì. “Không biết, tùy anh...”

“Thật vất vả đi được một lần, làm sao có thể tùy tiện được. Cơm Tây được không?”

“Ừm, không muốn, đi ăn món Hồ Nam(1) là tốt lắm rồi.” Trong miệng Vũ Thần không cảm giác được vị gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết ăn cái gì thì ngon, lại không chịu nổi không khí nhả nhận của cơm Tây, liền nói ra món Hồ Nam.

Phương Trạch tất nhiên đồng ý, chạy xe tới khách sạn Hoa Vũ, sau khi dừng xe thì Vũ Thần theo anh đi vào.

Hoa Vũ đúng là khách sạn năm sao, không khí rất tao nhã, chất lượng phục vụ cũng tốt. Vũ Thần đi sau Phương Trạch nói thầm, chỉ là ăn món ăn Hồ Nam thôi mà, đi quán cơm bình thường là tốt rồi, cần gì tốn sức đi tới khách sạn xa hoa như vậy để ăn món Hồ Nam chứ?

Phương Trạch theo thói quen mang Vũ Thần vào một gian phòng, phòng không lớn nhưng hai người dùng cơm vẫn thoải mái. Trang trí trong phòng rất đẹp, ánh chiều tà xuyên qua cửa sổ lớn sát đất cùng với trang sức lấp lánh hòa cùng một chỗ không có vẻ đột ngột mà mang theo một tia nhu hòa; khăn trải bàn màu xanh nước biển nhạt, cao nhã xa hoa lại có một chút tươi mát thanh lịch.

Phương Trạch kéo ghế cho Vũ Thần, ý bảo cậu ngồi xuống.

Vũ Thần sững sờ ngồi xuống, tay chân có chút mất tự nhiên.

Theo sau là một người mặc âu phục màu đen, dáng người cao gầy, một phụ nữ có khí chất phi phàm. Vũ Thần vừa thấy đã biết với quần áo và khí chất kiểu này thì không thể là nhân viên phục vụ.

“Phương tổng, bởi vì công việc của bộ phận ẩm thực bây giờ tương đối nhiều cho nên tới trễ. Thực xin lỗi. Hôm nay ngài muốn dùng món gì?” Vũ Thần liếc mắt một cái, nhìn thấy bảng tên trước ngực người phụ nữ kia, quản lý bộ phận ẩm thực, Tôn Lộ Đình.

Ăn một bữa cơm cũng mang cả quản lý tới đây, mặt mũi có khối quá lớn không?

Phương Trạch không có ý trách Tôn Lộ Đình, anh trực tiếp hỏi Vũ Thần: “Em gọi món đi. Ngoại trừ món Hồ Nam thì nơi này còn có món ăn Quảng Đông cũng không tồi. Muốn ăn hải sản không?”

Kỳ thật Vũ Thần chỉ là loại dân thường mà thôi, chưa từng tới khách sạn đắt tiền như Hoa Vũ này, không khí ở đây làm cho cậu cảm thấy xấu hổ. Nhưng Phương Trạch cố ý muốn cậu chọn món nên cậu đành phải kiên nhẫn xem thực đơn.

Tôn Lộ Đình đưa tới một quyển thực đơn được làm rất cầu kỳ, bìa da sáng bóng, màu sắc nhẹ nhàng, bốn góc viền hoa màu vàng chạm rỗng.

Vũ Thần lật xem thực đơn, mỗi món ăn đều có hương vị riêng, nguyên liệu nấu ăn cũng được trình bày lại. Hơn nữa trên thực đơn không để giá, Vũ Thần hoài nghi một chút, như thế nào lại không có giá cả, khách sạn lớn như vậy cũng không ghi rõ giá sao?

Phương Trạch có tiền, khẳng định không thiếu tiền trả bữa ăn này, nhưng mà Vũ Thần không biết nên ăn cái gì thì tốt. Vũ Thần cảm thấy quan hệ của hai người như vậy cũng không tốt đến mức để cho Phương Trạch tốn kém. Tuy rằng Vũ Thần không nói qua yêu đương, nhưng cũng biết người yêu trong lúc thanh toán đều phải công bằng, điều này làm cho cậu có chút khó xử. Bữa cơm này không chừng mất đứt một tháng tiền lương của cậu ấy chứ; nhìn thực đơn hoa cả mắt nhưng vẫn không quyết định được ăn cái gì.

Vũ Thần tuyệt không phải là người lợi dụng kẻ khác, cho dù cậu và Phương Trạch lúc này không phải quan hệ bình thường, nhưng cậu không muốn như vậy.

Phương Trạch thấy Vũ Thần chậm chạp chưa gọi món liền hỏi: “Không có đồ ăn em thích sao?”

“Không phải, tôi cảm thấy... đổi nơi khác cũng được mà...” Vũ Thần ngại ngùng trả lời, vẻ mặt thành thật.

“Tại sao? Em không thích nơi này?”

“Không phải, nơi này thực sự tốt. Tôi biết anh có tiền, nhưng là...” Nhưng là lần tới tôi mời anh ăn cái gì không phải sẽ khó lựa chọn sao? Tiền lương một tháng của Vũ Thần nếu ăn ở đây thì hai người cũng chỉ có thể ăn lưng lưng dạ, cậu quả thật không muốn làm cho Phương Trạch tốn kém.

Phương Trạch nở nụ cười, tuy rằng Vũ Thần bề ngoài không nói gì nhưng Phương Trạch nhìn thấu trong lòng Vũ Thần đang tính toán, liền trấn an nói: “Em yên tâm, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó. Không sao đâu. Hiện tại đổi nơi khác cũng không thích hợp. Em chấp nhận một chút thì tốt rồi.”

Lời này khiến cho Vũ Thần cũng không biết nói thêm gì nữa, cứ đem tiền của Phương Trạch coi như rác là được rồi, không cần trù trừ nữa.

Vũ Thần sau khi gọi vài món Hồ Nam vị chua cay liền quay sang hỏi ý kiến Phương Trạch. Phương Trạch nói hiện tại trời nóng liền gọi hai tô cháo tổ yến đường phen, sau đó bảo Tôn Lộ Đình mau đi chuẩn bị.

Chờ tất cả đồ ăn mang lên, Vũ Thần vừa thấy... Nguy rồi! Vũ Thần có chút khẩn trương nhìn Phương Trạch. “Hình như không có đồ anh có thể ăn. Vừa rồi quên gọi...”

Phương Trạch cười cười. “Không sao. Em mau ăn đi.” Anh dùng chiếc đũa gắp miếng ớt ngâm trên đầu cá ra, chọn một miếng thoát nhìn khá ngon lại không có xương đem bỏ vào bát Vũ Thần.

“Vậy anh ăn cái gì?” Vũ Thần dùng đũa gắp miếng thịt cá, cuối cùng cho vào miệng. Thịt cá tươi ngon trôi tuột xuống, trong cay mang theo vị chua kích thích đầu lưỡi, khiến người ta khoan khoái không ít.

“Anh ăn cơm chiều không nhiều, uống bát cháo này là được rồi.”

Vũ Thần biết người sau khi phẫu thuật phải chú ý vấn đề ăn uống, cay lạnh cứng rắn gì đó đều không thể đụng vào, chỉ có thể ăn chút đồ ăn nhẹ chậm rãi điều trị. Vũ Thần nói muốn Phương Trạch gọi vài món đồ ăn nhẹ dễ tiêu nhưng Phương Trạch vẫn giúp cậu gắp rau, hoàn toàn không để ý lời cậu nói.

Vũ Thần sau khi ăn mấy miếng thịt vịt non mềm cùng ít thịt cá thì liền muốn ăn nữa. Nhưng mà Phương Trạch cứ nhìn cậu khiến cậu ăn mất ngon. Cậu vội vàng ăn xong lại giục Phương Trạch ăn hết cháo tổ yến, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không thể không nói bữa ăn này đã khiến Vũ Thần rất lao lực.

Vũ Thần đi toilet xong, trở lại chuẩn bị cùng Phương Trạch rời khách sạn nhưng Phương Trạch không có trong phòng. Lúc cậu định lấy di động ra gọi cho anh thì Tôn Lộ Đình bước vào.

Tôn Lộ Đình nói lại lời Phương Trạch, vừa lúc bạn của Phương Trạch đang ăn cơm ở phòng VIP, lại bởi vì quan hệ làm ăn sau này nên đi qua. Vũ Thần sau khi nghe vậy liền ngồi ở trong phòng im lặng chờ đợi. Một mình Vũ Thần ngồi có chút nhàm chán, thấy Tôn Lộ Đình chưa đi ra, liền câu được câu không tán gẫu với cô.

Theo lời Tôn Lộ Đình, Vũ Thần mới biết được thì ra khách sạn Hoa Vũ là một trong những sản nghiệp của công ty Phương Trạch, trong lòng Vũ Thần không khỏi thốn thốn, khó trách Tôn Lộ Đình lại cung kính với Phương Trạch như vậy, thì ra Phương Trạch là ông tổng của nơi này.

“Phòng ăn này kỳ thật chính là nơi chỉ có mình Phương tổng dùng.” Thanh niên trước mắt bộ dáng thanh tú, đôi mắt nhạt màu lộ ra linh khí, ánh mắt vô cùng hữu thần, Tôn Lộ Đình sớm nghe qua ông tổng của mình thích đàn ông, hơn nữa Phương Trạch lại rất che chở Vũ Thần, Tôn Lộ Đình thầm nghĩ Vũ Thần đối với Phương Trạch mà nói tuyệt không phải người bình thường.

Vũ Thần nghe Tôn Lộ Đình nói như vậy thì nhìn lướt qua phòng ăn nhỏ rồi bĩu môi, nói: “Khó trách, thì ra là chỉ cá nhân anh ta dùng.”

“Đúng vậy a, Phương tổng ngoại trừ dẫn anh trai của ngài ấy tới đây ăn cơm thì cũng chỉ có ngài.” Tôn Lộ Đình không ám chỉ gì, chỉ là không nghĩ tới người nghe cổ ý.

Sau khi Phương Trạch xuất viện thì cũng không nói gì với Vũ Thần về chuyện Phương Nham. Ấn tượng đầu tiên của Vũ Thần với Phương Nham không tốt lắm, tuy rằng hắn là anh trai của Phương Trạch nhưng thái độ của Phương Trạch đối với Phương Nham rất kỳ quái làm cho Vũ Thần không nói lên lời. Hiện tại nghe Tôn Lộ Đình vừa nói như thế, tuy nói đây chỉ là việc nhỏ nhưng trong lòng Vũ Thần lại có một vướng mắc không lớn không nhỏ.

Vũ Thần tiếp tục nói chuyện với Tôn Lộ Đình tận đến lúc Phương Trạch trở lại.

Phương Trạch trở lại đón Vũ Thần rời khỏi khách sạn. lúc hai người đứng ở cửa chờ nhân viên tạp vụ mang xe tới, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện phía sau Vũ Thần. Người đàn ông kia ác thanh nói: “Cậu bé à, cách xa người bên cạnh một chút, cẩn thận bị hắn ăn không còn xương đâu đó.”

Người đàn ông đứng rất gần Vũ Thần, cậu có thể ngửi được mùi rượu trên người đàn ông đó đập vào mũi mình. Cậu đã kinh ngạc lại còn chán ghét liếc nhìn người đàn ông kia một cái, mùi rượu xộc vào mũi khiến cậu buồn nôn, liền không nghe lời nói của người đàn ông kia.

“Diệp Duy Dật, cậu đang làm cái gì hả?” Phương Trạch kéo người phía sau Vũ Thần ra, hung hăng nhìn người đàn ông tên Diệp Duy Dật một cái, một tay vòng qua người Vũ Thần không để cậu xảy ra chuyện gì. Vũ Thần hít sâu không khí trong lành một cái, lúc này mới làm dịu xuống cảm giác ghê tởm.

“Quả nhiên là có người, cũng như ta vậy mà còn ở bên ngoài giao du với người khác. Lại còn là một cậu bé rất sạch sẽ, sáng sủa. Phương Trạch, không tồi, rất có tiền đồ.” Diệp Duy Dật nói xong, đập một cái không nhẹ lên vai Phương Trạch.

Vũ Thần sững sờ nhìn hai người, xem ra Phương Trạch và Diệp Duy Dật kia đúng là bạn bè. Chẳng lẽ Phương Trạch đều quen với hồ bằng cầu hữu như vậy... Vũ Thần không hé răng, nhưng cậu âm thầm khó chịu, cái gì gọi là cậu bé chứ? Người này bị làm sao vậy? Một chút lễ phép cũng không hiểu, thần không biết quỷ không hay! Đúng là kiểu người vừa lưu manh vừa phóng đảng, chẳng hề đứng đắn. Lão tử tuy là bộ dáng có giống tiểu bạch kiếm một chút nhưng so với lưu manh vẫn tốt hơn ngàn vạn lần.

“Diệp Duy Dật, hôm nay không chơi với cậu, tôi phải về.” Vừa vặn nhân viên tạp vụ lái xe tới, Phương Trạch nhận lấy chìa khóa xe, kéo Vũ Thần đi, hoàn toàn không để ý tới Diệp Duy Dật ở phía sau vừa la lên: “Tôi thảo, cậu cũng quá độc ác, vừa rồi chưa uống đủ mà. Cẩn thận tôi sẽ phạt cậu ba chén rượu.”

Diệp Duy Dật không ngừng kêu gào, xem ra đúng là say đến mức mơ hồ luôn rồi. Bởi vì Vũ Thần cũng muốn nhanh chóng tránh xa kẻ đang say rượu, liền đuổi theo bước chân Phương Trạch rồi lên xe ngồi. Sợ Diệp Duy Dật đuổi kịp, Phương Trạch cho xe chạy được hai trăm mét mới ổn định lại tốc độ.

“Vừa rồi đúng là bạn của anh, em đừng để ý.” Vừa rồi Diệp Duy Dật có nói một câu không xuôi tai chút nào, giờ đây Phương Trạch cũng không biết nên giải thích như thế nào với Vũ Thần.

Vũ Thần cười nhạt, không phải đúng là bạn nhau sao? Chột dạ cái gì chứ? “À... tôi biết. Anh xích lại đây một chút...” Vũ Thần vừa nói vừa dựa vào người Phương Trạch, ngửi thấy mùi trên người anh.

Sau đó sắc mặt Vũ Thần tối sầm lại, nói: “Vừa rồi anh uống rượu?”

“Không có. Trên người của bạn anh nồng nặc mùi rượu, chẳng phải anh cũng bị ám mùi sao?”

“Vậy hắn còn muốn phạt anh ba chén rượu, anh có muốn đi uống hay không a? Chết tiệt! Dạy anh chịu được sao? Thật không muốn sống mà!” Vũ Thần chửi ầm lên, cũng không nhìn Phương Trạch đang nắm chặt tay lái. Nếu vừa rồi tên Diệp Duy Dật kia nắm miệng thì Vũ Thần sẽ không để ý thấy mùi rượu phảng phất trên người Phương Trạch.

Xuất viện có một tháng đã ngứa ngáy tay chân, cơm chiều chưa ăn mà lại còn đi uống rượu với người khác? Còn muốn nhập viện để ông đây hầu hạ anh sao? Thảo, không có cửa đâu! Trong lòng Vũ Thần gào thét, lại không biểu hiện tâm tình của mình, vì thế cậu hạ kính xe xuống thông khí, không buồn để ý tới Phương Trạch nữa. Vũ Thần thật sự rất thất vọng về Phương Trạch, anh cứ thế không biết chăm sóc cho thân thể của mình sao?

.:End 26:.

Đại mỹ nhân Sky lăm nhăm *cười duyên*: Ngày mai là 8/3 a. Vậy mà hôm nay (chắc chắn là cả ngày mai) ta không nhận được cọng hoa nào, ngoại trừ 200k tiền quỹ. Hu hu hu... Đáng thương a! Có nàng nào thừa mứa hoa thì vứt cho ta mấy nhánh để ta ngắm cho đỡ tủi a!!!!!!!!!!!!

chỉnh đốn trang phục chuẩn bị làm lễ... “chúc mừng” Hi vọng 8/3 có nhiều người cô đơn như ta, đi làm (đi học) mà không phải là đi chơi giống ta,... Nói chung thì càng nhiều người khổ giống ta càng tốt. *cười hắc ám* *lượn mắt tăm trước khi bị ném những thứ có lực sát thương mạnh*

Viễn: chúc các nàng 8/3 tốt lành, chương này Sky đưa ta từ tối qua mà giờ mới cho lên được, he he, hum nay thì ta được nghỉ ở nhà, đang ăn chơi phê phởn, 8/3 của ta đã được ăn uống từ hum qua rồi, thật sung sướng *cười man rợ*

27. Chương 27

Dọc đường Vũ Thần đều nhìn ra ngoài cảnh vật bên ngoài cửa sổ, Phương Trạch cũng không nhiều lời.

Phương Trạch ở trong một khu biệt thự vùng ngoại thành, cho nên đi gần một giờ mới tới nơi. Cánh cửa lớn trước nhà tự động mở ra, lái xe đi vào, dưới ánh đèn đường có thể nhìn thấy rõ những cây cảnh được cắt tỉa rất cẩn thận. Xe lại chạy một lúc, Vũ Thần quay đầu nhìn về phía trước, một tòa biệt thự phong cách châu Âu rơi vào mắt cậu. Sắc trời đã tối, ánh đèn chiếu ra ngoài cửa sổ, chiếu sáng căn nhà.

Phương Trạch dừng xe trước cửa, Vũ Thần còn đang hờn dỗi nên Phương Trạch đỡ cậu xuống xe. Bộ dáng tích cực của cậu lại làm cho Phương Trạch dở khóc dở cười, Phương Trạch đành phải đem người vào nhà trước rồi nói sau.

Nhìn căn nhà lớn như vậy, trong lòng Vũ Thần nghi hoặc, không lẽ trong nhà có người ở? Tại sao cửa sổ nào cũng có đèn sáng? Cậu nghĩ như vậy, liền hỏi ra miệng: “Nhà anh có người ở sao? Đèn bật nhiều như vậy.” Cậu cảm giác lời này thật khó nói, nghe có chút thăm dò ý tứ của Phương Trạch.

“À, có quản gia và người giúp việc. Vào thôi...”

“Ồ.” Vũ Thần như có điều suy nghĩ gập đầu, nhà lớn như vậy mà chỉ có một người ở, lại còn có cả quản gia và người giúp việc? Hình như có chút lằng phí...

Cậu còn chưa nhận xét xong căn nhà xa hoa này thì đã bị Phương Trạch kéo vào trong.

Sau khi Vũ Thần đi vào, căn phòng được trang hoàng giống như trong dự liệu của cậu, rất hoa lệ, không hề tầm thường. Từ chỗ huyền quan, chiếc thảm tinh xảo được trải dài, đối diện ngay cánh cửa là một tủ rượu thật lớn, rất nhiều rượu ngon đủ các màu sắc được đựng trong bình thủy tinh, Vũ Thần thậm chí còn không biết hết tên những loại rượu đó. Đứng ở cửa có thể nhìn thấy đèn chùm trong phòng khách, treo trên trần nhà đang rủ xuống, rực rỡ mà lại chói mắt. Vũ Thần quan sát kỹ lưỡng căn phòng một lần, trong lòng không khỏi tắc lưỡi, nhưng bề ngoài lại tỏ vẻ thực sự bình tĩnh.

“Cậu chủ, cậu đã về. Cậu đã ăn cơm chiều chưa?” Vương quản gia cung kính đứng ở chỗ huyền quan hỏi, lúc nhìn thấy Vũ Thần bước vào ông có chút kinh ngạc, nhưng khuôn mặt vẫn nghiêm trang như cũ. Bởi vì đây là việc riêng của cậu chủ nên Vương quản gia tự hiểu mà làm, cho nên cũng không hỏi thân phận của Vũ Thần. Vương quản gia tóc đã hoa râm, từ khi Phương Trạch sinh ra thì ông đã vào Phương gia rồi, coi như là lão quản gia của Phương gia; sau lại bởi vì biến cố mà bị sa thải mà bây giờ Phương Trạch về nước ông liền quay về, cho nên đối với Vương quản gia mà nói thì khả năng sát ngôn quan sắc (sát ngôn quan sắc: nghĩa bóng nôm na là nhìn qua sự việc là đã biết bản chất của nó như thế nào, khả năng nhìn thấu sự việc cao) bắt buộc phải có.

“Đã dùng rồi. Bác Vương, bây giờ tôi lên lầu nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng quấy rầy.” Dứt lời, Phương Trạch liền kéo Vũ Thần lên lầu, Vũ Thần đành lễ phép cười một cái với Vương quản gia rồi theo Phương Trạch lên lầu.

Phương Trạch trực tiếp đem Vũ Thần vào phòng ngủ của mình, Vũ Thần sau khi đi vào liền có chút không được tự nhiên. Phòng ngủ của Phương Trạch rất lớn, phòng có ba màu đơn giản: đen, trắng và lam, đơn giản mà tự nhiên, ngọn đèn màu vàng nhạt làm cho đồ dùng chỉ có màu đen trắng trong phòng nhu hòa không ít. Phía sau bức màn màu lam đậm là cửa sổ âm tường và ban công, Vũ Thần do dự nửa ngày mới mở cửa sổ đi ra ban công.

Phương Trạch nhìn thấy Vũ Thần đứng ngồi không yên, ánh mắt có chút mờ mịt, tay chân mất tự nhiên, bộ dáng quả thực đáng yêu cực kỳ. Anh liền cười nói: “Ra ban công ngồi đi, anh bảo bác Vương mang một chút đồ ăn lên nhé? Em muốn uống gì?”

“A, không cần. Cái kia... ngồi một chút là tốt rồi.” Vũ Thần từ chỗ có máy điều hòa đi ra ban công, cảm giác cũng không thấy nóng nực, ngược lại gió thổi rất ấm áp, thực sự thoải mái.

Phương Trạch cũng ngồi xuống, không nói chuyện, chính là lẳng lặng dựa vào ghế trúc.

Vũ Thần vốn không nói gì, im lặng quá mức làm cậu cảm thấy áp lực. Bộ dáng không nói được một lời làm cho người ta cảm giác choáng váng, Vũ Thần cũng không muốn ở trước mặt Phương Trạch mà trở ra như một khúc gỗ. Cậu liền buồn bực mở miệng. “Phương Trạch?!”

“Hả?” Phương Trạch hơi hé mắt, đôi mắt đen sâu thẳm dưới ánh sáng vàng nhẹ của ngọn đèn toát ra một chút dịu dàng.

Gặp ánh mắt kia, Vũ Thần sửng sốt một chút, nói mà chẳng suy nghĩ: “Nghe Tôn quản lý nói anh là đồng sự của Hoa Vũ.” Nói xong cậu lại nghĩ mình thật là kẻ lảm lòi, nói chuyện trắng sao gì cũng được, như thế nào lại hết lần này tới lần khác nói chuyện nhằm chán không thiện chí như thế này chứ. Chẳng lẽ hai người rất khó tìm tiếng nói chung sao? Khóe miệng Vũ Thần run rẩy hai cái, cười đến ngây ngốc, lại nói: “Đêm nay trăng thật lớn, cũng thật nhiều sao a...”

(Đồng sự trưởng là người lớn hơn Chủ tịch hội đồng quản trị nhá. Chỉ có người Trung mới có chức này thì phải.)

Ông đây không phải con gái, sao lại nói năng văn thơ như thế chứ? Sở dĩ Vũ Thần mù mịt không biết làm sao hoàn toàn bởi vì không có kinh nghiệm yêu đương. Nếu là đã từng yêu cô gái nào đó, thì tuy cậu chưa ăn qua thịt heo cũng biết heo chạy như thế nào, nhưng Phương Trạch là nam, lại là người ăn sống nuốt tươi cậu nên cậu không biết phải làm sao. Hơn nữa, Phương Trạch lại là cao thủ tình trường, đương nhiên có không ít cuộc tình.

Lời nói lung tung lộn xộn của Vũ Thần làm cho Phương Trạch ha ha cười phá ra, tiếng cười sang sảng, anh vui đùa nói: “Thì ra y tá đại nhân thích ngắm trăng sao, vậy anh và em cùng ngắm đi!”

“Không cần phải chế giễu tôi.” Vũ Thần hơi nhú mồm, bĩu môi tỏ vẻ bất mãn.

“Tức giận sao? Qua đây anh xem nào.” Phương Trạch ôm Vũ Thần để cậu ngồi lên đùi anh, một tay nâng cằm Vũ Thần cẩn thận đánh giá.

“Trên mặt tôi có gì sao? Đừng nhìn...” Tầm mắt nóng rực khiến mặt cậu có chút ửng hồng như say rượu.

“Càng muốn xem... Còn muốn chạm vào...” Âm thanh Phương Trạch trầm thấp mà gợi cảm. Nói xong, tay đã từ phía dưới luồn vào trong quần áo Vũ Thần, bàn tay ấm áp chậm rãi vuốt ve da thịt trên tấm lưng bóng loáng của cậu, Phương Trạch chậm rãi vuốt ve khơi dậy dục vọng của Vũ Thần.

“Đừng sờ loạn.” Vũ Thần cự quạ hai cái, cũng không ngăn lại được bàn tay xấu xa của Phương Trạch đang tới gần. Cậu nhìn thời gian trên điện thoại di động, rõ ràng cũng đã mười giờ. Trời mùa hè rất mau tối, bọn họ ra khỏi khách sạn cũng đã bảy giờ, lộn xộn cho tới bây giờ cũng đã tới giờ đi ngủ.

Gió đêm man mác trên mặt, mà bàn tay Phương Trạch lại làm cho cậu cảm thấy yên ổn, điều này khiến Vũ Thần có chút mệt mỏi, ánh mắt mờ đi, nửa tỉnh nửa mê dựa vào vai Phương Trạch. Ánh trăng soi sáng, làm cho gương mặt nhìn nghiêng của Vũ Thần thoát nhìn càng thêm nhu hòa đẹp đẽ.

“Ngoan, bảo bối, chúng ta làm một chút chuyện thú vị được không, như vậy sẽ không mệt nhọc.” Bàn tay Phương Trạch hướng về phía bụng Vũ Thần, nhẹ nhàng xoa xoa mang theo một tia khiêu khích.

Lúc bàn tay mang theo nhiệt độ cơ thể của Phương Trạch chạm vào bụng, sự ủ rũ của Vũ Thần nhất thời biến mất hoàn toàn.

Anh ta... Anh ta đang sờ bảo bảo? Bàn tay anh ta thật ấm áp, bảo bảo nhất định sẽ thích nhỉ?

“Phương Trạch, anh... Anh thích trẻ con không?” Bàn tay mang theo ma lực vỗ về chơi đùa bụng cậu làm cho Vũ Thần cố lấy chút dũng khí mở miệng hỏi, âm thanh rất nhỏ lại có vẻ không lo lắng gì.

“Sao lại hỏi vậy? Trẻ con...” Phương Trạch không trả lời, mà bắt đầu hôn cần cổ Vũ Thần, có chút khấn trương kéo chiếc áo T-shirt mỏng manh duy nhất của Vũ Thần, lập tức ngậm lấy điểm phần hồng trước ngực cậu.

“Đúng vậy a, trẻ con ấy, em bé ấy. Đừng... Ừm...” Vũ Thần nói lầm bầm vài tiếng, muốn nghiêm túc một chút, nhưng lại bị Phương Trạch quăn lấy, chỉ có thể mặc cho những nụ hôn nóng bỏng rơi trên người cậu.

“Em bé mập mạp, trắng trẻo rất đáng yêu...”

Vũ Thần không nhìn thấy biểu tình của Phương Trạch, câu trả lời là thật lòng hay là chỉ nói cho có lệ, thử hỏi cậu làm sao mà biết được chứ. Tất cả vấn đề chen chúc trong đầu, Vũ Thần không tập trung, thân thể cứng còng, hoàn toàn không đáp lại hôn môi của Phương Trạch.

“Chúng ta vào trong đi...” Lúc Phương Trạch mở miệng, âm thanh khàn khàn rất đáng sợ, đôi mắt sâu thẳm nói rõ dục vọng đang thiêu đốt anh.

Vũ Thần ngơ ngẩn, lấy lại tinh thần chống lại đôi mắt đang ngập tràn dục vọng kia, kêu lên: “Không cần!”

“Bảo bối, làm sao vậy?” Phương Trạch ôn nhu hỏi, còn tưởng mình làm Vũ Thần mất hứng.

“Không cần...” Kỳ thật Vũ Thần đối với sự tình đêm đó vẫn còn rất rõ ràng trong lòng, tuy ngoài miệng chưa nói, nhưng là trong lòng không kháng cự được. Hơn nữa, làm loại chuyện như vậy khẳng định sẽ làm em bé trong bụng bị thương, điều này làm cho cậu không thể không cẩn thận.

“Vì cái gì? Ngày tốt cảnh đẹp như vậy... Nên làm một chút chuyện tốt.”

Phương Trạch không nói hai lời liền ôm Vũ Thần vào phòng ngủ, nằm song song trên giường.

Khi Phương Trạch xích lại gần Vũ Thần cởi quần áo, cậu liền giống như bị điện giật, cả kinh kêu lên: “Không phải nói ngủ riêng sao? Hơn nữa tôi không muốn, ngày mai còn đi làm, có thể sẽ không làm việc được.” Vũ Thần nhớ tới sau đêm hôm đó cậu như người mất hồn suốt ba ngày, càng thêm sợ hãi, hoảng chi hiện tại trong bụng còn có bảo bảo.

“Anh sẽ rất dịu dàng, được không? Đừng sợ...”

“Không cần, không cần. Không thì tôi về nhà, anh đưa tôi về nhà đi.” Vũ Thần lắc đầu lia lịa, chính là không cho Phương Trạch đụng vào mình.

“Vậy em muốn anh làm sao bây giờ? Nếu anh nghẹn chết thì y tá không cần chịu trách nhiệm sao?” Phương Trạch vừa nói vừa cởi quần áo. “Tựa như bị tiêm thôi, không cần nghĩ nó kinh khủng như vậy được không?”

Thấy Phương Trạch cởi hết chỉ còn quần nhỏ, Vũ Thần liền vội vàng kêu lên: “Đừng cởi, đừng cởi... Tôi tới phòng khác!”

Phương Trạch còn chưa cởi hết, phân thân đã đứng đứng trước mặt Vũ Thần. “Em cũng là đàn ông, cũng biết nếu nghẹn như vậy sẽ chết mất. Em cứ như vậy mà không quan tâm anh sao?”

Vũ Thần nhìn thứ kia của Phương Trạch, bị âm thanh kia mê hoặc, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Vũ Thần quay mặt chôn trong chăn, bộ dáng sợ hãi lại khiến đảm trực tiếp gọi cho Phương Trạch một gáo nước lạnh, tất cả dục vọng nháy mắt cũng bị dập tắt, sắc mặt trầm xuống khôi phục bộ dáng bình thường. “Anh tuyệt đối không bắt buộc em, thật không muốn chỉ làm cho xong đâu, anh sẽ đi phòng khác cũng được. Em ngủ đi. Ngày mai anh đưa em đi làm.” Nói xong liền bước tới phòng vệ sinh.

Có lẽ là không đành lòng nhìn Phương Trạch khó chịu, có lẽ là bị ánh mắt Phương Trạch làm cho mềm lòng, cậu có chút nơm nớp lo sợ hỏi: “Lấy tay làm có được không?”

“Chỉ cần là em nói thì như thế nào cũng được... Từ từ cũng được, anh biết là em sợ hãi.” Móng vuốt của mèo nhỏ đã thu lại, còn chủ động xoa dịu vết thương cho anh, điều này làm cho Phương Trạch vừa mừng vừa sợ. Anh cũng tự giác leo trở lại trên đường, để Vũ Thần giúp mình.

Phương Trạch dựa vào người Vũ Thần, bàn tay Vũ Thần chạm vào dục vọng của anh, vẻ mặt thỏa mãn nhìn Vũ Thần. “Bảo bối, em làm cho anh thật thoải mái... Có phải bởi vì học y hay không nên mới như vậy?”

Bàn tay nhỏ bé của Vũ Thần máy móc cầm lấy phân thân kia, vì che giấu thẹn thùng mà hét lớn: “Nhắm mắt lại, đừng nhìn tôi, làm xong thì đi ngủ.”

Phương Trạch đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại hưởng thụ, Vũ Thần kiêu ngạo liếc mắt một cái, động tác cũng không ngừng lại...

Sau nửa ngày, Vũ Thần nổi giận mắng: “Tại sao còn không bắn, tay ông đây mỏi rồi...”

Vũ Thần không kiên nhẫn, Phương Trạch nở nụ cười. “Nếu dùng miệng làm, không chừng sẽ ra...”

“Anh đi chết đi, ghen chết thì khỏe rồi. Không cần được voi đòi tiên!”

“Anh còn chưa nói được hay không mà? Hay là dùng tay... Bảo bối?!”

“TMD, tay anh an phận cho tôi.”

Cuối cùng, Vũ Thần rất có nguyên tắc chỉ dùng tay tiết hỏa cho Phương Trạch, mà Phương Trạch cũng rất thỏa mãn sự nhượng bộ của Vũ Thần. Vì thế hai người ôm nhau ngủ.

Lúc Vũ Thần đang mộng lung ngủ, bỗng nhiên cảm giác được một nụ hôn rơi xuống trán. Hạnh phúc cùng cảm giác thỏa mãn mãnh liệt nổi lên trong lòng cậu... Một thời gian nữa cậu sẽ nói chuyện em bé với anh... Cuối cùng cảm thấy vẫn là muốn đổi mặt với chuyện này.

Vũ Thần nằm trong ngực Phương Trạch, an tâm ngủ.

... ..

Vũ Thần xoay người tỉnh lại, phát hiện chỗ Phương Trạch nằm ngủ không có ai. Đi đâu rồi? Cũng không có ở phòng vệ sinh. Ở dưới lầu sao?

Vũ Thần đứng dậy ra khỏi phòng, đi đến cầu thang liền nghe thấy âm thanh rống giận của Phương Trạch, còn âm thanh của bác Vương lại run rẩy.

“Bác Vương, sáng nay Phương Nham đã tới? Tại sao không gọi tôi dậy?”

“Cậu ấy không cho, hơn nữa cậu không phải đang cùng...”

“Im miệng! Anh ấy cầm giấy chứng nhận đi rồi? Cái gì cũng chưa nói?”

“Đúng vậy... Cậu chủ, cậu đi đâu vậy?”

“Tôi đi tìm anh ấy...”

“Vậy cậu bé trên lầu làm sao bây giờ?”

“Chờ cậu ấy tỉnh dậy thì đưa cậu ấy đi làm, nói tôi có việc gấp.” Cửa ‘thịch’ một tiếng đóng lại.

Nghe giọng nói Phương Trạch, Vũ Thần cảm thấy mất mát khó hiểu.

Mới sáng sớm, có việc gì gấp mà vội đi ra ngoài chứ? Bởi vì anh trai sao? Gấp đến độ không kịp nói một câu sao? Có phải nếu bác Vương không nói thì đã quên ông đây... Cậu cảm thấy mình thật ngu ngốc, biết rõ Phương Nham là anh trai Phương Trạch nhưng trong lòng vẫn khó chịu muốn chết.

Vũ Thần trở lại nằm trên giường một chút nữa rồi mới xuống lầu. Bác Vương thấy cậu xuống dưới cũng thực sự khách khí dọn điểm tâm cho cậu ăn. Vũ Thần suy sụp, sắc mặt ảm đạm, cậu không muốn ở lại ăn cái gì, hiện tại cậu ăn cái gì cũng không vào, liền nói với bác Vương mình phải đi làm.

Bác Vương thấy thế cũng không cố giữ cậu lại, sắp xếp xe đưa Vũ Thần tới bệnh viện làm việc.

Cả ngày này, Vũ Thần không tập trung được, ngay cả rót chén nước cũng để tràn ra ngoài.

Sau khi tan ca, Vũ Thần thực sự xấu hổ khi nhờ Dịch An, liền lái xe về nhà.

Vũ Phong và Vũ Nhung nhìn cậu về nhà với vẻ mặt mắt húng, cũng không làm âm ỉ. Vũ Phong vội hỏi Vũ Thần bị làm sao vậy, cậu đành cười khổ một tiếng, không muốn ba cậu lo lắng, liền trở về phòng ngủ.

Suốt một ngày, một cuộc điện thoại Phương Trạch cũng không gọi đến.

∴End 27∴.

28. Chương 28

Ngày đó sau khi rời khỏi nhà Phương Trạch, Vũ Thần có chút uể oải không vui, nhưng sau khi trải qua một trận tự ngược thì lại là muốn khơi thông tư tưởng, dường như không cần phải để ý nhiều như vậy, chẳng qua là có việc gấp chưa kịp thông báo cho cậu mà thôi, chuyện như vậy mà cũng tức giận thì không phải là mình quá mức hẹp hòi sao?

Vũ Thần suy nghĩ kỹ càng đều cảm thấy mình không có lý do gì mà ngày nào cũng giống như một oán phụ, không phải chỉ có hơn mười ngày chưa liên lạc thôi sao? Chẳng lẽ chỉ như vậy mà rời xa cậu sao? Còn không tới mức này a.

Vũ Thần ngẫm lại, càng cảm thấy mình chẳng có lý do gì mà buồn lo, phiền não. Phương Trạch chẳng qua bởi vì có việc gấp mà không liên lạc với cậu thôi, cũng không phải không thể tha thứ. Tuy rằng Phương Trạch có hơi khấn trương, nhưng mà Phương Nham dù sao cũng là anh trai của anh mà...

Vũ Thần nghĩ lại chuyện này, thật ra cũng không khó chịu như vậy, tâm tình phóng khoáng hơn nên công việc cũng thuận buồm xuôi gió, chẳng qua những lúc tan ca sẽ thường nhìn chằm chằm di động đến gần người.

Hôm nay hẳn là anh ta sẽ không gọi tới đâu nhỉ? Đã trễ thế này cơ mà... Vũ Thần nằm ở trên giường nhìn thời gian trên di động đã mười một giờ, cậu liền buông tha, đang chuẩn bị tắt di động thì chuông lại vang lên.

Âm thanh di động vang lên trong đêm có vẻ đột ngột, trên màn hình hiện lên hai chữ ‘Phương Trạch’. Vũ Thần nhìn xong liền ngẩn ngơ, sững sốt vài giây mới bắt máy.

“Alo. Em vẫn chưa ngủ à?” Giọng nói của Phương Trạch khàn khàn, nghe có vẻ rất ủ rũ, thông qua loa dường như cũng có thể cảm giác được anh đang mệt mỏi.

“Ừm, chưa ngủ.”

“Bảo bối, thực xin lỗi em. Buổi sáng hôm đó đã bỏ lại mình em. Bởi vì là việc khẩn cấp, cho nên...”

Phương Trạch đang nói liền bị Vũ Thần ngắt lời: “À, không có việc gì. Khuya rồi, nhanh nghỉ ngơi đi.” Vũ Thần biết với tính cách Phương Trạch thì sẽ không giải thích nhiều về chuyện ngày đó, chỉ bằng trước hết cậu cúp điện thoại ít ra còn thắng được một cách dễ dàng. Vũ Thần dừng lại một chút lại nói: “Không sao. Tôi cũng muốn ngủ. Ngủ ngon.”

“Bảo bối, làm sao vậy?” Phương Trạch nghe giọng cũng nhận ra Vũ Thần không vui, hơn nữa vừa mới nghe không quá hai câu đã muốn cúp máy quả là có chút khác thường, Phương Trạch liền hỏi.

“Không có việc gì. Ngủ. Tôi mệt thôi. Nghe tiếng của anh cũng có vẻ mệt đấy, mau ngủ đi.”

“Ngày mai anh đón em lúc tan ca. Được chứ?” Lời nói Phương Trạch thực sự thành khẩn, tựa hồ muốn chạy gấp đến gặp Vũ Thần.

Gặp mặt sao? Vũ Thần do dự một chút, nói: “Tôi ngày mai có việc nên không đi làm, cho nên không được đâu. Hôm khác đi.” Vũ Thần cũng không phải cố ý tuyệt Phương Trạch, mà là ba cậu đã nói sẽ kiểm tra toàn diện cho thai nhi liền xin cho cậu một ngày phép.

“Vậy sao? Được rồi. Anh sẽ gọi điện cho em. Ngủ ngon.” Phương Trạch vẫn có chút thất vọng hỏi lại một cậu. Lúc Vũ Thần sắp cúp máy thì Phương Trạch lại vội vàng nói: “Nếu ngày mai sau khi xong việc thì buổi tối gọi cho anh được không? Anh rất nhớ em.” Lời nói của Phương Trạch lộ chút chán nản, câu cuối cùng kia lại làm cho xương cốt người ta mềm nhũn ra.

“Ồ, biết. Anh cũng mau ngủ đi. Tôi cúp máy.” Vũ Thần sững sốt một chút, tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe lời ngon tiếng ngọt của Phương Trạch, nhưng vẫn là không thể quen, điều này làm cho cậu càng muốn mau chóng cúp điện thoại.

“Em không nhớ anh sao?”

Vũ Thần không nghĩ rằng Phương Trạch còn có thể hỏi lại, làm cho da đầu cậu có chút tê tê, bỗng nhiên phun ra ba chữ: “Có, một chút.”

“A, thật không? Tốt lắm, ngày mai anh chờ điện thoại của em.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Vũ Thần tắt máy, trong lòng có chút bất an.

Rõ ràng mấy ngày nay nhớ anh ta muốn chết, mỗi ngày đều nhìn di động, vì anh ta mà chờ một cuộc điện thoại. Nhưng hiện tại thật nực cười, cứ như vậy nhẹ nhàng cúp điện thoại, rốt cuộc đây là chuyện gì a?

Vũ Thần không rõ ràng lắm tình trạng hiện tại của cậu và Phương Trạch có phải là kiểu mà người yêu nên có hay không. Chẳng lẽ bởi vì không biểu đạt tình cảm của mình, nên mới xuất hiện tình hình không nóng không lạnh như bây giờ sao? Chẳng lẽ muốn nhiệt tình hơn một chút? Nhưng nghĩ lại thì, nếu lộ ra tình cảm của mình chẳng phải lại bị anh ta ăn sạch sẽ sao...

Nếu nói ra chuyện đùa bé, có thể xuất hiện biến cố lớn gì không? Anh ta có thể bội tình bạc nghĩa hay không? Sau đó giống như cha nuôi mình, một mình nuôi lớn một đứa nhỏ... TMD, cái đó với trò diễn người mẹ độc thân có gì khác nhau chứ?

Quái thật! Ông đây vì cái gì lại có thể mang thai a... Vũ Thần suy nghĩ một vòng, càng làm cho vấn đề rối rắm thêm.

Luẩn quẩn đến cùng, cậu vẫn không chống lại được nên đành đi ngủ.

... ..

Buổi sáng hôm sau Vũ Phong gọi Vũ Thần dậy. Bởi vì mãi tối khuya hôm qua mới ngủ nên cậu nhùng nhằng nửa ngày mới rời giường.

Vốn đang buồn ngủ, nhưng khi đánh răng thì cái cảm giác nôn nao kia lại khiến cho tất cả những chuyện đang dở kia biến sạch.

Chờ cậu rửa mặt xong, nhìn thấy ba cậu ăn sáng, cậu cũng thuận tay cầm một lát bánh mì nướng, vừa mới chuẩn bị ăn đã bị ba cậu gọi giật lại.

“Con quên là phải kiểm tra sao? Đồ ăn của con có rồi. Mau chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi.” Vũ Phong tựa hồ gấp không thể chờ, nhanh chóng ăn xong bữa sáng rồi thúc giục Vũ Thần đi.

Vũ Thần ngồi trên xe mới kịp phản ứng lại, không phải kiểm tra là đi bệnh viện sao? Kiểm tra một người đàn ông mang thai sao?

“Ba, có nhầm lẫn gì không? Nói là đi kiểm tra, việc con mang thai phỏng chừng toàn bộ thế giới đều biết. Không phải sẽ coi như hết sao? Con cũng không có bị vấn đề gì lớn mà.” Không chừng còn có thể bị bắt đi làm đối tượng nghiên cứu thực nghiệm ấy chứ, mấu chốt là loại kỳ văn dị sự(1) này mà mọi người biết được thì không phải sẽ không có một ngày sống bình thường yên ổn sao?

Nhưng mà câu trả lời của Vũ Phong lập tức xua tan nghi ngờ của Vũ Thần: “Đừng lo, ba nói Dịch An giúp rồi, cả thiết bị dụng cụ cũng có luôn. Cho nên bây giờ chúng ta tới nhà cậu ấy, người ngoài sẽ không biết.”

Vũ Thần nghe xong không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Cái gì? Dịch An ở nhà chuẩn bị mấy dụng cụ siêu âm B?” Cậu ta không phải làm ở khoa nào sao? Sao lại nhảy sang phụ sản? Hơn nữa, mấy thứ dụng cụ này để ở nhà không có vấn đề gì sao?

“Kỳ thật ba cũng băn khoăn, bởi vì mang con đi bệnh viện kiểm tra là không thể được rồi, ba chỉ có thể nhờ Dịch An, không nghĩ tới cậu ta lại đáp ứng ngay, dụng cụ dùng xong sẽ trả lại, không có gì đáng ngại. Cũng như vậy, phòng sinh cũng chuẩn bị tốt lắm.”

Vũ Thần chỉ cảm thấy trước mắt một luồng ánh sáng trắng, làm cho cậu như trên mây, vội nói: “A! Phòng sinh sao?”

“Ngạc nhiên làm gì? Còn muốn giống chuột túi sao, cho đứa bé sống trong túi? Vả lại cũng không nhất định là đỡ dễ.” Vũ Phong bày ra vẻ mặt nghiêm túc đáp lại.

“Vậy thứ kia để làm gì?”

“Nào thai a... Con trai, con không thấy mình ngốc sao. Chuyện mang thai còn không nói cho Phương Trạch biết?” Vũ Phong mấy ngày nay hỏi đi hỏi lại chuyện này, nhưng thấy Vũ Thần không có hứng nói lại thôi, hiện tại có cơ hội liền muốn biết kết quả, đứa bé nếu không cần thì có thể giải quyết sớm.

“Đừng vội Việc này không phải là khó mở miệng sao? Kỳ văn dị sự, đây là chuyện kỳ quái, không dễ con chuẩn bị trước rồi hãy nói sau sao?” Vũ Thần sao lại không lo chuyện này, nhưng chuyện như vậy đối với bất cứ người nào mà nói, đều khó có thể mở miệng.

“Sẽ cho con thời gian, nhưng phải nói mau a, đừng để đứa bé sinh ra mà vẫn chưa có mở miệng đâu.” Vũ Phong vui đùa, nhưng vẫn thật lòng lo lắng kết quả cuối cùng.

“Vâng, con biết.”

Đối với chuyện đứa bé, kỳ thật Vũ Thần rất mờ mịt. Đầu tiên là bởi vì cậu là một người đàn ông, sinh em bé đã chịu đựng áp lực rất lớn trong lòng rồi; mà thứ hai thì lại quyết định bởi thái độ của Phương Trạch. Vũ Thần rất khó tưởng tượng cuộc sống của con mình sau này, vì vậy đứa bé phải nhất định sống cùng Phương Trạch, còn là bởi vì Phương Trạch cũng muốn đứa bé này... Có lẽ không có đứa bé này, cậu và Phương Trạch nhìn sẽ hòa hợp một ít... Nếu không có đứa bé này thì cậu có thể ở bên Phương Trạch...

Trong lòng Vũ Thần chẳng biết vì sao bắt đầu sinh ra ý niệm phải kết thúc sinh mệnh bé bỏng trong bụng.

Vì để cho mình không miên man suy nghĩ những chuyện sẽ xảy ra sau đó, Vũ Thần đành phải nói chuyện phiếm với ba cậu để phân tán lực chú ý, lại thuận tiện tìm hiểu thêm về cuộc kiểm tra để chuẩn bị tâm lý.

Xe đi về hướng ngoại thành, phong cảnh bên đường làm Vũ Thần cảm thấy quen thuộc.

Hình như đây là hướng tới nhà Phương Trạch... Nhưng cũng khó trách, dường như ở nơi này đều là người có tiền...

Vùng ngoại thành có vài khu biệt thự, lúc Vũ Phong mở xe bước xuống, Vũ Thần lắp bắp kinh hãi bởi vì cậu biết được nhà Phương Trạch ở gần đây, hơn nữa là cùng một khu.

Điều này làm cho cậu có ý nghĩ muốn gọi điện cho Phương Trạch. Cậu do dự nửa ngày cũng chưa quyết định được, mà Vũ Phong đã lái xe vào sân nhà Dịch An, cho nên cuối cùng cậu bỏ qua ý nghĩ trong đầu này.

Vũ Thần xuống xe thì thấy Dịch An đứng ở cửa.

Dịch An không đeo kính gọng bạc mà đeo kính râm màu đen, áo sơ mi màu lam nhạt với quần vải cùng màu khiến cho Dịch An vốn lạnh lùng lại xuất hiện một chút thoải mái như ánh mặt trời. Cách ăn mặc tùy ý này làm cho người ta cảm giác không giống Dịch An mọi khi, đơn giản mà hào phóng, hơn nữa gương mặt đẹp trai làm cho Dịch An lộ ra vẻ đẹp cùng lực hấp dẫn mà người trẻ tuổi bình thường không có được.

Kỳ thật, Vũ Thần chưa từng chú ý nhiều tới Dịch An, mà nhìn nhà của Dịch An thì cậu lại không khỏi thổn thức một chút. Quả nhiên đúng là tám lạng nửa cân với Phương Trạch, có cần thiết phải ở nơi như vậy không?

Ba người tự nhiên chào hỏi nhau rồi đi luôn vào vấn đề chính.

Dịch An dùng một phòng rất lớn làm phòng sinh, bên cạnh cũng không thiếu những thiết bị cấp cứu. Vũ Thần sau khi xem xong thì tắc lưỡi, thật sự có chút không đứng vững. Kiểu này khiến Vũ Thần có cảm giác ngày sinh nở của cậu không còn xa.

Nghĩ đến việc sinh nở, Vũ Thần không thể không suy nghĩ một chút, đây là việc ‘sinh’ đứa bé.

Như vậy là sinh ở nơi này ư? Vũ Thần vẫn không hỏi Vũ Phong vấn đề này, nhưng cứ nghĩ đến việc ‘sinh’ thì trong lòng cậu lại không được tự nhiên.

Theo góp ý của em Ngạo, từ giờ ta sẽ chú thích ở dưới, những ai đọc bằng di động thông cảm nhé.

Chú thích:

(1) Kỳ văn dị sự: kỳ trong kỳ lạ, dị trong khác thường, quái dị. Nôn na cụm từ này là chỉ sự việc kỳ lạ tới mức khó tin.

.:End 28:.

29. Chương 29

Mang theo sợ hãi cùng khó tin, Vũ Thần ngoan ngoãn làm kiểm tra. Xét nghiệm từ cái nhỏ nhất như cân nặng cho đến cái lớn nhất như xét nghiệm máu, đúng là toàn hạng nhất. Những kiểm tra này đều là Vũ Phong và Dịch An tự mình làm, đặc biệt là Dịch An, thân là người học y không nói, hơn nữa gia đình lại kinh doanh dụng cụ chữa bệnh cho nên hẳn từ khi học y đã sử dụng rất thành thạo các dụng cụ như thế này. Đó cũng là lý do vì sao Vũ Phong nhờ Dịch An giúp đỡ.

Bởi vì làm siêu âm B không nhiều thì ít đều có một chút phóng xạ, thời gian mang thai cũng không cần thường xuyên làm, nhưng là vì xác định chu kỳ mang thai nên Vũ Thần vẫn phải làm.

Dịch An cầm dụng cụ cảm ứng trượt trên cái bụng vẫn còn khá bằng phẳng của Vũ Thần, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Sau khi kiểm tra xong, hẳn lại dịu dàng lau chát lông trong suốt trên bụng Vũ Thần.

Dịch An thật giống một nhân viên chuyên nghiệp, không mang theo một tia cảm xúc, hỏi: “Có thể lấy ảnh chụp, có muốn không?”

Bởi vì bị gây sức ép từ sáng tới giờ nên Vũ Thần rất đói bụng, hơn nữa làm siêu âm B uống rất nhiều nước làm cho cậu phát hoảng, cho nên hoàn toàn không nghe rõ lời Dịch An nói.

Cậu lập tức hỏi: “Muốn cái gì?”

Bộ dáng cả kinh của Vũ Thần làm Dịch An cảm thấy đáng yêu không tả nổi, không khỏi cảm thấy rung động, nhưng lý trí lại nói với Dịch An rằng Vũ Thần đối với hẳn căn bản không có cảm giác, vì thế hẳn lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Ảnh chụp siêu âm B.”

“Ảnh chụp à... Ồ... Được rồi, tôi muốn xem.” Vũ Thần do dự nửa ngày, cuối cùng muốn xem ảnh.

Dịch An đem ảnh chụp sau khi đã in ra đưa cho Vũ Thần, cậu cẩn thận nhìn, hình như không có thứ gì cả.

Dịch An nhìn bộ dáng mờ mịt của Vũ Thần, liền chỉ vào một điểm đen nho nhỏ cho cậu xem, giải thích: “Đây là bảo bảo. Còn rất nhỏ. Đã được chín tuần, bởi vì thời gian ngắn quá cho nên mới nhỏ như vậy.”

“A, chính là điểm nhỏ xíu này ư? Thật sự rất nhỏ...” Vũ Thần xem tới mức xuất thần, khóe miệng cong lên một độ cung rất đẹp.

Dịch An nhìn Vũ Thần cười, cảm giác được nụ cười kia mang theo kinh hỉ cùng hạnh phúc, lòng hẳn chưa xót không thôi, cũng hiểu được mình hoàn toàn không còn cơ hội nữa rồi. Vì che giấu thương cảm, hẳn quay lưng lại với Vũ Thần, tắt máy móc đi.

Vũ Thần chìm đắm trong vui sướng khi xem ảnh chụp, tự nhiên không biết được giờ phút này người ở phía sau vì cậu mà đau tê tâm liệt phế.

Sau khi xem xong ảnh chụp, Vũ Thần liền cất cang.

Vì làm kiểm tra nhiều nên rất nhanh đã tới hai giờ chiều. Vũ Thần đói bụng đến không thể tưởng được, lại không nghĩ tới Dịch An rất chu đáo, trước khi kiểm tra đã sai người chuẩn bị cơm.

Vũ Thần ăn như hổ đói, bữa cơm này coi như cậu ăn cho phần của bữa tối luôn.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy ảnh chụp thai nhi nên Vũ Thần cảm giác sinh mệnh bé bỏng trong bụng đang cùng cậu lắng lắng hô hấp, lắng lắng ăn cơm.

Sau khi dùng cơm xong, Vũ Thần ngồi trong vườn hoa nhà Dịch An hóng mát, bởi vì vườn hoa ở sau lưng nhà cho nên không nóng. Gió hiu hiu thổi tới làm cho người ta ngủ gà ngủ gật. Người mang thai vốn luôn buồn ngủ, Vũ Thần tất nhiên không chống lại được cơn buồn ngủ, ngồi không bao lâu thì ngủ luôn.

Đợi khi Vũ Thần tỉnh lại thì trời đã tối rồi.

Lúc cậu tỉnh ngủ thì phát hiện mình đang nằm trên giường, lập tức tỉnh táo lại.

Sao lại ngủ lâu như vậy chứ? Đầu óc Vũ Thần như muốn bạnh ra, cậu mò mẫm bật đèn chuẩn bị xuống giường, lại nghe thấy tiếng người mở cửa bước vào.

Trong bóng đêm, Vũ Thần cảnh giác hỏi: “Ai?”

“Là tôi. Tôi lập tức bật đèn.”

“Dịch An?”

“Ừ.”

Dịch An thuận tay bật đèn, ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt của ngọn đèn chiếu sáng toàn bộ gian phòng. Vũ Thần không khỏi khần trương, nhưng thật ra tuy ánh sáng đột ngột có chút chói mắt lại làm cậu an tâm không ít.

“Sao tôi lại ngủ trên giường vậy?” Vũ Thần không nghĩ ra mình ngủ trưa lại ngủ tới khi sắc trời hoàn toàn tối mịt, lại hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

“Bây giờ sắp chín giờ rồi. Bởi vì cậu ngủ rất say cho nên không đánh thức cậu, sợ cậu cảm lạnh nên ôm cậu lên giường ngủ.”

“A, rõ ràng đã trễ thế này. Ba tôi đâu?”

Vũ Phong bởi vì bệnh viện có việc đã đi trước, nhìn Vũ Thần vẫn ngủ say cho nên không đánh thức cậu, đành phải nói Dịch An chăm sóc cậu một chút. Dịch An kỳ thật cũng có chút tư lợi, đương nhiên vui vẻ đồng ý. “Bác trai lúc chiều có việc gấp nên đi rồi. Không thì đêm nay cậu ngủ ở đây đi, ngày mai tôi đưa cậu về được không?”

“Không cần đâu. Như vậy không tốt...”

“Đã trễ thế này, lái xe về tới nhà nhanh nhất cũng mất nửa giờ. Đêm nay ở lại đi, ngủ luôn phòng này.”

Ánh đèn màu vàng nhạt làm cho làn da trắng nõn của Vũ Thần mang theo một màu ấm áp nhu hòa, vừa tỉnh ngủ nên trong đôi mắt có chút hơi nước. Nhìn bộ dáng Vũ Thần mông lung mà lại mê người, Dịch An vẫn duy trì lý trí, hần hi vọng người trên giường có thể ở lại qua đêm.

“Hay là tôi về nhà? Như vậy không tốt lắm.” Trong lòng Vũ Thần giống như có gì bủa vây không bỏ xuống được, đúng là có chuyện gì đã quên làm sao?

“Ở lại được không? Trời đã tối rồi, lái xe không tốt lắm. Ngày mai cùng tới bệnh viện, như vậy không phải rất tiện sao?” Dịch An vì muốn Vũ Thần ở lại nên liêu tìm đủ loại lý do thuyết phục cậu.

Bị nói như thế, Vũ Thần cũng hiểu được. Nếu bây giờ đi, về đến nhà cũng mười một giờ, cậu không phải muốn làm phiền quá nên đồng ý ở lại.

Nhưng mà hiện tại cậu muốn ngủ tiếp cũng không ngủ được.

Vũ Thần và Dịch An liền cùng nhau xuống lầu bật TV xem. Vũ Thần ngồi không bao lâu thì bụng phát ra tiếng vang.

Cậu có chút xấu hổ nhìn Dịch An, nhưng lại không che giấu được tiếng bụng kêu. Tại sao lại đói bụng chứ, không phải buổi chiều ăn rất nhiều sao? Vũ Thần hận không thể đào một lỗ mà chui xuống, cậu làm sao có thể mở miệng bảo Dịch An mình muốn ăn cái gì chứ?

Ánh mắt Vũ Thần lại quay lại xem TV, giả vờ như chuyện vừa rồi không hề xảy ra.

“Muốn ăn cái gì? Bây giờ tôi đi làm. Sẽ rất nhanh thôi.” Dịch An dịu dàng hỏi, cũng không muốn làm cho Vũ Thần cảm thấy xấu hổ quá mức.

Vũ Thần có chút ngượng ngùng gật đầu, cảm giác đói bụng lại vượt xa thể diện, không khí xấu hổ quá mức làm cho giọng nói của cậu rất nhỏ. “Muốn ăn thứ gì nặng mùi một chút ấy, có được không? Chua cay được không?”

“Không được ăn quá cay, đối với dạ dày và em bé đều không tốt. Đổi lại một cái khác đi.” Bữa tối mà ăn vật như vậy thì đối với dạ dày vốn là kích thích rất lớn, Dịch An liền muốn Vũ Thần thay bằng món khác.

Vũ Thần cảm thấy thứ chua cay không ăn được rồi, thôi thì ăn ngọt vậy. Vì thế Dịch An liền nướng bánh Egg Tart, đun nóng một phần sữa chua đậm đặc.

Vũ Thần ăn vài cái Egg Tart, sữa chua đậm đặc ăn được một nửa thì không thể ăn thêm được. Cuối cùng Vũ Thần đành chừa lại hơn nửa bát.

“Có muốn hoạt động một chút không?” Dịch An thấy Vũ Thần ăn hơi nhiều, liền đề nghị đi tản bộ.

“A... Hình như cũng muốn, quả nhiên là ăn quá nhiều...” Vũ Thần rời bàn ăn, cảm giác nếu không vận động một chút thì đêm nay tuyệt đối không ngủ yên được.

“Vậy đi tản bộ thôi.” Vũ Thần sờ sờ bụng ăn no căng phồng, liền muốn Dịch An đi tản bộ cùng cậu một chút, giúp dạ dày tiêu hóa.

Gần khu biệt thự Văn Uyển có một hồ nước, Dịch An nói đi dạo quanh hồ một chút. Vũ Thần liền đồng ý.

Từ sân nhà Dịch An tới bên hồ còn rất xa, Vũ Thần và Dịch An đi chậm chậm, chỉ đi tới hồ cũng mất hơn hai mươi phút.

Vũ Thần định đứng bên hồ một chút, nhưng mà gần nơi nhiều nước lại có rất nhiều muỗi, Vũ Thần bị muỗi cắn cho không chịu nổi, ngồi được vài phút thì muốn quay về.

Dịch An tất nhiên làm theo ý Vũ Thần, hai người lại đi bộ trở về.

Khu biệt thự được xanh hóa rất tốt, lại cách xa nơi nội thành đầy tiếng động ồn ào, không khí mới mẻ không ít. Hai người trở về bằng con đường nhỏ được trồng rất nhiều cây xanh bên cạnh, Vũ Thần đã quên cảm giác không thoải mái vì bị muỗi đốt, lại cùng Dịch An tán gẫu.

Vũ Thần không chủ động tìm hiểu sâu về Dịch An, dọc đường trò chuyện cảm giác cũng không tệ lắm. Tuy rằng từ nhỏ đã có thành kiến lớn với Dịch An, nhưng qua mấy ngày tiếp xúc vừa rồi, Vũ Thần nghĩ thầm chẳng lẽ trước kia mình lòng dạ hẹp hòi, không nhận ra ai là người tốt? Càng ngày càng biết nhiều về hắn, Vũ Thần thay đổi suy nghĩ về Dịch An, người như vậy làm bạn nhất định sẽ tốt.

Vũ Thần thích chạy đông chạy tây, Dịch An cũng vô cùng hay nói, vì thế hai người càng đi càng chậm. Lúc đang nói cao hứng, chuông điện thoại của Vũ Thần vang lên, quấy rầy hai người đang nói chuyện.

“Thực xin lỗi, tôi nghe điện thoại đấy.”

Vũ Thần lấy di động ra, nhìn thấy người gọi đúng là Phương Trạch.

Trong đầu của cậu nhộn nhào cả lên, cũng chậm chạp chưa bắt máy.

Lúc này Vũ Thần mới nghĩ đến, vì cái gì mà vừa rồi lại có cảm giác đã quên làm việc quan trọng gì. Nhìn điện thoại, Vũ Thần bình tĩnh đại ngộ, thì ra là chưa gọi điện cho Phương Trạch.

Di động vẫn vang lên như cũ, Vũ Thần chẳng biết tại sao, áp chế cảm giác chột dạ mà bấm phím xanh trò chuyện.

.:End 29:.

30. Chương 30

“Alô, Phương Trạch à!” Vũ Thần run run mở miệng.

“Ừ, bảo bối, hôm nay anh luôn luôn chờ điện thoại của em. Đã trễ thế này mà chưa ngủ à?” Giọng nói Phương Trạch truyền vào tai cậu trước sau như một đều mê hoặc người ta, ngọt ngào như mật.

“Thực xin lỗi, việc hôm nay hơi nhiều cho nên tôi quên mất.” Vũ Thần giải thích cặn kẽ, cậu đúng là đã quên, nếu không phải Phương Trạch gọi tới thì không chừng khi tới lúc đi ngủ cậu cũng không nhớ ra chuyện này. Nhưng mà thật sự là mệt mỏi, kiểm tra tới trưa, cơ hội thở còn không có làm sao có thể nghỉ nhiều như vậy.

“Mệt lắm sao? Ngủ gà ngủ gật à?”

“Ừ, rất mệt. Đã trễ thế này, anh cũng ngủ sớm một chút đi.” Tình huống như vậy căn bản không thể nói thật, Vũ Thần đành ý tứ trả lời Phương Trạch.

Cậu vô tình nói dối, kỳ thật là vì muốn tâm lý mình được an ổn. Không muốn làm cho Phương Trạch quá thất vọng, Vũ Thần còn nói thêm: “Ngày mai anh tới đón tôi đi, sau khi tan ca tôi rảnh. Có một số việc muốn nói với anh.”

“Ừ, được.” Phương Trạch đồng ý, nhưng âm thanh không có một tia cảm xúc.

Nghe thấy Phương Trạch đồng ý, Vũ Thần vui vẻ đáp lại: “Lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ, anh chờ điện thoại của em.” Giọng nói Phương Trạch có chút là lạ, Vũ Thần cảm giác mất tự nhiên, không dám xác định mình bất an liên nhanh chóng cúp điện thoại.

“Đã không còn sớm, anh cũng mau ngủ đi. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Phương Trạch nói một tiếng ngủ ngon, sau đó cúp điện thoại.

Vũ Thần nghĩ tới mỗi lần hai người nói chuyện điện thoại đều là cậu cúp máy trước, nhưng lúc này Phương Trạch nói xong lại lập tức cúp máy. Điều này làm cho trong lòng Vũ Thần có một loại cảm giác quái dị.

Chẳng lẽ mình lắm chuyện sao? Vũ Thần hoài nghi một chút, nhưng nhìn thấy Dịch An đang đứng chờ, cậu đành phục hồi tinh thần cùng Dịch An đi về phía trước.

Bởi vì Phương Trạch gọi điện, tâm tình Vũ Thần có chút buồn bực, cảm thấy mình nói dối là không tốt, giống như cổ ý lừa gạt Phương Trạch. Cậu im lặng suy nghĩ, Dịch An biết điều nên cũng không nhiều lời, hai người liền lặng lẽ trở về.

Bất tri bất giác bước đi, sau một lát Vũ Thần ngẩng đầu thì đã nhìn thấy đèn đường phía trước nhà Dịch An. Rốt cuộc tới rồi, bụng cũng không trường nữa, hẳn là có thể ngủ ngon. Vũ Thần liền bước nhanh tới cổng, Dịch An cũng không nhanh không chậm đi theo cậu.

Đúng lúc đó đột nhiên có một chiếc xe lao tới, phía sau có luồng ánh sáng chói mắt vọt tới, Vũ Thần cả kinh quay đầu lại, phát hiện xe cũng không giảm tốc độ.

“Cẩn thận!” Dịch An lập tức bảo vệ Vũ Thần, xe cách hai người một đoạn ngắn thì đột nhiên phanh gấp lại.

Vũ Thần bị ánh đèn làm cho tối đen mắt lại, nháy mắt cái gì cũng không nhìn thấy, Dịch An còn che chở cho cậu, ít nhất khiến cậu hơi yên lòng.

Cậu dùng sức dụi dụi mắt, thông qua đèn đường cậu nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang bước xuống xe. Phương Trạch?

Tuy rằng ngọn đèn không phải rất sáng, nhưng Vũ Thần làm sao có thể không nhận ra bóng dáng cùng mình hẹn hò hai tháng.

Vũ Thần ngây dại, tay chân không biết để đâu, nhưng nháy mắt lại ý thức được muốn đẩy Dịch An ra.

“Bảo bối, không phải em mệt sao? Tại sao còn ở nơi này?” Thân ảnh kia hướng tới gần cậu, một giọng nam trầm thấp truyền đến.

Giọng nói Phương Trạch lạnh không thể tả, ánh đèn màu vàng chiếu lệch làm cho góc cạnh trên khuôn mặt Phương Trạch lộ vẻ âm trầm.

Vũ Thần không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Trạch. Đầu óc cậu ù đặc như hoa nở, không biết đáp lại lời Phương Trạch như thế nào. Cậu liền im lặng, không nghĩ tới Dịch An lại mở miệng thay cậu.

“Ngài Phương, tôi nghĩ ngài hiểu lầm. Nếu không ngại thì có thể vào nhà tôi ngồi một chút.” Dịch An nhìn tay chân Vũ Thần luống cuống thì đau lòng, chỉ muốn ôm trọn vào lòng.

Có thể biết, Phương Trạch chắc chắn không biết cảm kích, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Bảo bối, tại sao em không nói. Lại đây.”

Vũ Thần chỉ cảm thấy hơi thở Phương Trạch đang dần dần tới gần, tư thế này dù nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Làm sao bây giờ? Giải thích như thế nào đây? Vì cái gì lại xui xẻo như vậy? Chẳng qua chỉ nói dối một chút, vì cái gì ngay tại chỗ này bị bại lộ chứ? Cậu khóc không ra nước mắt, cảm giác mình như là tiểu yêu bị Tôn Ngộ Không đánh đập không chỗ nào trốn tránh, tình huống này mà đối mặt với Phương Trạch thì chẳng còn cách nào hết, cho dù giải thích cũng phí công.

Vũ Thần không muốn lấy trứng chọi đá, cậu biết bây giờ Phương Trạch rất giận cho nên cậu cũng không nói gì, chỉ là không ngừng lắc đầu nói ra đáp án của mình.

“Ngài Phương, hiện tại ngài không cần làm khó Vũ Thần. Bình tĩnh một chút.” Dịch An không muốn Vũ Thần bị tổn thương, liền trấn an cảm xúc của Phương Trạch trước.

“Cậu là ai chứ? Tôi làm khó Vũ Thần sao? Tôi đang hỏi Vũ Thần, không hỏi cậu.” Phương Trạch tới gần một bước, kéo Vũ Thần ra khỏi lòng Dịch An, trong mắt lộ ra ánh sáng như muốn đâm thủng thân hình mảnh khảnh kia.

“Em không biết là em muốn giải thích cái gì sao? Bảo bối...” Một tay Phương Trạch bắt lấy Vũ Thần, một tay nhẹ nhàng xoa những sợi tóc mềm mại của cậu, động tác như là trấn an con thú nhỏ đang hoảng sợ, dịu dàng vô cùng nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Vũ Thần muốn tránh cánh tay kia nhưng vô lực, cánh tay bị nắm có chút đau.

Vũ Thần nói: “Buông tay tôi trước đã. Rất đau.” Cậu muốn giật tay nhưng giật không ra, lực nắm trên tay lại lớn hơn.

“Em không biết chính mình muốn giải thích cái gì sao?” Phương Trạch như trước nói câu kia, quanh thân phát ra khí thế khiến Vũ Thần càng thêm vô lực.

“Thực xin lỗi. Tôi...” Đầu óc Vũ Thần phản ứng đầu tiên chính là những lời này, cậu không biết nói cái gì ngoài xin lỗi. Giải thích cái gì đây?

“Em thực xin lỗi anh cái gì?”

“Anh không cần hỏi. Thực xin lỗi.” Vũ Thần biết rõ sai lầm của mình, hơn nữa lúc nhận điện thoại xong còn tràn ngập cảm giác có lỗi. Người mà trước kia thích gây sự với Vũ Thần với người bây giờ không giống nhau, bây giờ cậu hoàn toàn không có biện pháp.

“Em có biết anh có cảm giác gì không?”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Trạch lộ ra một tia lạnh lẽo. Vũ Thần mở to hai mắt nhìn Phương Trạch, mờ mịt và bất lực. Bị ánh mắt sắc bén kia nhìn chằm chằm, Vũ Thần cái gì cũng không nói lên lời, cậu vẫn lắc đầu như trước.

“Cảm giác bị lừa gạt. Là do lời nói dối của em gây ra, em nói có buồn cười hay không?” Phương Trạch hừ lạnh ra tiếng, giọng nói mang theo tự giễu cho biết anh đang thất vọng. Phương Trạch không thể ngờ một Vũ Thần đơn thuần, khờ dại lại nói dối anh, một lời nói dối thối nát. Nhưng làm cho Phương Trạch thất vọng không chỉ là lời nói dối, mà còn có việc Vũ Thần lại đang sống vai cùng Dịch An.

Phương Trạch muốn làm cho mình bình tĩnh, cũng muốn nghe lời giải thích hợp tình hợp lý, không nghĩ tới anh không làm được. Anh không dám tưởng tượng sau khi Vũ Thần và Dịch An vào phòng ngủ rồi sẽ làm ra chuyện gì. Thất vọng làm anh phẫn nộ, tất cả lý trí đều suy sụp cho nên mới lái xe vọt tới trước mặt Vũ Thần.

“Anh nghe tôi giải thích sao?” Vũ Thần thử mở miệng, cậu nghĩ chuyện đã tới nước này thì chi bằng nói thẳng cho xong.

“Vậy lên xe, chúng ta về nhà giải thích. Anh không muốn nhìn thấy gã đàn ông này.” Phương Trạch gạt đầu, ôm lấy thắt lưng Vũ Thần tới bên xe.

Vũ Thần theo bản năng sờ sờ bụng, hi vọng bảo bảo có thể cho cậu đủ dũng khí, liền ngầm đồng ý với Phương Trạch.

Dịch An vốn định ngăn cản Vũ Thần lên xe, nhưng Vũ Thần lại nói không cần hắn lo lắng. Dịch An không chịu, kiên quyết không cho Vũ Thần lên xe.

“Cậu mau về nhà đi. Tôi biết xử lý như thế nào, nếu cậu còn ở đây thì tôi không biết giải thích như thế nào. Hôm nay, cảm ơn cậu...” Âm thanh Vũ Thần rất nhỏ lại dịu dàng, đồng thời còn mang theo sự xin lỗi. Nếu không phải vì mình, Dịch An cũng sẽ không khó chịu như vậy nhỉ?

Phương Trạch không kiên nhẫn chờ Vũ Thần nói xong, trực tiếp kéo cậu lên xe, nhanh như chớp chạy ra khỏi tầm mắt của Dịch An.

Dịch An nháy mắt cảm thấy chán ghét bản thân yếu đuối, nếu vừa rồi trực tiếp mang Vũ Thần vào sân thì Phương Trạch sẽ không thể mang cậu đi, nhưng nghĩ lại thì hối tiếc khôn nguôi. Quan trọng hơn nữa là Vũ Thần cũng không muốn Dịch An can thiệp vào, đây mới là điều làm cho Dịch An đau lòng, và điều này cũng làm cho hắn bất lực.

Dịch An nhìn chiếc xe đang xa dần cười chua xót, nhưng vẫn xoay người về nhà.

∴End 30∴.

31. Chương 31

Ở trên xe, Phương Trạch cái gì cũng không hỏi, Vũ Thần cũng đành im lặng.

Xe chạy rất nhanh, nhà anh lại ở gần đó nên rất nhanh đã tới.

Phương Trạch trực tiếp mang Vũ Thần lên lầu, còn nói bác Vương có chuyện gì cũng không thể tới quấy rầy.

Bác Vương thấy cậu chủ lại mang người trẻ tuổi lần trước về nhà cũng không hỏi nhiều, ông hiểu được quy tắc làm người, làm tốt bổn phận của một quản gia, hiển nhiên sẽ không hỏi đến việc riêng của chủ.

Phương Trạch từ dưới lầu túm Vũ Thần lên lầu vào phòng ngủ, động tác có chút thô lỗ, nhưng cũng để ý thấy Vũ Thần kêu đau.

“Em đã về với anh, có cần thiết phải như vậy không?” Vũ Thần không thích thái độ tự cho là đúng của Phương Trạch, cậu thừa nhận mình nói dối là không đúng, nhưng Phương Trạch cũng không phân biệt tốt xấu hiểu lầm cậu, cũng làm cho lòng cậu cảm thấy không tốt chút nào.

“Anh vẫn thực sự tin tưởng em, em lại... Thật sự là em cùng với gã đàn ông kia có cái gì không? Chẳng lẽ vội vã theo anh trở về là sợ anh làm gì với hắn sao?” Phương Trạch lạnh lùng bỏ tay Vũ Thần ra, không đợi Vũ Thần giải thích đã liên tục chất vấn cậu.

“Anh nghĩ em như vậy sao? Hơn mười ngày anh không thèm gọi điện nhưng em không có một chữ oán giận, hiện tại anh thấy em đứng cùng một người đàn ông thì nghi ngờ em? Em giải thích hay không có gì quan trọng sao?” Vũ Thần thật oan uổng, nghĩ đến nửa tháng nay mình ủy khuất, quá xúc động nên hét lớn với Phương Trạch.

“Anh không gọi điện cho em nên em không chịu nổi cô đơn lạnh lẽo mà đi tìm gã đàn ông kia? Chắc em không nghĩ tới bị anh bắt gặp nhỉ? Em thật sự không đơn giản! Hắn ta hẳn là cũng có tiền chứ? Hắn thật là đồng nghiệp của em, nhà của hắn ở rất tốt sao?” Phương Trạch không phải lần đầu tiên gặp Dịch An, nhớ lần trước lúc nhìn thấy Dịch An thì trong lòng còn có khúc mắc.

Phương Trạch dùng một tay kéo Vũ Thần qua, trào phúng cười, ánh mắt lạnh lẽo như muốn xuyên thủng Vũ Thần.

“Trong điện thoại em không nói thật là sợ anh hiểu lầm, hiện tại anh cũng không nghe em giải thích...” Bị Phương Trạch hiểu lầm như vậy, trái tim Vũ Thần chợt rét lạnh. “Sớm biết thế này thì em không nên đến đây cùng anh.”

“Buông tay!” Vũ Thần không muốn vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng, bị hiểu lầm như vậy nên cậu càng không thể bình tĩnh, thế cho nên đã quên mục đích tới đây cùng Phương Trạch.

“Anh làm gì?” Vũ Thần cả kinh hét lớn, còn chưa kịp phản ứng thì Phương Trạch đã ôm cậu quăng lên giường.

“Anh điên sao, TMD, đây là giải quyết vấn đề sao?...” Vũ Thần mắng to, cậu không nghĩ Phương Trạch sẽ phản ứng mãnh liệt như thế này.

“Anh thấy em thật sự điên rồi. Lần trước em không để cho anh ôm, nguyên nhân cũng là bởi gã đàn ông kia sao?” Phương Trạch đè tay Vũ Thần làm cho cậu không thể động đậy, lời nói ra khỏi miệng càng ngày càng ác liệt. Anh nghĩ vừa nghĩ tới cảnh Vũ Thần và Dịch An cười nói cùng một chỗ thì ánh mắt tối tăm lạnh lẽo giờ phút này như bốc hỏa, anh hiện tại đã bị sự ghen tuông che lấp mất lý trí.

“Anh cùng em một chỗ là vì sao? Ha... Kia làm gì tìm em, so với em thì người ta tốt hơn đi... Một em muốn cùng anh nói chuyện tử tế...” Vũ Thần không phản kháng nữa, nhìn thẳng vào mắt Phương Trạch, trong ánh mắt không phải là sợ hãi mà lại lộ ra sự thất vọng.

“Anh không tin tưởng em sao? Em không gọi cho anh nhiều ngày như vậy, biết tại sao không? Bởi vì em tin anh, em biết anh sẽ giải thích rõ ràng cho em. Nói dối là em không đúng, nhưng không nên đổ thêm tội cho em.” Vũ Thần càng nói càng gấp, cảm giác không được tín nhiệm làm cho cậu cảm thấy khó chịu.

Phương Trạch cứng đờ người, bốn mắt nhìn nhau một lúc, ánh lửa trong mắt nháy mắt cũng bị dập tắt, ánh mắt không hề sắc bén, âm thanh cũng dịu dàng rất nhiều. “Vũ Thần, anh rất xúc động. Mấy ngày nay không liên lạc với em cũng là có nguyên nhân. Nhưng chuyện đêm nay...” Phương Trạch ý thức được lời nói của mình thực sự tổn thương người, thấy ánh mắt nản lòng thoái chí của Vũ Thần thì ánh mắt của anh cũng mềm nhũn xuống.

“Thực xin lỗi, anh không nên như vậy. Nhưng mà việc em ở cùng một chỗ với hắn làm cho anh...” Phương Trạch á khẩu, cái gì gọi là ‘ghen tuông’ sắp ra khỏi miệng đều nuốt trở lại.

“Anh buông em ra trước đã. Em sẽ nói đầu đuôi gốc gác chuyện đêm nay cho anh biết.” Vũ Thần biết nếu mình gặp phải chuyện như vậy nhất định cũng sẽ tức giận, dù sao không có ai thích bị lừa cả, nhưng sự hoài nghi của Phương Trạch thật sự làm cho cậu bị tổn thương.

Phương Trạch bình tĩnh, buông Vũ Thần ra.

“Em ở lại nhà Dịch An là ngoài ý muốn, hơn nữa quan hệ của em và cậu ấy tuyệt đối không như anh nghĩ.” Vũ Thần nói xong thấy khuôn mặt Phương Trạch không chút thay đổi, cậu liền tiếp tục nói: “Cậu ấy là bác sĩ, em tới nhà cậu ấy kiểm tra.”

Phương Trạch nghe có chút khó hiểu, chau mày lại. “Kiểm tra? Kiểm tra cái gì, em có bệnh sao? Tại sao lại tới nhà hắn kiểm tra?” Nghi vấn này lộ ra hoài nghi của anh.

“Không phải có bệnh, bởi vì em...” Vũ Thần nói tới đây thì dừng lại, chẳng lẽ muốn nói thẳng mình mang thai? TMD, chuyện này ai tiếp thu được a?

“Làm sao vậy? Có phải xảy ra vấn đề gì không?” Phương Trạch khẩn trương hỏi, sợ Vũ Thần nói ra tin tức gì xấu.

Vũ Thần từ chối một lúc, vẫn là quyết định nói trước với Phương Trạch về thể chất có thể mang thai của mình.

“Lại nói chuyện này có chút bí ẩn...”

Lúc Vũ Thần đang muốn mở miệng, ngoài cửa truyền đến giọng nói của bác Vương.

“Bác Vương, chuyện gì vậy? Tôi không phải đã nói đừng quấy rầy tôi sao?” Phương Trạch có chút không vui, cũng không mở cửa mà trực tiếp hỏi.

“Việc có chút khẩn cấp, tôi nghĩ nên hỏi qua ý kiến cậu.” Bác Vương chỉ muốn làm tròn bổn phận của mình mà thôi.

Phương Trạch bất đắc dĩ, cũng không biết đã trễ như vậy còn có thể xảy ra chuyện gì, đành phải mở cửa để bác Vương vào phòng.

“Đã trễ thế này, vốn không muốn quấy rầy cậu nghỉ ngơi nhưng chuyện này tôi không xử lý được.” Về mặt bác Vương có chút khó xử, lại nói: “Bác hai của cậu đang ở cổng lớn ẩm ỉ, thần trí có vẻ không rõ ràng cho lắm.”

Trong lòng Phương Trạch trầm xuống, chuyện bây giờ đã rõ ràng mà Phương Sĩ Vĩ còn dám mò tới cửa.

Phương Sĩ Vĩ mang theo xăng đúng là tính toán đêm khuya phóng hỏa, lại bị người giúp việc lúc đi ra đóng cửa ngửi thấy mùi xăng. Bác Vương sau khi biết liền mang theo người đi tìm, không nghĩ tới đầu sỏ lại chính là Phương Sĩ Vĩ. Bác Vương tay chân lúng túng, không thể dẹp yên hỗn loạn, đành phải lên lầu nói với Phương Trạch.

“Hiện tại người ở đâu?” Sắc mặt Phương Trạch rất lạnh, muốn giải quyết xong sự việc Phương Sĩ Vĩ rồi nói sau.

“Ở trong sân. May mắn phát hiện sớm, xăng này không phải dùng để đùa giỡn được.” Bác Vương không biết làm sao, tất nhiên là muốn Phương Trạch giải quyết.

“Vũ Thần, em ở trong này một lát nhé, anh xuống xem sao, giải quyết xong rồi nói sau.” Phương Trạch không biết tình huống dưới lầu như thế nào, liền nói Vũ Thần cứ yên tâm ở trong phòng.

Vũ Thần không có quyền lên tiếng với việc gia đình Phương Trạch, đành phải ngồi trong phòng chờ Phương Trạch trở lại. Trong khoảng thời gian này cậu cũng suy nghĩ một chút nên nói chuyện về đứa bé như thế nào.

Vũ Thần ở trên lầu, đứng ở ban công mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu.

Sắp mười hai giờ, lão già kia tới để làm gì chứ? Điên rồi phải không? Vũ Thần nói thầm, trong lòng ngạc nhiên không biết chuyện gì xảy ra cho nên quên mất lời dặn của Phương Trạch, bước xuống dưới lầu.

Đi đến cửa lớn, cậu thấy hai người giúp việc của Phương gia đang đứng nhìn ra bên ngoài, còn lén lút nói chuyện.

“Đúng vậy a, bắt quá trước kia Phương gia có rất nhiều chuyện, nếu không phải Phương Nham, e rằng cậu chủ cũng bị kẻ điên kia hãm hại...”

“Chuyện nhà của cậu chủ thật đúng là nói không rõ, nghe nói Phương Nham là con nuôi của Phương gia. Nhưng mà cậu chủ đối với vị anh trai rất tốt...”

Kẻ điên trong miệng hai người giúp việc chính là Phương Sĩ Vĩ, nhưng Vũ Thần không chú ý cái này, mà là thân phận của Phương Nham.

Phương Nham không phải anh ruột của Phương Trạch?

Vũ Thần đứng bất động tại chỗ, đại não cũng dần trở nên chậm chạp.

Phương Nham đúng là con nuôi của Phương gia, hẳn với Phương Trạch tuyệt không có quan hệ huyết thống. Khó trách cậu vẫn cảm thấy Phương Trạch đối với anh trai anh có chút không bình thường... Khó trách lại cảm thấy hai anh em nhà này có gì là lạ.

Lời tác giả:

Kết quả là Phương Nham làm việc gì mọi người đã biết rồi đi...

Vũ Thần sẽ rất kiên cường... >< tới="" hôm="" qua="" code="" word,="" bởi="" muối="" trong="" ký="" túc="" thật="" hung="" hăng="" ngang="" ngược...="" đốt="" chết="" ta="" rồi...="" được="" rồi="" (chột="" dạ="" ing),="" yem="" cũng="" trộm="" lười="" một="" chút...="" :end="">

32. Chương 32

Hai người giúp việc phát hiện Vũ Thần đứng ở phía sau thì lập tức ngậm miệng lại. Nghe thấy động tĩnh bên ngoài càng lúc càng lớn, Vũ Thần lấy lại tinh thần, không lưu ý đến ánh mắt kỳ quái của người giúp việc, liền đi ra ngoài cửa.

Vũ Thần ra ngoài, vừa thấy không khỏi lắp bắp kinh hãi, quần áo trên người Phương Sĩ Vĩ rất lộn xộn, mái tóc hoa râm không sửa sang chải chuốt, gân xanh ở thái dương và nếp nhăn ở trên mặt thoát nhìn hẳn rất già nua. Vũ Thần cũng không ngờ Phương Sĩ Vĩ có thể mang bộ dáng sa sút như thế này, bởi vì mất đi tiền và địa vị mới biến thành như vậy sao?

Phương Sĩ Vĩ đã bị người ta khống chế, nhưng miệng còn không ngừng chửi bới, hoàn toàn bất đồng với khí thế uy nghiêm mà lần đầu tiên Vũ Thần gặp ở bệnh viện, Phương Sĩ Vĩ bây giờ hết như một tên vô lại đầu đường xó chợ.

Phương Trạch lạnh lùng nhìn hết thấy, nhưng không phát giác Vũ Thần đang đứng sau lưng anh.

Tay chân bị người trói lại nên Phương Sĩ Vĩ, chửi ầm lên: “Phương Trạch, nếu không có Phương Nham thì liệu mày có ngày hôm nay không... Nếu không phải hẳn lừa tao đem mày sang Mỹ thì bây giờ liệu mày có khả năng lật đổ tao sao? Ha ha ha... Lòng dạ mày đối với Phương Nham như thế nào đừng cho là tao không biết... Mày nói tao là cầm thú, liệu mày có dám nói mày không hề động qua Phương Nham không?”

“Ha ha ha...” Ánh mắt Phương Sĩ Vĩ sung huyết trừng lớn, hẳn thù hận nhìn Phương Trạch. “Tao chơi đùa hẳn còn ít sao? Mày cũng biết rằng làm hẳn thật sự rất thích đi? Ha ha ha...”

Phương Trạch tiến lên từng bước, hoàn toàn không bận tâm quan hệ huyết thống gì hết, hung hăng đạp Phương Sĩ Vĩ một cái.

“Loại chuyện xấu xa này cũng chỉ có ông mới làm được thôi! Tôi không nên tha cho ông, ông cũng chỉ xứng ngồi trong nhà giam mà thôi.” Phương Trạch tức giận, cảm xúc không thể khống chế, mãnh liệt đạp Phương Sĩ Vĩ phun ra máu. Phương Trạch vẫn không có ý dừng lại. “Trừ việc phóng hỏa đêm nay, nếu đem chứng cứ chứng minh ông buôn lậu cho cảnh sát thì ông thấy mình trốn được sao?”

Mỗi lần bị đạp một cú, Phương Sĩ Vĩ lại cười điên cuồng, càng nói Phương Nham khó nghe hơn.

“Tên Phương Nham ông cũng xứng gọi sao? Còn không cầm miệng cho tôi!” Hận ý của Phương Trạch đủ để giết chết người trước mắt nghìn lần vạn lần, vì thế cú đạp nào cũng đầy hận thù, cuối cùng dẫm chân lên đầu Phương Sĩ Vĩ.

Vũ Thần nghe hết thấy rồi ngẩn người, là đứa ngốc cũng hiểu được lời nói của Phương Sĩ Vĩ.

“Không được để tôi nghe thấy ông gọi tên Phương Nham. Muốn chết thì tôi sẽ cho ông chết...” Bộ dáng Phương Trạch hoàn toàn không có ý tha cho Phương Sĩ Vĩ.

Phương Trạch còn chưa dứt lời, Vũ Thần đã xông lên trước kéo anh lại.

“Đừng đánh ông ta, sẽ chết người. Người như thế thì nên giao cho cảnh sát là tốt nhất.” Bộ dáng hung hăng như vậy của Phương Trạch làm cho Vũ Thần cảm thấy xa lạ, mang theo một chút băn khoăn đứng ra ngăn cản Phương Trạch.

Phương Trạch nhìn thấy Vũ Thần, ánh mắt hơi trợn to, kinh ngạc hỏi: “Vũ Thần? Tại sao em lại xuống đây?”

“Đừng đánh, bằng không anh cũng phải chịu trách nhiệm... Dù hận ông ta cũng đừng để mình lâm vào rắc rối. Nếu đánh tiếp sẽ xảy ra chuyện mất.”

“Em lên trước đi. Anh xử lý xong rồi sẽ lên.”

Phương Trạch dừng tay an ủi Vũ Thần, không muốn để cậu bị cuốn vào chuyện này.

“Anh cùng vào với em. Hiện tại ông ta trốn cũng không thoát, có cái gì lo lắng chứ?” Vũ Thần kiên định nói, cậu cảm giác nếu mình đi khỏi thì Phương Trạch sẽ xuống tay với Phương Sĩ Vĩ, loại cảm giác này làm cho cậu sợ hãi nên cậu không hề nhượng bộ.

“Ngoan, em đi vào trước đi.” Phương Trạch không biết lời Phương Sĩ Vĩ nói Vũ Thần nghe được bao nhiêu, anh có chút bất đắc dĩ nói.

“An ủi tiểu tình nhân sao? Đổi khẩu vị à, bây giờ lại thích loại tiểu bạch kiêu này sao?” Phương Sĩ Vĩ vùng vằng hai cái, không chịu ngậm miệng. “Đây không phải là y tá ở bệnh viện sao? Không thể tưởng được cháu tôi lại có bản lĩnh lớn như vậy, người nào cũng có thể thu phục được... Thoạt nhìn không tồi, khi nào thì cho tao nếm thử đây? Ha ha...”

Phương Trạch không để ý Vũ Thần đang ngăn cản, không do dự mà cho Phương Sĩ Vĩ mấy đấm để hấn cam miệng lại.

“Đừng đánh, sẽ chết người. Đừng đánh được không?” Vũ Thần bị sự cố chấp của Phương Trạch làm cho choáng váng, trong lòng sợ hãi muốn chết liền ôm lấy cánh tay Phương Trạch, nức nở nói: “Thật sự đừng đánh, để cho ông ta tự sinh tự diệt đi, ông ta chết thì chúng ta cũng không có lợi gì. Đừng đánh.”

“Vũ Thần, em lên trước cho anh.”

“Không cần. Nếu anh đánh tiếp thì em sẽ đi ngay.” Vũ Thần quát cường nói, cũng không biết lời này có uy hiếp được Phương Trạch hay không.

Phương Trạch lập tức bắt lấy Vũ Thần hỏi: “Trẻ như vậy mà em còn đi đâu?”

“Nếu anh đánh tiếp thì em sẽ đi.” Vũ Thần lui người lại, tạo khoảng cách với Phương Trạch.

“Trẻ như vậy em còn muốn đi đâu? Em nói đi...” Phương Trạch cường thế kéo Vũ Thần lại, rống lên.

Vũ Thần thờ ơ, lạnh lùng đáp lại: “Em sợ anh hại chết người. Em có thể đi đâu chứ? Anh nghĩ rằng em muốn đi đâu? Em đi sẽ tốt hơn.”

Vũ Thần dứt khoát bỏ tay Phương Trạch ra, đi về phía cánh cửa đang mở rộng.

“Đã trẻ như vậy em còn nháo cái gì chứ? Quay về mau!” Phương Trạch túm lấy Vũ Thần, cũng không để ý phản kháng của cậu.

Phương Trạch khấn trương nhưng cũng không hoảng hốt, Phương Sĩ Vĩ đành phải để bác Vương giao cho cảnh sát xử lý, còn anh dứt khoát kéo Vũ Thần về phòng.

“Em rốt cuộc muốn làm gì? Đã trẻ thế này em còn muốn đi đâu. Em nói đi!” Phương Trạch đóng mạnh cửa phòng, lập tức chất vấn Vũ Thần.

“Em nói với anh nhưng anh căn bản không nghe, vậy tại sao em còn phải ở lại đây chứ?” Vũ Thần cảm thấy chẳng biết làm sao, cậu cũng không nghĩ tới Vũ Thần còn cố ý hỏi vấn đề này.

“Không phải anh bảo em ở trong này sao, tại sao lại đi xuống?”

“Sợ em nghe thấy cái gì nên không dám cho em xuống sao?” Phương Sĩ Vĩ nói rõ ràng như thế, Vũ Thần không có lý do không để ý, cho nên cậu cũng hỏi ngược lại Phương Trạch.

Phương Trạch trầm mặc một hồi, nói: “Là chuyện Phương Nham sao?” Anh biết nhưng không có ý muốn giả thích gì hết.

Vũ Thần không phủ nhận, cậu kiên định nhìn Phương Trạch, hi vọng có thể có một đáp án vừa lòng. “Đúng vậy. Anh ta không phải anh trai của anh? Vì sao anh không nói cho em biết?”

Vũ Thần buộc chính mình không được suy nghĩ lung tung, đồng thời cậu không có lý do gì không tin Phương Trạch mà lại đi tin một người điên nói năng hồ đồ.

“Không có gì hay để nói hết.”

“Vì sao?” Vũ Thần khó hiểu, nếu không có gì phải giấu diếm thì tại sao lại không nói?

“Không cần phải biết.” Mặt Phương Trạch không chút thay đổi đáp lại Vũ Thần, trong mắt không biết là cảm xúc gì.

“Em không cần biết a.” Vũ Thần cười lạnh một tiếng, cậu thật không ngờ Phương Trạch không giải thích dù là một chữ.

Hay là càng giải thích càng lộn xộn? Nếu sự thật đúng như Phương Sĩ Vĩ nói thì hết thấy đều có thể giải thích được.

Trong lòng Vũ Thần có chút bất an, vì sao không cần phải nói? Cậu không biết mình đối với Phương Trạch có phải hay không cũng chẳng là cái gì.

Sự việc đêm nay không thể giải thích một hồi là xong, hơn nữa trời đã tối, Vũ Thần chỉ muốn đi ngủ sớm.

Phương Trạch giữ chặt Vũ Thần đang buồn ngủ hỏi: “Em vừa rồi muốn nói cái gì? Là kiểm tra cái gì?”

“Kiểm tra a... Anh không cần phải biết.” Trong lòng Vũ Thần phiền muộn vô cùng, có lẽ là giận dữ, có lẽ là mất mát, Vũ Thần đáp trả lại Phương Trạch bằng những lời này.

Nếu anh ta không cho mình biết thì mình cũng không cần phải nói cho anh ta biết.

Phương Trạch kéo người trên giường dậy, hét lớn: “Cái gì gọi là không cần thiết chứ?” Về mặt mặt mũi của Vũ Thần ánh vào trong mắt anh, anh có chút không đành lòng liền buông ra.

“Em buồn ngủ?”

“Ừ, mệt mỏi.” Vũ Thần yếu ớt lên tiếng, nhiệt độ ổn định trong phòng có chút lạnh lạnh, cậu kéo chăn qua, chui đầu vào trong.

“Em...” Phương Trạch muốn nói lại thôi, nhìn người trên giường cuộn tròn lại một đống, trong lòng không biết là tư vị gì, do dự nửa ngày liền rời khỏi phòng.

..End 32..

33. Chương 33

Ngày hôm sau, hai người đều ngằm hiểu trong lòng nên không ai nói ra chuyện ngày hôm qua.

Vũ Thần đối với Phương Nham vẫn còn sợ hãi, sợ dĩ không tọc mạch chuyện này là bởi vì cậu không tin những lời nói phiến diện của Phương Sĩ Vĩ, cho dù là sự thật thì cũng muốn tự Phương Trạch nói ra.

Tối qua Vũ Thần ngủ được một chút, tinh thần cũng không khá lắm, liền muốn Phương Trạch đưa cậu về nhà. Phương Trạch vốn định lên chào hỏi Vũ Phong một chút nhưng lại bị Vũ Thần từ chối.

Sau khi Vũ Thần về nhà cũng không nói chuyện tối qua cho Vũ Phong nghe, cho nên Vũ Phong cũng không hỏi nhiều, chính là thúc giục cậu mau nói chuyện đùa bé cho Phương Trạch nghe.

Vì làm cho Vũ Phong yên tâm nên Vũ Thần thuận miệng đồng ý.

Vũ Thần ở nhà nghỉ ngơi, không yên lòng nhìn TV, đầu óc bị lấp đầy bởi chuyện xảy ra tối hôm qua. Phương Trạch rốt cuộc là người như thế nào? Đối với cậu có thật lòng thật dạ hay không? Vì sao hai người không thể đối xử thẳng thắn với nhau?

Một loạt vấn đề làm cho đầu óc Vũ Thần mụ mị cả lên, cậu xoa bụng, muốn cảm xúc ổn định lại. Hiện tại suy xét vấn đề này dường như là không có tác dụng, đứa bé mới là một nan đề(1) lớn nhất.

Vũ Thần muốn xem lại ảnh chụp của bảo bảo, nhưng lại không tìm được. Cậu nhớ rõ ràng mình vẫn mang trên người, lẽ nào lại bỏ quên ở nhà Phương Trạch? Tìm hơn nửa ngày cũng không thấy, vậy là cậu đành bỏ cuộc.

...

Vũ Thần trở lại bệnh viện đi làm, cảm giác lực bất tòng tâm vô cùng. Lúc phải làm việc nặng, Vũ Thần sẽ do dự thật lâu, theo bản năng là muốn bảo vệ thân thể của chính mình.

Đặc biệt lúc nhìn thấy bụng của Trần Giai Lan, cảm giác của cậu càng thêm kỳ diệu, tay không tự giác mà xoa bụng, một sinh mệnh nhỏ bé cứ như vậy có quan hệ với mình là khó tin tới mức nào. Sau khi có ý nghĩ như vậy, Vũ Thần cũng muốn mau chóng nói chuyện này với Phương Trạch. Mấy ngày nay hai người chỉ gọi vài cuộc điện thoại, cho nên Vũ Thần càng bất an, thậm chí hoài nghi rằng cùng một chỗ với Phương Trạch là sai lầm.

Càng nghĩ càng sợ, tâm tư Vũ Thần xoay chuyển một vòng rồi cuộc gọi điện cho Phương Trạch, muốn hẹn Phương Trạch để nói chuyện của mấy ngày nay thật rõ ràng. Phương Trạch đương nhiên đồng ý, còn chủ động nói sẽ đón Vũ Thần lúc tan ca.

Sau khi thay ca, Vũ Thần ra khỏi phòng trực ban, vừa vặn lại gặp Dịch An. Từ sau cái ngày tận lực tránh Dịch An, trong lòng cậu đối với Dịch An không hiểu sao vẫn áy náy. Hiện tại đối mặt với Dịch An khó tránh khỏi cảm giác xấu hổ.

“Cậu chưa nói cho hẳn biết?” Dịch An nhiều ngày không nhìn thấy Vũ Thần nên không tránh khỏi có chút lo lắng, tuy rằng Vũ Thần có nói qua rằng cậu có thể xử lý chuyện của mình, nhưng Dịch An vẫn không an tâm, nhìn thấy Vũ Thần vẫn hỏi han.

“Còn chưa nói, hôm đó thật sự cảm ơn cậu.” Vũ Thần không biết trả lời như thế nào, có chút áy náy nói lời cảm ơn với Dịch An.

“Cậu cảm ơn tôi ngược lại có thể khiến tôi khổ sở đấy. Cậu không có việc gì là tốt rồi.” Dịch An ảm đạm cười, lại nghiêm túc nói: “Giữ gìn thân thể cho tốt, nếu không cố được thì có thể xin nghỉ, có thể nói trực tiếp với tôi cũng được.”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Điều này làm cho Vũ Thần không biết làm thế nào cho phải, lại tiếp tục nói cảm ơn Dịch An.

“Việc nhỏ thôi mà, đừng cảm ơn tôi. Bây giờ về nhà sao? Để tôi đưa cậu về.” Dịch An không bắt buộc cái gì, chỉ cần ở bên Vũ Thần thêm một chút thì anh cũng đã thỏa mãn rồi.

“Cảm ơn, không thể phiền cậu được, Phương Trạch hẳn là đang ở bên ngoài chờ tôi.” Vũ Thần chột dạ từ chối ý tốt của Dịch An, tạm dừng một chút lại nói: “Tôi đi trước.”

Đi xuống lầu, Dịch An thậm chí chưa kịp nói tiếng tạm biệt với Vũ Thần thì cậu đã vội vàng bước ra khỏi cửa.

Vũ Thần ra khỏi khu phòng bệnh, nhìn tới nhìn lui trong đám người thấy một thân ảnh vô cùng nổi bật, cậu liền bước nhanh tới.

“Bảo bối, em nhớ anh không?” Phương Trạch đi qua, ôm cổ Vũ Thần.

“Ai nhớ anh chứ. Buông ra a.” Phương Trạch nhiệt tình đi tới làm cho Vũ Thần có chút bị động, cậu tùy ý Phương Trạch đưa mình lên xe.

Thật sự chẳng biết tại sao, khó có thể nào hôm nay lại nhiệt tình như vậy được. Trong điện thoại còn lạnh như băng, hiện tại lại nhiệt tình như vậy.

“Anh làm sao vậy? Có chút không bình thường a.” Vũ Thần trêu ghẹo hỏi.

“Nhìn thấy em thật vui. Quả nhiên cùng em sống chung một chỗ thực sự thoải mái. Giống như mọi điều phiền lòng đều có thể quên đi.” Phương Trạch giúp Vũ Thần thắt dây an toàn, lại sủng nịch hôn lên mặt cậu một cái.

Vũ Thần cả kinh kêu lên: “Anh muốn chết à, người ngoài sẽ nhìn thấy a...” Cậu một tay đẩy Phương Trạch ra, một tay lau mạnh hai cái trên mặt. “Anh hôm nay có bệnh à.”

Chẳng lẽ nhiều ngày nín nhịn dục vọng mà khao khát tới mức này sao? Bị suy nghĩ như vậy vây quanh nên Vũ Thần thiếu chút nữa đã quên mục đích hẹn Phương Trạch ra ngoài.

Phương Trạch vuốt tóc cậu, ánh mắt nhìn cậu đến thất thần, âm thanh trầm xuống, dịu dàng rất nhiều. “Nhìn thấy em thì không hiểu sao anh rất vui vẻ.”

“Cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, có gì ngạc nhiên chứ!” Vũ Thần nghe xong liền mất tự nhiên, cứng ngắc cười cười, khẽ ngẩng đầu, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nhiều ngày như vậy anh không gặp gỡ người khác? Không có lãng nhăng chứ? Hoặc là vì tiết dục nên tìm người khác?” Vũ Thần nhớ tới tên gay kia là lại cảm thấy khó chịu.

Ý cười trên mặt Phương Trạch nháy mắt biến mất, ánh mắt tối tăm lạnh lùng, nghiêm túc nói: “Không có, hiện tại anh chỉ yêu em. Không tin sao? Bảo bối, em là quan trọng nhất.”

Ánh mắt kiên định làm cho Vũ Thần không thể nghi ngờ Phương Trạch, ít nhất giờ phút này cậu vô cùng tin tưởng anh.

Vũ Thần muốn khẳng định vị trí của mình trong lòng Phương Trạch, cậu liền hỏi: “Đặc biệt như thế nào?”

Khóe miệng Phương Trạch hơi gợn lên, mang theo một tia cười đắc thắng. “Đặc biệt tới mức anh muốn cùng em kết hôn.”

“Anh bị bệnh à, anh và em đều là nam a.” Vũ Thần chột cả kinh kêu lên. Lời này nghe có chút đột ngột, nhưng đúng là có chút ngọt ngào, ngoài miệng vẫn nhin không được bắt bẻ.

“Là nam thì như thế nào? Chúng ta có thể ra nước ngoài kết hôn.” Phương Trạch nói như chém đinh chặt sắt, anh cho là mình đã đoán trúng tâm tư người trước mắt.

“Em còn chưa nghĩ tới kết hôn hay không.” Vũ Thần cảm thấy mình bị Phương Trạch nắm trong tay, hiện tại rốt cuộc có thể đảo khách thành chủ bắt được cơ hội này.

Phương Trạch nở nụ cười, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn Vũ Thần, lại ra vẻ uy hiếp nói: “Em không dám kết hôn thì anh sẽ cướp em về.”

“Anh thật sự không đứng đắn.” Khó có thể lại bị kích thích như vậy chứ?

Phương Trạch lái xe ra khỏi bệnh viện, bởi vì Vũ Thần chủ động hẹn anh nên anh liền hỏi qua ý kiến của cậu. “Kỳ thật hôm nay em hẹn anh ra ngoài làm anh thực sự vui. Trải qua đêm hôm đó, bây giờ chúng ta cũng đã bình tĩnh lại, cho nên cũng có thể nói hết những điều mình muốn nói... Về chuyện của A Nham, anh sẽ nói rõ ngọn ngành cho em biết. Em có tin tưởng anh không?” Phương Trạch thực sự bình tĩnh nói, lại vô cùng thành thật.

“Cho nên anh muốn nhân cơ hội này tới nhà em một chuyến. Nếu em không muốn thì thôi...”

Lời nói Phương Trạch một chút cũng đều nghiêm túc, Vũ Thần có chút bối rối. Quả nhiên tin tưởng anh là đúng a...

“Tới nhà em?”

“Ừ, người nhà của em liệu có thể chấp nhận anh không?” Phương Trạch luôn tỏ vẻ cao ngạo nhưng đối mặt với chuyện này vẫn có chút thận trọng.

“A.” Nếu tới nhà thì việc mang thai cứ để ba giải thích đi, áp lực của mình có thể ít đi một chút nhỉ? Hai cái miệng càng thêm sức thuyết phục đi?

Vũ Thần do dự thật lâu, cuối cùng gật đầu đồng ý.

(1) nan đề: vấn đề khó giải quyết.

..:End 33:.

34. Chương 34

Phương Trạch hướng xe chạy thẳng tới nhà Vũ Thần, hai người cười cười nói nói, không khí coi như không tồi.

Nghe Phương Trạch hứa hẹn, Vũ Thần mới buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Tương lai sau này không phải chỉ có hai người cùng nhau trải qua, Vũ Thần cũng muốn thử nếu có con thì hai người có thể bước tiếp như thế nào, nhưng loại tưởng tượng này giống như đang vứt bỏ một điều quan trọng nhất trong lòng cậu. Cậu từng nghĩ tới việc đàn ông sinh con thì buồn cười cỡ nào, nhưng tại thời điểm thai nghén nhớ tới có một sinh mệnh bé bỏng đang ở trong cơ thể thì trái tim của cậu sẽ trở nên mềm mại vô cùng, cảm giác kỳ diệu không cần nói cũng biết, vô cùng thỏa mãn.

Ngày cứ trôi qua như vậy, một nhà ba người, vô cùng đơn giản, cậu có thể thực sự hạnh phúc...

Vũ Thần nhìn ngoài cửa sổ, cảnh tượng xe cộ đi lại tấp nập làm cho cậu có cảm giác vô lực, quay đầu lại nhìn... là vẻ mặt chăm chú lái xe của Phương Trạch, lại có một cảm giác an lòng.

“Phương Trạch, anh có nghĩ muốn một đứa con hay không?” Giờ phút này ý nghĩ duy nhất của Vũ Thần là tin tưởng người đàn ông trước mắt này, trực giác cũng nói cho cậu biết rằng người đàn ông này rất đáng tin.

“Em muốn có con sao?” Phương Trạch hỏi ngược lại.

Gương mặt Phương Trạch nhìn nghiêng góc cạnh rất rõ ràng, đường cong cương nghị hoàn mỹ, ánh mắt Vũ Thần mãi lưu luyến trên mặt anh, tinh tế đánh giá bộ dáng Phương Trạch, ánh mắt không dời có cảm giác xem mãi không đủ.

Vũ Thần trầm mặc một hồi, nói: “Anh không muốn sao?” Nếu như Phương Trạch không thích có con thì làm sao bây giờ?

Phương Trạch giẽu cợt cười một tiếng, âm thanh cũng trở nên dịu dàng. “Đứa ngốc... Chẳng lẽ em muốn sinh thay anh sao? Muốn thì chúng ta đi nhận con nuôi cũng tốt mà... Nếu anh không xuất hiện, có phải em sẽ không sống một cuộc sống như vậy hay không? Ví dụ như kết hôn cùng phụ nữ?”

Em đã mang thai con của anh... Những lời này thiếu chút nữa Vũ Thần đã nói ra, nhưng nếu nói thẳng ra sẽ dọa Phương Trạch, thế nên đành nuốt những lời này vào bụng.

Chuyện như vậy có phải giống như rèn sắt khi còn nóng mới được hay không, nhưng khi xúc động đi qua, Vũ Thần lại không có dũng khí mở miệng.

Vì thế cậu liền thấp giọng nói: “Nếu anh không xuất hiện thì em sẽ kết hôn sinh con cùng phụ nữ. Cứ như vậy sống cả đời. Vậy nên có phải anh đã quấy rầy việc sinh con của em hay không?” Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong lòng Vũ Thần thật lâu, nếu không gặp Phương Trạch thì có lẽ cậu đã quen một cô gái tốt rồi...

Gặp đèn đỏ, xe liền dừng lại, Phương Trạch nghiêng đầu nhìn Vũ Thần, ánh mắt thâm thúy lóe lên một tia vui mừng, lại vô cùng tự tin hỏi: “Em nói xem? Hiện tại anh muốn em lựa chọn, em muốn cùng với anh hay với một cô gái sống cả đời bên nhau?”

Vũ Thần ghen lời, đáp án đương nhiên là cùng Phương Trạch cả đời, nhưng lời nói thẳng thường như vậy làm cho cậu không tài nào mở miệng được.

“Anh nói lời vô nghĩa... Đương nhiên là cùng... Anh nhìn em làm gì?” Vũ Thần cả kinh, gương mặt Phương Trạch phóng đại trước mắt cậu gấp vài lần.

Bộ dáng không tự nhiên của Vũ Thần làm cho Phương Trạch không nhìn được ghé qua hôn cậu một chút, nếu không phải đang ở trên đường thì anh thật muốn hung hăng nhét con người đáng yêu này vào trong cơ thể mình.

“Anh biết em sẽ lựa chọn bên anh. Bởi vì em đã trốn không thoát.” Âm thanh trầm thấp nam tính vang lên bên tai, làm cho hai bên tai Vũ Thần đỏ cả lên.

Vũ Thần đành phải ra vẻ bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, không chút để ý trả lời: “Anh nếu thực xin lỗi em, em còn có thể vứt bỏ anh.”

“Tuân mệnh, y tá đại nhân. Anh sẽ đối xử tốt với em.” Phương Trạch mỉm cười, nói ra đáp án làm cho người ta yên lòng.

“Lái xe cho tốt đi, không cùng anh nói nhảm nữa...”

“Tuân mệnh!”

...

Vũ Thần dẫn Phương Trạch về nhà, đứng ở ngoài cửa, Vũ Thần tìm được chìa khóa mở cửa. Không nói trước sẽ dẫn người về nhà, không biết có thể xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không? Vũ Thần không dám tưởng tượng đến phản ứng của Vũ Nhung khi nhìn thấy Phương Trạch. Hơn nữa Vũ Nhung hoàn toàn không biết việc cậu mang thai, cho nên cậu âm thầm lo lắng Vũ Nhung có thể đem chuyện này phá hỏng.

Sau khi mở cửa, Vũ Thần không nghe thấy động tĩnh trong nhà liền gọi một tiếng.

“Con trai, con đã về a...” Vũ Phong lên tiếng trả lời, từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Phương Trạch đứng phía sau Vũ Thần thì khó tránh khỏi hoảng sợ.

Vũ Thần trước đó mà gọi điện thoại thông báo thì cũng không đến mức xấu hổ.

“Chào bác trai, cháu là Phương Trạch. Mạn phép quấy rầy.” Phương Trạch rất nghiêm trang nói lời chào Vũ Phong.

“Cậu chính là Phương Trạch?” Vũ Phong sửng sốt một chút, rõ ràng đã quên mời người ta vào nhà.

“Đúng vậy, bởi vì cháu nhất thời hứng khởi muốn tới chào bác một tiếng...” Phương Trạch thật không ngờ Vũ Thần và ba cậu lại giống nhau như vậy, cảm giác thực sự trẻ, hoàn toàn không nhìn ra hai người là cha con.

Phương Trạch vốn muốn tiếp tục giải thích lại bị Vũ Thần ngắt lời. “Đừng nói nhiều, vào nhà rồi hãy nói.”

“Đúng vậy, vào nhà đi. Nhung Nhung, có khách tới, mau ra chào một tiếng đi con.” Vũ Phong hướng về phòng gọi Vũ Nhung tới.

Con bé Vũ Nhung này sẽ không lên cơn thần kinh chứ... Vũ Thần chưa kịp lo lắng, Vũ Nhung đã vọt ra khỏi phòng.

“A...” Vũ Nhung nhìn thấy Phương Trạch thì nháy mắt liền ngây dại.

Phương Trạch thấy cô bé đứng sững ở nơi đó không nói lời nào, anh chủ động giảm bớt xấu hổ cho cô. “Cô bé này là em gái của Vũ Thần sao? Vũ Nhung, thường xuyên nghe anh trai em nhắc tới em... Xinh đẹp giống như trong tưởng tượng. A, không, đúng là còn xinh đẹp hơn trong tưởng tượng. Lại thi đậu đại học, thật sự là không đơn giản a!”

Người kia, TMD cũng quá khéo đi... Mình khi nào thì cùng anh nói tới Vũ Nhung a, tài nói dối cũng cao quá mà, miệng không ngọt như vậy thì sẽ chết sao? Buồn nôn quá đi mất... Vũ Thần trắng mắt liếc Phương Trạch một cái, hiển nhiên là không quen nhìn hành vi đường hoàng của anh.

“Anh, chính là... của em...” Chị dâu?! Gọi chị dâu có vẻ không được tự nhiên, Vũ Nhung lại không biết mở miệng như thế nào.

“Gọi anh là anh Phương được rồi, đây là chút quà nhỏ, hi vọng em sẽ thích.” Phương Trạch nói xong liền đưa cho Vũ Nhung một chiếc hộp nhỏ.

Người này lúc nào còn cầm theo quà? Có lẽ nào muốn mua chuộc người nhà mình? Hơn nữa phần quà này nhất định rất quý, người như Phương Trạch không thể nào đưa thứ khó coi được... Cho nên Vũ Thần nháy mắt với Vũ Nhung, muốn cô đừng nhận lấy.

“Cám ơn anh Phương, ý tốt của anh em xin nhận. Quà này thật sự không thể nhận. Anh mau vào ngồi đi...” Vũ Nhung mặc dù là kẻ điên điên khùng khùng nhưng vẫn là người hiểu lễ nghĩa, liền đẩy qua đẩy lại với Phương Trạch ở cửa nửa ngày, như thế nào cũng không chịu nhận lấy.

“Em nhận đi, coi như phần thưởng cho việc đậu đại học. Anh đột nhiên tới đây thực sự đã quấy rầy cả nhà, em cứ nhận lấy đi...” Phương Trạch cứng rắn đưa quà cho Vũ Nhung, thật sự là không từ chối được, Vũ Nhung liền vô tội nhìn thoáng qua Vũ Thần.

Vũ Thần cũng thực sự bất đắc dĩ, đành phải ngầm đồng ý cho Vũ Nhung nhận lấy.

Này làm sao mà chuẩn bị lúc đến được, quà còn kịp chuẩn bị cơ mà, rõ ràng đã có kế hoạch tới nhà mình. Vũ Thần lúc này mới phát giác mình bị lừa. Bất quá hiện tại cũng không sao hết, anh chỉ là muốn tranh thủ sự đồng tình đi?

Vũ Nhung dẫn Phương Trạch vào phòng khách ngồi, Vũ Phong liền lặng lẽ giữ Vũ Thần lại hỏi chuyện đi tới đâu rồi?

Vũ Phong nhìn thấy Vũ Thần mang người về, còn tưởng rằng sự việc đã được giải quyết, không nghĩ tới Vũ Thần rõ ràng còn chưa nói chuyện này cho Phương Trạch biết.

Vũ Phong hận không thể rèn sắt lúc còn nóng nhìn Vũ Thần, bất đắc dĩ nói: “Hay là muốn ba thay con giải thích a...”

Vũ Thần chính là có ý đó, nhưng cậu cũng có chút băn khoăn. “Ba, ba kiềm chế một chút, đừng nói quá đột ngột. Đây cũng không phải chuyện người thường có thể đón nhận được.” Cho tới lúc này, Vũ Thần là đương sự đối với sự mang thai còn như lọt vào sương mù hướng chỉ là đem chuyện này nói cho Phương Trạch.

Vũ Thần đang có ý đó, nhưng là cậu vẫn có điều băn khoăn: “Ba, ba kiềm chế một chút, đừng quá đột ngột. Đây cũng không phải là người bình thường có thể tiếp nhận được.” Chuyện cho tới bây giờ, Vũ Thần thân là đương sự mà vẫn đối với chuyện mang thai này tựa như lọt vào trong sương mù chớ nói chi là đem chuyện này nói cho Phương Trạch.

“Tốt nhất là phải tách Nhung Nhung ra. Trước đừng nói cho em biết.” Vũ Thần chẳng qua là lo lắng Vũ Nhung sẽ nói ra những lời kinh người, cũng lo cô sẽ làm hỏng chuyện.

Vũ Phong gật gật đầu, liền tách cô ra khỏi Phương Trạch, ý muốn cô giúp Vũ Thần chuẩn bị cơm chiều.

Vũ Phong ngồi xuống cạnh Phương Trạch, lấy thân phận trưởng bối cùng Phương Trạch ngồi tâm sự. Vũ Phong có thể cảm nhận trong lời nói của Phương Trạch anh là một người có trách nhiệm, trong lòng rất là vừa ý. Đặc biệt lúc nhắc tới Vũ Thần, Vũ Phong cảm giác có thể yên tâm giao Vũ Thần cho anh.

Vì không thể nói về việc mang thai một cách đột ngột nên Vũ Phong cố ý nói mấy chuyện tào lao bí ẩn mà y học không giải thích được với Phương Trạch. Phương Trạch dù nghe không hiểu nhưng cũng trả lời vài tiếng, cho nên nói chuyện coi như hòa hợp. Sau nửa ngày, Vũ Phong rốt cuộc đi vào vấn đề chính, ông hỏi: “Nếu một người đàn ông có thể sinh con thì cậu có cảm thấy kỳ quái không?”

“Đàn ông sinh con sao?” Sau khi hết kinh ngạc, Phương Trạch bình tĩnh đáp lại: “Có chuyện đàn ông sinh con sao? Y học có thể giải thích như thế nào chứ?”

“Đương nhiên là có. Y học không tài nào giải thích được, muốn tìm căn nguyên nguồn gốc cũng không thể, nhưng quả thật là có. Kỳ thật còn có chút thú vị, cậu có muốn nghe thử không?”

Bộ dáng Phương Trạch thực sự cảm thấy hứng thú, Vũ Phong liền thừa lúc rèn sắt lúc còn nóng, mang “Thần thoại chuyện xưa” về thể chất có thể mang thai nói cho Phương Trạch.

Phương Trạch nghe xong cảm thấy thực sự khó tin, xuất phát từ tò mò hỏi: “Vậy bây giờ người này còn tồn tại không ạ? Bác trai kiến thức quả thật rộng lớn, hôm nay Phương Trạch cháu đúng là được mở mang tầm mắt.

“Đương nhiên còn tồn tại, kỳ thật...” Lúc Vũ Phong định nói ra khỏi miệng, chuông điện thoại của Phương Trạch đột ngột vang lên.

Phương Trạch mạo muội ngắt lời Vũ Phong. “Bác trai, ngại quá, cháu phải nghe điện thoại.” Phương Trạch nhìn màn hình di động liền nhú mày, biểu tình có chút ngưng trọng đi tới một bên bắt máy.

Vũ Phong đành phải chờ Phương Trạch nói chuyện xong rồi tiếp tục. Nhưng Phương Trạch nhận điện thoại xong cũng không ngồi xuống, mà mở miệng nói lời xin lỗi: “Bác trai, hiện tại cháu có chút việc gấp cho nên phải về ngay...”

“Việc gấp? Mau chóng xử lý rồi có thể quay lại đây không? Còn chưa có ăn cơm chiều mà.” Vũ Phong vừa nghe liền như kiến bò trên chảo nóng, việc chính còn chưa nói mà đã đi mất rồi.

“Bác trai, hôm nay thật sự là làm phiền bác. Nhưng hiện tại tình huống thực sự gấp, cháu nhất định phải đi.” Phương Trạch sốt ruột quên hết lễ tiết, nhưng giọng nói lại lộ vẻ kiên quyết.

Vũ Thần ở phòng bếp đầy mùi khói dầu, nghe được Phương Trạch muốn đi, cậu không tắt bếp cảm ứng đã chạy vội ra.

“Muốn đi sao? Có chuyện gì vậy?” Không phải vừa nói công việc đều xử lý xong rồi sao? Tại sao bây giờ lại muốn đi? Đây không phải nuốt lời thì là cái gì a? Hầu hết mọi lúc Vũ Thần đều thông cảm cho Phương Trạch công tác bận rộn, nhưng hiện tại anh là khách nhà cậu, sự việc gấp gáp thế nào cũng phải buông xuống chứ?

“Bảo bối, thực xin lỗi. Có thời gian anh sẽ lại tới đây, hiện tại thực sự rất gấp.” Ánh mắt anh có chút xin lỗi, nhưng trong mắt vẫn nhìn ra được anh hết sức lo lắng.

“Công việc sao? Vội như vậy?”

“Ừm, lần tới nhất định bù lại, được không?”

Vũ Thần không nói gì, nếu không giữ lại được thì sẽ không thể giữ lại, hơn nữa cậu cũng tin tưởng Phương Trạch.

“Anh đi đi.” Vũ Thần cười cười bắt đầu dĩ vãng với Phương Trạch, nói lời tạm biệt với anh.

Phương Trạch liên tục nói lời xin lỗi rồi mới đi khỏi.

Lúc đóng cửa, trong lòng Vũ Thần không hiểu vì sao lại trầm xuống, ảm ảm hoài nghi đối với Phương Trạch... Không phải là Phương Nham lại xảy ra chuyện gì chứ?

Vũ Thần lắc đầu, xua tan những ý nghĩ lộn xộn trong lòng, đã quyết định tin tưởng thì cậu sẽ không nghi ngờ gì nữa.

Vũ Phong gọi Vũ Thần đang xuất thần. “Con trai, tức giận sao? Cậu ta có việc của mình, ba không cảm giác sai đâu. Về phần chuyện đứa bé ba đã nói đêm một ít, con chỉ cần nói hết cho cậu ta...”

“Vâng, con biết. Dù sao cũng không vội, trong lòng anh ấy đã có chuẩn bị là tốt rồi.” Nghe được ba cậu an ủi, Vũ Thần không miên man suy nghĩ nữa, ít nhất tối nay cũng thu hoạch được một chút.

...

Trước khi đi vào giấc ngủ, Vũ Thần nhận được điện thoại của Phương Trạch, nghe âm thanh thì cảm giác người ở đầu dây bên kia rất mệt mỏi, cậu liền muốn Phương Trạch nghỉ ngơi cho tốt nhưng không có nói chuyện mang thai.

Nhưng cuộc điện thoại này làm cho Vũ Thần an lòng rất nhiều, đêm nay cậu ngủ vô cùng an ổn.

.:End 34.:

35. Chương 35

Buổi sáng sau khi ra khỏi toilet, Vũ Thần uống ngay một ly nước lọc, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn không hề biến mất.

Hiện tại càng ngày càng dễ dàng mệt mỏi, Vũ Thần không biết bản thân có thể đi làm được bao lâu, thật sự không cố gắng được mà muốn nghỉ ngơi, thân thể hiện tại dù sao cũng không phải của một người.

Vũ Thần sờ sờ bụng mình, tưởng tượng bộ dáng mình lúc bụng lớn lên, không khỏi bật cười.

Cậu gạt bỏ thể chất mang thai không hay ho này, điều khó tin cũng dần dần được chấp nhận, cho tới bây giờ Vũ Thần lại có một tia chờ mong nho nhỏ.

Lúc đứa bé sinh ra sẽ như thế nào nhỉ? Là con trai hay con gái? Bất quá, phải là nam hài... Lớn lên giống mình còn giống Phương Trạch... Vũ Thần trong lòng nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Vũ Thần tới bệnh viện, thấy Trần Giai Lan còn đang nghỉ ngơi, vì thế cậu không ở trong phòng bệnh. Cậu muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành thì bị Vương Linh gọi lại.

“Tổ trưởng, có chuyện gì không?”

Wương Linh đưa văn kiện đang cầm trên tay cho Vũ Thần, nói: “Cậu đi thay tôi hôm nay có bệnh nhân chuyển tới tổ B, cậu đem bệnh lý qua đó đi.”

Vũ Thần nhận lấy bệnh lý, vào thang máy đi lên lầu của tổ B.

Sau khi giao bệnh lý Vũ Thần mới chú ý, tổ B so với tổ A dưới lầu bố trí tốt hơn rất nhiều liền có chút ngạc nhiên đi thêm vài bước.

Lúc mới tới bệnh viện tựa hồ đã nghe nói về việc phân bổ phòng bệnh cao cấp, tổ B hình như chịu trách nhiệm tâm lý trị liệu, khó trách bên này trang trí thanh lịch như vậy, hoàn cảnh như vậy thì bản thân ở bệnh viện hoàn toàn không có áp lực, làm cho lòng người thả lỏng không ít.

Vũ Thần đi vào trong, đi ngang qua một phòng bệnh, cửa đang mở ra. Vũ Thần liền đi vào nhìn xung quanh một chút, muốn nhìn bài trí trong phòng lại nghe được giọng nói khó nghe của người nào đó.

Tựa hồ có người mắng y tá? Hơn nữa rất khó nghe...

“Rót cốc nước cũng không biết rót hã? Quá nóng mà muốn tôi uống sao? Chân tay vụng về như vậy không hiểu cậu làm y tá kiểu gì... Đàn ông vụng về còn làm y tá... Đi ra ngoài cho tôi!” Giọng nói mắng chửi người là của một người đàn ông, nhưng giọng nói lạ sắc bén vô cùng, có chút bén nhọn chói tai.

Trong lòng Vũ Thần trầm xuống, rõ ràng cũng là nam y tá? Quả nhiên phòng bệnh cao cấp cũng không phải là nơi dễ chịu gì, chỉ có chén nước mà nói khó nghe như vậy sao? Nam y tá không phải người sao? Hiện tại người có tiền lại càng tự cho mình là đúng nhất.

Vũ Thần đứng ở ngoài cửa càng nghĩ càng giận, liền do dự có nên đi vào hỗ trợ hay không. Nhưng cậu lại lo lắng cho mình hiện tại dễ dàng xúc động càng giúp càng hỏng liền đứng lưỡng lự ngoài cửa.

“Ngài bình tĩnh một chút được không? Hiện tại đừng kích động, vị kia chỉ đi ra ngoài một lát, lập tức sẽ quay lại. Ngài cứ uống thuốc trước đi.” Âm thanh mang theo cảm giác trầm trầm, chắc là một người rất trầm ổn, không đến mức ngay cả một chén nước đều không chuẩn bị tốt được đi, trừ khi bị bệnh nhân làm khó dễ còn có thể như thế nào chứ? Vũ Thần cũng là bị sẹo nên đã quên đau, hiện tại còn đồng tình cùng người khác.

“Không ăn, cậu tìm cậu ấy trở về đây! Mau cút cho tôi...”

Bệnh nhân này không muốn nói lý lẽ cũng thật không có mức độ mà. Không uống thuốc cũng không thể nháo nhào được, cuối cùng cấp trên trách tội cũng chỉ có thể trách y tá. Vũ Thần thật sự là không thể nhịn được nữa, liền đi vào phòng bệnh.

“Vị này, ngài uống thuốc đi..” Vũ Thần tập trung nhìn vào, người trên giường bệnh đúng là Phương Nham.

Đứng bên giường bệnh cũng là một người đàn ông mặc áo blouse trắng như Vũ Thần, thân hình cao lớn, đồng phục màu trắng ôm lấy thắt lưng vô cùng thích hợp, trang phục càng tôn lên dáng người thon dài, màu da tiểu mạch rất khỏe mạnh, mắt sáng, lông mày rậm cũng thực sự là một người đẹp trai. Thượng Tử Tinh nhìn thấy Vũ Thần cũng mặc đồng phục như cậu, hơn nữa cũng là nam, đôi mắt đẹp dễ hơi mở to một ít, cũng thực sự kinh ngạc.

“Tiểu y tá, lại gặp mắt? Cậu như thế nào ngay cả phòng bệnh của tôi cũng chăm nom? Tinh lực của cậu rất nhiều a...” Mặt Phương Nham mang theo một tia trắng bệch, vô cùng tiều tụy, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng cao ngạo như trước, không hề thay đổi.

Vẫn đều là như thế, từ lần gặp mặt đầu tiên tới bây giờ, ánh mắt Phương Nham nhìn Vũ Thần tựa hồ chưa hề thay đổi. Nhưng nghĩ tới lời nói tối hôm đó của Phương Sĩ Vĩ, trong lòng phát lạnh, lúc cậu nhìn Phương Nham, tâm tình lại phức tạp rất nhiều.

“Ngài Phương, anh cứ uống thuốc đi, đây cũng là trách nhiệm của y tá. Chậm trễ trị liệu thì không ổn.” Vũ Thần không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần muốn khuyên Phương Nham uống thuốc mà thôi.

“Hay là ngài uống thuốc trước đã, vị kia lập tức sẽ tới.” Thượng Tử Tinh cũng phụ hoạ theo Vũ Thần.

“Tôi không có bệnh! Các người đều đi ra ngoài cho tôi.” Phương Nham kêu to lên, chỉ vào cánh cửa muốn bọn họ đều đi ra ngoài.

Vũ Thần nhìn thấy Phương Nham nâng cánh tay lên thì cả kinh, chỗ cổ tay cuộn đầy băng vải, chẳng lẽ Phương Nham cắt cổ tay? Lại nhìn môi Phương Nham có vẻ trắng bệch, Vũ Thần cũng đoán được chín mười phần là như thế...

Chẳng lẽ tối qua Phương Trạch vội vàng ra về chính là lại đây chăm sóc Phương Nham sao? Vũ Thần có chút hoài nghi, nhưng tình hình như vậy lại làm cho cậu không nhận được nghĩ nhiều.

“Các cậu đều rút ra ngoài cho tôi!”

Cảm xúc của Phương Nham càng ngày càng kích động, Vũ Thần cũng không muốn cùng một bệnh nhân so đo, cậu liền tiến lại trấn an Phương Nham. “Anh bình tĩnh một chút, nằm xuống nghỉ ngơi trước đi, kích động như vậy không tốt với thân thể đâu...”

“Ngài nghỉ ngơi đi, vị kia thực sự sẽ nhanh quay trở lại đây. Ngài cũng phải lo lắng cho thân thể của chính mình a.” Thượng Tử Tinh đưa tay giúp Phương Nham nằm xuống, kết quả lại bị Phương Nham gạt ra, cánh tay dừng lại giữa không trung có chút xấu hổ thu về.

“Đừng đụng vào tôi, các cậu cứ ra ngoài trước rồi tôi sẽ nghỉ ngơi.” Giọng nói của Phương Nham suy yếu không ít, lúc này nháo nhào một phen đúng là tốn không ít sức lực.

Vũ Thần và Thượng Tử Tinh đưa mắt nhìn nhau, quyết định ra ngoài để cho Phương Nham bình tĩnh lại.

Phương Nham đã xảy ra chuyện gì, vì sao cảm xúc lại bất ổn như vậy?... Thật sự là giống Phương Trạch, đều là một người khó dò... Hai anh em họ đều như thế.

Vũ Thần đi ra khỏi phòng bệnh, ở cạnh cửa thì nhìn thấy Phương Trạch đang vội vàng chạy tới.

Phương Trạch?! Đúng là trực giác lúc đầu của mình không sai... Tối hôm qua anh nhất định là tới chăm sóc cho Phương Nham đi?

Ánh mắt Vũ Thần hạ xuống, thấy mình cách Phương Trạch ngày càng gần, cậu lại có một cảm giác xa lạ. Không phải nói đang làm việc sao? Cho dù là vì chăm sóc Phương Nham cũng không cần phải lừa cậu chứ?

Không một ai thích cảm giác bị lừa gạt hết.

“Vị này, ngài mau vào đi. Cảm xúc ngài Phương vô cùng không ổn định. Hiện tại cũng chỉ có ngài mới trấn an được anh ta.” Thượng Tử Tinh tựa hồ không phát hiện sự khác thường của Vũ Thần, chính là rất có trách nhiệm nói tình huống của Phương Nham cho Phương Trạch.

Phương Trạch đi đến bên hai người, liếc mắt một cái liền thấy Vũ Thần đang đứng sau lưng Thượng Tử Tinh.

“Bảo bối? Tại sao em lại ở chỗ này?” Phương Trạch đầu tiên là kinh ngạc, lúc nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Vũ Thần, anh liền hiểu được. “Em có thể nghe anh giải thích không? Chờ anh vào cho Phương Nham uống thuốc đã.”

“Không thể. Tôi còn phải làm việc. Về sau cũng đừng làm phiền tôi... Từ đầu tới cuối tôi không nên tin tưởng anh. Tôi sẽ không nghe gì hết!” Vũ Thần cố ý tránh cánh tay đang đưa tới của Phương Trạch, xoay người chạy tới thẳng máy.

“Vũ Thần. Đáng chết!...” Phương Trạch ảo não nhìn Vũ Thần né ra, nhưng anh lại không đuổi theo.

End 35

36. Chương 36

Vũ Thần nản lòng trở lại phòng bệnh, theo lý cậu không nên đem tình cảm vào công việc, nhưng tâm tình của cậu hiện tại không có biện pháp hồi phục.

Phương Trạch đúng là kẻ giả nhân giả nghĩa, Vũ Thần cũng không biết, cậu rõ ràng khắc sâu việc mình bị lừa, hơn nữa đúng là bị lừa đi lừa lại nhiều lần. Cậu thực sự ảo não tại sao mình lại lún sâu vào việc này, cậu chẳng phải thích phụ nữ sao? Nhưng đứa bé làm sao bây giờ? Hiện tại hối hận còn kịp đi...

Nếu không phải Vũ Thần để ý Phương Trạch thì cậu sẽ không tâm phiền ý loạn, cũng sẽ không tính toán chi li, thậm chí giấu diếm Phương Trạch cũng chỉ là mong có một phần cảm giác an toàn. Nhưng mà hiện tại cậu cảm thấy tất cả đều vô nghĩa, mà hai người cũng sẽ không có tương lai. Vũ Thần muốn cậu phải là người yêu của Phương Trạch, nhưng cậu còn chưa tới mức yêu một người đến mức mất hết cốt khí.

Rời khỏi Phương Trạch, có nên giữ lại đứa bé hay không? Vũ Thần giương mắt nhìn Trần Giai Lan đang mang thai, cậu theo bản năng sờ sờ bụng mình.

Trần Giai Lan thấy bộ dáng rầu rĩ không vui của cậu thanh niên, liền cười hỏi: “Vũ Thần, nhìn cậu hôm nay tâm tình không tốt a. Có phải là làm bạn gái tức giận không?”

Vũ Thần sững sờ, thiếu chút nữa không biết Trần Giai Lan đang nói chuyện với mình, cậu xấu hổ cười nói: “Không có, tôi không có bạn gái.”

Trần Giai Lan kinh ngạc, dựa vào cái nhìn của nàng, diện mạo và nhân phẩm của Vũ Thần đều rất tốt, làm sao lại không có bạn gái chứ, cô lại hỏi: “Cậu lớn lên đẹp trai như vậy, sao lại không có bạn gái chứ? Tâm sự với tôi đi...”

Vũ Thần bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Trần Giai Lan thấy Vũ Thần không yên lòng lại không muốn trả lời, cũng thức thời không hỏi tiếp, phỏng chừng cậu là người da mặt mỏng dễ ngượng ngùng a.

“Trần tiểu thư, bây giờ cô đang mong chờ bảo bảo sinh ra lắm có phải không?” Vũ Thần hỏi, cậu chẳng qua muốn biết có phải người mang thai đều sẽ chờ mong như vậy hay không.

“Đương nhiên chờ mong a, đứa bé ở trong bụng tôi gần mười tháng, rốt cuộc cũng sắp gặp được rồi. Ngẫm lại thấy kích động lắm. Tôi nghĩ bảo bảo đá bụng tôi có phải hay không cũng muốn gấp rút gặp mặt tôi...” Trần Giai Lan nhắc đến đứa bé giống như có nói mãi cũng không hết, bộ dáng hưng phấn hoàn toàn nhìn không ra là người sắp làm mẹ.

“Vậy sau khi bảo bảo sinh ra nhất định thực sự hạnh phúc. Cho nên cô cần dưỡng thai cho tốt...” Vũ Thần phụ họa nhưng cảm giác chua xót đã lan tràn trong lòng.

Cậu rất mâu thuẫn, phải dứt bỏ một phần cơ thể của mình thì ai mà chẳng đau, huống chi đây lại là một sinh mệnh nhỏ bé đang thai nghén trong thân thể mình.

Cậu cũng chờ mong cùng bảo bảo gặp mặt, cũng muốn chứng kiến bảo bảo lớn dần. Bởi vì ắn ắn chờ mong này nên vấn đề đứa bé cũng giải quyết dễ dàng. Cậu cùng Phương Trạch đến với nhau không phải bởi vì đứa bé gắn kết họ với nhau, cho nên hiện tại Vũ Thần cũng không bởi vì đứa bé mà nhần nhịn cầu toàn.

Cậu thoải mái cười, rồi rầm trong lòng tan biến, bởi vì đứa bé có một người ba là đủ rồi.

Quyết định như vậy bất quá cũng là sau vài tiếng nhìn thấy Phương Trạch, thế nhưng sau khi nghĩ thông suốt Vũ Thần cảm giác thoải mái không ít.

...

Sau hơn mười ngày, Phương Trạch không đi tìm Vũ Thần, cũng không liên hệ với cậu. Vũ Thần cũng từng nghĩ hai người có lẽ sẽ gặp mặt tại bệnh viện, nhưng cậu cũng không hề ôm ảo tưởng. Cứ như vậy chia tay có lẽ là cách tốt nhất với quan hệ của hai người.

Đối mặt với áp lực của người nhà, Vũ Thần nói chi tiết sự tình cho ba cậu nghe. Vũ Phong thực sự hiểu Vũ Thần, nhưng không ủng hộ việc cậu sinh đứa bé. Bởi vì chuyện này mà cha con hai người cãi nhau không dưới một lần.

Vũ Phong là người từng trải, hoàn toàn hiểu rõ một người nuôi lớn một đứa bé sẽ có nhiều khó khăn như thế nào, cho nên vô luận như thế nào ông cũng không hi vọng con mình cũng sẽ như vậy.

“Ba, tại sao lại không đồng ý cho con sinh đứa bé? Không phải ba cũng sinh ra con sao?” Vũ Thần đối với việc này rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn nghĩ muốn thuyết phục ba cậu.

“Thì là bởi không dễ dàng nên ba mới không cho phép con sinh đứa bé. Con không có dũng khí nói với Phương Trạch về đứa bé, thì sau này một mình con sẽ nuôi nấng đứa bé như thế nào đây?” Vũ Phong cũng biết nếu bỏ đứa bé sẽ có nhiều thống khổ, nhưng ông không muốn làm Vũ Thần đau khổ cả đời, cho nên hiện tại chỉ có thể kiên quyết. “Hiện tại phá bỏ còn kịp, cuối tuần ba sẽ liên lạc với Dịch An làm phẫu thuật...”

“Con sẽ không làm, cha nuôi lớn con như thế nào? Ba có dũng khí nói về chuyện ba ba cho con nghe sao?” Vũ Thần hỏi ngược lại, cậu rất ngạc nhiên muốn biết người cha kia của mình là ai, cậu lại nói: “Chẳng lẽ ba nói với ông ấy về việc sinh con ra sao?”

Kỳ thật Vũ Thần đã đoán được đáp án, có lẽ cha con bọn họ quá mức giống nhau, cho nên ngay cả điểm yếu đuối này cũng giống nhau như đúc.

Vũ Phong quả nhiên trực tiếp nhảy vọt qua vấn đề này, lại nghiêm mặt nói: “Việc này đã qua, nhưng hiện tại con không thể sinh đứa bé. Sau khi cuộc sống của con trở lại quỹ đạo, ba sẽ giúp con tìm đối tượng xem mắt.”

“Đã nói con sẽ không bỏ đứa bé, ba không cần ép con. Sau khi đứa nhỏ sinh ra thì cuộc sống của con tuyệt đối trở lại quỹ đạo, nếu con không tính toán cho đứa bé một gia đình hạnh phúc thì con cũng sẽ không sinh đứa nhỏ ra đâu.” Kỳ thật Vũ Thần không lo lắng nhiều như vậy, nhưng vì thuyết phục Vũ Phong nên ý nghĩ nóng lên mà nói ra. “Sau khi sinh đứa bé, con sẽ mau chóng tìm một cô gái tốt để kết hôn, như vậy là được chứ gì?”

“Hiện tại có ai có thể coi trọng con chồng trước đây? Phụ nữ giống mẹ con phỏng chừng là tìm không thấy...”

Vũ Phong trực tiếp nói ra sự thật, Vũ Thần im lặng một lát hỏi: “Ba có yêu mẹ con không?”

“Ba và mẹ của con dĩ nhiên là có chuyện đó, tình cảm có thể bồi dưỡng, mẹ con là một người phụ nữ tốt, đáng tiếc...” Nhắc tới người thân đã mất không tránh khỏi thương cảm, Vũ Phong cũng không muốn nhớ lại.

“Cho nên ba không cần lo lắng. Con sẽ sinh đứa bé. Con sẽ kết hôn, sẽ cho đứa bé một môi trường tốt đẹp để lớn lên.” Vũ Thần thực sự kiên định, cho dù là người thân nhất cũng khó lay chuyển được cậu.

Vũ Phong thở dài một hơi, bất đắc dĩ gật đầu ngầm đồng ý, ông biết rõ dù mình có kiên trì bao nhiêu cũng không thể làm cho Vũ Thần từ bỏ đứa bé.

...

Bụng Vũ Thần tuy không đặc biệt rõ ràng, nhưng vẫn có nhiều bất tiện trong công việc. Sau khi Trần Giai Lan xuất viện, cậu liền nói với Vương Linh cho mình giữ chức rồi xuất ngoại tu nghiệp, bởi vì quan hệ với Dịch An cho nên hết thấy đều coi như thuận lợi.

Vũ Thần thay đổi số điện thoại di động, nên rất ít khi cùng người ngoài liên lạc. Cho nên cậu an tâm ở nhà tĩnh dưỡng, tránh được những ngày nóng bức, không có áp lực công việc nên ngày trôi qua rất yên bình. Mà Vũ Nhung thấy Vũ Thần ở nhà nhàn nhã liền cảm thấy kỳ quái, nhưng lười không hỏi nhiều. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy bụng Vũ Thần hơi hơi động đậy thì rất kinh ngạc, còn tưởng Vũ Thần sinh bệnh. Cuối cùng Vũ Nhung tra hỏi, Vũ Thần đành phải nói cho cô nghe về việc mang thai.

Đối với việc đàn ông sinh em bé, Vũ Nhung đầu tiên là khiếp sợ, sau khi dần dần chấp nhận chuyện này thì liền dành cho Vũ Thần sự chăm sóc tốt nhất.

Vũ Thần nhìn thấy bụng càng ngày càng lớn, đôi khi lại cảm thấy thương cảm một cách khó hiểu. Tuy rằng được người nhà chăm sóc cũng không có gánh nặng gì trong lòng, nhưng muốn hoàn toàn quên một người lại không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, cuộc sống sau này cũng không thể vì mình mà quyết định, Vũ Thần chờ mong ngày đứa bé sinh ra, sẽ cho nó một cuộc sống không kinh hãi giống như vậy.

Lúc bụng chưa rõ ràng, Vũ Thần mỗi ngày đều đi ra ngoài tản bộ, nhưng mà hiện tại bụng đã lớn, trừ việc ra ngoài kiểm tra thì cậu cũng không thường xuyên ra ngoài. Bụng lớn cùng dáng người mảnh khảnh có chút không phù hợp, quần áo hoàn toàn không che lấp được, cho nên Vũ Thần đành phải đóng cửa ở nhà.

Thời tiết dần chuyển lạnh, Vũ Thần mập lên rất nhiều, bụng càng lớn thêm. Vũ Phong khuyên cậu nên đi lại nhiều một chút, nhưng ngại ánh mắt khác thường của người ngoài xoi mói nên Vũ Thần vẫn không hề muốn ra ngoài.

Vũ Nhung vốn là đang học đại học, lại luôn luôn về nhà, thấy Vũ Thần không chịu ra ngoài liền mạnh mẽ dẫn cậu ra ngoài hít thở không khí.

Khi Vũ Nhung về nhà, thời tiết bên ngoài vô cùng tốt, cô liền nghĩ muốn Vũ Thần ra ngoài hoạt động, nói hơn nửa ngày mới đem Vũ Thần búng bình mang ra khỏi cửa được.

Cho dù hóa trang đầy đủ để ra khỏi nhà, nhưng trong lòng Vũ Thần không tránh được run sợ, sợ bị người khác nhận ra. Vũ Nhung kéo tay cậu, cũng cảm giác cậu bất an không yên.

Vũ Thần mặc áo bông màu trắng của phụ nữ có thai, không chỉ dùng khăn quàng cổ che lại hầu kết mà còn đội mũ đỏ trên đầu che đi mái tóc ngắn, cả người chỉ lộ ra mắt mũi, cho nên người thường xem qua tuyệt không nhận ra được điều gì khác thường.

Vũ Nhung tỉ mỉ hóa trang cho Vũ Thần xong mới mang cậu ra ngoài, hơn nữa cô cũng rất hài lòng với hóa trang lúc này của Vũ Thần. “Anh, thật sự không có việc gì đâu. Hiện tại anh là một bà mẹ tiêu chuẩn, không ai nhìn ra được đâu. Lại nói áo bông lớn che được, lại có khăn quàng cổ và mũ thì ai có thể nghi ngờ chứ.” Vũ Nhung nói xong lại giúp Vũ Thần dịch dịch khăn quàng cổ hai hướng vào trong.

Vũ Thần chỉ yên lặng gật đầu, cũng không nói thêm cái gì.

Thời tiết vô cùng sáng sủa, ánh mặt trời mùa đông cũng khiến người khác cảm thấy ấm áp, Vũ Nhung và Vũ Thần ngồi phơi nắng ở công viên gần nhà.

Đợi cho ánh mặt trời dần trở nên lạnh, Vũ Nhung lo Vũ Thần có thể bị cảm nên hai người liền quyết định về nhà. Mới ra công viên, Vũ Nhung nắm tay Vũ Thần ở đường lớn chờ đèn xanh đèn đỏ, lúc cô đang muốn dẫn Vũ Thần qua đường thì lại bị gọi lại.

“Là Vũ Nhung phải không?”

Giọng nói càng ngày càng gần, Vũ Thần cũng quay đầu lại, nhìn thấy người mà trong đầu cậu vẫn chưa quên được đang đi tới gần chỗ cậu. Đúng là Phương Trạch? Thật sự đã lâu không gặp, quả nhiên là vẫn như cũ, không thay đổi... Đôi mắt Vũ Thần trừng thật lớn, vốn là thân thể đang ngay ngốc lại càng trở nên cứng ngắt. Anh ta có nhận ra mình hay không? Vạn nhất bị nhìn ra thì sẽ làm gì đây?... Lòng bàn tay Vũ Thần đổ mồ hôi lạnh, cầm chặt bàn tay Vũ Nhung.

Vũ Nhung nhìn thấy đúng là Phương Trạch gọi vừa kinh ngạc lại vừa tức giận, nhưng cảm giác được anh trai cầm chặt tay cô nên cô mới bình tĩnh trở lại.

“Thực sự là trùng hợp, Nhung Nhung, nhìn thấy em thật vui.” Phương Trạch xác định đúng là Vũ Nhung thì tựa như thực sự kích động, cũng không lưu ý tới Vũ Thần bên cạnh cô.

Không bị nhận ra, Vũ Thần cuối cùng thở phào một hơi, cậu cố ý tránh tầm mắt Phương Trạch, nháy mắt với Vũ Nhung ý bảo nhanh nhanh đi khỏi nơi này. Chuyện cho tới bây giờ, gặp lại đã không có ý nghĩa gì rồi, huống chi lại đối mặt với Phương Trạch bằng bộ dáng này.

Vũ Nhung cười gượng một tiếng, vì lễ phép mà chào Phương Trạch một tiếng, nhưng lo lắng cảm xúc của anh cô không ổn định, cho nên liền tìm cơ chuẩn bị rời đi, nhưng mà dường như Phương Trạch có chuyện hỏi chưa xong.

“Anh của em bây giờ sao rồi? Cậu ấy xuất ngoại sao?” Trong mắt Phương Trạch đọc không ra cảm xúc gì, nhưng giọng nói lại tự nhiên có chút mất mát, anh lại nói: “Có thể cho anh phương thức liên lạc với cậu ấy ở nước ngoài không? Anh có chuyện quan trọng muốn nói với cậu ấy...”

“Anh của tôi hiện tại tu nghiệp ở nước ngoài. Anh ấy hẳn là không muốn bị người khác quấy rầy. Hơn nữa trước khi xuất ngoại anh ấy nói với tôi rằng chuyện các anh đã chấm dứt, cho nên đừng khiến tôi thân làm em khó xử được không?” Vũ Nhung định nhân chuyện này chế nhạo Phương Trạch một chút, nhưng bận tâm đến cảm nhận của Vũ Thần cho nên giọng nói coi như ôn hòa.

“Đúng vậy sao? Cậu ấy nói đã chấm dứt?” Ánh mắt Phương Trạch tối sầm lại, cười đến chua xót, lại nói: “Quả nhiên là đã chấm dứt sao?”

Vũ Thần vẫn trong trạng thái cứng ngắc, chỉ hi vọng có thể mau mau rời đi, cậu cũng không biết tiếp theo mình có thể hỏng mất hay không. Cậu vô thức cầm lại tay Vũ Nhung đi về phía trước, hiện tại cậu không lo lắng nhiều đến như vậy.

“Cho nên phương thức liên lạc tôi không thể cho anh. Hiện tại tôi phải đi, hẹn gặp lại.” Vũ Nhung vội vàng nói với Phương Trạch, liền kéo Vũ Thần chuẩn bị băng qua đường.

Nhưng mà ai ngờ Phương Trạch thể nhưng lại đuổi theo, một phen kéo Vũ Thần lại.

“Cô...” Phương Trạch đánh giá người phụ nữ mập mạp có thai trước mắt, trong lòng có một cảm giác kỳ quái nhưng lại không biết diễn tả như thế nào, đem người giữ chặt không nói lời nào, không khí càng thêm xấu hổ.

Vũ Thần tránh tay Phương Trạch, lập tức dựa vào người Vũ Nhung. Không phải là bị nhận ra chứ? Theo lý hẳn là sẽ không... Như thế nào? Trong lòng Vũ Thần phập phồng, cậu cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Trạch.

Cánh tay Phương Trạch dừng ở không trung, anh tựa hồ ý thức được mình vô lễ, liền có chút mất tự nhiên thu tay về nói: “Thực xin lỗi, tôi... Cô lớn lên thực sự rất giống cậu ấy.” Phương Trạch đánh giá mặt mày Vũ Thần, tuy rằng có chút tròn tròn, nhưng là ánh mắt trong suốt anh rất quen thuộc. Nhưng Vũ Thần ở nước ngoài, lại nói một phụ nữ mang thai làm sao có thể lại là Vũ Thần được. Phương Trạch ngẫm lại cũng thấy buồn cười, chính mình quả nhiên bị bệnh không nhẹ, lớn lên giống nhau có thể nhận sai sao?...

“Chị ấy là chị họ tôi, bây giờ tôi và chị họ về nhà, thời tiết hơi lạnh, phụ nữ có thai ở ngoài không tốt lắm.” Vũ Nhung thông minh tiếp nhận lời nói của Phương Trạch, đánh tan nghi ngờ trong lòng anh.

Phương Trạch coi như thức thời không hỏi han gì thêm, vì thế chào tạm biệt Vũ Nhung.

Sau khi về nhà, Vũ Thần cảm giác mình sắp tan biến mất, bởi vì ngoài ý muốn gặp mặt Phương Trạch mà trong lòng lại có thể dao động lớn như vậy a.

Quả nhiên, muốn hoàn toàn quên một người không dễ dàng.

...

Đầu xuân thời tiết có chút lạnh, tuy rằng quần áo giảm bớt rất nhiều nhưng dáng người Vũ Thần càng ngày càng mập, hoạt động một hồi sẽ cảm thấy rất mệt. Thời gian mang thai đã ba mươi bảy tuần, nghe Vũ Phong sắp xếp, Vũ Thần liền tới nhà Dịch An chuẩn bị sinh con.

Dịch An đối với Vũ Thần luôn là quan tâm và cẩn thận, điều này làm cho Vũ Thần lúc đối mặt với anh sẽ có chút mất tự nhiên.

Cảm giác được con đập trong bụng, lúc này Vũ Thần có thể cảm nhận được tâm tình khi đó của Trần Giai Lan. Bảo bảo, cũng sắp được gặp mặt con, có phải con cũng thực sự chờ mong gặp mặt ba ba? Vũ Thần thì thầm, hi vọng bảo bảo cũng cảm nhận được chờ mong của cậu.

Lo lắng đến tính huống đặc thù của Vũ Thần, Vũ Phong và Dịch An nhất trí cho rằng để mổ tương đối an toàn, hơn nữa bụng Vũ Thần rất lớn nếu tự sinh thì khẳng định Vũ Thần sẽ chịu nhiều đau đớn.

Tối tuần thứ ba mươi chín, chuẩn bị phẫu thuật, giờ phút này Vũ Thần nằm trên bàn mổ thì da đầu có chút run lên.

Lúc tiêm thuốc gây tê, Vũ Thần cảm giác lưng lạnh lẽo, đối mặt với người quen thuộc làm phẫu thuật cho mình, Vũ Thần cũng thật sự khản trương, trong lòng bàn tay ẩm ướt, mũi thở lộ ra mồ hôi lấm tấm.

Biểu hiện của Vũ Phong và Dịch An rất là chuyên nghiệp, liền trấn an Vũ Thần thả lỏng. Vũ Thần đành phải thở sâu, nhắm mắt lại làm cho thân thể hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Cách một hồi, Vũ Thần cảm giác có người đang lắc cái bụng cậu, không cảm nhận sâu sắc lắm, cũng không có cảm giác lôi kéo gì... Sau khi rung động liên tục dừng lại, cậu nghe được tiếng hút nước ối...

Rồi sau đó Vũ Thần nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, cậu không kịp suy xét, mắt lại không hiểu sao đã ướt át. Bảo bảo cứ như vậy sinh ra, đại não Vũ Thần tựa như cũng bị gây tê trở nên chậm chạp, lúc nước mắt rơi xuống, Vũ Thần nghe được giọng ba cậu...

“Con trai, con xem bảo bảo này, là trai đó.”

Trong mắt còn phiếm hơi nước, Vũ Thần theo âm thanh nhìn lại, một hình dáng trẻ con mơ mơ hồ hồ ánh vào trong mắt cậu.

Đúng là bảo bảo... Nho nhỏ, thật đáng yêu... Rốt cục cũng gặp mặt, cảm giác thỏa mãn mãnh liệt nảy lên trong lòng, nước mắt Vũ Thần càng không dừng lại được.

∴End 36∴.

Đọc đoạn cuối này thấy cảm động quá. Rốt cuộc bé yêu đã ra đời. Rốt cuộc sắp tới hồi ngược công. Ta rất là mong chờ ế.

PS: Chương này dành tặng Ngạo, Tuyết Lâm và Viễn. (xếp theo ABC, không thiên vị ai đâu nhé.) *cười cười*

PS Ngạo: Lâu lâu không thấy bóng dáng điêu ngoa của cô, chị buồn a...

PS Viễn: Theo như nguyện vọng của nàng, mấy chương tới ta sẽ mãn nhanh để nàng chứng kiến cái cảnh ngược công vui vui của em Thần. Oa ha ha ha... => *ôm ô*

PS Tuyết Lâm: Với những đứa nhũn nã thì cứ thẳng tay mà phang, đó là một đám ô hợp đầu to mà óc bằng hạt thanh long thôi, nó nói vô căn cứ thì mình cứ nhiệt liệt “đáp lễ” nó. Ta sẽ liên hệ với nhà thương điên Biên Hòa để con nhỏ đó vào trại sớm. *chạy qua hun vài cái*

PS tất tần tật các mỹ nhân của ta: Đợi những chap sau nhé, hơi bị vui đấy.

nhìn lại Nói chẳng đâu ra đâu, nhiều kem đánh răng quá! *xiu 2s*

Viễn: sao ta cảm thấy Thần ca để bình an thế nhỉ (chắc là do dễ mổ)

37. Chương 37

Một ngày sau khi phẫu thuật, chất gây tê cũng sớm đã hết tác dụng, lúc Vũ Thần tỉnh ngủ hơi ngời dậy trên giường, đau đớn từ miệng vết thương truyền đến, nhưng cậu nhìn thấy em bé nằm bên cạnh thì khóe

miệng không khỏi cong lên.

Bảo bảo vừa mới bước vào cuộc đời này, thân thể nhỏ nhỏ vẫn duy trì tư thế lúc ở trong bụng ba ba, hơi cuộn tròn lại, bàn tay tự nhiên nắm lại như móng vuốt của con mèo nhỏ dịu ngoan. Khuôn mặt nhỏ nhắn phẩn nộn, đôi mắt nhắm chặt lại, tựa hồ không có mở to mắt nhìn qua ba ba... Vũ Thần xem có chút xuất thần, ngày cậu chờ mong rốt cuộc cũng đến, giờ phút này bảo bảo đang hô hấp ngay cạnh cậu, lắng lắng cảm thụ được thế giới xa lạ không quen biết này.

Hiện tại Vũ Thần cảm giác được mình có hết thấy, tựa hồ cuộc sống tốt đẹp đã từng theo đuổi cậu cũng đã chiếm được, chính là bảo bảo im lặng bên cạnh cảm thấy thật thỏa mãn vô cùng.

Đứa nhóc này, rốt cuộc con cũng tới thế giới này, có phải đối với hết thấy đều ngạc nhiên không? Đứa nhóc này... Đứa nhóc này...?

Đứa nhóc này còn chưa có tên?...

Trong thời gian chờ sinh Vũ Thần không nghĩ tới vấn đề đặt tên, tên của bé trai thì nên mạnh mẽ hào sảng một chút thì tốt hơn, Vũ Thần nghĩ nát óc mà không đặt được tên.

Cậu muốn cho đứa bé mọi điều tốt nhất cho nên đặt tên cũng thật thận trọng.

Đang lúc cậu muốn hỏi ý kiến Vũ Phong thì Vũ Nhung hấp tấp chạy vào, liền làm cho lời nói nơi cửa miệng Vũ Thần phải chuyển hướng.

Vũ Nhung nhìn thấy trẻ con thì hứng phấn không chịu nổi, nhưng bảo bảo đang ngủ nên cô lẳng lẳng đứng ở một bên nhìn, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt non mềm của bảo bảo.

Vũ Nhung nhìn đứa bé có chút mê mẩn, không đầu không đuôi hỏi: “Bảo bảo muốn gọi ta là cô hay là dì hả?”

“Nhưng Nhưng, đừng làm phiền anh nữa, anh là anh của em, gọi em là gì còn không biết rõ sao?” Vũ Thần vừa làm phẫu thuật xong, trước mắt thì tình hình thân thể không sao, nhưng vẫn có chút không chịu được. Nghe được lời của Vũ Nhung thì thiếu chút nữa mắc nghẹn.

“À, em biết rồi... Bảo bảo, nhanh lớn lên gọi cô nhé...” Vũ Nhung chột dạ gật gật đầu, lại nói thì thầm ở bên tai bảo bảo.

“Đúng rồi Nhưng Nhưng, bảo bảo còn chưa có tên đâu, em thấy gọi là gì thì hay? Kỳ thật anh nghĩ qua không ít tên, nhưng lại không quyết định được.” Vũ Thần nhẹ giọng dò hỏi.

Vũ Nhung nghĩ tới việc bảo bảo chưa được đặt tên thì trầm mặc một hồi, đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu, cô vội mở miệng nói: “Gọi Vũ Mao được không? Cùng tên của em đúng là cùng hiệu quả kỳ diệu như nhau. Anh, thế nào?”

“Không được tốt lắm, khi không lại đi hỏi em. Chi Tường được không? Vũ Chi Tường... Cũng rất hay nhỉ?” Vũ Thần nghĩ ra tên này cũng là vẻ mặt đắc ý. Đứa bé này là con cậu, cậu mong đứa bé một ngày nào đó đủ lông đủ cánh có thể bay lượn. Tiếp theo Vũ Thần nói ngụ ý sâu xa này ra, vốn tưởng nhận được sự ủng hộ của Vũ Phong, lại không nghĩ rằng bị từ chối thẳng thừng.

“Đối với đứa nhỏ không cần hi vọng quá cao, nó hạnh phúc là tốt rồi, không cần đem hi vọng của chính mình đặt vào người bảo bảo chứ? Ba cảm thấy được Vũ Mao thực sự đáng yêu. Đúng không Nhưng Nhưng?” Vũ Phong nhìn không ra là một người làm ông nội, rõ ràng còn có thể cùng Vũ Nhung tếu táo(1) nghĩ ra loại ý tưởng này.

“Không được. Vũ Mao này mà tính là tên sao, lần tới đứa bé đi nhà trẻ còn không bị bạn bè chê cười a?” Vũ Thần lý luận, tên ‘Vũ Mao’ này cũng có vẻ như người làm cha đặt tên chả có trình độ gì cả, cậu tất nhiên kiên quyết phản đối.

Cha con hai người này thực sự không có chút đáng tin cậy nào hết, cậu cũng không định hỏi bọn họ nữa cho nên chuyển hướng sang hỏi Dịch An đang im lặng.

“Cậu cảm thấy Vũ Chi Tường thế nào?”

Dịch An còn đang giúp Vũ Thần chỉnh lại vị trí gối đầu, làm cho cậu dựa vào thêm thoải mái một chút.

“Ừm, Chi Tường rất hay. Nhưng Vũ Mao thực sự đáng yêu.” Khóe miệng Dịch An cong lên, không phải anh cố ý trêu chọc Vũ Thần, chỉ là nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đặt tên cho đứa bé là một việc lớn, như thế nào đều không thực tiếp thu như vậy chứ. Vũ Mao? Cũng quá kỳ quái a!

Trong phòng một đám người nhỏ giọng bàn cãi, chỉ sợ đánh thức bảo bảo đang yên giấc.

“Hừ, Tiểu Thần con cũng đừng nói tới ngụ ý sâu xa của mình, con không đồng ý tên Vũ Mao này thì ba còn lý giải được a. Tên Vũ Mao quả thật có chút nông cạn... Cho nên tên đầy đủ gọi là Vũ Chi Tường, tên ở nhà là Vũ Mao. Như vậy được rồi chứ, muốn ba gọi cháu mình bằng cái tên Vũ Chi Tường như vậy thì ba gọi không được đâu... Vũ Mao gọi trôi chảy hơn, tên chính là dùng để gọi a.” Vũ Phong hoàn toàn không giống một người làm cha, nhưng thật ra là một người khẩu xà tâm Phật, thuyết giáo cho Vũ Thần một chút.

“Được, được, được, không tranh cái nữa. Tên mụ là Vũ Mao đi.” Cuối cùng Vũ Thần thỏa hiệp.

Vũ Mao! Mao Mao(1)! Trong lòng Vũ Thần mặc niệm mấy lần, bắt buộc chính mình chấp nhận tên ở nhà này của con.

(1)chíp bông, định để cái này mà sao nó gái quá à, nhưng mà hảo dễ thương a

~Vũ Nhung nhìn cháu trai cũng không ở lại lâu, sợ quây rầy Vũ Thần nghỉ ngơi, liền đi về cùng Vũ Phong. Vũ Phong muốn ở lại một đêm, nhưng ngày hôm sau còn phải đi công tác, lại không thể xin phép nên ông đành để Vũ Thần ở lại nhà Dịch An tịnh dưỡng. Bởi vì bảo bảo có bảo mẫu chăm sóc nên ông cũng không lo người không đủ sẽ nhiều việc.

...

Đêm đến, sợ bảo bảo ban đêm khóc nháo quấy rầy Vũ Thần nghỉ ngơi nên bảo mẫu liền ôm bảo bảo sang phòng khác ngủ.

Nhưng Vũ Thần không ngủ được, miệng vết mổ ở bụng khiến cho cậu chỉ có thể nằm thẳng đơ trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà. Con trai cứ như vậy bước tới cuộc đời này, Vũ Thần hôm trước còn mang thai mà hiện tại lại trở nên móp méo, cậu xoa xoa bụng mình, cảm giác này giống như một giấc mộng không có thật.

Bảo bảo không có bên người, không có thói quen nên không ngủ được sao? Còn là bởi từ này về sau liền đảm đương thêm một phần trách nhiệm?

Vũ Thần thở dài, cậu không hi vọng đứa bé lớn dần trong hoàn cảnh gia đình như thế này, đứa bé vừa sinh ra, cảm giác của cậu lại mãnh liệt. Cậu không mang lại cuộc sống giàu sang cho đứa bé, cậu chỉ là muốn cho bảo bảo một cuộc sống hạnh phúc giản dị để lớn dần lên.

Vũ Thần không phải không có tự tin một mình nuôi lớn đứa bé, nhưng là cậu càng muốn cho đứa bé một mái ấm gia đình.

Có phải nên tìm một phụ nữ tốt để kết hôn hay không...

Ý niệm này nảy sinh trong đầu cậu cũng đều là vì lo lắng cho tương lai của đứa bé, nhưng đối với cậu thì phương pháp tốt nhất là cuộc sống phải trở lại quỹ đạo trước kia.

Vũ Thần nhìn thẳng lên trần nhà, trong lòng âm thầm tính kế hoạch cho tương lai, thế nào cũng không chớp mắt được.

Cửa phòng ngủ mở ra, Dịch An bước khẽ đi đến, nhìn thấy đèn ngủ vẫn sáng, Vũ Thần còn nằm trên giường tựa hồ chưa ngủ, lúc này anh mới lên tiếng hỏi: “Vũ Thần, vẫn chưa ngủ sao?”

“A, chưa ngủ. Có thể hôm nay ban ngày ngủ nhiều cho nên hiện tại không buồn ngủ. Bảo bảo đã ngủ chưa?” Trong lòng Vũ Thần vẫn không quên chuyện bảo bảo, nhìn thấy Dịch An vào liền vội hỏi.

Trong khoảng thời gian chờ sinh thì Vũ Thần đều ở tại nhà Dịch An, đa số thời gian là hai người ở chung với nhau, cho nên nhiều ngày ở chung nên cũng không còn mất tự nhiên nữa. Dịch An ở chung rất thoải mái, ít nhất cũng xem như vui vẻ.

“Đã ngủ rồi.”

Hiện tại thân thể Vũ Thần không thể chịu lạnh, Dịch An liền giúp Vũ Thần đắp chăn lại cho tốt.

Dịch An lấy ghế dựa đến bên giường rồi ngồi xuống, im lặng một lúc, hai mắt đối diện, trong mắt Dịch An toát ra dịu dàng không kìm nén được, gương mặt lạnh lùng cũng bị ánh mắt ôn nhu làm cho nhu hòa lại.

“Vũ Thần, chuyện sau này cậu đã nghĩ kỹ chưa? Vốn không nên nói điều này, nhưng là, cậu có muốn sống cùng tôi không? Tôi và cậu cùng nhau chăm sóc Vũ Mao.” Dịch An lần này nói ra, cũng là phân vân thật lâu. Dịch An chờ đợi đáp án, lại chỉ có thể dùng ánh mắt dịu dàng như nước che dấu bất an trong lòng.

Vũ Thần hơi sững sốt, ngẩng đầu lên, liền đối mặt với ánh mắt Dịch An, ánh mắt dịu dàng chuyên chú làm cho lòng Vũ Thần trở nên mềm nhũn ra.

“Cùng cậu?” Kỳ thật Vũ Thần đã bắt đầu hiểu được tâm ý của Dịch An, cho nên hiện tại Dịch An đối xử với cậu thật tốt làm cho cậu cảm thấy hổ thẹn. Cậu không báo đáp lại được, mà Dịch An không cần cậu báo đáp, điều này càng làm cho lương tâm cậu bất an.

“Chúng ta không thích hợp.” Vũ Thần không chờ Dịch An nói tiếp, trực tiếp cự tuyệt anh.

“Tại sao lại không thích hợp, thời gian dài như vậy, cậu không cảm nhận được sao?” Kỳ thật hiện tại Vũ Thần cần một người ở bên cạnh, cần một người cùng cậu chia sẻ, cho nên Dịch An muốn nắm chắc cơ hội này, chỉ hi vọng Vũ Thần chấp nhận anh, về phần tình yêu, sau này có thể bồi dưỡng.

“Tôi cảm giác được, thời gian dài như vậy thực sự muốn nói câu cảm ơn cậu, đối với tôi đối với Vũ Mao còn có người nhà của tôi. Nhưng loại chuyện này không miễn cưỡng được.” Vũ Thần áy náy nhìn Dịch An, cậu không muốn kết quả làm tổn thương Dịch An, cậu lại cự tuyệt nói: “Có người bạn như cậu, tôi thực sự may mắn.”

“Không thử thì làm sao biết được? Tôi vẫn sẽ đối tốt với cậu, đối tốt với Vũ Mao, chỉ cần cậu chấp nhận là tốt rồi. Cậu cũng cần một người bạn bên cạnh như vậy không phải sao? Thời gian có thể chứng minh hết thảy.” Ôn nhu trong mắt Dịch An biến thành kiên định.

“Tôi muốn cho Vũ Mao một gia đình bình thường, hi vọng nó khỏe mạnh lớn lên trong một môi trường bình thường... Một mình tôi không cho được, cho dù cùng cậu cũng giống nhau, không cho được.” Vũ Thần lý luận, chỉ muốn nhanh chóng làm cho Dịch An buông tay, cậu cũng không hi vọng cậu và Dịch An biến thành loại qua hệ ướm át bẩn thỉu.

Sắc mặt Dịch An trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Vậy Phương Trạch kia cho được không?”

Phương Trạch đúng là một vết sẹo của Vũ Thần, dù vết thương đã đóng vảy nhưng cũng không phục hồi như cũ được. Trong lúc nhất thời cậu không thể phủ định đáp án, hai người lần lượt im lặng, không khí cũng lạnh băng tới cực điểm.

Vũ Thần không ôm chờ mong đối với Phương Trạch, trong lòng cũng có khúc mắc không nhỏ, dù sao hoàn toàn quên mất một người cũng cần thời gian.

Vũ Thần hữu khí vô lực nói: “Tôi với anh ta không còn bất cứ quan hệ nào, tôi cũng không chờ mong anh ta có thể mang đến cái gì cho tôi cả.” Nếu có gì gút mắc, cũng là chuyện sau này, Vũ Thần đã không hề ôm ảo tưởng đối với Phương Trạch nữa.

Vũ Thần rũ hai mắt xuống, lộ ra thương cảm khiến lòng Dịch An lại mềm xuống, anh hận vừa rồi chưa suy xét đã nói ra. Dịch An tự nhiên nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Vũ Thần, ôn nhu nói: “Nếu như vậy, cậu cho tôi cơ hội đi, cũng là cho chính cậu một cơ hội được không?”

“Tôi...” Vũ Thần nghĩ muốn từ chối, nhưng tay không cách nào rút ra khỏi bàn tay ấm áp kia.

Dịch An như là được cổ vũ, tay càng nắm chặt hơn. Lòng người luôn mềm yếu, nếu anh có thể sưởi ấm tay Vũ Thần, thì trái tim anh cũng đủ ấm áp.

Phần ấm áp này chỉ dừng lại một lát, Vũ Thần vẫn bình tĩnh rút tay về.

“Dịch An, không như vậy được. Kỳ thật tôi muốn trở lại cuộc sống trước kia, mang theo Vũ Mao cùng sống qua ngày. Tôi và cậu... thật sự không được.”

“Cậu...” Tay Dịch An đành phải xấu hổ rút về, anh nghĩ mình còn có hi vọng, cũng không ngờ lại bị giội một gáo nước lạnh.

“Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi. Cậu cũng ngủ đi.” Bởi vì áy này, Vũ Thần cố ý tránh ánh mắt của Dịch An, chui vào trong chăn ồm ồm nói.

“Ừm, ngủ ngon. Đừng để bị cảm lạnh.”

Âm thanh Dịch An rất lạnh, cậu không nhìn thấy biểu tình của Dịch An, nghe thấy âm thanh dịch ghế của Dịch An, cậu liền từ trong chăn ngó ra nhìn theo ánh đèn mỏng manh. Đèn ngủ mờ mờ càng làm cho bóng dáng Dịch An có phần ảm đạm, Vũ Thần trừ bỏ xin lỗi còn có nhiều bất an.

Ngày mai nói xin lỗi Dịch An đi, Vũ Thần âm thầm nghĩ, dù bản khoản cũng chỉ có thể nói một tiếng thực xin lỗi.

...

.:End 37:.

(1) Ở bản QT là ‘tiểu nha đầu’, ta chuyển 100% về cho dễ hiểu. Ai không đồng ý thì giờ tay. *cười cười nhìn roi mây*

...

Spoil đây!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ta đã ngẫu nhiên xong 3 phiên ngoại, thấy Dịch An cũng có chút phúc hắc chứ chẳng hiền lành như vậy đâu. Các nàng cẩn thận kéo bị anh lừa nhá.

2, 4, 6 ta đi học thêm Kế toán, thầy dạy hơi bị đẹp trai, đúng chuẩn nữ vương thụ luôn, vậy nên ở công ty tranh thủ edit, làm bài, tối về làm bài và edit để tới lớp chỉ làm một việc: ngắm thầy. Ôi, hạnh phúc chết mất. *che khăn cười ngả nghiêng*

Kem đánh răng: Ai mà phàn nàn về tốc độ edit của ta thì... *nhìn roi mây* *lườm lườm Viễn* Vậy là nhanh rồi nhá, đừng làm ta tủi thân là ta bỏ vào xô tự kỉ đấy. *giả vờ khóc lóc*

Viễn: ủa, vậy từ Sky đổi thành kem đánh răng hử *cười đều*

38. Chương 38

Thân thể Vũ Thần hồi phục rất nhanh, sau nửa tháng thì cậu dọn khỏi nhà Dịch An.

Ngày Vũ Mao đầy trăm ngày, Dịch An tặng một đồng lớn đồ dùng trẻ con, từ đồ chơi cho tới quần áo, điều này làm cho Vũ Thần càng thêm bản khoản.

“Tại sao cậu lại mua nhiều như vậy, Vũ Mao còn nhỏ, không dùng nhiều được như vậy.” Vũ Thần nhìn Dịch An mang mấy thứ này đến, không khỏi oán trách, nói.

Dịch An đem những thứ đó vào nhà, dịu dàng cười, chỉ hi vọng Vũ Thần có thể chấp nhận ý tốt của anh.

“Không sao, bé con sẽ lớn dần. Mấy thứ này nhất định dùng được.” Dịch An mang theo đồ đạc vào nhà, nhưng Vũ Thần vẫn khó xử đứng ở một bên. Dịch An thấy Vũ Thần không phản ứng gì, lại nói: “Thế nào? Không hoan nghênh tôi tới sao? Hay là mỗi ngày tôi đến làm cậu thấy phiền?”

“Không có, tôi rất vui mà, lần tới đến không cần mua đồ gì nữa.” Đối với Dịch An, Vũ Thần không coi anh là khách, cho nên hoàn toàn không phải vì khách khí mà nói, mà là Vũ Thần đối với Dịch An không buông ra được, Dịch An càng đối tốt với cậu thì trong lòng cậu càng bản khoản.

“Tốt lắm, tốt lắm. Tôi mua cho Vũ Mao, cũng không phải mua cho cậu, không nói chuyện này nữa. Vũ Mao vẫn còn ngủ sao?” Dịch An chỉ muốn quan hệ của mình và Vũ Thần tự nhiên một chút, quan hệ càng ngày càng thân mật thì trong lòng tự nhiên sẽ không ngăn cách nữa.

“Ngủ được một lúc rồi, chắc sắp tỉnh rồi.” Vũ Mao ngủ từ trưa tới chạng vạng, Vũ Thần đoán bé con muốn tỉnh, liền cùng Dịch An vào phòng.

Dịch An nhìn Vũ Mao đang ngủ yên, anh cúi xuống, nhẹ nhàng dùng tay chạm một chút vào khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Vũ Mao, trong mắt lộ vài phần cưng chiều, sủng nịch.

“Bé con ngủ thật là say. Chúng ta đi ra ngoài đi, nếu đánh thức thì nó lại khóc toáng lên cho mà xem.” Dịch An có chút không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của bảo bảo, rất nhanh đi ra khỏi phòng.

Dịch An tới đúng lúc chỉ có Vũ Thần và bảo bảo ở nhà, anh ngồi trong phòng khách không bao lâu thì Vũ Phong và Vũ Nhung cũng mua đồ ăn mang về nhà. Vũ Phong và Vũ Nhung nhìn thấy Dịch An tới, tự nhiên cũng tham gia nói chuyện, không khí trong nhà đúng là hài hòa, trước sau như một.

Vũ Thần vốn muốn vào phòng bếp giúp một tay nhưng Vũ Mao lại thức giấc.

Vũ Thần ôm Vũ Mao ra khỏi phòng, nhẹ nhàng dùng khăn ướt lau khô khóe mắt ngăn nước của bé, trấn an nói: “Bảo bảo đừng khóc, nhìn xem ai tới đây...”

Bảo bảo được Vũ Thần ôm khỏi giường thì cảm xúc ổn định lại, đôi mắt hồng hồng ngập nước nhìn Vũ Thần chỉ về một phía, sau khi thấy con mắt đen láy của Dịch An dường như xuất hiện ánh sáng, tay bé nhỏ cũng không ngừng vẫy vẫy Dịch An.

“Vũ Mao, một tuần không gặp cha nuôi rồi đúng không? Có nhớ cha nuôi không?” Dịch An ôm Vũ Mao, nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Mao. Vũ Mao chỉ mới ba tháng nhưng cũng có thể nhận thức được, đặc biệt là đối với Dịch An, mỗi lần Dịch An tới thăm bé, bé đều quơ quơ cánh tay bụ bẫm của mình đòi Dịch An ôm bé. Có lẽ bởi vì Dịch An là người đầu tiên Vũ Mao nhìn thấy lúc bé chào đời, cho nên Vũ Mao mới có thể thân thiết với Dịch An như vậy. Cũng vì lý do này mà Dịch An muốn nhận Vũ Mao làm con nuôi.

Vũ Mao chui vào ***g ngực Dịch An, tay bé nhỏ không chịu yên mà duỗi ra lấy mắt kính của Dịch An, và vô tình lấy xuống được. Vũ Mao lấy được mắt kính thì rất vui vẻ, cũng học theo muốn mang mắt kính.

Dịch An không đòi lại mắt kính, ngược lại vui vẻ nhìn bộ dáng đùa nghịch mắt kính rất đáng yêu của Vũ Mao. Vũ Thần nhìn không chịu được, liền đi tới lấy mắt kính trên tay Vũ Mao, nói: “Bảo bảo, đây không phải đồ có thể tùy tiện chơi, không cần phá hỏng đồ của cha nuôi a...”

Đột nhiên bị Vũ Thần lấy mất đồ chơi mơ ước đã lâu của mình, Vũ Mao có chút mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn mếu mao, ánh mắt trở nên hồng hồng, bày ra bộ dáng tội nghiệp muốn khóc nhìn Vũ Thần, đúng một bộ dáng muốn khóc nháo, ánh mắt phấp phấp hơi nước, bộ dáng làm cho người khác đau lòng.

“Vũ Thần, đưa cho bé con đi, mắt kính cũng không phải đồ chơi dễ dàng phá hỏng.” Dịch An đau lòng nhìn Vũ Mao, một bộ dáng rưng rưng muốn khóc làm cho ai cũng không đành lòng, hướng chỉ anh lại thích Vũ Mao như vậy, lại cưng chiều bé như vậy.

Vũ Thần nói cái gì cũng không ngăn được Vũ Mao khóc nháo, mắt kính vốn trơn bóng lại bị ngón út Vũ Mao hằn lên một vết, Vũ Thần đành phải dùng khăn tay khô lau sạch sẽ.

“Đeo kính vào, đừng để bé con cầm chơi.” Vũ Thần thực tự nhiên giúp Dịch An mang mắt kính, cậu không phải không biết bộ dáng Dịch An thực sự tuần tú, nhưng hiện tại đứng gần như vậy, không thể phủ nhận ngũ quan Dịch An đúng là anh khí mê người, đặc biệt là mũi anh rất thẳng. Nếu anh không mang mắt kính thì nhất định có thể mê đảo vô số con gái. Vũ Thần bĩu môi, có chút ghen tị khuôn mặt đẹp trai của Dịch An; bộ dáng cậu tương đối thanh tú, cho nên cậu hi vọng mình có thể nam tính một chút.

“Vũ Mao ngoan, lần tới cha nuôi sẽ mua đồ chơi cho con, bởi vì ba ba không cho con chơi mắt kính của cha nuôi. Không cần náo loạn, chúng ta đi ăn cơm nhé...” Dịch An hôn một chút lên chiếc mũi nhỏ xinh của Vũ Mao, sợ bé con khóc lên liền không ngừng dỗ dành. Vũ Mao tức hồ thực nghe lời, Dịch An dỗ dành thì không còn náo loạn nữa.

Vũ Thần ở một bên trợn mắt há hốc mồm, Vũ Mao có đôi khi cũng sẽ không nghe lời ba ruột, thế mà hiện tại bị cha nuôi dỗ dành lại có thể ngoan như vậy.

Dịch An không phải học y sao, sao mà lừa tiểu bảo bảo cũng rất chuyên nghiệp... Nhìn Dịch An bế Vũ Mao chơi đùa, Vũ Thần tự thấy xấu hổ.

Hôm nay, ngày Vũ Mao được một trăm ngày trôi qua trong vui vẻ, đối với một đứa trẻ chỉ hơn ba tháng tuổi thì không thể nhận thức hết không khí hạnh phúc xung quanh, nhưng Vũ Thần cũng vẫn vô cùng vui mừng, bé con kia gây cho cậu trừ bỏ trách nhiệm còn có cảm động.

...

Mới làm cha lần đầu nên Vũ Thần cũng dần cảm nhận được hạnh phúc và gian nan, nhìn Vũ Mao lớn dần từng ngày, biến hóa nhỏ bé cũng làm cho cậu ngạc nhiên không thôi. Khi nhìn thấy đầu răng sữa của Vũ Mao nhú ra đã khiến cậu phấn khởi cả một tuần liền, khi Vũ Mao tập đi thì Vũ Thần cẩn thận đem đồ vật sắc nhọn trong nhà bọc lại bằng túi vải, sợ Vũ Mao không may chạm vào.

Vũ Mao hơn một tuổi, là thời điểm tốt để bị bắt tập nói, Vũ Thần không có việc gì sẽ dạy Vũ Mao gọi ba ba, nhưng bé con kia tuyệt không hợp tác, có tình không gọi làm cho Vũ Thần thực sự bất đắc dĩ.

Vũ Thần chăm sóc Vũ Mao hơn một năm, làm cho cậu mập mạp trong thời gian mang thai bây giờ cũng gầy đi, có thể do mang thai nên Vũ Thần cao thêm vài cm, dáng người thay đổi thành thon dài tinh tế.

Từ lúc nghỉ việc cho tới bây giờ cũng đã hai năm, tuy trong nhà không thiếu tiền cho cậu và Vũ Mao chi tiêu, nhưng ở nhà lâu cũng làm cho cậu bồn chồn. Cậu lo lắng thật lâu muốn đi làm trở lại, cậu rất nhanh đem quyết định này nói với Dịch An, cũng đơn thuần hi vọng Dịch An giúp cậu quay về chức vụ cũ, lại không nghĩ rằng Dịch An muốn cậu quay về làm chức tổ trưởng.

Nhân lúc thấy Dịch An tới nhìn Vũ Mao, Vũ Thần liền nhân tiện nói rõ chuyện này, cậu không muốn vào lúc này lại nợ Dịch An một ân tình.

“Hay là bắt đầu làm từ cơ bản đi, tôi còn chưa có kinh nghiệm, phần tình phần lễ này tôi nhận không nổi...”

Vũ Thần còn chưa dứt lời, Dịch An đã ngắt lời cậu. “Cậu lại nghĩ nhiều rồi, chỉ cần để ý đi làm, tôi sẽ bảo em tôi quan tâm cậu nhiều một chút. Cậu cho dù không lo lắng cho mình cũng phải lo lắng cho Vũ Mao chứ. Làm y tá thường sẽ phải làm ca đêm, hơn nữa lại phải ở bệnh viện cả ngày...”

Dịch An chủ yếu là lo lắng Vũ Thần muốn chăm sóc bé con nên mới tự tiện quyết định như vậy, đơn giản mà nói thì anh không hi vọng Vũ Thần bị mệt mỏi quá mức.

“Vũ Mao đã có ba tôi chăm sóc, tôi không sao, không có việc gì đâu.” Vũ Thần đã lo chu đáo, tuy rằng Dịch An làm như vậy so với mình thì chu toàn hơn, nhưng nói thế nào thì cậu cũng không muốn chấp nhận ý tốt của Dịch An.

“Đừng nói nữa, nếu không làm tổ trưởng thì cậu không cần tới bệnh viện làm nữa...” Dịch An nửa đùa nửa thật, giọng nói lại cường ngạnh không để cho Vũ Thần từ chối.

Dịch An và Vũ Mao ngồi trên thảm chơi xếp hình, không nghe Vũ Thần nói cái gì. “A... Vũ Mao, miếng này xếp bên này a...” Vũ Mao tựa hồ mất kiên nhẫn chơi xếp hình, liền ném xếp hình lên người Dịch An, Dịch An vươn tay bắt được xếp hình rồi chọc Vũ Mao khanh khách cười to, lộ ra đầu răng sữa còn chưa mọc hoàn chỉnh đáng yêu vô cùng.

“Không nghịch nữa, gọi một câu ba ba nào...” Dịch An ôm Vũ Mao, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của bé.

Đôi mắt to tròn của Vũ Mao nhìn chăm chăm Dịch An, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy phát ra âm thanh non nớt. “Bá... Ba...”

Vũ Thần không thể tưởng tượng Vũ Mao có thể giữ thể diện cho Dịch An lại còn nói gọi liền gọi, cậu không cam lòng nhéo nhéo mũi Vũ Mao nói: “Gọi một tiếng ba ba xem nào.”

Dịch An cười, nói nhỏ ở bên tai Vũ Mao: “Đó là mẹ a, ba mới là ba ba... Gọi mẹ đi nào...” Tay cố ý chỉ vào Vũ Thần, làm cho Vũ Mao gọi cậu là mẹ.

“Ừm... Mẹ...” Vũ Mao cắn ngón tay, giọng nói yếu ớt gọi Vũ Thần.

“Vũ Mao thực ngoan, lại ba ba hôn một cái nào...”

Dịch An vui không kìm được mà hôn Vũ Mao, Vũ Thần thiếu chút nữa tức điên người. Đã là cha nuôi còn muốn thế nào nữa a... Muốn cướp con trai a... Chính mình không biết sinh sao? Vũ Thần rất bất mãn, nhưng rốt cuộc cũng giả thích tâm tình ba cậu khi bị cậu gọi là mẹ.

“Không được chơi với cha nuôi hự, Vũ Mao qua chơi với ba nào.”

Vũ Thần tức giận gơ hai tay vờ giận muốn ôm Vũ Mao, cũng là nghĩ muốn chọc bé con, Dịch An lại bắt được cánh tay Vũ Thần đang duỗi ra.

“Tôi là ba ba, cậu là mẹ, còn có con trai đây. Đây không phải là rất tốt sao?” Ánh mắt đen lầy ôn tồn trước sau như một, Dịch An lại kéo Vũ Thần về phía mình ngày càng gần.

Chuyện này có chút đột ngột, Vũ Thần ngơ ngẩn lại không rút tay về, chính là nhìn ngón tay Vũ Mao ngẩn người. “Cậu...”

Cho tới bây giờ Dịch An đều nói chuyện cực kỳ nghiêm túc, Vũ Thần cũng biết gần hai năm nay Dịch An vì cậu và Vũ Mao đã làm rất nhiều việc.

“Vũ Thần, cậu thật không biết suy nghĩ gì cả... Vũ Mao đã lớn như vậy, khó có thể nào cậu lại muốn tìm mẹ cho nó?” Dịch An đứng là chấp nhất, hơn nữa sau hai năm ở chung, anh cũng tin tưởng đợi chờ đáp án của Vũ Thần.

Mẹ sao? Tại sao không có khả năng? Tôi đây không phải còn chưa đi tìm phụ nữ thôi sao? Vũ Thần cắn môi dưới không nói lời nào, nhưng lại khó xử nhìn Dịch An.

Cậu không thể đồng ý cũng không muốn đồng ý, bởi vì khi quyết định sinh Vũ Mao cậu không có hối hận, huống chi cậu không thương Dịch An.

Dịch An ý thức được sự xấu hổ trong mắt Vũ Thần, thức thời buông lỏng tay ra, ôm Vũ Mao gơ lên cao chơi, giọng nói lại tràn đầy bất đắc dĩ: “Hô... Làm sao bây giờ? Mẹ con không đồng ý, bảo bảo giúp ba ba thuyết phục mẹ con nhé... chơi có vui không? Còn muốn lên cao nữa sao?”

Vũ Mao chơi đùa rất vui, vì còn bé nên bé con không cảm nhận được không khí kỳ lạ giữa ba ba và cha nuôi lúc đó.

Sky: Đổ mắt mà chưa tới đoạn ngược công. Hôm nay chỉ mần được chương này, có gì ngày mai tính tiếp. Hôm nay đi học được ngắm thầy đẹp trai rồi ế. Thật hạnh phúc. *ôm tim cười cười sung sướng*sss

..End 38:.

39. Chương 39

Một lần nữa Vũ Thần trở lại cương vị công tác, cố ý sửa sang lại hình tượng, đi cắt tóc ngắn, vốn định làm tăng thêm khí chất rắn rỏi của con người, nhưng toàn thân lại lộ ra cảm giác nhẹ nhàng, khoan khoái, tướng mạo thoát nhìn càng thêm trẻ trung, cởi bỏ hương vị nam sinh người đầy hơi sữa.

Vũ Thần vừa mới đi làm, những công việc bàn giao lại khiến cậu phải cố hết sức mới xử lý được, không thể làm gì khác, đành phải mang Vũ Mao vào một nhà trẻ gần bệnh viện, cũng tiện thể đón đưa bé con. Lúc Vũ Mao tới nhà trẻ có khóc nháo một chút, sau khi dần dần quen thuộc với môi trường bên trong thì trở nên vô cùng lanh lợi, mà cô giáo trông trẻ cũng rất thích Vũ Mao.

Trước khi tan ca Vũ Thần đã trực tiếp giao bản kế hoạch sắp xếp y tá cho Dịch Vân. Trước văn phòng làm việc của quản lý, Vũ Thần có chút bối rối, bởi vì mới đầu trở về đi làm cũng là do Dịch An giúp đỡ, khi đó Dịch Vân mặt ngoài không nói gì, nhưng khi cậu chính thức nhận chức tổ trưởng thì thường xuyên xoi mói cậu. Vừa mới ngồi trên ghế tổ trưởng, Vũ Thần cũng chưa thích ứng được lắm, rất nhiều việc muốn cùng tổ trưởng tiền nhiệm Vương Linh hỏi ý kiến, Dịch Vân không quan tâm người mới là cậu thì không nói làm

gì, lại cố ý khiến Vũ Thần khó xử nhiều chỗ. Vũ Thần cũng không phải người dễ dàng chịu thua, tự nhiên cũng không nói việc này với Dịch An, nhưng thật ra cậu luôn cố gắng hết sức để làm cho Dịch Vân hài lòng mới thôi.

Vũ Thần gõ cửa, Dịch Vân đang dựa vào bàn làm việc, một ngày bận rộn tựa hồ không làm cho khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của cô mờ nhạt chút nào, nhìn thấy Vũ Thần tiến vào cũng chỉ khẽ gật đầu bảo cậu ngồi xuống.

“Quản lý Dịch, đây là bản kế hoạch mới mà tôi định đưa ra, tôi có điều chỉnh một chút công việc của nhân viên trong tổ, còn có văn kiện báo danh cho phòng tài vụ cũng muốn xin chữ ký của cô.” Vũ Thần ngồi đối diện Dịch Vân, thật sự có chút buồn bực là tại sao người phụ nữ trước mắt lại quả quyết như thế, đặc biệt đối với cậu lúc nào cũng khiêu khích tựa như là cậu đang lấy trứng chọi đá vậy.

“Anh cứ để trong này trước đi.” Dịch Vân nhìn chằm chằm mấy vi tính, tựa hồ không để ý gì tới Vũ Thần.

“À, được rồi.” Dịch Vân nhanh chóng thông qua làm cho Vũ Thần vốn đã chuẩn bị tinh thần chống đỡ lời nói châm chọc của cô có chút giật mình.

Tôi ra ngoài trước... Vũ Thần vừa định nói lời ra khỏi miệng lại thấy Dịch Vân giương mắt nhìn cậu thì lại nuốt trở vào bụng.

“Tổ trưởng Vũ? Anh tan ca bây giờ mà, vậy thì ăn một bữa cơm với tôi nhé?” Dịch Vân nói câu nói sau cùng thì giọng rõ ràng cao vút lên, lớp trang điểm theo màu mắt khói tạo nền cho đôi mắt lại khiến lưng Vũ Thần không rét mà run.

Sao lại thế này? Người phụ nữ này không phải vẫn đều bắt lỗi cậu sao, tại sao giờ lại muốn ăn cơm với cậu. Rốt cuộc là làm cái quỷ gì a?

Vũ Thần liếc Dịch Vân một cái càng cảm thấy cô có ý đồ không tốt nhưng lại không thể đắc tội được, liền cười làm lành nói: “Quản lý tan ca không có chuyện gì sao? Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ nhà anh có chuyện gì sao? Ăn cơm với cấp trên không tính là công việc, nên không muốn tăng ca phải không?” Dịch Vân như nhìn ra Vũ Thần không muốn, trực tiếp bày ra khí thế của nữ cường nhân.

“Tôi muốn đi đón con về nhà, cho nên thực ngại quá Dịch quản lý, lần tới tôi sẽ mời cô ăn cơm nhé, xin lỗi, hôm nay thật sự không được.” Vũ Thần cũng không phải vì tránh Dịch Vân mà lấy Vũ Mao ra làm lý do, mà trong lòng thật sự muốn mau mau đón Vũ Mao về nhà.

“Con trai? Cùng anh tôi nhận nuôi sao?” Trong mắt Dịch Vân hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức lộ ra vẻ khó tin của cô.

Dịch An... TMD, người này hiểu lắm quan hệ của mình và Dịch An sao?

Vũ Thần giật giật khóe miệng, dở khóc dở cười phủ định nói: “Dịch quản lý hiểu lắm cái gì có phải không? Đứa bé là con tôi.”

“Anh tôi cho anh tìm người mang thai thay sao?” Dịch Vân lại không đầu không cuối hỏi một câu.

“Dịch quản lý, tôi nghĩ cô hiểu lắm rồi. Tôi và anh cô vốn không có gì. Cho nên tôi có thể tan ca không?” Vũ Thần bất đắc dĩ biện bạch, chỉ sợ toàn bộ thế giới này sẽ hiểu lắm quan hệ của cậu và Dịch An.

TMD, người này như thế nào không hỏi mình kết hôn khi nào, tại sao không hỏi vợ mình làm việc ở đâu... Cùng anh của cô có quan hệ là ý gì đây? Ông đây giống đồng tính luyện ái lắm sao?

Thật sự Vũ Thần bị chọc tức không nhẹ, mặt lộ ra biểu tình cứng ngắc, nhưng Dịch Vân cũng không nhận ra, hoàn toàn không tính buông tha cho Vũ Thần.

“Được được, là tôi hiểu lắm. Vậy tôi và anh cùng đi đi, công việc hôm nay cũng xong rồi. Không ngại cho tôi nhìn con trai bảo bối của anh chứ?” Mặt mày Dịch Vân lộ chút vui vẻ, nháy mắt thu lại khí thế cường hãn lúc này.

Giằng co nửa ngày, Vũ Thần không cắt đứt được sự bám riết của Dịch Vân đành phải để cô đi đón Vũ Mao cùng cậu.

Vũ Thần ôm Vũ Mao ra, cùng cô giáo chào tạm biệt liền lên xe.

Vũ Mao nhìn thấy cô xinh đẹp trên xe, ánh mắt tròn tròn sáng lên một chút, chân không ngừng quấy đạp, Vũ Thần liền mạnh mẽ ôm bé ngồi yên.

“Ồ trên xe phải ngoan, không thể lộn xộn như vậy. Vũ Mao biết không?”

Bị ba ba trách cứ, Vũ Mao nhìn cô xinh đẹp cũng không dám làm càn, giống như bị ủy khuất, đem tay bụ bẫm nhét vào miệng.

“Đây là con trai tôi, Vũ Chi Tường. Tên ở nhà gọi Vũ Mao. Vũ Mao, đây là cô Dịch Vân.” Vũ Thần nghiêm trang giới thiệu, thấy Vũ Mao không sinh sự nữa cũng vô cùng vui mừng.

“Có thể cho cô ôm một cái chứ?” Dịch Vân ôm Vũ Mao, động tác hơi trúc trắc, vừa thấy cũng đủ biết người này chưa từng bế trẻ con bao giờ.

Vũ Mao trực tiếp nhào khỏi lòng Vũ Thần sang lòng Dịch Vân, thứ gì đó sáng long lanh trên cổ Dịch Vân hấp dẫn lực chú ý của Tiểu Vũ Mao.

“Anh bạn nhỏ, là cô đẹp, hay là mẹ của cháu đẹp nhỉ? Ồ... Vòng cổ của cô chơi vui như vậy sao?...” Dịch Vân khá là hiếu kỳ với bảo bối không quen này nên cũng không để ý tới nó đang nghịch đồ trên cổ cô, tựa hồ cô cũng thích Vũ Mao đáng yêu này.

“Bé con thật giống anh. Anh ra nước ngoài thế nhưng lại kết hôn bên đó, con trai đều lớn như vậy. Còn tưởng rằng anh tôi... Vợ anh đâu?” Dịch Vân xúc động, nhắc tới Dịch An muốn nói lại thôi, rất nhanh đã chuyển đề tài.

“Vợ của tôi ư... Tôi chưa kết hôn... Ha ha ha, nói rất dài dòng, cô cứ coi tôi như một ba ba độc thân là được. Ha ha ha...” Loại chuyện này căn bản không thể nào giải thích được, Vũ Thần đành phải nói qua loa với Dịch Vân, thực là làm cho cậu một phen mồ hôi lạnh.

“Thì ra là như vậy a... ‘Vú anh’(1) cũng không phải dễ làm a...” Dịch Vân nghe xong như lọt vào sương mù, nhưng cuối cùng không có hỏi cặn kẽ.

(1)từ này nếu đúng ra thì là vú em, nhưng mà vì Thần Thần là nam nên để thế, hắc hắc.

Vú anh? Vũ Thần rất khó chấp nhận danh từ này, trong lòng phập phồng một hồi nhưng không có nói ra bất mãn của mình.

Rồi sau đó Dịch Vân nhướng mày, hai mắt nhìn chằm chằm Vũ Thần, giống như muốn nghe được điều gì đó từ miệng cậu. “Tâm tư của anh tôi đối với anh, ngay cả người làm em là tôi cũng biết. Anh sẽ không phải là vẫn biết mà giả hồ đồ chứ?”

“Dịch quản lý, tôi và anh cô đã nói rõ vấn đề này. Có lẽ hiện tại tôi và anh cô thân cận quá khiến cô hiểu lầm.” Vũ Thần nghiêm túc nói, Dịch An làm hết thấy khiến cho trong lòng cậu không khỏi cảm thấy có lỗi.

Dịch Vân gật gật đầu, tuy rằng có nhiều nghi vấn nhưng cũng không hỏi.

Vũ Thần vốn không hiểu rõ phụ nữ, huống hồ trước mắt là một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vừa khôn khéo như vậy. Cậu ẩn ẩn cảm giác Dịch Vân muốn biết gì đó, hiện tại đúng là phải biết một chút mới thôi.

“Hai năm nay anh thật sự ở nước Mỹ?”

“Chuyện này còn có thể giả sao, chẳng lẽ không phải cô từng đóng dấu hồ sơ cho tôi sao?” Lại là câu hỏi dò xét, Vũ Thần đành phải tiếp tục nói lấp liếm.

“Cũng không phải, có điều...” Dịch Vân tạm dừng một chút, khoe miệng hiện lên mỉm cười nói: “Khoảng thời gian anh đi khỏi, có một bệnh nhân vẫn đến tìm anh. Chính là Phương Trạch mà trước đây anh phụ trách nhỉ? Tôi thật là bực mình, chúng tôi đều là mỹ nữ xinh đẹp, tại sao anh ta sống chết muốn tìm anh chứ? Chẳng lẽ tâm tư của anh ta và anh tôi giống nhau?”

Lúc nghe được cái tên Phương Trạch này, trong lòng Vũ Thần không khỏi xao động một chút, thoáng cái đã hai năm, đối với Phương Trạch đã là cảnh còn người mất, hiện tại nghe người khác nhắc tới cái tên này có cảm giác như đã trôi qua mấy đời người.

Lại nhìn đến tiểu Vũ Mao đang vui vẻ trong lòng Dịch Vân, trong lòng Vũ Thần khó tránh khỏi cảm thấy chua xót.

Vũ Thần nở nụ cười cho có lệ, giọng nói bình tĩnh: “Chỉ là bệnh nhân mà thôi, đúng là người thích càn quấy hiểm có trong bộ phận tôi lúc đó, ra viện rồi thì cũng thôi.”

“Nói cũng đúng. Chúng ta hiện tại đi ăn cơm đi, tôi mời khách.” Khôn khéo như Dịch Vân sao lại không nhìn ra vẻ mặt khác thường của Vũ Thần chứ, nhưng mà cô là người ngoài cuộc nên không tất yếu phải vạch ra điểm này.

Sau khi Vũ Thần và Dịch Vân ăn cơm xong, dần dần phát hiện kỳ thật Dịch Vân ở chung cũng tốt lắm, cũng có thể là nguyên nhân từ Tiểu Vũ Mao làm cho Dịch Vân hoàn toàn thu lại bộ dáng nữ cường nhân.

Trước khi đi, Dịch Vân nửa thật nửa đùa nói Vũ Thần hãy mau mau tìm một người mẹ cho tiểu Vũ Mao đi, làm một người ba độc thân cũng không phải biện pháp tốt.

Đang lúc nói chuyện vui nên Vũ Thần không để ý những lời này, về nhà rồi cậu cũng không nghĩ ra. Trong khoảng thời gian này, Vũ Thần trừ bỏ công việc bận rộn còn có chuyện Vũ Mao, lại còn phải ứng phó với nhiệm vụ thân cận mà Vũ Phong đã sắp xếp.

Ý tưởng tìm cho Vũ Mao một người mẹ của Vũ Thần cũng không mạnh mẽ cho lắm, hơn nữa cậu cảm giác hiện tại cũng khá là tốt mà. Nhưng là Vũ Phong dù thế nào cũng không đồng ý, cứ một tháng bốn lần bắt cậu đi thân cận.

Vũ Thần vừa mới mang Vũ Mao về nhà, mông ngồi còn chưa nóng đã bị Vũ Phong ném qua một xấp ảnh chụp cho cậu xem.

“Con trai, con xem thử đi, đây là ba vận động rất nhiều nhân lực mới giúp con tìm được những cô gái thật tốt đấy.” Vũ Phong nói có chút đắc ý, ông cho rằng việc cấp bách chính là để Vũ Thần kết hôn, không phải bởi vì tư tưởng truyền thống bó buộc mà muốn dùng hôn nhân để Vũ Thần có thể sống những ngày vui vẻ.

“Con đã nói là không cần tìm, vô nghĩa. Hiện tại rất tốt mà.” Vũ Thần thật sự phiền chán với việc phải đi hẹn hò như vậy, cho nên giọng nói có chút cao hơn.

Vũ Phong không khỏi có chút thương tâm, chỉ tiếc không rèn sắt thành thép.

“Con thì biết cái gì chứ. Về sau rất nhiều chuyện mà hai người có thể cùng nhau chia sẻ.”

“Cho dù là cô gái tốt, liệu có thể chấp nhận con chồng trước sao? Phụ nữ có thể hi sinh như vậy hẳn là không còn tồn tại, không phải ai cũng giống như mẹ con. Việc thân cận không nói nhiều nữa, con không muốn làm người khác chậm trễ.” Vũ Thần vừa nghĩ tới phụ nữ nếu biết cậu có con thì mặt sẽ lập tức biến sắc, trong lòng cảm thấy không vui, hiện tại rốt cuộc đã nói ra được nên thoải mái rất nhiều. Vạn nhất thật sự phải kết hôn, ai biết người phụ nữ kia có ngược đãi Vũ Mao hay không, cho nên Vũ Thần không cho phép loại vạn nhất này xảy ra.

Thái độ từ chối thẳng thừng của Vũ Thần làm cho ba cậu ghen hòng, chưa nói hai lời thì đã thu ảnh chụp lại, cũng không nhắc lại chuyện thân cận nữa.

Đêm nay, Vũ Thần ru Vũ Mao ngủ, nhìn Vũ Mao đáng yêu ngủ cùng thì trong lòng cậu mềm nhũn ra, như vậy đã làm cậu hạnh phúc lắm rồi.

... ..

Sau nửa tháng trở lại bệnh viện làm việc, rốt cuộc Vũ Thần cũng có hai ngày nghỉ. Bởi vì bảo bảo hai tuổi lớn cực nhanh, rất nhiều quần áo mặc có vài lần đã không vừa nữa, cậu liền mang Vũ Mao đi trung tâm mua sắm mua thêm chút quần áo.

“Tiểu Vũ Mao ngoan ngoãn ngồi nhé, ba ba mang con đi mua quần áo mới.” Vũ Thần đặt tiểu Vũ Mao ở ghế em bé trên xe, sau khi kiểm tra lại một lần đại an toàn trên ghế thì cậu mới yên tâm ngồi vào vị trí lái xe.

Vũ Thần ôm Vũ Mao vào trung tâm mua sắm, hoàn toàn không để ý ánh mắt khác thường của người ngoài, sau khi mua quần áo cho Tiểu Vũ Mao xong thì chuẩn bị về nhà.

Vũ Thần lái xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm ở trung tâm mua sắm, ra tới bên ngoài thì nhìn thấy một cô gái đang ngồi đợi taxi, vừa thấy liền nhận ra cô là Trương Hân trước kia làm việc với cậu. Điều này khiến Vũ Thần có chút kinh ngạc, dù sao sau khi cậu đi làm trở lại thì cũng không có nói chuyện lần nào với cô.

Vũ Thần gọi cô. Mà Trương Hân thấy Vũ Thần cũng vô cùng kinh ngạc, sau khi nói vài câu thì Vũ Thần nghĩ muốn đưa Trương Hân về nhà.

Trương Hân nhìn thấy tiểu bảo bảo trong xe thì tỏ ra vui sướng vô cùng. “Đứa bé của ai vậy, thật đáng yêu..”

“Của tôi.”

“Anh kết hôn? Không phải anh xuất ngoại sao? Tại sao đứa bé lại lớn như vậy?” Trương Hân có chút khó tin, ánh mắt trừng thật lớn.

“Ba ba độc thân không được sao?” Vũ Thần cảm thấy rất đau đầu khi giải thích vấn đề này, tất cả đều là nói qua loa tắc trách.

“Không thể tưởng được, có rảnh thì nói cho tôi nghe nhé...”

Vũ Thần đành phải cười cười đồng ý, vừa giương mắt thì thấy chuyển sang đèn đỏ, cậu liền giảm lên thẳng xe đúng lúc, nhưng vẫn dừng phải đuôi xe phía trước.

Vũ Thần vừa dừng xe lại thì nghe thấy tiếng khóc của Vũ Mao, bé con chắc là bị dọa rồi.

“Bảo bảo không khóc, ba ba xuống ôm con. Trương Hân, cô qua lái xe đi...” Vũ Thần vừa trấn an bé con vừa mở cửa xe, chuẩn bị đi tới chỗ ngồi phía sau ôm Vũ Mao.

“Nhưng mà chiếc xe phía trước giống như bị dừng phải rồi... Không cần giải thích một chút sao? Chủ chiếc xe hình như đang đi lại đây...” Trương Hân do dự ngồi vào ghế lái xe, nhưng nhìn thấy chủ chiếc xe phía trước dường như muốn lại đây nên cũng khẩn trương lên.

Vũ Mao khóc lóc om sòm, Vũ Thần nhất thời không để ý nhiều như vậy, bế Vũ Mao ra khỏi xe liên tục trấn an: “Bảo bảo không khóc, ba ba lái xe không chú ý, dọa tới con rồi. Đừng khóc nữa a...”

Vũ Thần lau khô khóe mắt ướt sũng của tiểu Vũ Mao, lại hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, lúc này bé con mới ngừng khóc.

“Tiểu Vũ Mao ngoan. Bây giờ ba ba đi xin lỗi người ta, bởi vì ba ba đụng hỏng xe người ta rồi...” Vũ Thần dỗ Vũ Mao, ngẩng đầu nhìn chiếc xe phía trước, lại thấy được gương mặt cậu từng rất quen thuộc.

Ôm tiểu Vũ Mao, Vũ Thần không khiếp đảm chút nào, cậu vòng qua xe đi tới trước mặt Phương Trạch, mà Phương Trạch gắt gao nhìn thẳng cậu, còn có đứa bé mà cậu đang ôm.

“Vị này, thực xin lỗi, vừa rồi tôi không chú ý nên đụng phải xe anh. Thực xin lỗi, tôi có thể đền tiền sửa xe cho anh...” Trái tim bình tĩnh như nước, người trước mặt Vũ Thần lúc này chỉ còn là một người xa lạ mà thôi.

...

Ta đã trở lại với chương mở màn ngược công. Hôm qua tinh thần không tốt, làm các tiểu mỹ nhân không có chương mới để đọc. Hôm nay bù lại chương dài dài nhá.

Kem đánh răng: Cuối tuần ta đi chơi, không có tại thành phố nên sẽ không edit gì hết. Nếu may mắn thì ngày mai ta sẽ gửi chương tiếp theo, còn không thì phải chiều thứ Hai tuần tới. Thân ái!!!

Nói thật là dạo này ta có nhiều chuyện phải suy nghĩ nên có thể lịch gửi bài cho Viễn sẽ bị cách quãng. Hi vọng Viễn và mọi người thông cảm cho ta. *cúi đầu chào*

.:End 39:.

40. Chương 40

Trương Hân ngồi trong xe hoàn toàn không biết mình bị Vũ Thần gián tiếp lợi dụng, chỉ là mơ hồ cảm thấy người đàn ông kia vô cùng quen mắt, mãi sau mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đó là người bệnh mà cô và Vũ Thần chăm sóc ở bệnh viện lúc trước. Nhưng khiến Trương Hân khó hiểu là vì sao Vũ Thần làm bộ như không quen biết anh, theo lý mà nói thì bệnh nhân cậu chăm sóc lâu như vậy thì không thể nào hoàn toàn quên được, huống chi diện mạo người đàn ông đó đã gặp qua là không thể quên được.

Trương Hân cũng xuất phát từ tò mò nên nhắc nhở: “Vừa rồi chủ chiếc xe kia hình như là bệnh nhân chúng ta chăm sóc hồi trước? Kia phí sửa xe cũng không ít đâu, tại sao lại để anh ta đi chứ, cùng anh ta thương lượng không tốt sao, anh ta là kẻ có tiền, sẽ không để ý một chút tiền lẻ như vậy...”

Vũ Thần im lặng ôm tiểu Vũ Mao, miệng vẽ một đường cong cười nhạt, hoàn toàn không để ý lời nói của Trương Hân.

“Sau khi anh ta xuất viện không lâu thì anh cũng xuất ngoại mà. Nhưng là sau đó tôi lại vài lần thấy anh ta ở khu phòng bệnh, cũng có thể là đến thăm bệnh đi.” Trương Hân thấy Vũ Thần không trả lời, nghĩ là cậu thực sự quên, đành phải tự mình nói.

“Bệnh nhân cũng tốt, người quen cũng tốt, người khác muốn bắt đền cũng là chuyện bất đắc dĩ, coi như tôi xui xẻo đi.” Vũ Thần nghe thấy tâm phiền ý loạn, đành phải cố gắng cười ra tiếng gượng ép ngăn cản Trương Hân nói thêm điều gì.

Vũ Thần từ đầu tới cuối đều không cố ý né tránh Phương Trạch, thời gian hai năm cũng không chờ mong Phương Trạch xuất hiện, mà thời gian chứng minh đúng là như thế. Vũ Thần vốn tưởng rằng hai người sẽ không gặp lại, lại không đoán trước được gần đây lại nghe thấy tin tức của Phương Trạch, càng không nghĩ tới sau hai năm lại có thể trùng hợp gặp nhau ngoài ý muốn như vậy.

Vừa rồi gặp Phương Trạch nói đôi ba câu, Vũ Thần đã quên cậu đã nói cái gì, trả lời cái gì rồi.

Đối diện với Phương Trạch, tâm tình tựa hồ chưa bao giờ bình tĩnh như thế, khi nhìn thấy tiểu Vũ Mao đang vui vẻ trong lòng thì hết thấy đều bình thường trở lại.

Sau khi đưa Trương Hân về nhà, Vũ Thần về nhà mới phát hiện ra tiểu Vũ Mao đang ngồi ngủ ở ghế em bé đằng sau, thấy tiểu bảo bối ngủ ở tư thế say sưa như vậy mà thấy đau lòng, Vũ Thần liền cẩn thận từng li từng tí ôm tiểu Vũ Mao vào nhà.

Nhẹ nhàng đặt tiểu Vũ Mao lên giường, lúc này Vũ Thần mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà mộng chưa ngủ ngon ghê đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Sao lại không mang chìa khóa chứ, chuông cửa vang như vậy còn không đánh thức Vũ Mao sao... Vũ Thần nén giận mở cửa, ngoài miệng lầm bầm: “Ba, ba không biết dùng chìa khóa à... Vũ Mao đang ngủ!”

Vũ Thần mở cửa, chưa thấy rõ người ta mà đã không phân tốt xấu quả trách, Dịch An đứng ở cạnh cửa nín cười, thấp giọng nhắc nhở: “Là tôi mà, thế nào? Vũ Mao ngủ hả?”

“Ồ, thì ra là cha nuôi tới chơi, tôi còn tưởng ba tôi không mang chìa khóa chứ... Nhẹ giọng một chút, bé con vừa mới ngủ.” Vũ Thần xoay người nhìn thấy vẻ mặt dằn dặt của Dịch An có chút hoảng hốt, lại buồn cười, cậu làm sao có thể đoán được Dịch An tới đây chứ.

“Bác trai và Vũ Nhung đều không có ở nhà? Ngay cả tiểu Vũ Mao đều ngủ... Hiện tại chẳng phải là thế giới của hai người sao?”

Dịch An khẽ đẩy gọng kính màu đen một chút, miệng nói ra câu nửa đùa nửa thật này làm cho da đầu Vũ Thần không khỏi tê tê.

“Ha ha, cái gì mà thế giới hai người chứ, nói không chừng Vũ Mao sẽ tỉnh ngay bây giờ.”

“Đó không phải là một nhà ba người sao? Chẳng phải là rất tốt sao..”

“A, nhìn không ra cậu càng ngày càng trở, tại sao trước kia không phát hiện ra cậu có tố chất cười lạnh nói như vậy nhỉ?” Vũ Thần không ghét cũng không thích Dịch An nói đùa như vậy, nếu có thể tránh chuyện gì thì cậu tuyệt đối không cho phép nó xảy ra. Vũ Thần biết trái tim mình không phải làm bằng sắt, cậu chỉ có thể dùng ý chí khổng chế tất cả, cho nên đối với Dịch An, cậu trước sau đều muốn giữ một khoảng cách nhất định.

“Sao lại là lời cười nhạt chứ? Vũ Thần, cậu không có một chút ý nghĩ hay yêu cầu nào với tôi sao?” Gọng kính màu đen làm cho Dịch An có sức sống của tuổi trẻ, mà ôn nhu trong mắt lại chưa từng thay đổi.

“Dịch An, hôm nay cậu làm sao vậy, nói nhảm cái gì không biết? Cậu xem TV đi, tiện thể coi Vũ Mao cho tôi, tôi vào bếp nấu cơm.” Vũ Thần đi thẳng vào bếp, cậu thật sự không đành lòng thương tổn Dịch An.

Dịch An bắt lấy tay Vũ Thần, không cho cậu cơ hội giã ra. Vốn là Vũ Thần không có lợi thế chiều cao bằng Dịch An, một chút đã bị Dịch An nắm chặt lấy, trong nháy mắt kề sát ngực Dịch An khiến Vũ Thần có cảm giác khó thở.

“Tôi đối với cậu mà nói chính là có thể có mà cũng có thể không sao?” Dịch An thấp giọng lại mang theo một tia cường thế, nhượng mảy mòi về bất mãn và không vui.

“Cậu có chuyện gì phải không a, đừng như vậy có được không? Cậu sẽ không...” Vũ Thần có chút bất đắc dĩ, chỉ cảm thấy Dịch An thực sự khác thường, còn ẩn ẩn cảm giác Dịch An muốn phá vỡ mối quan hệ cân bằng xưa nay của hai người.

“Vũ Thần, tôi làm còn chưa đủ sao?”

Áy náy quá nhiều khiến Vũ Thần không có dũng khí nhìn thẳng ánh mắt Dịch An, hơi thở mang theo nhiệt độ phả qua gương mặt Vũ Thần càng làm cậu vô cùng xấu hổ.

“Tôi yêu cậu, cậu biết không? Cậu vẫn biết, nhưng cậu thủy chung không tiếp nhận tôi...”

Ba chữ một ba chữ một như dội vào trong lòng Vũ Thần, mà Dịch An tự hỏi tự mình đáp khiến đại não Vũ Thần trống rỗng không biết đáp lại như thế nào.

“A... Ba ba... Ô... Ô...”

“Vũ Mao tỉnh, cậu mau đi xem một chút đi...” Tiếng khóc của tiểu Vũ Mao lập tức phá vỡ cục diện bế tắc của hai người, Vũ Thần nhẹ nhàng dời đi ôm ấp của Dịch An.

“Dịch An, vô luận như thế nào tôi đều phải cảm ơn cậu.” Vũ Thần không quên cười nói, hi vọng Dịch An tiêu tan xấu hổ vừa rồi.

Vũ Thần vào phòng, con mắt hồng hồng vì khóc nhìn của Tiểu Vũ Mao khi thấy ba ba thì lập tức sáng lên, tiếng khóc cũng ngừng lại.

“Bảo bảo dậy sao? Vậy rời giường nào...” Vũ Thần mang theo cảm kích nói ngọt với tiểu Vũ Mao.

Bé con à, con vừa cứu nguy cho ba ba a.

Vũ Thần ôm bé con ra ngoài, lại đối mặt với Dịch An tựa hồ không còn cảm thấy xấu hổ nữa. Nếu không phải Vũ Mao khóc tỉnh, Vũ Thần thật không biết làm thế nào cho phải.

Vũ Mao vừa thấy Dịch An thì hoa chân múa tay, hưng phấn vô cùng, nhếch miệng cười lộ ra mấy đầu răng sữa trắng bóng.

“Tiểu Vũ Mao, cha nuôi ôm một cái nào.” Dịch An ôm tiểu Vũ Mao, hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm của bé con.

“Tiểu Vũ Mao thích cha nuôi như vậy, không biết có thể nói tốt một chút trước mặt ba ba cho cha nuôi không? Ba ba có ở trước mặt Vũ Mao nói xấu gì cha nuôi không hả?” Mặc dù là giọng nói nửa đùa nửa thật, nhưng ánh mắt Dịch An không khỏi quá nghiêm túc.

Vũ Thần đứng ở một bên nghe không biết làm sao cho phải, cậu biết mình không chỉ một lần tổn thương Dịch An, nhưng mặc kệ như thế nào thì chuyện như thế này không thể miễn cưỡng được. Cậu đành phải hòa theo nói giỡn: “Con là do tôi sinh, đương nhiên là hướng về tôi nhiều một chút, tiểu Vũ Mao sẽ không chân ngoài dài hơn chân trong(1) đâu.”

“Vậy sao, tiểu Vũ Mao là do cha nuôi đỡ đẻ ư? Người con nhìn thấy đầu tiên là cha nuôi a. Có phải thích mắt kính cha nuôi mang hôm nay hay không, đẹp không, muốn chơi không? Dịch An đẩy mắt kính hấp dẫn sự chú ý của Vũ Mao.

Vũ Mao nhìn thấy mắt kính trên mũi Dịch An thì reo lên: “Muốn... Muốn...” Tay nhỏ bé liền muốn lấy xuống dưới.

Thấy Vũ Mao và Dịch An chơi đùa vui vẻ, Vũ Thần không chịu thua cũng đứng ở một bên mà xen vào. “Ba mang thai con mười tháng a, biết bao vất vả. Một người vừa làm ba vừa làm mẹ, tiểu Vũ Mao con cũng không thể hòa theo người ngoài như thế được.” Ông đây làm cha lại làm mẹ, một người đàn ông mang đứa bé dễ dàng sao? Trừ bỏ không có sữa, ông đây với mẹ có khác gì nhau sao? Vũ Thần bây giờ có thể tự nhiên đâm đương thân phận ba ba kia, đối đãi đứa bé cũng rất kiên nhẫn, về phần oán giận hai tiếng cũng là thường tình thôi.

“Nếu vất vả thì để tôi chia sẻ với cậu một chút, tiểu Vũ Mao không phải cũng thích tôi sao? Có phải hay không tiểu Vũ Mao à... Có muốn cùng ba ba và cha nuôi sống cùng nhau không?” Dịch An mang theo ý cười, càng làm cho đề tài dỗi đi lại trở về. Nhìn gương mặt thản nhiên của Vũ Thần, anh đành phải mượn tiểu Vũ Mao làm cầu nối hòa giải.

Tiểu Vũ Mao một lòng nhìn chăm chăm mắt kính, tay nhỏ bé không ngừng với lấy, Dịch An như là cố ý không cho Vũ Mao lấy được mắt kính. Tiểu Vũ Mao co chân đập đập, âm thanh yếu ớt vang lên: “Muốn... muốn...”

“Cậu xem, tiểu Vũ Mao đồng ý này...”

Dịch An chưa nói xong đã bị Vũ Thần ngắt lời: “Nhóc con kia, ba ba nuôi không con rồi, con cứ chơi với cha nuôi của con, ba đi đây...”

Thấy Vũ Thần đứng dậy, trong lòng Dịch An căng thẳng, liền hối hận đã nói câu vừa rồi, anh đành phải vội vàng gọi lại: “Vũ Thần, cậu đi đâu?”

“Nấu cơm.” Vũ Thần hô lên, cũng không quay đầu mà bước thẳng vào phòng bếp.

“A, ba ba con giận rồi...”

Lúc cửa phòng bếp đóng lại, Dịch An rớt cuộc nhin không được liền nở nụ cười ra tiếng. Tiểu Vũ Mao dường như cũng bị tiếng cười của cha nuôi thu hút, cũng lộ ra mấy đầu răng sữa trắng bóng khảnh khách cười...

...

Sau khi dỗ tiểu Vũ Mao ngủ, thần thể Vũ Thần mới hoàn toàn thả lỏng một chút, cả người nằm ườn ra giường.

Một mỗi một ngày, Vũ Thần không kịp giải quyết vấn đề nan giải Dịch An quăng lại cho cậu, đầu óc cũng mơ mơ màng màng. Đang lúc sắp ngủ, chuông điện thoại vang lên.

Vũ Thần dụi dụi mắt, nhìn thấy màn hình hiện lên một dãy số xa lạ, trong lòng không khỏi nói thầm: đã trễ thế này còn gọi, điên sao...

Lại lo tiếng chuông đánh thức Vũ Mao đang ngủ, cậu đành phải lập tức nhấn nút nghe.

“Alo, đã trễ thế này, xin hỏi anh tìm ai?” Vũ Thần mang theo buồn ngủ, giọng nói rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

“Vũ Thần, là anh.”

Thông qua ống nghe, tiếng nói trầm thấp mà Vũ Thần rất quen thuộc, trong nháy mắt hoàn toàn hết buồn ngủ.

“Anh là ai?”

“Phương Trạch.”

“Ồ, thì ra là ngài Phương. Nếu là chuyện xe cộ thì ngày mai gọi cho tôi được không? Hiện tại tôi rất buồn ngủ, hơn nữa con tôi cũng đã ngủ.” Vũ Thần hạ giọng, một tay vỗ nhẹ Vũ Mao.

“Làm phiền em sao?”

“Đúng vậy đó.” Giọng nói Vũ Thần kiên quyết mà lạnh như băng.

“Vậy ngủ ngon. Ngày mai anh sẽ gọi cho em.”

Vũ Thần khẽ đáp lại một tiếng rồi cúp máy, mà tiếng hít thở đều đều của tiểu Vũ Mao càng khiến Vũ Thần tỉnh táo hơn.

...

Chân trong dài hơn chân ngoài: Tương tự câu “Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng” của ta. Ý nói bé con sẽ không thiên vị Dịch An hơn em Thần.

.:End 40:.

...

Như đã nói, đầu tuần có quà nhá. Hiện tại stress đã giảm được đáng kể nhưng tốc độ tuần này của ta sẽ chậm lại, hi vọng không ai làm bầm chửi ta. Thông cảm cho ta khoảng thời gian này nhé.

Kem đánh răng: Màn ngược công chính thức bắt đầu. Action!

41. Chương 41

Tối hôm qua không ngủ ngon nên hôm nay Vũ Thần làm việc rất mệt mỏi. Bất quá Dịch An nhắn tối một tin nhắn muốn cùng Vũ Thần đi ăn trưa, Vũ Thần chưa nghĩ nhiều liền nhắn lại một chữ ‘Được.’

Chịu đựng đến giữa trưa, Vũ Thần và Dịch An bưng bàn ăn ngồi vào một góc tương đối yên tĩnh trong nhà ăn, rất ăn ý cùng nhau ăn cơm. Vũ Thần không ăn được mấy miếng đã dùng đũa gắp cơm, nhìn bàn ăn không nhúc nhích, tâm tư không biết đang ngao du cõi nào. Dịch An thấy bộ dáng không yên lòng của cậu, cũng không hỏi cậu có chuyện gì phiền lòng hay không mà đốc thúc cậu nhanh ăn cơm.

Suy nghĩ của Vũ Thần bị kéo lại, cũng bắt đầu ăn uống, ăn như hổ đói.

“Ăn từ từ thôi, không ai tranh với cậu hết, các món này đều là của cậu a.” Dịch An dịu dàng nhìn Vũ Thần, cảm thấy người trước mắt lúc này ăn uống không tốt lắm, nhưng lại đáng yêu muốn chết.

Vũ Thần nuốt đồ ăn xuống, không chịu thua kém nói: “Hừ, cậu ăn xong rồi, tôi phải ăn nhanh chứ. Tôi cũng không phải con gái mà nhai ít nuốt chậm.”

“Tôi không vội, tôi chờ cậu.”

Giọng nói Dịch An mềm nhẹ, tay Vũ Thần đang gấp rau ngừng lại một chút, miệng nhẹ nhàng nói: “Ừm.” Vũ Thần giảm tốc độ, dần dần ăn chậm lại, trong khi ăn cậu đều không ngẩng đầu bởi vì lần đầu tiên cậu cảm giác được ánh mắt Dịch An cực nóng như thế.

“Tan ca có định làm gì không? Tôi có thể cùng cậu đi đón Vũ Mao chứ?” Dịch An cẩn thận hỏi, sợ người trước mắt có thể từ chối.

“Được, vừa lúc hôm nay tôi không lái xe.”

Vũ Thần vui vẻ đồng ý khiến Dịch An có chút khó tin, hình như đây là lần đầu tiên Vũ Thần đáp lại anh thẳng thắn như vậy. Dịch An chọn đường xa cùng Vũ Thần đi đến khu phòng bệnh mới trở lại phòng làm việc của mình, chỉ vì muốn cùng ở bên Vũ Thần lâu hơn một chút.

Vũ Thần trở lại văn phòng, nhìn thấy bản kế hoạch vài ngày trước đã giao cho Dịch Vân, trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ lại bị trả lại? Lúc này mới làm thực sự cẩn thận, không đến mức đó đi?

Cậu vội vàng mở ra xem, phát hiện ở mặt giấy cuối cùng của văn kiện là chữ ký rất đẹp, Vũ Thần mang theo vài phần đặc ý, khéo miệng tự nhiên cong lên... Cảm giác được tán thành thật tốt, tuy rằng cấp trên này thì cũng không sao cả.

Vũ Thần vừa lòng đem văn kiện cất đi, lại nhìn thấy tờ giấy ghi chép màu vàng trên túi văn kiện mới cảm giác được bất đắc dĩ. Dem tờ giấy lại xem, tờ giấy khá đẹp, chẳng qua thứ được viết trên đó làm cho Vũ Thần đối với vị cấp trên này là hoàn hết chỗ nói.

‘To: Tiểu Thần Thần

Cuối tuần này tôi muốn mời anh tới nhà tôi làm khách. Tốt nhất là mang cả Thần Thần bé bỏng theo luôn...’

Kết thúc còn vẽ một khuôn mặt cười tươi thật to, nhưng là vẽ mặt Vũ Thần đầy hắc tuyến đem tờ giấy xé nát vụn.

Thì ra nữ thủ trưởng bên ngoài thì mặt lạnh bên trong thì lại là một người ‘manh hệ Laury’(1), bây giờ Vũ Thần mới nhận ra chân tướng nên bị đả kích nghiêm trọng.

Tiểu Thần Thần? Thần Thần bé bỏng? Người này coi cha con mình là cái gì a? Quý mới tới nhà cô a. Sau khi Vũ Thần nhìn thấy cách xưng hô này, thậm chí không suy xét mà kiên quyết quyết định không đi.

Đợi đến khi trong lòng yên tĩnh lại, cậu lại hoài nghi người phụ nữ này rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì mà lại hẹn cậu... Chẳng lẽ là vì Dịch An? Không có khả năng, hình như chưa từng thấy hai anh em họ xuất hiện cùng nhau. Có thể là người này muốn mình giúp hóa giải hiểu lầm giữa cô và Dịch An chẳng?

Lúc Vũ Thần còn không biết giải thích như thế nào thì điện thoại trong tay liền vang lên, Vũ Thần nhìn thấy một dãy số lạ, đại não còn chưa kịp phản ứng thì ngón tay cái đã nhấn phím nhận cuộc gọi.

Dãy số này hình như có chút quen thuộc? Khi Vũ Thần nghe được giọng nói ở đầu bên kia, cậu mới giật mình nhận ra đây chính là số của Phương Trạch. Trong lòng âm thầm khó chịu, TMD, tại sao lại bắt máy chứ? Di động để làm gì mà cứ dính trên tay. Cái phản xạ có điều kiện chết tiệt này!

Phương Trạch thấy điện thoại lập tức đã gọi được thì trong lòng có một tia vui sướng, nhưng anh lại không nghe thấy tiếng đáp lại ở đầu bên kia, tia vui sướng nho nhỏ dần dần biến thành thất vọng. Đang chuẩn bị buông tha, một giây trước khi cúp máy thì Phương Trạch nghe thấy hồi âm.

“Vũ Thần, là anh. Vừa rồi em không nói gì, anh nghĩ...”

“Nghĩ cái gì? Nghĩ tôi không muốn nhận điện thoại sao? Nói thật, tôi thật không muốn nhận... Anh có chuyện gì không?” Vũ Thần phát tiết một phen, sau đó không tình nguyện hỏi.

Phương Trạch làm bộ như không nghe thấy những câu nói phía trước, nói: “Lúc tan ca em có thể đi ăn cùng anh không? Anh có lời muốn nói với em.”

“Trong điện thoại không thể nói sao?”

“Không thể, là chuyện chi phí sửa xe.” Nhắc tới tiền, giọng nói Phương Trạch có chút cường ngạnh.

“À, thì ra là chuyện tiền bạc, nhưng là đêm nay tôi có hẹn, cho nên không đi được.” Trong lòng Vũ Thần có chút khó chịu, liền nhấn thật mạnh chữ ‘tiền’, nhưng đồng thời lại từ chối Phương Trạch.

Đầu kia điện thoại im lặng một lát sau. “Được, vậy hôm khác đi.”

“Ồ.” Vũ Thần không thêm đề ý mà lên tiếng, lập tức cúp máy.

Sau khi nhận cuộc điện thoại này, Vũ Thần không giống như tối hôm qua tâm tình không yên, mà âm thầm thở dài một hơi, việc gì nên tới sẽ tới.

Buổi chiều, phòng bệnh Vũ Thần chăm sóc không có vấn đề gì lớn, cậu liền cởi bỏ áo blouse trắng để ở phòng trực ban chờ Dịch An qua đây. Lúc tan ca là năm giờ chiều, Vũ Thần đợi tới năm giờ thì nhận được điện thoại của Dịch An.

Bởi vì bệnh nhân mà Dịch An đích thân phẫu thuật có chuyển biến xấu, cho nên Dịch An muốn ở lại bệnh viện cho tới lúc tình trạng bệnh nhân đó ổn định. Dịch An cảm thấy vô cùng có lỗi, mất một cơ hội nên trong lòng cảm thấy không tốt, huống chi bây giờ còn vội tới mức sút đầu mẻ trán. Vũ Thần không có ý trách Dịch An, dù sao tình huống như vậy cũng là bất đắc dĩ. Sau khi an ủi Dịch An qua điện thoại, cậu quyết định bắt xe đón Vũ Mao về nhà.

Lúc cậu rời khỏi khu phòng bệnh, phía sau truyền đến một giọng nữ thanh thúy.

Một thân ảnh xinh đẹp dần tới gần, Vũ Thần có chút kinh ngạc. “Trương Hân... Tan ca rồi sao?”

“Đúng vậy, tổ trưởng Vũ cũng tan ca à? Nếu tôi được phân tới tổ anh thì thật tốt, không phải anh sẽ quan tâm tôi một chút sao?” Trương Hân trêu ghẹo nói.

“Đừng như vậy, trước kia gọi tôi như thế nào thì bây giờ cứ như vậy đi. Đáng tiếc hôm nay tôi không lái xe, bằng không có thể tiễn cô một đoạn.” Lời nói của Trương Hân làm cho Vũ Thần có chút ngượng ngùng, dù sao vị trí tổ trưởng cũng là do một tay Dịch An sắp xếp, điều này làm cho Vũ Thần khó tránh khỏi chột dạ.

“Ha ha, không cần áy náy, bạn trai tôi đang đợi ở ngoài rồi. Một thời gian nữa sẽ mời anh uống rượu mừng, nhất định phải tới đấy.” Trương Hân cười tít mắt, trong nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

“Nhất định sẽ đến.” Nghe được chuyện vui, Vũ Thần cũng thật vui, đi không xa thì thấy trước cửa có một người đàn ông đang vẫy tay với Trương Hân, cậu cũng không muốn làm bóng đèn cản trở hai người. “Cô mau đi đi, bạn trai cô đang chờ kia.”

“Được rồi, tạm biệt tổ trưởng.” Trương Hân cười nói, sau đó lập tức chạy tới chỗ bạn trai, lập tức rơi vào một cái ôm thật lớn, ngọt ngào không cần nói cũng biết. Vũ Thần khẽ nhìn qua đôi tiểu tình nhân, trong lòng yên lặng chúc phúc.

Lúc Vũ Thần đứng đón xe, xe cộ nườm nượp, người đến người đi, cậu bị bao phủ trong đó, nhưng cách đó không xa, trong một chiếc Land Rover, có một đôi mắt đang gắt gao theo dõi cậu.

Phương Trạch thấy Vũ Thần đón taxi, lập tức đi theo, sau khi nhận được điện thoại lại càng xác định trong lòng anh đã đoán đúng.

Vũ Thần lừa anh. Khi nhìn thấy người con gái bên cạnh cậu nhào vào lòng một người đàn ông khác, Phương Trạch mới nhận ra người con gái kia đơn thuần chỉ là đồng nghiệp của Vũ Thần thôi.

Phương Trạch đi theo Vũ Thần không lâu thì tới một nhà trẻ, Vũ Thần đi vào ôm một đứa bé đi ra. Tiểu bảo bảo ở trong lòng Vũ Thần cười rất vui, còn không ngừng kéo mái tóc ngắn ngắn của Vũ Thần, Vũ Thần lại vui vẻ hôn hôn khuôn mặt của bảo bảo.

Phương Trạch nhìn thấy cảnh này, rốt cuộc không kiềm chế được mà bước tới trước mặt Vũ Thần.

“Đón đứa bé mà cũng coi là có hẹn sao?” Ánh mắt Phương Trạch vẫn thâm thúy như trước không thay đổi, hiện tại chỉ mong xuyên thấu người trước mắt.

Ôm tiểu Vũ Mao, thấy được thân ảnh ở đằng xa, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên, Vũ Thần đều nghĩ đó là ảo giác.

“Chẳng lẽ không tính à?” Vũ Thần cũng hừ lạnh ra tiếng, cậu dùng đầu gối cũng đoán được vì sao Phương Trạch lại có mặt ở chỗ này.

Tiểu Vũ Mao không biết vì cái gì biểu tình ba ba lại lạnh lùng như vậy, bé nhìn thấy người người đàn ông đẹp trai kia thì thân thể nho nhỏ rút lui lại trong ngực Vũ Thần, bởi vì người đàn ông đó nhìn bé thật hung ác.

“Ba ba, về nhà...” Vũ Mao chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào vai Vũ Thần, âm thanh nho nhỏ có chút rầu rĩ.

Chú ý tới còn một bóng đèn nhỏ ở đây, sắc mặt Phương Trạch khẽ biến, khóe miệng nhếch thành một đường cong duyên dáng. “Hắn là em gọi điện cho vợ. Anh mời một nhà ba người các em không phải cũng có thành ý sao?”

“Không cần, có chuyện thì nói mau.” Vũ Thần có chút không kiên nhẫn, thay đổi chủ yếu là vì bộ dáng Vũ Mao ở trong ngực cậu thực sự sợ hãi.

“Em không kết hôn, vậy đứa bé ở đâu ra?” Phương Trạch thực sự tự tin, nói xong thì một tay đã chạm vào khuôn mặt bụ bẫm của tiểu Vũ Mao.

Tiểu Vũ Mao bị bàn tay xa lạ sờ mặt, lập tức không nề tình mà khóc lớn lên.

Vũ Thần vốn đã áp chế được bức bối, nhưng tiếng khóc của tiểu Vũ Mao làm cho cậu không thể nào nhẫn nại được, một bên dỗ Vũ Mao, một bên lạnh giọng nói với Phương Trạch: “Anh đang làm gì, đừng đụng vào con tôi. Đưa tôi số tài khoản của anh, ngày mai tôi sẽ chuyển phí sửa chữa cho anh.” Nói thẳng như vậy cũng tốt, đỡ cho sau này lại phải xử lý chuyện phiền toái kiểu này.

“Em có biết rằng anh đến không phải vì đòi tiền. Em không kết hôn thì làm sao có con được?” Phương Trạch chất vấn.

“Liên quan cái quái gì đến anh.” Vũ Thần không muốn nhìn Phương Trạch thêm nữa, đẩy thân thể cao lớn hơn cậu rất nhiều, cũng không quay đầu lại mà hướng thẳng tới taxi.

“Anh chở em về.” Phương Trạch giữ chặt tay Vũ Thần, giọng nói trở nên mềm nhẹ không ít.

“Không cần, đã có taxi. Buông tay.” Vũ Thần e ngại tiểu Vũ Mao, cho nên không dám mạnh tay giằng tay Phương Trạch ra.

“Có anh đưa em về, em còn mang theo đứa bé mà.” Giọng nói lạnh như băng đâm vào trong lòng của Phương Trạch có chút đau, tay tăng thêm chút lực kéo Vũ Thần lên xe anh.

Vũ Thần không muốn làm cho tiểu Vũ Mao sợ hãi, cho nên không kháng cự lại Phương Trạch.

“Chúng ta ăn cơm trước đã, sau đó anh chở em về nhà.” Phương Trạch không buông tha nói.

“Đưa tôi về nhà luôn.” Vũ Thần cười với Vũ Mao trước mặt, lại không ngừng đùa Vũ Mao, trừ bỏ câu đáp lời kia, căn bản không nhìn Phương Trạch đang ở bên.

Thật sự xem mình là xe taxi? Phương Trạch tự giễu nói: “Có chỗ nào cho thuê xe miễn phí, còn tặng kèm bữa tối không?”

“Như vậy có ý tứ sao? Anh không phải muốn biết đứa nhỏ là của ai sao?” Vũ Thần tạm thời dừng lại, không thấy Phương Trạch đáp lại liền tiếp tục: “Đều là tôi tự làm tự chịu, đứa bé chính là con tôi.”

“Người đàn bà kia đâu?” Phương Trạch nhướng mày, bởi vì việc này anh phải quan tâm.

“Đã chết. Tôi vừa làm cha lại vừa làm mẹ, còn quan tâm mẹ nó là ai chứ...”

Trong lòng Phương Trạch không tin những lời này, nhưng lại chưa biểu lộ ra. “Vậy thì em chắc là vất vả lắm.”

“Sai, tôi rất hạnh phúc.” Vũ Thần sau khi phủ định lại cảm thấy không đủ, lại nói: “Nhìn thấy anh mới vất vả.”

Có bao nhiêu vất vả đây? Cậu ấy nhất định rất hận mình? Phương Trạch nhất thời nghẹn lời, tựa hồ không có chuyện này, thay đổi tình cảnh quần bách. “Vậy bây giờ anh đưa em về nhà nhé.”

“Ừm.”

Phương Trạch lái xe rất chậm, lại không ngừng tìm đề tài, nhưng là Vũ Thần mất điếc tai ngơ, chỉ cầu nguyện tên hôn nhân đang ngồi ở ghế lái xe mau mau biến khuất khỏi mắt cậu. Đường nhiên là sẽ biến đi sau khi đưa cậu về nhà an toàn.

Tới dưới lầu, Vũ Thần cũng lười nói lời cảm ơn, trực tiếp ôm tiểu Vũ Mao xuống xe.

Phương Trạch nhìn bảo bảo đang ngủ thì trong lòng bỗng nhiên mềm ra, nghĩ đến bộ dáng bị hù dọa vừa rồi của bé con thì có chút áy náy, anh nhân tiện nói: “Nếu không muốn thì anh sẽ ôm giúp em được không?”

“Không cần, tôi sợ con tôi tỉnh giấc sẽ bị anh hù dọa mất.” Vũ Thần một chút cũng không nể tình mà từ chối, thậm chí còn mang theo châm chọc.

“A, con của em thực sự đáng yêu.” Lớn lên giống em... Phương Trạch sợ gặp mắt lạnh, câu nói sau cùng từ nhiên nuốt trở vào.

“Ừm.”

Ánh mắt Vũ Thần sững nịch nhìn bảo bảo làm cho Phương Trạch không khỏi cảm thấy chua xót, nhìn Vũ Thần lên lầu thì ngoài miệng liền than thở nói: “Ghen với cả đứa bé, có cần thiết như vậy không?”

Bộ dáng đứa bé kia thực sự giống cậu, khó trách bộ dáng cũng lộ ra linh khí, chẳng qua ánh mắt so với Vũ Thần không giống nhau lắm, nhưng cảm giác rất quen thuộc.

Trong lúc xe đang chạy, Phương Trạch đập mạnh tay lên vô lăng một chút, TMD, như thế nào mà trong đầu đều là gương mặt của tiểu quý kia?

Về đến nhà, Vũ Nhung liền ôm tiểu Vũ Mao đang ngủ trong tay Vũ Thần đặt lên giường. Vũ Thần ngã ngồi vào ghế salon, chỉ còn chờ ba cậu gọi ăn cơm. Vũ Nhung ngồi xuống cạnh Vũ Thần, bộ dáng lén lút lút lút.

“Tại sao một tuần không về nhà thì không nhận ra anh trai hả? Dựa gần như vậy để làm gì?” Vũ Thần vốn đã phiền lòng, vừa lúc gặp Vũ Nhung thì liền phát tiết.

“Ai đưa anh về? Không phải anh Dịch... Em không cố ý nhìn lén, chỉ là vô ý từ ban công nhìn thấy.” Vũ Nhung đúng lý hợp tình nói.

“Em, đứa nhỏ chết tiết này, đừng có nhiều chuyện như vậy được không?” Vũ Thần không biết Vũ Nhung nhìn thấy bao nhiêu, nhưng là cậu không muốn ba và Vũ Nhung biết chuyện này.

“Là ai vậy?”

“Đồng nghiệp, tiện đường thôi.”

“Đồng nghiệp ở bệnh viện đều không cùng đường mà. Anh lừa em chứ gì?”

“Hừ, anh không muốn nói nhiều với em. Em còn bé không hiểu cái gì hết.”

“Là Phương Trạch sao?”

Vũ Thần sững sốt, nhưng cũng không biểu lộ kinh ngạc mấy. “Ừ.”

“Em đi đánh anh ta giúp anh? Anh còn muốn tốt với anh ta sao? Anh ta có biết chuyện Vũ Mao không?” Vũ Nhung có chút phần uất bất bình.

“Tốt cái rắm! Đừng nói cho ba, việc này cứ như vậy đi.” Vũ Thần nói xong liền đi vào phòng bếp giúp ba cậu.

Vũ Nhung thở dài một hơi thay Vũ Thần. “Em thấy không yên được.”

Lời tác giả:

Nhìn thấy tin nhắn của mọi người, Đản Đản rất vui, cảm ơn sự lượng thứ của mọi người... TAT.

Đản Đản đã xem qua tất cả mọi tin nhắn, nhưng bây giờ không có thời gian trả lời, tìm một ngày lành ta sẽ trả lời.

Ta sẽ nỗ lực nắm bắt cơ hội ngay lập tức!

manh hệ bao gồm 4 loại hình lớn là: nữ phó, nàng kính mắt, Laury, bím đuôi ngựa. Manh hệ Laury nói đơn giản thì là nữ sinh nhỏ tuổi(không nhất định là bé nữ hay là thiếu nữ) khả ái khiến mọi người(phần lớn là nam sinh) đều thích, ở đây chỉ rằng Dịch Vân là người có sở thích gần như luyến đồng ha.

Anh Trạch ngốc quá, nhìn mắt Vũ Mao thấy quen quen mà không nhận ra. Con anh, mắt không giống anh thì giống hàng xóm à? >> Ngốc hết thuốc chữa.

Kem đánh răng: Từ giờ tới cuối tuần sẽ chỉ có thể cố gắng 1 chương nữa các nàng nhé.

Chương này tặng Diệp Y nham nhở và Viễn ít lời, còn có cô Ngạo đẹp trai nữa...

Viễn: tôi mà ít lời, cô chưa thấy tôi nhiều lời thôi *đánh bay*, à, chạy lại xoa, nhăm, xoa bóp cho cô để cô có hứng làm chuyện cho tôi coi chứ ha, hắc hắc

.:End 41:.

42. Chương 42

Phương Trạch nhìn thấy người mình tâm tâm niệm niệm suốt hai năm, mà Vũ Thần lại dùng thái độ lạnh như băng đối đãi anh, không thể nghĩ ngờ đây đúng là đã kích đối với anh. Phương Trạch đi tìm Vũ Thần rất nhiều lần, nhưng mỗi lần quay về đều không có kết quả. Khi anh quyết định dùng thời gian để quên đi đoạn tình cảm này thì Vũ Thần sau khi đã lấy vợ sinh con lại xuất hiện trước mặt anh, trong lòng đúng là lửa giận vô tận nhưng không thể nào phát tiết, lại không có tư cách lên án Vũ Thần.

Hai năm qua, Vũ Thần đã trải qua chuyện gì? Phương Trạch xoay xoay bút máy, không muốn xử lý văn kiện, trong đầu đều là dáng vẻ của Vũ Thần.

Lúc Phương Trạch ra quyết định gì thì đều là quyết định rất nhanh, không do dự điều gì, nhưng mà hiện tại cầm di động mở tới dãy số của Vũ Thần thì anh lại do dự.

Có nên gọi hay không đây? Cậu ấy liệu có bắt máy không? Liệu có bị ngắt máy không?

Phương Trạch biết mình thật kém cỏi khi không quả quyết như vậy.

Kiên quyết bấm phím màu xanh, trong lòng chớp mắt trầm xuống, khi ông nghe truyền đến giọng nữ máy móc thì anh lại nặng nề buông điện thoại xuống.

Đây là lần thứ mười cậu ngắt điện thoại của anh.

...

TMD, người này bị bệnh hay sao chứ, lúc đi làm lại gọi điện nhiều như vậy. Rốt cuộc có để yên cho mình không đây, nào ứng à... Vũ Thần rất muốn bắt máy để chửi mắng người quấy rầy cậu một chút rồi ngắt máy ngay lập tức, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cậu vẫn mặc kệ người đó. Lý do gì thì không quan trọng.

Sau khi di động im lặng được năm phút thì lại vang lên.

Hừ, TMD còn chưa xong hả... Định buộc ông đây đổi chuông điện thoại sao? Vũ Thần áp chế xúc động, lúc bình tĩnh lại thì thấy người gọi không phải là Phương Trạch.

Nhìn thấy tên Dịch An, nháy mắt Vũ Thần đã bình tĩnh mà bắt máy.

Hôm trước Dịch An không đi đón Vũ Mao cùng Vũ Thần được nên trong lòng vẫn tiếc nuối, cho nên anh muốn hôm nay sau khi tan ca sẽ đến nhà trẻ cùng Vũ Thần. May mắn, Vũ Thần không từ chối lời đề nghị của anh.

Sau khi tan ca, hai người tới nhà trẻ, lại thấy tiểu Vũ Mao không khóc nháo đang ngồi chờ ở bên trong, Vũ Thần mềm lòng nhìn không được gọi một tiếng. Vũ Mao nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy ba ba và cha nuôi thì rất vui mừng, đẩy đồ chơi ra khỏi người rồi bò về phía cửa.

“Hôm nay cha nuôi tới con có vui không? Ba ba ôm một cái... Chúng ta về nhà.”

Lúc Vũ Thần vươn tay định ôm tiểu Vũ Mao thì tiểu Vũ Mao lại trực tiếp nhào vào lòng Dịch An.

“Cậu còn tranh cả con với tôi?” Vũ Thần vui đùa, nhưng cũng rất bất mãn với nhóc con ăn cây táo rào cây sung.

“Tôi không dám tranh đoạt, chính tiểu Vũ Mao muốn tôi mà. Đúng không? Bảo bảo có muốn cha nuôi hay không?” Tiểu Vũ Mao đáng yêu đã chạm tới sự mềm mại, dịu dàng sâu thẳm trong lòng của Dịch An cho nên trước mặt cha con hai người Vũ Thần, Dịch An cực kỳ dịu dàng lại có ý muốn bảo hộ. Tuy rằng Vũ Thần luôn không tiếp nhận tình cảm của anh, nhưng Dịch An lại cảm thấy tình trạng ở chung như thế này cũng không tồi.

Tiểu Vũ Mao tựa hồ thực sự giữ thể diện cho cha nuôi, từ nhà trẻ ra tới xe đều bám chặt trên người Dịch An, khuôn mặt nhỏ nhắn còn không ngừng cọ cọ lên mặt Dịch An.

Vũ Thần có chút buồn bực, tại sao Dịch An lại thu hút sự chú ý của tiểu Vũ Mao như vậy, chẳng lẽ thật là vì Dịch An là người đầu tiên mà bé con nhìn thấy sao? “Anh bạn Vũ Mao à, mau xuống dưới, cha nuôi phải lái xe, như vậy thì cha nuôi ôm con làm sao đây? Ba ba ôm được không?”

“Không cần... Không cần... ba ôm...” Vũ Mao cố tình không cho Vũ Thần chút mặt mũi nào, dính vào người Dịch An mà nheo, ánh mắt mở to nhìn Vũ Thần không chịu nghe lời.

Dịch An hôn hôn khuôn mặt phẩn nộn của Vũ Mao, cưng chiều dỗ dành nói: “Bởi vì cha nuôi muốn lái xe, cho nên ba ba ôm con. Chúng ta đi trung tâm mua sắm mua đồ chơi được không? Tiểu Vũ Mao ngoan nào...” Dứt lời, lại hôn xuống cái trán bóng loáng của bảo bảo.

Trong lời nói của Dịch An dường như có ma lực, Vũ Mao chủ động nhào qua lòng Vũ Thần.

“Vũ Mao ngoan quá, lần tới cũng phải nghe lời ba ba như vậy, biết không?” Vũ Thần vui sướng hôn lên trán Vũ Mao một cái. Tiểu Vũ Mao dù không hiểu lắm cũng gật gật đầu, Vũ Thần cũng không so đo nhiều như vậy, chỉ cần nghe lời cậu thì tốt rồi.

Lúc này, không khí ấm áp giữa ba người đều rơi vào trong mắt Phương Trạch, nếu không phải xe đã tắt máy thì không chừng anh có thể làm ra việc rất đáng sợ.

Thì ra là Vũ Thần đã cùng với người đàn ông kia một chỗ, vậy tại sao còn bắt vô âm tín hai năm trời, thật sự là buồn cười.

Vì sao khi anh hỏi Vũ Thần về chuyện đứa bé thì lại nhận được đáp án mơ hồ như vậy, anh cũng có thể đoán ra nguyên nhân, đứa nhỏ không phải con đẻ của Vũ Thần. Vì sao lúc gặp lại thì Vũ Thần liên tiếp nói dối anh, thái độ lạnh băng như thế, tựa hồ hết thảy đã có đáp án rồi.

Cách đó không xa, chiếc xe đã nổ máy, Phương Trạch không đuổi theo mà đi vào nhà trẻ.

Lúc ra khỏi nhà trẻ, tâm tình Phương Trạch lại nặng nề không ít. Đứa bé kia nếu chỉ gần một tuổi thì lời nói Vũ Thần không phải không thể tin. Nhưng đứa bé kia đã hơn một tuổi rồi.

Sắc mặt Phương Trạch âm trầm, anh không biết Vũ Thần còn gạt anh điều gì. Ngày đó ở bệnh viện anh không đuổi theo Vũ Thần, sau đi tìm cậu lại được tin cậu đã xuất ngoại. Thông qua rất nhiều thủ đoạn mới có được địa chỉ cụ thể của Vũ Thần ở Mỹ, không nghĩ tới là khi đến nơi thì trống không.

Phương Trạch rốt cục đã rõ vì sao hai năm qua đều tìm không thấy tung tích của Vũ Thần, nếu không có cuộc gặp mặt kia, có phải Vũ Thần muốn trốn anh cả đời hay không? Trời thay đất đổi, sự thay đổi của Vũ Thần khiến trái tim anh băng giá.

Nhớ lại từng chút một, lần đầu nhìn thấy Vũ Thần là lúc cãi vã ồn ào, nam sinh kia còn xinh xắn hơn nữ sinh kia xuống xe chửi ầm ầm lên, khí thế và thân thể nhỏ bé yếu ớt hoàn toàn không tương đồng, hơn nữa còn có tinh thần trọng nghĩa hơn cả người thường, cho nên ảnh hưởng đó đã khắc sâu vào anh. Mà lần thứ hai gặp ở phòng bệnh, bóng trắng ấy cũng đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Lúc đầu thấy thú vị, càng về sau càng có ý nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống màu trắng kia... Khi anh đã chinh phục được con mèo nhỏ xù lông kia lại không phát hiện ra mình cũng đã rơi vào tay giặc.

Mà hiện tại anh thấy Vũ Thần và Dịch An ở cùng một chỗ lại hài hòa đến kỳ lạ... Phương Trạch càng nghĩ thì lửa giận trong lòng càng bốc cao, nếu để anh thấy trường hợp như vậy thì anh nhất định sẽ điên mất.

Từ người chủ động trong trận tình ái này, anh đã trở thành một người bị động không biết từ khi nào nữa, thậm chí cảm xúc hoàn toàn thay đổi theo đối phương, lúc này Phương Trạch không hề phủ nhận thất bại của mình.

Nhưng anh vẫn còn một tia tự tin nho nhỏ, Vũ Thần không hoàn toàn quên anh.

Phương Trạch ngồi ở trong xe hút xong một điếu thuốc mới khởi động xe, thế nhưng mùi thuốc lá lại không phải là thuốc chữa đúng bệnh.

...

Buổi tối còn chưa đến tám giờ, tiểu Vũ Mao đã mệt mỏi vì chơi với đồ chơi mới mua hôm nay, Vũ Thần thấy thế liền đưa núm vú cao su qua, tiểu Vũ Mao thỏa mãn mà đi vào giấc ngủ.

Cuối cùng cũng ngủ, thật là làm người khác mệt chết... Vũ Thần đắp chăn cho Vũ Mao, thở một hơi nhẹ nhõm.

“Ngủ rồi à?” Dịch An tựa vào cánh cửa hỏi.

“Ừ.” Vũ Thần ra hiệu muốn Dịch An ra ngoài nói chuyện.

“Mệt lắm sao?” Dịch An lo lắng hỏi, anh có cảm giác gần đây Vũ Thần không tập trung cho lắm, hi vọng là anh lo lắng thái quá.

Vũ Thần lắc đầu nói: “Không có.”

Không mệt đúng là không có khả năng, hiện tại Vũ Thần phát hiện mình là người có tổ chất làm vợ, phòng chừng đều là do bé con gây ra. Mà cậu cũng không nói ra ý nghĩ này, chính là sợ Dịch An nói muốn chia sẻ với cậu.

Bởi vì Vũ Nhung trọ ở trường, mà Vũ Phong lại đi xã giao chưa về, cho nên trong nhà bây giờ chỉ có Dịch An và Vũ Thần, cộng thêm tiểu Vũ Mao đang ngủ say. Hai người không nhiều chuyện, im lặng xem TV.

Dịch An không có lòng dạ nào để xem TV là bởi vì người bên cạnh chú ý quá mức tới hình ảnh trên TV, anh không chịu nổi mà phá vỡ im lặng, khi Vũ Thần quay đầu đáp lại, lúc bốn mắt nhìn nhau, tay không không chế được mà vươn qua. “Cậu đừng nói chuyện, cũng đừng từ chối tôi.”

“Cậu...” Vũ Thần đang muốn giật tay lại, môi đã bị một thứ ẩm áp phủ lên.

...

Lời tác giả:

Ta xuất hiện rồi...

Hỏi một câu nho nhỏ nhé: các cô có đọc văn hoa cúc khiết phích không?

Có lẽ đây là chương cuối cùng của tuần này. Nếu ngày mai tâm trạng tốt hơn thì tôi sẽ mần một chương nữa các cô nhá. Chương này thực sự ngắn, cũng không có màn ngược công như DY nham nhở mong muốn.

Kem đánh răng: Hôm qua đi học lớp thầy đẹp trai, tôi ngủ gật, cứ gật lên gật xuống như đúng rồi ế. Rồi tới lúc làm bài, trong khi mọi người hì hục chép thì tôi ngồi gật gù và ngắm thầy một chút (đại mỹ nhân đã làm bài ở nhà sẵn rồi, phòng trường hợp lên lớp ngủ gật). Thầy nhận ra lớp không tập trung lắm nên kể chuyện cười rồi làm bài, sau đó cho về sớm. Hình như lúc về thầy ngó tôi, chắc thầy tôi ‘giã tôi’ nhiều quá. Thật sự là thời gian này rất khó vượt qua đối với tôi, thật sự nặng nề, ăn uống thất thường, tâm trạng bất ổn, ngủ cũng không yên giấc, toàn thức dậy lúc 2h sáng nên đi làm cũng như đi học thêm thấy rất mệt mỏi. Thật sự là cảm ơn thầy nữ vương thụ đã thông cảm và cho về sớm.. Nếu những chương này có gì thiếu sót thì hi vọng mọi người bỏ qua. Tks!

..End 42:.

43. Chương 43

Vũ Thần bị kinh hãi vì hành động của Dịch An, cậu thật không ngờ Dịch An có thể xúc động mà bất ngờ tập kích mình như thế. Thân thể không có phản ứng, lại không thể nói rõ là chán ghét, có lẽ chính là khát vọng loại ám áp này đã lâu lắm, cuối cùng Vũ Thần không cự tuyệt. Nụ hôn thuần khiết kéo dài rất lâu, tay chân Vũ Thần dần dần mềm nhũn ra, trong lúc đó thì trái tim hay nụ hôn đều nhẹ nhàng mà bình tĩnh như nhau.

Chấp nhận nụ hôn của anh, không chừng đã chấp nhận con người anh, Dịch An tựa hồ chờ đợi giờ phút này đã lâu lắm, đồng thời xuất phát từ bản năng của đàn ông, tay anh chậm rãi vươn về phía thân thể Vũ Thần.

Cách lớp vải vóc, Vũ Thần cảm giác rõ ràng nhiệt độ dưới thân, cậu lập tức bắt được bàn tay đang làm càn kia, giọng nói còn mang theo chút khàn khàn, nhưng vô cùng quả quyết: “Dừng ở đây đi.” Vũ Thần cũng không trách Dịch An, dù sao cậu mới là thủ phạm chính, muốn trách thì chỉ có thể trách cậu không thể kiềm chế mà chìm đắm trong cảm giác ám áp này.

Dịch An chỉ là hơi sợ run sau đó ngừng lại, lấy lại lý trí nhìn Vũ Thần đang coi chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra. “Ý cậu là sao? Chúng ta đã hôn nhau, chẳng lẽ không có quan hệ gì sao?”

Vấn đề này khiến Vũ Thần khó xử, là do cậu dung túng nên mới xảy ra cục diện này, nhưng cậu không tính ngay cả làm bạn bè với Dịch An cũng không cần: “Chúng ta, quan hệ gì chứ? Chúng ta chưa từng bắt đầu qua mà. Tôi muốn nói là chuyện đêm nay coi như chưa từng xảy ra. Muốn trách thì cứ trách tôi không tỉnh táo đi.”

“Vì sao?”

“Không có cảm giác.”

“Phải không? Cậu chưa bao giờ rung động với tôi sao?” Dịch An cười khổ, có lẽ anh thật sự không thể cho Vũ Thần hạnh phúc được.

“Dịch An, thực sự tôi không hy vọng cậu có bất luận hiểu lầm gì với nụ hôn vừa rồi.” Vũ Thần vô cùng ảo não, thật là TMD tự làm tự chịu, rõ ràng không có loại tình cảm này với Dịch An nhưng tại sao lại không đẩy ra, giờ thì hay rồi, mất nhiều hơn được.

“Tôi không hiểu lầm. Cậu thương hại tôi sao?”

“Đêm nay đều là tôi, cậu cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì hết...”

“Cái gì cậu cũng không muốn nói, tôi chỉ hỏi cậu một câu, cậu có từng thử yêu tôi không?” Nếu Vũ Thần từng thử yêu anh thì có lẽ anh không đau khổ đến mức lưu luyến hai năm nay.

Vũ Thần lắc lắc đầu, cậu tuyệt không nói dối, cũng hiểu được nếu lừa gạt thì không có ý nghĩa gì hết.

“Được. Cứ như vậy đi.” Dịch An hiểu ý gạt đầu, trong ánh mắt dưới cặp kính cận lại lộ ra ớn lạnh nói không lên lời, một người có trái tim băng giá đại khái là như thế đi.

“Dịch An, vừa rồi đúng là lỗi của tôi. Thực xin lỗi.” Có thể lần này thật sự khiến cậu bị tổn thương, bởi vì cậu chưa từng dùng giọng nói lạnh băng như thế nói chuyện với Vũ Thần, Vũ Thần lo sợ bất an muốn an ủi anh, lại sợ anh càng thêm suy nghĩ miên man.

Nghe thấy Vũ Thần nói với anh ba chữ vô bổ kia (ba chữ ‘Tôi xin lỗi’), Dịch An không lên tiếng, cầm lấy áo khoác đi tới cửa.

Cánh cửa đột nhiên đóng lại, theo tiếng đóng cửa thì thân thể Vũ Thần cũng chấn động một chút, ngơ ngác sững sờ vài giây mới kịp phản ứng lại.

Đi rồi ư? Có cần gọi điện xin lỗi hay không đây? Nhưng cậu ấy có thể chấp nhận sao? Vũ Thần đang do dự có nên ấn số của Dịch An hay không, cậu sợ Dịch An biết cậu gọi để xin lỗi sẽ lập tức ném võ điện thoại.

Vũ Thần cầm di động do dự thật lâu, cuối cùng không gọi.

Vũ Thần biết rõ mình kỳ thực là một con người xấu xa, cậu chẳng chọn lựa cũng chẳng giữ chân Dịch An lại, chỉ biết dùng sự giúp đỡ hết lòng của người ta, mà người ta kia cũng chỉ giới hạn với Dịch An. Vũ Thần không phải người đầu gối, thời gian hai năm Dịch An tốn tâm tư cho cậu thì trong lòng cậu đều biết rõ ràng, nhưng cậu vẫn thờ ơ chấp nhận mà không đáp lại điều gì cho Dịch An hết. Cho nên vừa rồi cậu phá vỡ trật tự vốn có, đây cũng không phải một chuyện xấu. Chuyện vừa rồi đã có thể khiến Dịch An hết hy vọng lại có thể vui đi cảm giác tội lỗi của cậu.

...

Từ đêm đó, khi Dịch An ra khỏi nhà Vũ Thần, cậu liền không nhìn thấy Dịch An nữa. Không gặp cũng tốt, gặp cũng chỉ xấu hổ mà thôi. Mà gần hai ngày nay Phương Trạch cũng ít quấy rầy, cho nên gần đây Vũ Thần sống khá là an ổn.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Dịch Vân gọi Vũ Thần lại khi cậu muốn đi ra ngoài.

“Quản lý, có chuyện gì vậy?”

Chờ cho mọi người ra hết khỏi phòng họp, Dịch Vân mới mở miệng: “Cuối tuần anh có rảnh không?” Lòng mày thanh tú mảnh mai hơi nhướn lên, trong mắt mang theo một tia áp bức.

“Cái này, e là không có.” Từ khi nảy sinh chuyện không vui với Dịch An, ở bệnh viện, Vũ Thần đối với Dịch Vân đúng là kính nhi viễn chi (1), và cậu cũng quên luôn chuyện tới nhà Dịch Vân làm khách.

“À...” Giọng nói Dịch Vân kéo dài, đủ thấy cô có bao nhiêu bất mãn. “Không phải tôi đã nói trước với anh rồi sao? Sao lại không nể mặt mũi mà cho tôi một ngày chứ?”

“Quản lý, thật đúng là tôi không thể đi. Trong nhà có chuyện rất quan trọng.”

“Thay tã cho con trai anh sao?”

“Cô. Quản lý, đương nhiên không phải, ngoại trừ chăm con, tôi còn có chuyện quan trọng hơn.” Thay tã chỉ cần nửa phút là xong, còn không đến mức làm lâu như vậy... Vũ Thần chỉ thiếu nước chưa nhìn Dịch Vân một cái xem thường.

Hai người nói qua nói lại, tuy rằng Dịch Vân khôn khéo nhưng cũng không lay chuyển được Vũ Thần, cô đành phải thở dài nói: “Vốn chuyện hẹn anh tới nhà trước kia chỉ là đơn thuần muốn anh tới nhà tôi làm khách, gặp ba của chúng tôi, nhưng mà ai biết còn chưa tới cuối tuần, anh trai tôi đã biến mất tăm, đều là vì anh tôi, thứ bảy anh nhất định phải đi với tôi. Không đi sẽ trừ tiền lương.”

“Dịch An làm sao vậy?” Dịch Vân dấy đưa lâu như vậy, cậu đoán được có phiền toái nhưng lại không đoán được đây là chuyện liên quan tới Dịch An.

Dịch Vân nháy mắt đen mặt, chằm chọc nói: “Vì ai đó khiến người tiểu tụy...”

Vũ Thần không khỏi nhướn mày, cậu không tin năng lực chịu đả kích của Dịch An lại có thể kém như vậy, liền hoài nghi hỏi: “Bị bệnh sao?”

“Không phải, có lẽ anh không tin, công việc của anh tôi yêu cầu là không được uống rượu hàng ngày, nhưng mà hiện tại anh tôi không rời rượu nửa bước. Anh ấy phiền não điều gì, anh còn không rõ sao?”

Say rượu? Đồi lõng mày Vũ Thần nhíu chặt lại. Chính xác, cậu khó có thể tìm được mối liên hệ nào giữa việc này và một người chặt chẽ cẩn thận như Dịch An.

Vũ Thần chính là đầu sỏ gây nên, cho nên cậu không phản bác điều gì.

“Quên nó đi, anh có đi hay không? Dưa hái xanh không ngọt (2), hay là tự tôi giúp anh ấy vậy.” Dịch Vân mỉm cười cứng ngắc, cũng không hi vọng miễn cưỡng Vũ Thần, liền rời đi.

Vũ Thần một mình ở lại phòng họp to như vậy, đầu óc làm sao cũng không yên lặng được. Bây giờ cậu đâm lao phải theo lao, rất khó xử. Nếu như không đi như đã nói, vạn nhất từ nay về sau Dịch An suy sụp không gượng dậy nổi, như vậy cậu nhất định là kẻ thù của Dịch gia, hậu quả thật nghiêm trọng. Nếu đi như đã nói, Dịch An nếu cứ tiếp tục như cũ thì đến cuối cùng chẳng phải Dịch An còn phải chịu thêm một lần đả kích trầm trọng sao.

Có đi hay không, đó là một vấn đề. (tobe or not tobe:D)

...

Sau khi tan ca, Vũ Thần rất cuộc không ngồi yên được, gọi điện dặn Vũ Phong đón bé con rồi liền đi tìm Dịch Vân.

Dịch Vân nhìn thấy Vũ Thần đứng ở cửa thì có chút kinh ngạc, dù sao lúc sáng ở phòng họp hai người nói chuyện cũng không vui vẻ gì.

“Có chuyện gì vậy?”

“Bây giờ tan ca rồi, cô dẫn tôi đi gặp anh trai cô đi.” Vũ Thần không phải là một người tuyệt tình, huống chi cậu không muốn mất đi một người bạn tốt như vậy, hơn nữa Dịch An còn là cha nuôi của con trai cậu.

Dịch Vân vốn tưởng rằng sáng nay đã nói xong chuyện này, Vũ Thần kiên quyết không đi, tình huống hiện tại thật sự nằm ngoài dự kiến của cô. Nhưng Dịch Vân không hỏi nhiều, liền đồng ý ngay.

Dịch Vân thu dọn đồ đạc xong thì lập tức dẫn Vũ Thần đi gặp Dịch An. Bởi vì Dịch Vân sợ chuyện Dịch An say rượu bị người trong nhà biết nên liền đưa anh tới ở nhà trọ của cô, cho nên từ bệnh viện tới đó cũng gần.

Không lâu sau, Vũ Thần đã đứng trước cửa phòng.

Dịch Vân không đi vào theo, lại dặn dò cậu: “Anh vào đi, cẩn thận một chút, đảm bảo anh ấy gần như không nhận ra anh.”

Cửa vừa mở ra, Vũ Thần nhìn thấy bình rượu nằm lăn dưới đất đủ để xếp thành một núi nhỏ thì sắc mặt liền trở nên âm trầm.

“Dịch Vân không biết căn cậu ta uống rượu sao? Cứ uống như vậy, không chết mới lạ...” Vũ Thần than thở, nhìn thấy Dịch An trong đồng hồ đen kịt.

“Lại vẫn còn uống? Tại sao cậu vẫn chưa uống chết đi chứ...” Vũ Thần không nói hai lời, giật luôn lấy bình rượu, dùng chân đá đá. “Đứng lên.”

Dịch An không mang mắt kính, hơn nữa tác dụng của cồn lại khiến cho anh nhìn có chút mơ hồ, anh nhìn chăm chăm người kia nửa ngày mới nhận ra là Vũ Thần.

“Cậu lại thương hại tôi sao?” Ánh mắt Dịch An bị rượu làm cho đỏ hồng, khinh thường liếc Vũ Thần một cái rồi cúi đầu cười lạnh.

“Đứng lên cho tôi, TMD, cậu còn là một người đàn ông thì đứng lên cho tôi.” Vũ Thần hung hăng đạp, đạp không lưu tình, chính cậu đi giày mà đá còn cảm thấy đau.

Dịch An bị cồn làm mất cảm giác, mặc kệ Vũ Thần đạp như thế nào cũng thờ ơ.

“Cút cho tôi.” Dịch An vừa nói xong thì nhấc bình rượu lên tu một ngụm lớn.

Nhìn thấy bộ dáng này của Dịch An, trong lòng Vũ Thần rất khó chịu, cậu sinh nóng nảy túm lấy cổ áo Dịch An. “Tôi muốn cậu đứng lên nói chuyện với tôi... Tôi là một người đàn ông, cậu có cần thiết phải ở trong lòng nhiều năm như vậy không? Phụ nữ tốt rất nhiều, chính là, TMD, mất cậu để dưới chân à...”

“Nôn hết rượu ra cho tôi... Nôn ra...” Vũ Thần vừa vội vừa tức, căn bản không muốn nghĩ nhiều liền thúi vào bụng Dịch An một chút. “Có bản lĩnh thì cậu đánh trả lại đi...”

Dạ dày Dịch An bị thúi một cú lập tức nôn nao cả lên, khó chịu vẫn là khó chịu, nhưng Dịch An tuyệt không phun ra, một tay kéo vạt áo Vũ Thần. “Đừng cho là tôi sẽ không đánh cậu...”

Dịch An còn chưa dứt lời, đầu liền bị đập một cú, gương mặt lập tức hồng lên. Vóc dáng Vũ Thần so với Dịch An thì nhỏ hơn không ít, nhưng khí lực không hề kém cỏi, một đấm này phồng chùng Vũ Thần dùng lực không nhỏ.

“Cậu...” Dịch An một phen kéo Vũ Thần lại gần anh, nắm tay cũng nắm chặt lại, nhưng như thế nào cũng không giáng xuống.

“Cậu đánh a, đánh trả đi.” Vũ Thần hơi ngửa cổ, nhìn Dịch An đối diện.

Cú đấm này của Dịch An cuối cùng không giáng xuống, anh đẩy Vũ Thần ra. “Cậu đi đi.”

“Nếu cậu còn tiếp tục như vậy thì tôi vẫn sẽ tới đánh cậu.” Vũ Thần đá văng bình rượu dưới chân đi ra khỏi phòng. Mà ngay cả chính cậu cũng không nghĩ tới hai người sẽ đánh nhau. Không biết đã đánh tỉnh chưa...

Dịch Vân ở bên ngoài nghe được âm thanh bang bang bên trong thì sợ hết hồn, khi nhìn thấy Vũ Thần đi ra thì vội vàng hỏi tình hình của Dịch An.

“Hắn là không có việc gì đâu, trên mặt bị thương một chút thôi, xử lý một chút là ổn. Tôi về đây.” Hiện tại tâm tình Vũ Thần vô cùng không tốt, căn bản không muốn ở lâu.

Dịch Vân tương đối quan tâm tình hình bên trong phòng, cho nên cũng không giữ Vũ Thần lại.

...

Vũ Thần về nhà thì thời gian hãy còn sớm, tiểu Vũ Mao đang vui vẻ chơi với mấy món đồ chơi. Cậu liền tắm rửa một chút rồi dỗ Vũ Mao ngủ.

Tiểu Vũ Mao vừa muốn ngủ thì lại bị chuông điện thoại đánh thức, Vũ Thần tức giận bắt máy, sau đó liền mắng to.

“Là anh. Hiện tại trời còn sớm, có thể ra ngoài một chuyến không?”

“Không được...” Là anh ta, đã tối rồi còn muốn làm gì a? Sau khi biết người đó là ai, Vũ Thần thẳng thắn từ chối.

“Anh đang ở dưới lầu nhà em. Hay là để anh lên trên?”

“Chờ đó. Nếu đi lên tôi đánh chết anh.”

Sau khi cúp máy, Vũ Thần nhờ ba cậu chăm sóc tiểu Vũ Mao, cậu mặc thêm áo khoác rồi xuống lầu.

...

Lời tác giả:

Rối rắm nửa ngày, vẫn là không viết H về Dịch An và Vũ Thần...

Đầu tiên là H vô năng, thứ nhì là sợ tình tiết sẽ càng cầu huyết(a.k.a truyện Quỳnh Dao đó ạ = sụt mướt)...

A, ỉu xìu mà đi... đi ăn...

Kính nhi viễn chi: nôm na là bề ngoài thì tỏ ra kính trọng nhưng trong lòng lại muốn tránh thật xa.

Dưa hấu xanh không ngọt: tương tự câu “Dục tốc bất đạt”, ý nói làm việc không nên nôn nóng, phải cẩn thận suy xét.

Chương này tặng cho cô Viễn, chúc cô hay ăn chóng lớn, chăm ngoan học giỏi, vâng lời thầy cô, cha mẹ, ông bà. *che khăn cười sắc súa* (V: từ nhỏ tới lớn tôi được nhận câu này nhiều nhá, *tét*)

hắng giọng E hèm, từ tuần này tôi sẽ đi bước đều, sẽ xóa bỏ tình trạng Quy lão sư phụ. Nhưng tất nhiên không nhanh như trước được vì tôi đang ham hố bên nhà Ngạo, mặc dù 1 tuần mới quảng cho cô ấy 1 chương nhét răng, tất cả là vì tôi chưa edit cổ văn bao giờ, thật sự là toàn edit bằng ngôn ngữ hiện đại. *cười như ma làm*

Ngày mai (tức 4/4/2012), tôi không quảng chương mới được vì tôi phải làm bài Writing nộp thầy giáo. Sau đó thì lại bước đều thôi. *cười cười* (V: cô chỉ dc có thế)

..End 43:.

44. Chương 44

Phương Trạch dựa vào trước xe nhìn Vũ Thần lẳng lẳng đi tới, khóe miệng nhếch lên một ý cười, anh nói: “Bây giờ có thể mời em đi uống một chén không?”

Vũ Thần bị ép từ trên giường ngồi dậy xuống lầu không nói đi, điện thoại của Phương Trạch còn đánh thức cả tiểu Vũ Mao nữa, điều này khiến Vũ Thần rất bức mình. Cậu không vui chau mày lại, ánh mắt lại hồ hững vô cùng: “Muộn thế này gọi tôi ra để đi uống rượu ư, tôi không có hứng thú.”

“Cũng không tính là muộn đi? Cuộc sống về đêm giờ mới chân chính bắt đầu. Thế nào, có thể nể mặt anh được không?” Phương Trạch chỉ vào đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ còn chưa quá chín giờ.

“Tôi cũng không phải người chơi bởi lêu lổng, sáng sớm tôi còn phải đi làm. Nếu như không có việc gì thì không cần quấy rầy tôi.” Vũ Thần liếc nhìn Phương Trạch một cái rồi quyết định phải quay về nhà.

Vũ Thần nghĩ chẳng có gì để nói với anh, tốt nhất là hai người không nên gặp nhau nữa.

“Đi đâu đây, nếu không đi quán bar, cũng có thể đi dạo một chút chứ. Lên xe đi.” Phương Trạch đã dự liệu đến phản ứng của Vũ Thần, không nói thêm lời nào nữa thì đã kéo người nhét vào xe, “Tản bộ đi, buổi tối ngủ càng ngon hơn...”

“Nè, anh làm gì vậy? Thấy tôi lùn hơn anh thì dễ bắt nạt hả?” Vũ Thần đập mấy cái lên người Phương Trạch, lại nhảy khỏi xe, “Bây giờ tôi sẽ nói rõ với anh, Vũ Thần tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tốt nhất là anh lập tức biến mất khỏi mắt tôi.” Vũ Thần kìm nén cơn giận, dùng hết khả năng sử dụng ngôn ngữ lịch sự để nói chuyện với Phương Trạch.

Mẹ nó, người này ăn cái gì lớn lên vậy, hai năm cũng chẳng thay đổi gì, thế giới cũng không phải xoay quanh anh ta. Vũ Thần nghiêng rằng, hận không thể đánh con người trước mắt đến mặt mũi bầm dập.

“Anh cũng không nói em thấp. Hai năm không gặp, em giống như còn cao lên không ít?!” Phương Trạch nhẹ tránh khỏi mũi chân đánh lên của Vũ Thần, cũng buông tay ra, hàng lông mày của anh nhẹ nhàng nâng lên, trong mắt có vài phần kiêu ngạo bướng bỉnh: “Em còn muốn nói chuyện ở đây sao? Hình như có không ít người đang nhìn đó... Cùng sống một tiểu khu, bọn họ chắc là quen em nhỉ?”

Tuy rằng hai người đang ở góc không có đèn, thế nhưng tiếng cãi vã ầm ĩ vẫn dẫn tới không ít ánh mắt của mọi người.

“Anh biết thế thì mau rời khỏi đây đi.” Được nhắc nhở như thế, Vũ Thần cũng ý thức được mình bị vây xem, trong lòng thầm khó chịu, giữa buổi tối không phải mùa hè này, còn phải chịu lạnh... Cho nên sự khó chịu đối với Phương Trạch càng thêm mạnh, “Không có thời gian lễ mễ với anh, tôi đi.”

Nhanh như vậy đã bị Vũ Thần đuổi đi, trong mắt Phương Trạch hiện lên tia mất mát, gần như chỉ là trong chớp mắt nó đã lại bị giấu vào đáy mắt sâu đến mức không thể thấy được, “Em không hỏi xem anh hẹn em ra ngoài làm gì sao?” Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng bị tia sáng mờ tối che khuất hơn phân nửa, lại vẫn khí khái bức người.

“Là anh tìm tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi cầu anh nói ư?” Vũ Thần đưa tay đút vào túi quần, nói một cách thờ ơ.

“Bởi vì anh muốn gặp em. Chỉ đơn giản vậy thôi.” Phương Trạch nói thực như thế, bằng không anh cũng sẽ không chạy đến dưới nhà Vũ Thần chờ lâu như vậy.

Vũ Thần quả thực muốn tuôn hết khí ra, chỉ là vì một cái lý do chó má như thế mà kéo cậu ra khỏi giường, thực sự là đáng ghét.

Vũ Thần tức giận bỏ lại một câu ‘liên quan gì tới’, đầu cũng không quay lại liền lên tầng, về phần đôi mắt trông mong của người dưới lầu dõi theo bóng cậu đi lên, yêu thì thế nào mà không yêu thì làm sao, liên quan quái gì đến cậu.

... ..

Bây giờ Vũ Thần là một người rất bận rộn, chuyện công việc đã bận rộn không làm hết được, còn mang theo bé con, lại có một vài chuyện rêu rĩa thường thường đi quấy nhiễu cuộc sống của cậu nữa.

Ngày đó, sau khi thấy Dịch An say rượu, Vũ Thần không gặp lại Dịch An ở bệnh viện nữa, thế nhưng từ chỗ Dịch Vân biết được tin tức Dịch An đã đi làm bình thường, Vũ Thần vẫn thở dài một hơi. Không gặp cũng tốt, bớt đi một việc phiền lòng, hơn nữa cậu cũng không biết phải đối mặt với Dịch An như thế nào nữa.

Hôm đó Dịch An bị Vũ Thần đánh cho một trận, đầu óc tỉnh táo không ít, hôm sau đi làm như thường. Kỳ thực anh muốn gặp Vũ Thần chứ, không phải là vì để đả trả đầu nhé, mà là muốn bù lại vài thứ, dù sao thời gian hai năm qua cũng không phải nỗ lực vô ích. Thế nhưng giờ thì anh cũng không biết nên dùng thái độ thế nào để đối mặt với Vũ Thần nữa.

Hai người còn đi làm cùng chỗ, bệnh viện chẳng qua chỉ là một cái bàn tay to, dù ngắc đầu không gặp thì cúi đầu cũng gặp. Tình huống chạm mặt giữa Dịch An và Vũ Thần hoàn toàn là vô ý, trăm miệng một lời bắt chuyện, hai người lại cùng hỏi thăm tình hình đối phương gần đây, cho nên tránh không được xấu hổ.

“Buổi tối hôm đó, lúc cậu đi rồi tôi đã nghĩ thông hết rất nhiều vấn đề, thực sự phải cảm ơn cậu.” Ký ức của Dịch An đối với đêm đó hazy còn mới mẻ lắm, mà bây giờ Vũ Thần chân tay luống cuống hoàn toàn khác với lúc cậu đánh đả anh, có thể là vì để anh tỉnh táo lại mới có được phần khí thế ấy.

Rõ ràng là cậu nợ Dịch An không thể trả lại, hiện tại lại được đối phương bày tỏ cảm kích, điều này khiến Vũ Thần ngại ngùng vô cùng, tay chân càng không nghe sai bảo: “Tôi... Nói như thế nào đây, tôi đánh cậu hoàn toàn không có đánh vào đầu mà, mấy hôm nay còn nghĩ phải xin lỗi cậu, lúc đó quá kích động nên...”

“Không cần để ý, là cậu đánh tôi tỉnh lại. Tôi ở cạnh cậu hai năm qua, hoặc có thể coi là quần quýt lấy cậu hai năm qua, không nhẫn tâm đuổi tôi đi, tôi phải cảm thấy vui mới đúng.” Dịch An đẩy kính mắt lên, trong mắt tràn đầy ôn nhu, ý cười ở khóe miệng khiến khuôn mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị dịu dàng đi nhiều, tựa hồ chỉ có Vũ Thần mới có thể nhìn thấy anh như vậy.

Vũ Thần ghét nhất bản thân đã đẩy hết trách nhiệm lên người Dịch An, rõ ràng đầu sỏ gây nên cục diện ngày hôm nay là do cậu, vì sao Dịch An còn phải vợ trách nhiệm lên người chứ. Cậu ấy nãy lại nói vô cùng yếu ớt: “Vì sao cậu luôn tìm cớ hộ tôi? Phải là tôi dung túng mới khiến cậu quần lấy cây dây leo như tôi hai năm... Tôi mới là người làm lỡ dở cậu, nói chính xác thì hai năm trước tôi nên nói rõ với cậu mới đúng. Dịch An, tôi xin lỗi.”

“Nếu như cậu còn xin lỗi tôi, tôi chẳng phải là đã làm cha nuôi vô ích cho con cậu sao? Hơn nữa, cậu cũng không phải cây dây leo.” Dịch An nhin cười, trịnh trọng an ủi Vũ Thần, mà tình cảnh khẩn trương ấy cũng đã được loại bỏ, đôi bên thoải mái cười.

“Tôi không phải cây cối, cũng không phải con chim tốt đẹp gì, cậu sớm nhận rõ một chút là tốt rồi. Lúc nào rảnh tối nhà tôi ăn cơm, con tôi nhớ cậu lắm.”

“Được, chọn ngày không bằng đụng ngày, sau khi tan ca thì đón nó nhé, được không?”

“Đương nhiên là được.”

Tuy rằng Vũ Thần chưa từng coi Dịch An là gánh nặng bao giờ, nhưng mà không khí thoải mái tự nhiên ở cạnh Dịch An như thế này thật sự chưa bao giờ có cả.

Hai người tan ca, đúng hẹn gặp nhau ở cổng bệnh viện, vừa nói vừa cửa đi lên xe, Dịch An phút chốc đã lái xe về phía nhà trẻ.

“Vũ Mao cũng đã nhiều ngày không gặp cậu rồi, khẳng định là nó rất nhớ cậu.”

“Ừm, cha nuôi đối xử với nó và cha ruột nó không tệ, dĩ nhiên sẽ nhớ tôi rồi.” Kỳ thực Dịch An cũng rất nhớ nhóc kia, dù sao cũng là nhìn nó lớn lên từng chút một.

Hai người vào phòng học dành cho trẻ, sau khi tìm tòi một lần xong vẫn không thấy bóng dáng tiểu Vũ Mao.

“Chẳng lẽ là ba tôi tới đón nó rồi? Nhưng mà tôi không gọi ông tới đón mà...” Vũ Thần gọi điện qua xác nhận xem Vũ Phong có tới đón không thì rõ ràng hơi lo lắng, liền chạy đi tìm giáo viên trông trẻ cậu khá quen thuộc để hỏi.

“Anh Vũ à, vừa rồi anh trai anh đã tới đón rồi.”

“Anh tôi ư?!” Vũ Thần quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, cậu khi nào thì có một người anh trai. Quan trọng nhất là còn mang tiểu Vũ Mao đi mất.

“Anh Phương Trạch ấy.” Giáo viên trông trẻ hoàn toàn không biết mình đã phạm vào sai lầm lớn, còn bình tĩnh báo tên huyết của ‘anh trai giả’.

“Cô sao có thể tùy tiện đưa bé con cho người xa lạ? Nếu như bé con có chuyện gì không hay xảy ra, tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.” Vũ Thần không kịp tự hỏi, lập tức cầm di động ấn số Phương Trạch.

“Cô sao đã kết luận người kia là anh trai của Vũ Thần thế?” Dịch An thực sự không thể ngồi yên không để ý, cũng chất vấn người giáo viên kia.

“Bởi vì lúc mỗi ngày anh Vũ tới đón bé con, người kia cũng đều đi theo phía sau anh Vũ, hơn nữa các anh còn đã từng đứng nói chuyện với nhau. Tôi đã từng nhìn thấy, bằng không cũng không dám đơn giản giao bé con cho những người khác. Lúc người nọ tới đón đã nói là tới đón thay anh, sau đó tôi hỏi anh ta và anh Vũ đây có quan hệ gì, anh ta nói là anh trai anh.” Người chăm sóc cũng trở nên khẩn trương, lỗ như bé con thực sự xảy ra chuyện, cô là người trực tiếp chịu trách nhiệm.

“Vì sao không gọi điện nói cho tôi biết?” Vũ Thần nếu không vì giáo viên trông bé con là một người con gái, đã sớm ra tay rồi, loại chuyện này dù là ai đều không thể bình tĩnh được, hơn nữa tiếng ‘đô đô’ kéo dài càng khiến cậu có loại kích động muốn ném di động.

Dịch An ở một bên mặt cũng âm trầm, đợi kết quả điện thoại của Vũ Thần.

“Không ai nhận.” Vũ Thần rất uể oải, cậu không dám tưởng tượng bé con ở trong tay người lạ sẽ ra sao.

“Phương Trạch kia thực sự mỗi ngày cùng cậu tới đón Vũ Mao? Cậu chừng nào thì nhìn thấy anh ta?” Ngoại trừ quan tâm tới Vũ Mao, Dịch An vẫn có chút tư tâm mà hỏi cậu.

“Không có mà, tôi...” Vũ Thần nghĩ đến đoạn thời gian trước xác thực có một người đều cùng cậu vào nhà trẻ cùng một lúc, khoảng thời gian cũng xấp xỉ nhau... Vũ Thần thấy người đàn ông kia cũng đều là một mình một người tới đón con trẻ, hơn nữa cảm thấy người nọ không lạ mặt liền đáp trả mấy câu.

Chẳng lẽ là người đàn ông kia ư? Vũ Thần lúc này mới ý thức được, tuy rằng gặp qua người đó rất nhiều lần, nhưng cũng không thấy anh ta đón con...

“Vậy có muốn báo án không?” Dịch An thấy Vũ Thần ngậm miệng không trả lời được càng lo lắng hỏi.

“...” Lúc Vũ Thần vừa muốn gật đầu, tiếng chuông di động đã vang lên, điện báo biểu hiện ‘Phương Trạch’.

“A lô, Vũ Thần? Anh thấy em nên đổi một nhà trẻ đi... Bây giờ bé con đang ở nhà anh làm khách, em có tới không?” Phương Trạch đối với Vũ Thần thực sự là miệng cọt gan thỏ, thực sự không có cách nào khác mới nghĩ tới phương pháp này để hẹn Vũ Thần tới. Hơn nữa tiểu Vũ Mao ở trong lòng hắn đã sớm là quân địch giả, vừa lúc cũng có thể trả thù một chút.

“Đừng động tới bé con, tôi tới ngay đây... địa chỉ!” Vũ Thần nhận được địa chỉ là tòa nhà khách sạn gần đây, quả nhiên tất cả đã được dàn dựng tốt đẹp sẵn.

“Không nên làm hại bé con, tôi rất nhanh sẽ tới.” Vũ Thần cúp điện xong hận không thể mua đao rồi hăng đi.

“Tôi cũng đi với cậu.” Dịch An không kịp hỏi Vũ Thần vì sao giờ đây lại liên lạc với Phương Trạch, an nguy của bé con quan trọng hơn cả.

Vũ Thần không từ chối, dù sao thêm một người cũng thêm phần sức lực.

Tên bệnh tâm thần kia hẳn là sẽ không tổn thương bé con đâu ha? Nếu như bé con rút một sợi tóc, lão tử sẽ không bỏ qua cho anh ta đâu... Vũ Thần ở trong xe nghiêng rằng giậm chân, sao lúc này rồi mà đèn đỏ cứ hiện 90s hoài...

Dịch An thực là may mắn không để Vũ Thần lái xe, bằng không cậu mà không vượt đèn đỏ mới lạ. Vì an ủi người đang lo lắng kia, Dịch An càng bình tĩnh mà nói: “Phương Trạch là một người thông minh, anh ta biết Vũ Mao là bảo bối của cậu, nếu như làm hại tới Vũ Mao tí tẹo nào, cậu và anh ta sẽ chẳng còn khả năng nữa. Đạo lý này, anh ta nhất định rõ ràng, cho nên cậu không lo lắng quá. Hơn nữa bây giờ chúng ta sẽ qua đó mà.”

“Ừ.” Vũ Thần cắn môi, nửa tin nửa ngờ lời Dịch An nói, lúc ở trong xe ngoại trừ đợi chờ cũng không thể làm gì khác, cậu cũng bình tĩnh đi nhiều.

... “Phương Trạch, loại chuyện phí sức không thu được kết quả tốt này, không cần lại tìm tôi làm nữa... Tôi giống người lừa bán phụ nữ trẻ con sao?” Diệp Duy Dật thật muốn túm lấy cái người đang cười xấu xa ngồi trên sofa kia rồi cho anh ta mấy đấm. Bé con vẫn khóc nháo liên tục, còn nước tiểu thì rơi vãi trên người hắn, hắn đường đường hoa hoa công tử sao có thể chịu được đây.

“Lần này cậu là ân nhân của tôi... Tôi nợ cậu một lần. Có điều, chuyện lừa bán thiếu niên, không phải bình thường cậu vẫn làm sao?” Phương Trạch còn không quên châm chọc đại ân nhân của anh.

“Lúc nào lừa bán hả? Ai trên giường với tôi đều không phải dục tiên dục tử sao, bé con này còn hơn...” Diệp Duy Dật vẽ mặt đắc ý biện giải cho chính mình, tựa như chuyện lên giường với người chưa thành niên là chuyện cực kỳ quang vinh.

“Được rồi... Trước mặt bé con nói loại chuyện này, cậu không xấu hổ à? Cũng không chú ý chút ảnh hưởng.” Phương Trạch tức giận trách cứ Diệp Duy Dật một trận, rồi đi tới gần tiểu Vũ Mao, thuận tay thử nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn đầy thịt, “Càng nhìn mày, càng thấy mày giống ba mày... Một khuôn mẫu khác ra cũng không hơn được...”

“Ô... Muốn... Ba ba... Ô... Không... Muốn...” Tiểu Vũ Mao y y nha nha kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhéo đau đớn, nước mắt lập tức đảo quanh vành mắt, đầm đìa đáng yêu nhìn Phương Trạch.

“Đều là cậu, tôi thật vất vả mới đùa nó không khóc rồi, cậu động vào làm gì? Không biết thử cười với nó sao, bộ dáng hung thần ác sát là muốn dọa nó khóc chắc?” Diệp Duy Dật cười ngoác cả miệng ra, rồi cầm lấy cây kẹo chọc Vũ Mao vui, “Bé con đừng khóc nào, có kẹo ăn nè... Có muốn ăn không nè?”

“Nghĩ không ra cậu còn có thể lôi kéo trẻ con... Thực là nhìn không ra.” Phương Trạch sợ bé con vừa nhìn thấy anh thì khóc nháo liên tục, liền cách xa xa ra. Anh dứt khoát để Diệp Duy Dật thay chiếc quần bị ướt cho bé con, để khỏi phải đợi người đến sẽ lên án anh. Dù cho bé con không tiểu ướt quần, người kia cũng sẽ nhất định lên án anh.

Chuông cửa đúng hạn vang lên, sau đó là tiếng đập cửa rung trời truyền đến.

“Bé con ngoan ngoãn, ba ba con tới đón rồi nè.” Khóe miệng Phương Trạch hiện lên nụ cười mỉm, đi tới cạnh cửa.

Cửa mở, Phương Trạch nhìn thấy người phía sau lưng Vũ Thần thì vẻ mặt tươi cười lập tức lạnh đi: “Thì ra còn có khách nhân khách, mời vào...”

.:End 44:.

45. Chương 45

Tiểu Vũ Mao nhìn tới bóng người quen thuộc ở cửa, lập tức bò qua, kêu ba ba bằng giọng nói đặc giọng sữa.

Vũ Thần ôm lấy tiểu Vũ Mao, không hỏi dụng ý của Phương Trạch ngay mà là vừa tự trách mình vừa hỏi một cách yêu thương: “Bé ngoan, không có việc gì chứ?”

Con mắt tròn xoe của Vũ Mao nhìn về phía Vũ Thần, bàn tay nhỏ bé liên tục phát phát Vũ Thần, tựa hồ đang giục cậu nhanh rời khỏi nơi này.

“Làm sao vậy? Không phải ba ba đã tới rồi sao?” Vũ Thần hôn lên mặt Vũ Mao, ngẩng đầu quay lại hỏi Phương Trạch, chất vấn nói: “Anh vì sao phải làm vậy? Nếu con tôi xảy ra chuyện gì không hay, anh cũng đừng mong yên ổn!”

“Trẻ con vô tội, anh lại sao có khả năng đi làm hại nó chứ. Kỳ thực anh chỉ muốn gặp riêng em...” Lúc Phương Trạch nói lời này thì nhìn về phía Dịch An, anh hầu như có thể nhận định sự tồn tại của người này khiến Vũ Thần xa cách anh hơn.

Vũ Thần ôm Vũ Mao, cơn tức đầy mình cũng chỉ đành nhịn xuống, thế nhưng nhìn thấy người đàn ông đằng sau Phương Trạch thì không thể chịu nổi nữa: “Chuyện này tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế đâu, tuy rằng tôi biết nhất định là Phương Trạch muốn anh mang con tôi đi, nhưng tôi cũng sẽ không bỏ qua anh.” Vũ Thần nhìn chăm chăm vào Diệp Duy Dật, rốt cục biết vì sao lúc ở nhà trẻ gặp người này lại cảm giác quen mắt, bây giờ mới nhớ ra người này trước đây hình như là bạn của Phương Trạch mà cậu đã từng gặp qua.

Diệp Duy Dật cũng không ngờ Vũ Thần lại sẽ nhằm vào hắn trước tiên, để tránh chuyện này hắn không thể làm gì khác hơn là mau chóng quăng Phương Trạch đi: “Phương Trạch, lời này cậu phải làm cho rõ nhé, chuyện lừa bán trẻ con này tôi nhiều lần cũng chỉ là một tông phạm, đều là do cậu sai khiến thôi, giờ thì cậu coi như nói xin lỗi với hai vị phụ huynh này đi, cầu bọn họ buông tha cậu đi...” Diệp Duy Dật là người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc kia, lúc này còn không quên nói móc Phương Trạch một phen.

Phương Trạch nghe lời này, trong đầu có chút khó chịu, nhưng không để ý tới Diệp Duy Dật, mà là kiên trì muốn giải thích gì đó với Vũ Thần: “Hai chúng ta cùng nhau nói chuyện đi, có chuyện muốn làm rõ với em... Những người khác có thể rời khỏi trước không?”

Những người khác dĩ nhiên là ám chỉ đích danh Dịch An, Phương Trạch hỏi ý kiến của Vũ Thần, song ngược anh lại không có sức, rất sợ nghe thấy người trước mắt nói lời ‘không thể’.

Dịch An từ cánh cửa mở rộng lạnh lùng nhìn vào tất cả, cậu biết trong lòng Vũ Thần vẫn không có một nơi nhỏ bé nào dành cho cậu, nhưng bây giờ, loại tình huống này cậu cũng sẽ không có khả năng làm ra chuyện lui chân đâu.

“Anh muốn tôi rời đi ư? Có điều, hơn cả anh, người Vũ Thần cần chính là tôi. Hơn nữa tôi đang suy nghĩ chuyện này rốt cục có cần truy cứu trách nhiệm hình sự hay không... Có lẽ là nói rằng tôi bây giờ có thể gọi điện thoại báo án?” Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị dưới mắt kính của Dịch An không chút yếu thế nhìn về phía Phương Trạch, ý muốn bảo hộ và dự vọng giữ lấy đã viết rõ trong ánh mắt anh.

Phương Trạch khinh thường nhìn thoáng qua Dịch An, khóe miệng dẫn ra một tia cười: “Báo án... ý hay đấy, tùy cậu đi... Người bị tình nghi hiện ở chỗ này, bây giờ cậu có thể mang đi.” Phương Trạch một phen lôi Diệp Duy Dật ra đẩy về phía Dịch An.

“Cậu, cậu, TMD, có phải ...” Diệp Duy Dật bị kéo ra chịu tội thay cho người khác vốn định mắng to Phương Trạch một trận, thế nhưng hắn lại thấy Phương Trạch nháy mắt với hắn, hắn lập tức hiểu dụng ý của Phương Trạch. Bây giờ Diệp Duy Dật cũng là một chân nhúng nước rồi, cho nên cứ giúp bạn bè đi thôi.

Lần đầu tiên Vũ Thần cảm thấy cuộc đời khô hạn như thế, cậu ôm Vũ Mao nói: “Dịch An, bây giờ tôi nói chuyện riêng với anh ta, cậu ở bên ngoài chờ tôi đi, sẽ không lâu đâu...” Là phúc thì không phải họa, là họa tránh không khỏi, có chuyện nói rõ là tốt nhất, dài dòng lời thôi trái lại càng khiến người ta hiểu lầm, cho nên Vũ Thần mới đáp ứng Phương Trạch. Lúc này nói rõ mọi chuyện để Phương Trạch hết ảo tưởng đi, cũng dễ sống an ổn về sau.

Phương Trạch nghe xong đáy lòng có chút mừng rỡ nho nhỏ, anh dùng một ánh mắt bảo Diệp Duy Dật cũng đi ra ngoài đi.

Diệp Duy Dật nhún nhún vai không hề gì, chủ động đặt tay lên vai Dịch An, nói rằng: “Người anh em, bây giờ tôi đi theo cậu tự thú là được, không chừng có thể giảm nhẹ tội đi...” Mà Dịch An vốc người tương đương với hắn, Diệp Duy Dật xô đẩy liền mang Dịch An ra ngoài cùng.

Sau khi hai người đi ra ngoài, trong phòng tức thì an tĩnh đi nhiều, trong không khí lại di chuyển rất nhiều nhân tử phát phơ.

Vũ Thần hít sâu một ngụm khí lạnh, để giải quyết nhanh chóng mọi chuyện, đầu tiên cậu cắt ngang phần bình tĩnh này: “Chuyện này chỉ có thể là một lần cuối cùng... Tôi và anh vốn không có gì để nói cả, tất cả mọi người đều có cuộc sống riêng, anh làm chuyện như vậy một chút ý nghĩa cũng không có.”

Ban đầu, Vũ Thần vốn định phải đánh Phương Trạch một trận ra sao, thế nhưng lúc này cậu nhìn vào con mắt Phương Trạch lại càng bình tĩnh hơn, bởi vì đối với người như thế không cần phải... nổi giận.

“Lâu như vậy không gặp, sao em nói chuyện trở nên độc đoán như thế? Muốn cực lực vứt bỏ quan hệ với anh là vì sao?” Phương Trạch nhéo lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Mao rồi lại nói, “Chẳng lẽ em sợ con em lớn lên sau này biết ba ba nó yêu nam nhân ư? Dịch An kia tính là gì, bé con chẳng lẽ không phải do em và hần nuôi dưỡng sao?”

“Bé con sợ người lạ, anh sẽ dọa nó...” Vũ Thần cau mày, vẻ mặt chán ghét gạt tay Phương Trạch ra. Tiểu Vũ Mao vô tội nhìn người đàn ông anh tuần sở khuôn mặt nó, không biết đã xảy ra chuyện gì liên lạc thân thể mềm mại của nó thả lỏng trong lòng Vũ Thần.

“Phải không? Sao anh thấy nó càng không cảm thấy xa lạ... Có điều, chuyện bé con tạm thời không nhắc đến, anh mất bao công sức muốn gặp mặt em, là muốn nói một chuyện 2 năm trước cho em hay. Hai năm trước anh chưa giải thích rõ ràng...”

“Không cần, giờ nó cũng không còn ý nghĩa nữa rồi, cũng không cần anh lãng phí miệng lưỡi...” Vũ Thần cũng không muốn vết sẹo đã phục hồi như cũ từ lâu lại bị xé mở ra một lỗ hồng máu chảy đầm đìa nữa.

Phương Trạch biết giờ đây nói cái gì Vũ Thần cũng không chịu nghe, nhưng vừa nghĩ tới hai năm lỡ dở, anh vẫn nhin lời chất vấn xuống, nói: “Hai năm qua, em tựa hồ che giấu rất khá... Ba em, hoặc là Dịch An. Vì trốn anh, em còn huy động bao nhiêu người?”

Vũ Thần là thật lòng không muốn trốn tránh Phương Trạch, nhưng bây giờ nghe tới đây thì tất cả tựa như đều là lỗi của cậu vậy, Vũ Thần cũng lười giải thích nên tiện nói luôn: “Tôi không muốn sống với anh, cho nên trốn anh. Anh sau này không nên tìm tới tôi nữa, không thì tôi trốn anh cả đời rất khổ cực.”

“Rất khổ cực ư?! Cho nên em xuất ngoại vì trốn anh à? Sai rồi, có thể em xuất ngoại căn bản là ngại trang cho việc em trốn anh?!” Phương Trạch nắm cánh tay Vũ Thần, đáy mắt đen thuần yếu ớt dấy lên một tia lửa, tựa như nhìn thấu người trước mắt.

“Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ, chuyện nên nói tôi đều đã nói, chuyện hôm nay không lớn không nhỏ. Sau này không nên lại tới gây phiền cho tôi nữa, cũng không nên gây phiền cho bé con nữa.” Vũ Thần ôm Vũ Mao ra cửa, nhưng mà tay Phương Trạch lại không buông ra.

“Rõ ràng chính là một bé con nhận nuôi với Dịch An, vì sao còn nói giống như con ruột vậy? Những chuyện này anh cũng không phải không thể cho em, anh có thể tìm nhiều người mang thai nữa, em muốn mấy đứa con ruột đều được...” Đề cập tới trẻ con, Phương Trạch tựa hồ có chút tức giận không ngăn lại được, anh một tay kéo Vũ Mao từ trong lòng Vũ Thần ra.

Bàn tay to đột nhiên tới khiến Vũ Mao lâm vào kinh hoảng, nhất thời khóc rống lên. Phương Trạch thiếu chút bị tiếng khóc rung trời này dọa cho chân tay luống cuống, nhưng ngẫm lại thì, nhóc con kia nói không chừng có thể trở thành một lợi thể của anh.

“Anh làm bé con sợ rồi, khóc kinh khủng như vậy anh không nghe thấy sao? Mau trả bé con lại cho tôi... Bé con không khóc không khóc nào, ba ba ở đây nè...” Vũ Thần một bên giận trách Phương Trạch bên thì lại muốn dỗ Vũ Mao đang khóc lớn, nếu không phải vì an toàn của bé con, lúc này cậu rất muốn cầm ghế lên vạng cho Phương Trạch mấy cái.

“Bé con này sao càng nhìn càng giống em vậy? Để anh nuôi nó là được rồi... Như vậy anh sẽ không sầu vì không thấy em nữa...” Phương Trạch ôm Vũ Mao khóc nháo khăng khăng không cho Vũ Thần gần người, khóe miệng nhếch lên một nét cười xấu xa, “Bé con, đừng khóc.”

Dù là mèo con cún con cũng không phải nói nuôi là nuôi được ngay, Vũ Thần nhìn Vũ Mao khóc nháo cũng chỉ có thể lo lắng xuống: “Anh còn muốn dày vò thế nào đây? Trả bé con lại cho tôi rồi lại nói tiếp... Anh dọa nó sợ đấy.”

“Em sợ tôi làm hại nó ư?” Phương Trạch cười đến có chút đắc ý, trong mắt lại là sâu xa khiến người ta khó có thể đoán được.

Chống lại con mắt Phương Trạch, Vũ Thần rùng mình một cái: “Bé con cũng sợ đến khóc rồi, anh muốn thế nào cũng... Chuyện chúng ta dù có dày vò bé con cũng không giải quyết được vấn đề!”

“Giải quyết không được sao? Anh thấy em rất khản trương, thái độ nói chuyện với anh dường như nghiêm túc không ít...” Phương Trạch không để ý tới tiếng khóc của Vũ Mao, lại thử nhéo khuôn mặt nhỏ đầy thịt của nó, khóe miệng lại có một nét cười ý vị sâu xa.

Tiếng khóc của Vũ Mao khiến lòng dạ Vũ Thần gần như tan nát, lời nói chưa qua sự xử lý của đại não đã tuôn ra: “Tôi không qua quýt anh... Mẹ nó, anh đang ôm con anh đấy.”

“Con anh?” Phương Trạch nhìn tiểu Vũ Mao, lại hoài nghi nhìn về phía Vũ Thần.

Rốt cục lỡ lời rồi, Vũ Thần nhất thời cảm nín, ấp úng nói: “Tôi nói rằng, con tôi... Lỡ tai, có bệnh a!”

“À, em nói nó là con ruột em, sao lại thành con anh... Hơn nữa, anh chính là đã lâu chưa làm với nữ nhân mà...”

“Hỗn đản... Con tôi sinh, là con của anh! Tôi có thể mang thai, anh hài lòng chưa?! Anh đang ôm là con ruột của anh đó...” Vũ Thần không muốn lại hao tâm tổn trí đi che giấu nữa, thẳng thắn bộc lộ hết ra.

Phương Trạch không thể nghi ngờ là đã bị kinh động rồi, anh đứng ngơ ra ở đó, dù Vũ Thần đã ôm bé con đi cũng không có bất luận phản ứng gì.

.:End 45:.

46. Chương 46

Lúc Vũ Thần nói ra lời này thì hoàn toàn không lo lắng tới hậu quả, có lẽ là do thời gian đã qua khiến cho cậu không quan tâm tới vấn đề này nữa.

Tiểu Vũ Mao trở lại vòng tay của Vũ Thần vẫn bịa dọa sợ không nhẹ, cho dù Vũ Thần dỗ như thế nào cũng vô ích. Tiếng khóc của Vũ Mao càng ngày càng to, Vũ Thần đau lòng vỗ về: “Hiện tại chúng ta về nhà đi, ông nội đang làm đồ ăn ngon ở nhà chờ chúng ta, được không nào bảo bối?”

Tiếng khóc động trời dần dần ngừng lại, tiểu Vũ Mao không khóc nức lên nữa, Vũ Thần lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại tiếp tục dỗ: “Bảo bối mau ngủ đi nào, lập tức về nhà rồi nè.”

Mà Phương Trạch ở một bên không cần bất luận lời nào để hình dung tâm tình của anh bây giờ, anh khiếp sợ nghe theo tất cả những lời Vũ Thần, nhưng sự tồn tại của bé con là sự thật không thể tranh cãi. Tâm lý mâu thuẫn khiến anh muốn đi nghiệm chứng hết thấy chuyện này, nhưng mà hiện tại anh lại không có tư cách.

“Vì sao trước kia không nói cho anh?” Thần sắc trên mặt Phương Trạch chưa đổi, chính là trong mắt lưu chuyển một tia sáng vui mừng.

“Giờ hỏi việc này còn có ý nghĩa sao? Phương tiên sinh tự mình giải quyết cho tốt đi.” Vũ Thần ôm bảo bối đến cửa, cậu quay đầu nhìn vào cặp mắt sâu không lường kia, thần nhiên trả lời.

“Tự giải quyết cho tốt? Em thực vừa lòng kết quả hiện tại sao? Phải không?” Phương Trạch thấy Vũ Thần muốn đi thì có hơi bối rối, anh muốn kéo Vũ Thần lại, nhưng mà một tay lại nắm được góc áo của bảo bối. Cánh tay cứng ngắc giữa không trung vài giây, sau đó Phương Trạch buông ra.

“Phương Trạch, tôi nói cho anh biết, tôi rất vừa lòng với cuộc sống bây giờ, nếu anh không tới quấy nhiễu tôi thì tôi sẽ sống rất tốt. Bao gồm cả con tôi.” Vũ Thần dồn hết tâm trí nói tới bé con cũng không phải có ý định nhằm vào Phương Trạch, chỉ là lý luận chút thôi.

Ngũ quan anh khí của Phương Trạch đột nhiên lạnh đi vài phần, ánh sáng trong mắt cũng dần ảm đạm. “Em như vậy, anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đó.”

“Vậy ư, tôi cũng không muốn nói nhiều với anh nữa.” Vũ Thần cuối cùng liếc Phương Trạch một cái, rồi không chút do dự đi ra ngoài.

Lúc đầu Phương Trạch muốn đuổi theo, nhưng thấy bộ dáng tiểu Vũ Mao im lặng ngủ trong ***g ngực Vũ Thần, lại nhịn xuống. Còn nhiều thời gian, anh nghĩ việc đã đến nước này thì Vũ Thần muốn trốn cũng không trốn được.

Dịch An nhìn thấy Vũ Thần lông tóc không hao tổn gì đi ra thì không hỏi nhiều, chỉ là người đàn ông bên cạnh cùng bị đuổi ra ngoài với anh thực sự ồn ào quá đến mức anh chỉ muốn đánh cho một trận.

“Anh Diệp, anh thực sự muốn tới cục cảnh sát hay thế nào đây?” Dịch An đẩy mắt kính lên, giọng nói cực kỳ bức bối. Sau đó nhìn về phía hai cha con Vũ Thần lại tươi cười. “Bây giờ chúng ta đi thôi, không có việc gì chứ?”

“Ừ, bây giờ về nhà, ba tôi phỏng chừng đã chuẩn bị cơm chiều xong rồi, cậu cũng qua ăn đi.” Vũ Thần dứt khoát không đếm xỉa tới đồng lõa của Phương Trạch, cậu ôm bé con đi về phía trước, Dịch An theo sát đằng sau.

“Bác sĩ Dịch, anh đi rồi sao? Cho tôi số điện thoại đi, vừa rồi tán gẫu cùng anh rất vui.” Diệp Duy Dật thấy bọn họ phải đi, chẳng muốn buông tha nên hỏi phương thức liên hệ với Dịch An.

Cách ăn mặc của Diệp Duy Dật thoát nhìn không có chút gì gọi là trầm ổn, trong mắt lại có vài phần lỗ mãng ngang ngạnh, bộ dáng kì kèo thật sự vô lại tới cực điểm, Dịch An thực sự không thể hòa nhã với hắn. “Người bệnh giống như anh, tôi sẽ không tiếp. Hơn nữa tôi cũng không chữa được.” Dịch An nói ngắn gọn, đi theo Vũ Thần vào thang máy.

Diệp Duy Dật bị đả kích bởi câu nói không lưu tình chút nào này, càng khó chịu, nói: “Người quái quỷ gì vậy, đại gia ta đây không phải là dùng cái mặt nóng dán vào cái mông lạnh nhà hắn sao... Tôi thao! Ông đây vẫn còn cao giá lắm!” Vì thế hắn hỗn hển gõ cánh cửa nhà Phương Trạch, vốn định mắng cho Phương Trạch một trận để lấy lại phí tổn thất tinh thần, nhưng không nghĩ tới Phương Trạch lại đứng trước cửa với khuôn mặt âm trầm.

Diệp Duy Dật biết tình huống không ổn, dò hỏi: “Việc không thành?”

Phương Trạch hừ lạnh một tiếng không thêm nói, Diệp Duy Dật cũng đoán được tám chín phần, đành phải nhịn xuống phần nộ, không thể làm gì khác hơn là nhịn không nói móc Phương Trạch.

“Giờ có phải cậu phải đang nghĩ xem chia rẽ họ như thế nào hay không?” Nhìn cái bản mặt đen của Phương Trạch, Diệp Duy Dật không nói lời nào sẽ nghẹn chết, đúng lúc hắn cũng canh cánh hành vi vừa rồi của Dịch An, liền muốn lấy một ít tin tức của Dịch An từ miệng Phương Trạch.

Phương Trạch im lặng, tựa hồ không nghe thấy lời nói của Diệp Duy Dật, còn đột nhiên không đầu không cuối hỏi: “Nếu có một người đàn ông sinh con cho cậu, cậu sẽ thế nào?”

“Đàn ông? Tôi không nghe lắm chứ? Cậu xác định?” Diệp Duy Dật sững sốt nửa ngày mới phản ứng lại.

Phương Trạch không biết hình dung cảm nhận của bản thân lúc này như thế nào, nói năng trở nên có chút lộn xộn. “Không nghe lắm đâu, hơn nữa còn là giấu cậu sinh ra, sau đó nhìn thấy cậu còn nói đứa bé là cùng người phụ nữ khác sinh ra...”

“Cậu chắc chắn chứ? Cậu sẽ không nói đứa bé của Vũ Thần kỳ thật là con trai của cậu và cậu ta chứ?” Diệp Duy Dật mặc dù là một kẻ lẳng nhăng đào hoa nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thông minh, hắn tạm dừng một hồi nhìn thấy ánh mắt Phương Trạch không có ý phủ định, lại không khỏi hoài nghi hỏi: “Chẳng lẽ... cậu ta là song tính nhân?”

Phương Trạch lắc đầu phủ quyết, rồi lại thần nhiên đáp lại: “Không biết.”

Diệp Duy Dật đúng là lửa giận phùng phùng, cảm thấy mình đúng là hoàng thượng không vợ mà thái giám đã gấp, hắn không bận tâm Phương Trạch đang đen mặt mà chửi âm lên. “Tôi thao... Tôi đều sắp bị cậu làm cho chết rồi. Không biết mà không đi hỏi sao? Phương Trạch mà tôi quen biết không như vậy. Cậu thật sự thương cậu ta sao? Tại sao tôi lại cảm giác cậu còn chưa đối tốt với cậu ta bằng một nửa người anh

traí kia chứ. Hừ, bị cậu làm cho tức chết mất... Nhưng chuyện đàn ông sinh con cũng là một đề tài y học không tồi, TMD thế giới này thật đúng là người nào cũng có...”

“Cậu về đi... Nên phong lưu thì phong lưu đi, chuyện của tôi không cần cậu quan tâm.” Phương Trạch thấy Diệp Duy Dật ồn ào càng thêm buồn bực, anh đành phải tiễn khách.

“Bận việc một ngày mà cơm chiều cũng không ăn sao?” Diệp Duy Dật vốn sống chết không đồng ý, nhưng bộ dáng hậm hực của Phương Trạch khiến hắn mất hứng chẳng buồn nói. “Hừ... Nhìn cậu cũng ăn không ngon, tôi đi trước thì hơn, có chuyện gì nhớ gọi tôi.”

“Ừm, hôm nay cảm ơn cậu, anh bạn ạ.” Phương Trạch mở cửa thay Diệp Duy Dật, Diệp Duy Dật bắt đấm vỗ vỗ bờ vai anh, không nói gì mà rời đi.

Bóng đêm đã tới, những ngọn đèn đường tạo thành dải màu cầu vồng chiếu sáng trưng thành phố này lên, đứng trước cửa sổ sát đất trên lầu cao, Phương Trạch không có lòng dạ nào để nhìn ngắm cảnh đêm đẹp thế này cả, mà ngược lại cảnh tượng trước mắt đều bị che phủ bởi một màu xám tro nhợt nhạt...

Trên đường về, Vũ Thần ôm bé con ngủ say không nói gì, Dịch An muốn cho Vũ Thần một chút không gian nên cũng không hỏi vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Tôi sẽ nói chuyện Vũ Mao cho anh ta biết.” Bên trong vang lên tiếng nhạc nhẹ êm tai, Vũ Thần bất ngờ phá vỡ không gian yên tĩnh này.

“Hả?” Dịch An nhướn mày, thần thái sau kính trở lên phức tạp.

“Lúc ấy tôi thậm chí là có một tia đắc ý nho nhỏ... Cái này có tính là khoái cảm trả thù không nhỉ?” Hiện tại Vũ Thần không có ngạo khí của người chiến thắng mà trong nụ cười lại có chút chua xót.

Dịch An nắm chặt tay lái, những ánh đèn đường lần lượt chiếu lên mặt anh nhưng lại không thể nhìn ra được vẻ mặt thực sự, giọng nói trầm thấp lại mang theo vài phần cứng chiều mắng. “Cậu là đồ ngốc.”

“Ha ha, chẳng phải cậu đang thích kẻ ngu ngốc sao?” Vũ Thần cho rằng mình sẽ bị Dịch An mắng xối xả, nhưng thật sự mọi chuyện không hề nghiêm trọng so với tưởng tượng của cậu, Dịch An nói một tiếng “ngốc” ngược lại khiến cậu trở lại bình thường không ít.

“Cho nên, tôi là kẻ đàn...”

“...”

“Ngu ngốc cùng kẻ đàn có phải rất xứng đôi hay không?”

“...”

“Quên đi, coi như tôi chưa nói. Hết thấy đều là quá khứ rồi.” Bầu không khí vừa rồi làm cho Dịch An có chút không cảm lòng nổi, nhưng mà lúc sau Vũ Thần lại im lặng làm anh chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Ừm.” Kỳ thực Vũ Thần rất muốn cho mình vài cái bạt tai, quả nhiên là vạch áo cho người xem lưng, chẳng biết cách xin lỗi Dịch An ra sao cũng chẳng biết cự tuyệt như thế nào, có lẽ Dịch An đối tốt với cậu đã trở thành thói quen rồi, điều này làm Vũ Thần cảm thấy mình thật ích kỷ và vô sỉ.

“Hôm nay cảm ơn cậu, Dịch An.” Ít nhất cũng nên nói một câu cảm ơn.

“Ừm, đêm nay về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, thời gian không còn sớm nữa, tôi không đưa cậu lên nữa.”

“Cậu cũng nghỉ ngơi cho tốt.” Vũ Thần có loại cảm giác như được đại xá, bởi vì đây là lần đầu tiên trong hai năm Dịch An không từ chối lời cảm ơn của cậu.

... ..

.:End 46:.

47. Chương 47

Mặc kệ là ai thì phản ứng đầu tiên đối với việc đàn ông sinh em bé đều là vẻ khó có thể tin, đương nhiên Phương Trạch cũng không ngoại lệ. Sau một buổi tối bình tĩnh suy xét, anh khẳng định hết thấy những gì Vũ Thần đã nói, Vũ Thần không cần phải nói đùa như vậy, cũng không có lý do gì để lừa gạt anh. Tuy rằng ấn tượng không rõ ràng lắm song Phương Trạch vẫn mơ hồ nhớ được rằng ba Vũ Thần từng nói qua với anh về việc đàn ông sinh em bé. Lúc này Phương Trạch mới bừng tỉnh đại ngộ, kỳ thật lúc ấy ba Vũ Thần đã ám chỉ với anh rằng việc Vũ Thần có thể mang thai là chuyện thật.

Đêm đó Phương Trạch mơ một giấc mộng khó tin. Đúng là cảnh tượng xuất hiện trong trí nhớ, mà đoạn trí nhớ trong mộng lại thật rõ ràng. Phương Trạch đuổi theo một người phụ nữ mang thai, sau khi anh bắt lấy tay người phụ nữ kia, lại nhìn thấy mặt người đó và Vũ Thần giống nhau như đúc, lạnh nhạt nhìn anh. Vì thế Phương Trạch rất nhanh đã tỉnh mộng, trong giây lát anh nghĩ đến một ngày nào đó hai năm trước đây anh nhìn thấy Vũ Nhung và một người phụ nữ mang thai đi chung với nhau, ánh mắt của người phụ nữ kia và Vũ Thần giống nhau như tạc. Lúc này Phương Trạch mới hiểu được vì sao khi đó Vũ Nhung lại sốt ruột như thế, và vì sao anh mất người phụ nữ kia nhìn vào mắt anh lại luống cuống như vậy.

Hết thấy đều đã có đáp án.

Nhưng về việc Vũ Thần vì sao tiếp tục giấu anh thì Phương Trạch rất hiểu kỳ.

Phương Trạch biết thái độ của Vũ Thần ngày hôm qua là tuyệt đối không còn muốn nhìn thấy anh nữa, dù có thấy đi nữa cũng là hờ hững, có thể là đối một kế hoạch khác sẽ có được thu hoạch ngoài ý muốn, hi vọng tất cả những chuyện này vẫn chưa được coi là muộn.

...

Qua nhiều năm như vậy, Vũ Phong nuôi nấng hai đứa con trưởng thành, tâm tư của ông cũng giống bao người làm mẹ khác, tình trạng gần đây của Vũ Thần ông đều thấy hết, nhưng chỉ có cha là thấu hiểu tâm lý của con nhất. Lúc ông nhận được điện thoại của Phương Trạch thì Vũ Phong càng thêm xác định được nguyên nhân tâm trạng Vũ Thần không tốt, cho nên ông không nói nhiều lời với Phương Trạch mà đã đồng ý hẹn gặp luôn rồi.

Phương Trạch thấy vui mừng rằng Vũ Phong không từ chối gặp anh, nói không chừng anh có thể đạt được bước đột phá nhờ có Vũ Phong chăng. Nhưng mà lúc gặp mặt thì Phương Trạch mới ý thức được việc vẫn hỏi toàn bộ mọi chuyện không có chút lạc quan nào cả.

“Bác trai có thể bớt chút thời gian gặp mặt thật sự là cháu rất cảm ơn. Gần đây Vũ Thần có khỏe không ạ?” Biểu hiện của Phương Trạch cũng không câu nệ gì nhiều, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí.

“Rất tốt. Cậu tìm tôi đơn giản là vì Tiểu Thần. Chuyện đã qua lâu như vậy, đôi bên buông tha nhau không phải tốt lắm sao? Vì sao còn lằng nhằng theo nó?” Vũ Phong không vòng vo với Phương Trạch, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

“Cậu ấy nói với bác là cháu quán quýt lấy cậu ấy sao? Cháu chỉ là không tìm thấy cơ hội để giải thích mà thôi. Cháu vẫn còn muốn ở bên Vũ Thần.” Phương Trạch cũng phải bội phục sự kiềm chế của Vũ Phong, nếu đổi lại là cha mẹ nhà khác có khi đã xông tới cho một trận rồi.

“Nó không nói với tôi cái gì hết, nếu cậu không gọi cho tôi thì tôi còn không nghĩ tới chuyện này liên quan tới cậu. Lần này gặp cậu, tôi cũng chưa nói cho nó biết.” Vũ Phong hiểu rất rõ cá tính hay giấu chuyện vào lòng của Vũ Thần, chính bởi vì thế mà ông mới muốn hẹn gặp Phương Trạch, tốt nhất không nói cho Vũ Thần rồi giải quyết vấn đề giữa bọn họ.

“Chuyện đứa bé cháu cũng biết rồi. Cho nên bác trai có thể đứng về bên cháu không?” Nào có người cha nào không muốn giành công bằng cho con cái, cho nên điều Phương Trạch nói cũng không có nắm chắc lắm.

Nói đến đứa bé, Vũ Phong có chút kinh ngạc lại chưa biểu lộ ra, ông vẫn chưa hỏi Phương Trạch. “Biết thì thế nào? Cậu cho rằng đứa bé sẽ kết nối hai người ở chung với nhau được ư? Hơn nữa tôi cũng không có quyền lựa chọn thay cho tiểu Thần. Hay nói cách khác, tôi không muốn giao tiểu Thần cho cậu. Tôi tin

tưởng tiểu Thần cũng không muốn đâu. Cho nên cậu hãy nhanh chóng buông tay đi.” Vũ Phong đứng ở lập trường người cha giải thích nên có thể hiểu được.

“Hai năm nay cháu tìm Vũ Thần bác cũng biết, lúc trước bác muốn cháu hết hi vọng, còn nói Vũ Thần xuất ngoại tu nghiệp... Cháu cũng có điều tra qua, thậm chí cháu còn hoài nghi liệu có phải bác và Dịch An cố ý giấu cậu ấy đi không... Nếu hai năm đó cháu giải thích rõ ràng với Vũ Thần thì hiện tại cậu ấy cũng không hiểu lầm với cháu sâu sắc như vậy? Cho nên cháu sẽ không buông tay đâu.” Nghe thấy câu trả lời của Vũ Phong, Phương Trạch cũng không loạn trí, trong giọng nói vẫn lộ vẻ kiên trì.

“Được, vậy cậu nói đi. Vì sao lúc trước không lập tức đi giải thích rõ ràng với tiểu Thần, mà hơn một tháng sau mới tìm nó. Nếu cậu để ý nó thì sao lâu như vậy mới tìm nó giải thích?” Trong giọng nói Vũ Phong có hơi chất vấn, ông biết vấn đề ông vừa hỏi đây cũng là vấn đề Vũ Thần muốn hỏi từ lâu.

“Lúc ấy công ty xảy ra vấn đề lớn, cho nên một tháng đó cháu đều ở nước ngoài. Cháu có gọi điện cho Vũ Thần nhưng không ai bắt máy cả. Chờ tới lúc cháu trở lại tìm cậu ấy, thì bệnh viện nói cậu ấy đã xuất ngoại tu nghiệp. Sau đó tìm bác, muốn biết Vũ Thần rốt cuộc đi đâu thì bác lại không nói cho cháu biết. Lúc cháu đích thân đi thăm dò thì cũng không có chút manh mối nào, điều này khiến cháu ngờ rằng Vũ Thần không xuất ngoại, mà là có người giấu cậu ấy đi. Cháu nói nhiều như vậy, bác còn chưa tin cháu sao?” Phương Trạch hít sâu một hơi, trong lời nói lộ ra sự bất đắc dĩ nhàn nhạt.

“Cho nên công ty chiếm vị trí số một, Tiểu Thần là vị trí thứ hai sao?” Vũ Phong đỡ khóc đỡ cười lắc đầu, lại nói: “Thật sự bởi chuyện công ty mà gạt bỏ tiểu Thần sang một bên lâu như vậy sao?”

“Cháu thừa nhận lúc ấy cháu có lỗi khi đem chuyện công ty ưu tiên hàng đầu, nhưng đó đúng là bất đắc dĩ. Bằng không, bây giờ thấy Vũ Thần, cháu cũng sẽ không liều mạng níu kéo như vậy.” Lập trường của Vũ Phong rõ ràng như vậy, nhưng Phương Trạch cũng không thể rút lui nữa, mặc dù anh rất kiên trì, “Những lời này bác có thể nói với Vũ Thần không? Bây giờ cậu ấy không muốn gặp cháu, lại không muốn nghe cháu giải thích.”

Kỳ thật Vũ Phong cảm giác được sự áy náy trong giọng nói của Vũ Thần, lại nhớ tới mình cả đời lặn lội. Ông im lặng một lát mới nói: “Chờ tâm tình Tiểu Thần tốt một chút tôi sẽ nói cho nó biết. Trong khoảng thời gian này đừng quấy rầy nó nữa.”

“Vậy ạ? Nếu bác có thể giải thích với Vũ Thần thì tốt quá.” Phương Trạch tựa như thấy được hi vọng, dù sao thái độ của Vũ Phong đã không còn dứt khoát như trước nữa.

“Tôi chưa từng nói sẽ giúp cậu, hết thảy là do Tiểu Thần quyết định.”

Cảm thấy không có cái gì để nói nữa, Vũ Phong uống chút nước rồi đứng dậy nói lời tạm biệt với Phương Trạch.

“Bác phải đi về sao?” Phương Trạch thấy Vũ Phong phải đi cũng kinh ngạc đứng dậy, đi theo Vũ Phong do dự hỏi: “Có một vấn đề vừa rồi cháu nghĩ muốn hỏi bác, nhưng...”

“Hả? Vấn đề gì?” Vũ Phong xoay người lại, cũng hơi khó hiểu nhìn người trẻ tuổi cao hơn ông một cái đầu kia.

“Chính là bảo bảo, nó thật sự.. Cháu chỉ cảm thấy đột nhiên mình biến thành cha cảm thấy thực kinh ngạc. Bảo bảo và Vũ Thần đều tốt đúng không ạ?” Phương Trạch không thể không cảm thán thế giới này thật kỳ diệu, mặc dù Vũ Thần đối với anh không có chút tình nghĩa nào, nhưng còn bảo bảo thì vẫn có thể hàn gắn lại quan hệ giữa bọn họ.

“Tốt lắm. Bé con kia rất khiến người ta yêu. Nhưng mà chưa chắc nó sẽ thừa nhận cậu là cha. Được rồi, điều nên hỏi cậu đã hỏi xong...” Vũ Phong không muốn nói tới cùng với Phương Trạch, nhưng ít ra hiện tại ông sẽ không để cho Phương Trạch ném được trái ngọt(1) đâu.

Phương Trạch quả thật không có tư cách nói về chuyện của bảo bảo, đành phải ngoan ngoãn im lặng, đưa Vũ Phong lên xe.

...

Vũ Thần trở lại văn phòng, tình cờ gặp một đồng sự có quan hệ không tồi với cậu là Tạ Hưng, hai người liền cùng nhau tán gẫu một lát. Vũ Thần giờ mới biết gần đây Tạ Hưng đã được thăng chức, nhưng cậu ta ngày càng thêm khổ sở. Bởi vì việc Vũ Thần vừa mới lên làm tổ trưởng cũng giống tình trạng của Tạ Hưng nên cậu và Tạ Hưng tán gẫu rất hợp ý.

“Tổ B đều là những bệnh nhân có vấn đề tâm lý lớn hơn vấn đề sinh lý, càng khó chăm sóc thêm. Trong tổ tôi có một cô gái mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, sợ làm bệnh nhân phật ý. Cho nên tổ chức công việc của tôi tự nhiên là không tốt lắm. Đặc biệt là có người bệnh, thái độ cực kỳ tệ nữa.”

“Quen thì tốt rồi. Mỗi ngày chúng tôi ở đây đều đối mặt với bệnh nhân mắc bệnh nan y thì trong lòng cũng không dễ chịu gì, kỳ thật những người này đã sớm định ngày chết rồi...” Hiện tại tổ Vũ Thần chịu trách nhiệm chủ yếu là chăm sóc bệnh nhân ung thư, cũng bởi vì đã quen thấy cái chết nên Vũ Thần càng thêm hiểu được cuộc sống thì phải hướng về phía trước.

“Bất quá là vậy. Nhưng mà điều gần đây tôi phiền nhất chính là có một bệnh nhân ngày nào cũng trách cứ tôi, giống như cố ý nhắm vào những người chăm sóc anh ta vậy. Bởi vì người chăm sóc hẳn là nam cho nên tôi nghĩ có nên đổi người khác cho anh ta không, nhưng không nghĩ tới bệnh nhân này sống chết không chịu... Tôi cũng không biết làm sao cả. Bệnh nhân này cũng không phải lần đầu tiên nhập viện, hai năm trước hình như cũng vì tự sát một lần mà vào, hơn nữa chăm sóc anh ta cũng là người hiện tại, chẳng qua bệnh tình trước kia của anh ta tôi cũng không biết rõ. Hai năm trước hình như anh ta có xuất ngoại chữa bệnh về tâm lý, cũng không biết vì sao còn tới bệnh viện chúng ta.” Tạ Hưng cảm khái nói lên việc khiến hẳn vô cùng phiền lòng.

“Người y tá kia không phải rất có duyên với bệnh nhân này sao?” Nghe đoạn chuyện xưa này, Vũ Thần không khỏi nhớ tới Phương Trạch. Lòng tuy rằng không đau nhưng lại có chút ngứa ngáy.

“Bệnh nhân này rất có thể là cố tình gây sự, haiz, có điều những người nằm viện ở đây đều là không thể trêu vào. Bệnh nhân kia gọi là Phương Nham, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào lớn lên mà quái như anh ta.”

“Tên là Phương Nham...” Trong lòng Vũ Thần lộp bộp một chút, trái tim yên tĩnh chợt nổi lên gợn sóng.

Vũ Thần không muốn nghe nữa, cậu không thể không hoài nghi có phải mình nhầm phải cút chó(2) rồi không, TMD tại sao cậu lại gặp phải nhiều sự trùng hợp như vậy chứ!

...

(1) Ý nói bác Phong sẽ không để cho anh Trạch đạt được mong muốn. Bác cũng khoái ngược công nhỉ?

(2) Nguyên văn QT. Gõ từ này mà buồn cười quá! Hờ hờ hờ...

Cảnh báo: Nam y tá chăm sóc cho Phương Nham sẽ xuất hiện ở phiên ngoại nhé. Hờ hờ hờ. Đây cũng coi như xì-văn-poil nhỉ? Viễn không cho spoil nhưng mà tôi cứ thích spoil cho dù chỉ là một chút xíu manh mối thôi. Hà hà hà...

Hôm nay lại đi học, lại làm bài trước, lại len lén ngắm thầy nữ vương. Hó hó hó. Tuần mới bắt đầu như thế này cũng không tệ nhỉ? *nhìn ngó* Có ai ghen với tôi thì cũng đừng đập tôi nhé!

V: cô chỉ được có vậy, tôi cũng ngó qua cái phiên ngoại r, mà lúc ý cứ tưởng anh 3D mặt dày chứ, hóa ra lại cảnh cũ tái diễn.

∴End 47∴.

48. Chương 48

Đọc xong chương này mà bó chiếu toàn thân với vợ chồng nhà em Thần – anh Trạch. Cười chết người. =))

Bởi vì muốn tiếp tục làm việc, Vũ Thần lập tức quẳng hết chút lo lắng cồn cỏ ở trong lòng. Nhưng cậu lại có cảm giác ông trời muốn đối nghịch với mình, lúc gần tan ca, ma xui quỷ khiến Vũ Thần lại gặp Phương Nham.

Lúc Vũ Thần nhìn thấy Phương Nham trước mặt mình, cậu hơi bất ngờ, nhưng không có biểu hiện gì, mà ngược lại cậu thật tự nhiên phóng khoáng chào hỏi hân.

Phương Nham thoát nhìn tốt hơn nhiều so với lần cuối cùng Vũ Thần nhìn thấy hân, tuy rằng mặc quần áo bệnh nhân, nhưng trên mặt cũng có chút huyết sắc. Không biết có phải là ảo giác hay không mà Vũ Thần thấy ngạo khí trong mắt Phương Nham dường như biến mất, cả người nhu hòa rất nhiều. Nhưng mà đồng nghiệp nói ở phòng bệnh thì bản tính dã man của Phương Nham không có sửa.

“Đã lâu không gặp. Hiện tại sống cũng không tệ chứ?” Mặt Phương Nham mang ý cười, khiến cho cảnh hai người bất chợt xuất hiện cùng lúc không có vẻ xấu hổ.

“Tốt lắm. Hiện tại tôi nằm ở bệnh viện, nếu anh cần gì cũng có thể nói với tôi.” Vũ Thần bình tĩnh hòa nhã nói ra những lời này, hoặc cũng bởi vì đối phương thân nhiên làm cậu cũng không để ý những chuyện không vui trước kia. Nhưng Vũ Thần không muốn nói thêm chuyện gì với Phương Nham, lại nói, “Nhưng bây giờ tôi phải tan ca rồi, có chuyện gì thì anh có thể nói với y tá phụ trách chăm sóc anh.”

Phương Nham cười gật đầu nói lời tạm biệt, trong mắt không có sự sắc bén như xưa nữa.

Nhìn thấy Phương Nham như vậy, Vũ Thần không thể không nghĩ mình là đang lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Có lẽ thời gian thật sự có thể thay đổi một con người.

Sau khi về nhà, Vũ Thần vốn định bàn bạc với Vũ Phong về việc có nên thuê một bảo mẫu hay không, dù sao bây giờ công việc của cậu cũng đi vào quỹ đạo, cũng không có thời gian chăm sóc cẩn thận cho Vũ Mao, cho nên cậu muốn hỏi ý kiến của Vũ Phong. Nhưng còn chưa nói tới chuyện đó thì Vũ Phong lại nói trước với cậu về việc hôm nay ông đã gặp Phương Trạch.

Vũ Phong truyền đạt hết đầu đuôi gốc ngọn lời nói của Phương Trạch ra, Vũ Thần lắng lắng nghe xong nhưng không có phản ứng gì. Đối với giải thích của Phương Trạch, Vũ Thần cũng không nói suy nghĩ trong lòng cậu cho Vũ Phong, chỉ sau khi nói chuyện xong mới thân nhiên nói: “Nực cười.”

Đúng thật là vô cùng nực cười, vì sao chuyện tới bây giờ còn muốn nói dối cậu, cậu đã nhìn thấu Phương Trạch rồi.

Vũ Thần cười nhạt làm cho Vũ Phong hiểu được thái độ của con trai, cũng không tiếp tục hỏi han nữa, dù sao chuyện tình cảm này người làm cha như ông không thể xen vào.

Thấy Vũ Phong không hỏi tới nữa, Vũ Thần liền lập tức bỏ qua đề tài nhạy cảm này, sau khi hỏi ý kiến của Vũ Phong và được ông đồng ý thì Vũ Thần liền quyết định ngày hôm sau sẽ tới công ty gia chính(2) tìm bảo mẫu.

Chuyện xảy ra hôm nay không coi là nhiều, nhưng nhiều ít cũng để lại vướng mắc trong lòng Vũ Thần. Tỷ như Phương Nham thân nhiên tươi cười, Phương Trạch thì nửa thật nửa giả khiến trong lòng cậu cảm thấy không vui, vì thế đêm nay cậu bị mất ngủ.

...

Mây đen kéo đến dày đặc khắp trời khiến khoảng không trước mắt mọi người đều phủ kín một tầng màu xám ảm đạm, Vũ Thần nhìn ngoài cửa sổ, có chút hối hận hôm nay không lái xe đi làm, hơn nữa thời tiết quỷ quái như vậy khiến việc cậu đi tới công ty gia chính cũng hỏng bét. Hiện tại cậu chỉ cầu khẩn khi cậu về nhà thì trời không mưa. Nhưng trận mưa to này lại cố tình rơi xuống đúng lúc Vũ Thần sắp tan ca, điều này làm cậu hoài nghi nhân phẩm của mình có phải có vấn đề hay không. Mưa ngoài cửa sổ không có dấu hiệu dừng lại, mà giờ có đi ra ngoài cũng chưa chắc đã đón xe được, cho nên Vũ Thần đành phải chờ ở văn phòng.

Mưa rơi va vào cửa sổ tạo thành tiếng vang khiến đầu óc Vũ Thần hơi bộp chộp, cậu liền buông quyển sách trên tay đi tới phía trước cửa sổ.

“Mưa tới lúc nào mới ngừng đây... Trời mưa chả đúng lúc gì cả...” Vũ Thần oán giận, nhưng mưa lại càng lớn.

Chờ cơn mưa này tạnh thì xem ra không được, vẫn là ra ngoài đón taxi vậy... Vũ Thần đành dẹp bỏ ý nghĩ chờ mưa tạnh rồi về nhà, cậu cầm lấy chiếc dù có những bông hướng dương mượn của cô bạn đồng nghiệp

chuẩn bị ra ngoài đón xe.

Lúc Vũ Thần bung chiếc dù bé nhỏ đi ra khỏi khu phòng bệnh, một người đàn ông với thân hình cao lớn cầm dù kẻ caro màu xanh đậm đi tới hướng Vũ Thần. Trời mưa rất lớn, chỉ có lác đác vài người đang rảo bước trong mưa, người đàn ông đi tới có khí chất khác người thường mang dù kẻ caro xanh đậm khá là nổi trội, đi từ trước mặt tới, Vũ Thần làm sao có thể không chú ý đến anh ta chứ.

Anh ta sao lại tới đây? Đến thăm anh trai anh ta sao? Nhìn thấy Phương Trạch, trong lòng Vũ Thần tự hỏi tự đáp, sau đó bước nhanh hơn, lập tức hai người chạm trán.

Phương Trạch đi tới phía Vũ Thần, anh thật sự cảm thấy người trước mắt dù đang che chiếc dù có những bông hoa hướng dương màu vàng cũng không có chút nào không tự nhiên, mà lại khiến bầu trời u ám này tăng thêm phần đẹp đẽ. Phương Trạch từ xa đã nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Vũ Thần thì đại khái cũng đoán được Vũ Thần không vui, anh liền thản nhiên cười nói: “Trận mưa này nhất thời không về nhà được, em không lái xe đúng không? Anh với em đi đón Vũ Mao nhé?”

Anh ta sẽ không nghĩ tới việc ra trời mưa đi. Lời nói đồng dạng đều có thể nói ra như vậy, chẳng lẽ bị sét đánh giữa đường à... Anh ta dựa vào cái gì chứ?

“Tôi có dù, đừng chắn đường.” Vũ Thần không có ý cụp dù lại, vòng qua Phương Trạch tiếp tục bước về phía trước.

“Nè, dù của em hơi nhỏ, rất có thể bị nước mưa tạt vào. Dừng tạm của anh đi!” Phương Trạch cũng không ngại việc Vũ Thần không nhìn anh, trực tiếp kéo Vũ Thần vào đứng dưới dù của anh.

Động tác bất ngờ của Phương Trạch khiến Vũ Thần hơi bất ngờ, cậu lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì đo ván với mặt đất, dù cũng rơi trong mưa. Vì thế cậu đẩy Phương Trạch ra, mắng to: “TMD, anh có phải bị bệnh không a, tôi quen biết anh sao? Tôi thích đi dưới mưa đấy, liên quan quái gì tới anh!”

Cơn mưa tầm tã rất nhanh đã làm Vũ Thần ướt đẫm toàn thân, Phương Trạch lại gần che mưa cho cậu, cậu hoàn toàn không cảm kích chút nào mà lại tiếp tục lao ra khỏi dù của Phương Trạch. Gạt tay Phương Trạch ra, mưa che khuất tầm mắt của Vũ Thần, vì thế cậu cũng lờn nhìn Phương Trạch, liếc mắt một cái, nhặt dù lên che tiếp tục đi, ngoài miệng vẫn không ngừng mắng chửi như trước.

“Che dù cho em mà cũng chán ghét vậy sao?” Phương Trạch theo sát người mang dù màu vàng phía trước, trận mưa to này tựa hồ dập tắt hi vọng của hai người, thái độ của Vũ Thần không giống như tuyên cáo thất bại của anh, mà là cảnh cáo rõ ràng: anh thực sự không có tư cách làm gì hết.

Vũ Thần đi đến vỉa hè chờ xe, taxi đi ngang qua không có một chiếc nào còn trống, xe bus thì đầy ắp người, cậu đành phải đi về phía tàu điện ngầm. Vũ Thần không phải không nghe thấy người phía sau luôn miệng nói muốn đưa cậu về mà là cậu dứt khoát thờ ơ với anh.

“Loại người như anh dù có làm tài xế cho tôi, tôi cũng không cần. Anh muốn đi theo tôi, tôi sợ người khác có thể sẽ cho rằng tôi và anh đều là bệnh nhân tâm thần đấy.” Vũ Thần nói ra những lời độc miệng, cậu rất hiếm khi dùng lời nói ác độc để mắng một người như vậy, cậu vừa mắng vừa giẫm mạnh lên vũng nước dưới chân để giải tỏa bất mãn của mình.

Nước đen ngòm bắn tung tóe lên ống quần Phương Trạch nhưng anh không để ý mà lại mang dù che cho Vũ Thần. “Em muốn anh phải làm sao đây? Em vẫn hận anh thế sao...”

Phương Trạch đứng là âm hồn không tan, anh cứ đi theo Vũ Thần khiến cậu phát cáu lên được. Cậu giật lấy dù của Phương Trạch ném xuống đất, gần như nhắm hai mắt hô lớn: “Tôi có bệnh mới hận anh. Chính là anh không cần xuất hiện trước mắt tôi nữa, được không? Tùy tiện xông vào cuộc sống của người khác, sau đó không nói một tiếng rồi bỏ đi, rắm(3) cũng không để lại một cái. Hiện tại lại tới tìm tôi, TMD, anh coi tôi là cái gì chứ? Cút cho tôi, biến cho khuất mắt tôi đi.”

Phương Trạch nhường mảy, hơi híp mắt lại nhằm nhìn rõ người trước mắt một chút, giọng nói bình thản: “Biến mất? Nếu anh chết rồi, em sẽ không phiền nữa nhỉ?”

“Ai muốn quần sống chết của anh chứ...” Chẳng lẽ là do quá mức buồn chán mà phải chơi trò một khóc hai nháo ba thất cổ làm xiếc chác? Vũ Thần chẳng tin Phương Trạch là người thích chơi đánh cuộc may rủi

thế đâu, cậu cảm thấy không nhất thiết phải đôi co với Phương Trạch, hiện tại cậu chỉ muốn chạy nhanh về nhà tắm nước ấm.

“Anh chết rồi em sẽ không cần phiền nữa, Vũ Thần...”

Vũ Thần đi về phía trước, nghe được giọng nói rất lớn phía sau, lại cảm giác người phía sau cách cậu càng ngày càng xa. Vũ Thần dừng bước, quay đầu lại thì thấy Phương Trạch vượt qua khỏi dải phân cách lao ra giữa đường lớn.

“Anh mới ở trường diễn ra hả? Là muốn diễn kịch cho tôi xem sao? Phương Trạch, tôi nói cho anh biết, không cần như vậy đâu. Anh còn có thể đứng ở đường cái làm cột chỉ đường sao?” Đối với màn diễn khôi hài của Phương Trạch, biểu hiện của Vũ Thần cực kỳ bình tĩnh, thậm chí còn nói rất mỉa mai. Nếu Phương Trạch thật sự chết như vậy trước mặt cậu, cậu nhất định càng khinh thường Phương Trạch hơn.

“Không phải em rất muốn nhìn thấy anh chết sao?”

“Ai để ý sống chết của anh chứ.” Vũ Thần hô to, nước mưa che mờ tầm nhìn của cậu, cậu gắng sức nhìn Phương Trạch đi về phía trung tâm con đường. Mưa to như vậy, xe cộ thì chen chúc nhau, muốn xe dừng vào anh ta, còn không bằng tự anh ta đi dừng vào xe thì hơn.

Đèn giao thông chuyển qua màu xanh, tất cả xe cộ đều tranh thủ mấy chục giây ngắn ngủi đi cho mau. Phương Trạch nghĩ thời cơ đã tới, vọt vào dòng xe cộ.

“Chết tiệt, tên hỗn đản này chẳng lẽ thật sự bị sét đánh rồi...” Vũ Thần thấp giọng mắng, không tự chủ được mà bước nhanh tới giữa đường.

Giữa đường hỗn loạn, những chiếc xe xung quanh đều bị bức phải dừng lại, Vũ Thần không nhìn thấy tình huống ở giữa đường, cậu vội vàng chạy tới, ngoài tiếng mưa rơi còn có tiếng ồn ào của người và còi xe... Nhất định là bởi vì quá ảm ỉ nên cậu mới có thể khản trương như vậy. Vũ Thần tự an ủi trong lòng.

Vũ Thần xuyên qua xe cộ và đoàn người, nghe được một giọng nam thô to: “Cậu không muốn sống nữa phải không? Phí vật lý trị liệu một phần tôi cũng chẳng chi đâu. Cậu muốn chết thì cũng đừng dừng vào xe tôi. Nếu không phải ông đẩy phanh lại kịp thì cậu đã sớm bị đánh bay rồi.”

Phương Trạch ôm bả vai nằm trên mặt đất, bên cạnh là tay tài xế xe tải đang chửi bậy và quần chúng vây xem. Vũ Thần nhìn đến cảnh này đúng là dở khóc dở cười, nhưng ít ra còn có một tia an lòng, may mắn không phải là cảnh tượng kinh khủng như trong tưởng tượng của cậu.

Vũ Thần nhìn Phương Trạch trước mặt, không lưu tình chút nào đạp hai chân anh. “Không còn kiên nhẫn sống tiếp cũng không cần gây cản trở giao thông. Anh nằm đây không thấy ngọt ngào sao?”

Quần chúng vây xem mờ mịt nhìn người có gương mặt thanh tú đang đạp và đạp người nằm dưới đất, trình độ điên cuồng không khác gì người kia khi vọt tới trước mũi xe tự sát. Có vài người dân có chút hảo tâm xen vào can ngăn nhưng lại bị người bị hại lớn tiếng quát cho lùi trở lại.

Cuối cùng, mấy cảnh sát giao thông tới mới chấm dứt trò hề này.

Toàn thân Vũ Thần và Phương Trạch ướt sũng ngồi ở đồn cảnh sát giao thông ghi chép khẩu cung, đến khi hai người đi ra thì mưa cũng đã tạnh.

Vũ Thần mặc quần áo ẩm ướt, gió thổi qua khiến cậu lạnh run, trong lòng lại càng khó chịu. Đều là bị người điên này làm hại, hại ông đây phải đi ghi chép khẩu cung với anh ta. Sớm biết thì đã không quần chuyện anh ta rồi.

“Tôi thực là, TMD, không có việc gì mà tự chuốc khổ vào thân.” Vũ Thần liếc người đàn ông cao lớn đang ôm bả vai đi phía sau, hận không thể đạp cho mấy cái.

“Kỳ thật là em lo lắng cho anh đúng không? Xem ra...”

“Anh tự giải quyết cho tốt đi! Tôi bắt xe về.” Vũ Thần giả vờ không nghe thấy gì, bước nhanh tới phía trước.

“Anh bảo trợ lý Trương lái xe tới, hiện tại không bắt xe được đâu, cùng đi được không?” Phương Trạch ôm bả vai, chịu đựng đau nhức đuổi theo Vũ Thần.

“Không cần.”

“Đừng đi... Em...” Sắc mặt Phương Trạch trắng bệch, trán toát mồ hôi, anh bắt lấy cánh tay Vũ Thần như là tìm một trụ cột để chống đỡ thân thể.

Vũ Thần không kịp phản ứng, thân thể cao hơn cậu một cái đầu gục trên người cậu. Không thể không giúp Phương Trạch, Vũ Thần mắng to ra tiếng: “Thao, lên xe rồi ngắt không được hả? Người gì mà yếu thế, bị đá mấy cái mà đã không chịu được sao...”

Vũ Thần vươn tay sờ trán Phương Trạch, cảm giác nhiệt độ có thể làm phỏng tay.

“Hừ, muốn dạy bảo người điên này thì mình xem như cũng điên rồi.” Vũ Thần vốn định phải mông chạy lấy người, nhưng Phương Trạch lại cúi đầu nỉ non điều gì đó.

“Chỉ cần một cơ hội là tốt rồi. Vũ Thần... Anh đúng là lừa em... Nhưng chỉ là muốn giữ em lại bên người...”

Vũ Thần ngừng động tác, nghiêm túc nghe xong, khó chịu nói: “Hôn mê bất tỉnh còn ở nơi này nói điên nói dại cái gì chứ...”

Lúc Vũ Thần đang do dự thì trợ lý của Phương Trạch gọi điện tới.

Rất cực có thể thoát khỏi người điên này...

Vũ Thần cố hết sức dìu Phương Trạch lên xe, thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu không ngồi xe Phương Trạch về nhà.

Thật vất vả ngồi taxi về đến nhà, Vũ Thần lập tức chạy đi tắm nước ấm để ngừa cảm lạnh. Vì thế Vũ Phong không có mắng cậu vì tội đội mưa về nhà.

Vũ Thần tắm rửa xong, ăn cơm chiều như hổ đói, thấy bảo bảo gấp đành phải mang theo Vũ Mao lên giường.

Đỗ nửa ngày, bé con rất cuộc cũng ngủ, nhưng vừa mới ăn xong cơm chiều nên dạ dày có chút trướng trướng, hơn nữa trước khi về nhà còn náo loạn một phen, không có cách nào ngủ được. Cuối cùng Vũ Thần không ép mình ngủ mà lên mạng, ở trên mạng lang thang tới hai giờ sáng thì cậu rất cuộc cũng buồn ngủ, lúc này mới ngã ra giường ngủ.

...

Cậu mang theo quầng thâm to đùng, đi đằng sau cô y tá, Vũ Thần vẫn không lấy lại tinh thần được. Cảm giác chân như đã bị đơ... Giờ đây Vũ Thần chỉ muốn ở lại phòng trực ban thôi.

Cô y tá thấy tinh thần tổ trưởng không tốt, liền hỏi: “Tổ trưởng, anh có khỏe không? Bệnh nhân phòng này mới tới hôm qua...”

“A, bệnh gì, giai đoạn cuối sao?” Vũ Thần đối với bệnh nhân nan y đã sớm tỏ ra quen rồi, nên mới hỏi như vậy.

“Không phải, ngài Phương vốn không phải sắp xếp cho chúng ta chăm sóc... Tối hôm qua lúc nhập viện thì sốt cao, sau lại kiểm tra thấy bả vai bị ngoại thương và viêm dạ dày mạn tính.”

Ngài Phương, sốt cao, ngoại thương, viêm dạ dày mạn tính... Không biết có phải tối qua ngủ quá ít hay không mà Vũ Thần đột nhiên cảm thấy choáng váng, cậu dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được bệnh nhân trong kia là ai...

Công ty gia chính: các tổ chức cung cấp các dịch vụ gia đình, như: bảo mẫu, giúp việc, lau dọn nhà cửa,...

..End 48:.

Tối qua nhắn tin tán gẫu với thầy đẹp trai. Tôi đang tự hỏi làm sao thầy lại có thể nhắn tin với tôi mà không bị vợ đập cho tàn người (sau khi đi học về, tôi ngồi trước máy tính, vừa lướt wp, vừa nhắn tin với thầy, kết thúc lúc hơn 11h tối.) >< tôi="" vẫn="" rất="" hi="" vọng="" thầy="" chưa="" lấy="" vợ,="" ít="" ra="" anh="" công="" còn="" có="" cơ="" hội...="" kem="" đánh="" răng:="" thứ="" sáu="" phụ="" vương="" tôi="" vào="" hcm="" nên="" thứ="" bảy="" và="" chủ="" nhật="" sẽ="" không="" có="" chương="" mới.="" nếu="" nhanh="" thì="" tuần="" này="" sẽ="" thêm="" được="" 3="" chương="" nữa="">

49. Chương 49

Sau khi đoán được bệnh nhân trong phòng đúng là Phương Trạch thì Vũ Thần không đi vào.

Quanh đi quẩn lại, cậu và Phương Trạch lại trở lại quan hệ người bệnh – y tá ban đầu.

Lúc Vũ Thần nhận được điện thoại của y tá chăm sóc phòng bệnh Phương Trạch thì cậu biết hôm nay lại không thể yên ổn làm việc rồi. Người chăm sóc Phương Trạch là một cô bé vừa mới tốt nghiệp, lúc Vũ Thần chạy tới gặp cô bé tay chân luống cuống đang bưng bàn ăn, đứng ở ngoài phòng bệnh, cậu không trách cứ gì, cậu thực sự quan tâm nhận lấy bàn ăn rồi hỏi: “Ngài Phương không làm khó cô chứ?”

“Không có, nhưng là anh ta không nói gì cả, cho nên tôi mới nhờ anh tới đây xem sao.”

“À, được rồi, để đây cho tôi.” Vũ Thần biết Phương Trạch đang nhắm vào cậu, cậu liền giao việc khác cho nữ y tá chăm sóc Phương Trạch. Khi cậu đẩy cửa bước vào, quả nhiên thấy Phương Trạch im lặng nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phương Trạch nghe được tiếng vang liền quay đầu lại, nhìn thấy đúng là Vũ Thần bước vào, rất là kinh ngạc. “Em... tại sao lại tới đây?”

“Anh muốn nằm ở đây trong bao lâu? Đến chữa bệnh phải nghe theo lời dặn của bác sĩ. Y tá không rồi như anh đâu, đừng làm cô ấy khó xử.” Vũ Thần đặt bàn ăn ở trước mặt Phương Trạch rồi bắt đầu tra hỏi. Đã hai năm rồi, cậu không bao giờ còn là Vũ Thần trước đây nữa, tự nhiên không cần xem sắc mặt Phương Trạch mà cư xử.

“Ừm, hôm nay anh xuất viện, cũng không nghĩ em sẽ nhàn rồi. Anh không có thói quen ăn điểm tâm nên em nói xin lỗi cô bé kia giúp anh, để trợ lý của anh qua đây thu dọn đồ rồi xuất viện.” Kỳ thật Phương Trạch rất muốn mặt dày mảy dạn nói với Vũ Thần thêm vài câu, song sợ phản tác dụng khiến Vũ Thần phiền chán nên không nói nhiều thêm.

“Ở đây có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì không cần lãng phí tiền bạc. Tôi đây chúc mừng anh bình phục xuất viện.” Vũ Thần vốn tưởng rằng Phương Trạch sẽ mặt dày ở lại bệnh viện mười ngày nửa tháng nữa, lại không nghĩ rằng khi anh vừa hạ sốt đã xuất viện, điều này khiến cậu khá bất ngờ.

Trong lòng Phương Trạch hi vọng nghe được sự thân thiết từ lời nói của Vũ Thần, nhưng thực tế là ngay cả câu hỏi han theo tính chất công việc cũng không có, điều này làm anh ít nhiều có chút mất mát. Lại nghĩ đến sắc mặt khấn trương của Vũ Thần lúc vọt vào đám người kia thì trong lòng anh cân bằng rất nhiều: “Hôm qua nhìn thấy em đẩy đám người đó ra, anh cảm thấy thật đáng giá, cho dù thật sự bị đâm chết...” Có lẽ Vũ Thần cũng có để ý một chút tới anh, Phương Trạch tự an ủi chính mình.

“Tôi là vì xác định anh có thật sự bị đâm chết không thôi, hơn nữa tôi chỉ hiếu kỳ và đồng tình nên mới ngó vào đám người đó không được chắc? ...Đừng nói ngày hôm qua mấy lần tôi đập không đủ mạnh. Muốn xuất viện thì làm thủ tục mau đi.” Vũ Thần nói xong những lời này liền ung dung ra khỏi phòng bệnh. Cậu cũng coi như nhìn thấu, cùng người vô lại như Phương Trạch thì không thể có quá nhiều chuyện để nói với nhau, cho một chút ánh mặt trời thì có thể sáng lạn ư(1), thật đúng là, cho mình là ai chứ... Tuy rằng cậu thầm oán giận trong lòng, nhưng cậu cũng biết ngày hôm qua phản ứng của mình khẩu thị tâm phi cỡ nào.

Tiếng đóng cửa trong phòng bệnh yên tĩnh có vẻ chói tai, Phương Trạch theo tiếng vang phục hồi lại tinh thần, nhìn tô cháo bốc hơi trước mặt lẩm bẩm: “Chẳng lẽ muốn tiếp cận em nữa còn phải dùng phương pháp này ư?” Đồng tình cũng tốt, hiếu kỳ cũng được, Phương Trạch lập tức bấm số điện thoại của trợ lý.

... ..

Bởi vì đợi ở phòng trực ban gần hai tiếng đồng hồ mà không thấy trợ lý của Phương Trạch tới làm thủ tục xuất viện nên Vũ Thần đành phải đi tới phòng bệnh của Phương Trạch. Khi Vũ Thần tới nơi thì thấy cửa đang khép kín, nghe được bên trong truyền ra tiếng người nói chuyện thì liền dừng bước.

Ngoại trừ Phương Trạch ra, bên trong còn có một giọng nam, giọng nói này Vũ Thần rất quen thuộc, ngoài Phương Nham thì còn có thể là ai đây.

“Đều là người lớn như vậy, cũng không biết chú ý thân thể của mình, chúng ta thật đúng là anh em có khác.” Phương Nham ngồi bên giường bệnh nói đùa.

“Không sao cả, chỉ là bệnh cũ thôi.” Phương Trạch như là không biết việc Phương Nham nằm viện, nhìn thấy hần mặc quần áo bệnh nhân thì không tránh khỏi giật mình. “Tại sao lại vào bệnh viện?”

“Anh là một con người rảnh rang, em nằm viện không phải cũng là có dụng ý khác sao?”

Phương Trạch không nói gì, im lặng gật đầu. Nếu anh ở lại bệnh viện không đi thì càng khiến Vũ Thần phiền chán, trong lòng không khỏi lo lắng, không muốn chuyển đến đề tài tới Vũ Thần.

Phương Nham cũng không phải đơn thuần tới thăm bệnh, Phương Trạch im lặng nên hần đành đi vào vấn đề chính. “A Trạch, nếu không phải vì tôi thì cậu cũng không thích đàn ông...”

Phương Trạch lập tức ngồi dậy, nhìn thẳng Phương Nham nói: “Anh không phải không biết tính em, không phải do anh làm hại, việc trước kia hãy quên đi. Anh cũng họ Phương, là con trai của Phương gia, là anh trai của Phương Trạch này, hơn nữa Phương gia còn nợ anh một ân tình.”

“Chắc là ý lại đi, nhiều năm như vậy...” Bởi vì cha mẹ Phương Trạch bận làm ăn, tiền tài và các mối quan hệ làm Phương Trạch ít khi cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, sau khi con nuôi Phương gia là Phương Nham đến thì đã đem lại sự ấm áp cho Phương Trạch, điều này không nói cũng biết.

“Em vẫn luôn ý lại vào anh và cảm giác cứ lẫn lộn cho nên đã bỏ lỡ...”

“Là cậu bé kia sao? Mấy hôm trước anh còn nói với cậu ta vài câu.” Phương Trạch còn chưa dứt lời thì Phương Nham đã ngắt lời anh. “Cậu thích mới mẻ, bất cần đời, nhưng tôi biết cậu cuối cùng vẫn trở lại bên tôi. Nhưng sau khi Vũ Thần xuất hiện, cậu thay đổi rất nhiều, dần dần chỉ một lòng một dạ với cậu ta. Tôi rất sợ cứ như vậy mà mất cậu, cho nên mới ép cậu ở cạnh tôi hai năm qua. Loại cảm giác mất mát này giống như bị cha mẹ ruột vứt bỏ, tôi không muốn trải qua loại thống khổ này nữa.”

Phương Trạch yên lặng, thì ra trong lòng người vẫn mang lại sự ấm áp cho anh lại cô đơn lạnh lẽo như vậy, huống chi Phương Nham đã hi sinh cho anh nhiều như vậy.

“Có ý nghĩ không an phận đối với em trai của mình có phải rất biến thái hay không? Ngày đầu tiên tới Phương gia, tôi đã quyết định phải quý trọng và bảo vệ cậu, có lẽ thời gian quá dài khiến thứ tình cảm này đã bị vụn vụn đi. Trải qua hai năm này, tôi mới biết rằng mình đã sai lầm rồi, đều là do tôi ích kỷ. Giờ cậu không cần bận khoăn về tôi nữa, hết thảy đã là quá khứ.” Phương Nham nói xong thì cười thoải mái, khuôn mặt thanh tú ấm áp vô cùng.

Phương Nham cười sáng lạn có chút chói mắt, dường như đây là lần đầu tiên Phương Trạch nhìn thấy Phương Nham như vậy. “Hai anh em đều ý lại nhau, sao lại khác thường chứ? Không có anh thì Phương gia đã biến mất rồi, và cũng chẳng có em ngày hôm nay.”

“Không phải đã qua rồi sao? Cho nên A Trạch, cậu phải giành lấy hạnh phúc của mình. Cậu không muốn quan tâm tôi thì bồi thường tôi bằng cách thanh toán viện phí đi. Không đi làm, chỉ tiêu ở bệnh viện lại rất lớn.”

Phương Nham bỏ đề tài kia qua một bên không chút để ý, lại bị Phương Trạch tưởng là thật.

Ma xui quỷ khiến, Vũ Thần đứng ở ngoài cửa nghe rõ ràng đoạn đối thoại này. Đúng là lòng hiếu kỳ hại chết người a, Vũ Thần đứng bất động trước cửa phòng.

“Tổ trưởng Vũ, tại sao anh lại đứng ngây ra ở đây vậy?”

Đột nhiên bị người gọi, Vũ Thần bị dọa nhũn cả chân, chỉ còn kém nước xủ trên mặt đất.

Vũ Thần nhìn lại, gọi cậu là y tá chăm sóc Phương Nham, người thanh niên đẹp trai tên Thượng Tử Tinh.

“Không có việc gì, tôi phải quay về phòng trực ban. Cậu cũng mau đi làm việc đi...” Quả nhiên ban ngày ban mặt thì không thể làm cái loại chuyện nghe lén này, huống chi đây là chuyện riêng của người bệnh.

“Tôi đang tìm ngài Phương, vừa rồi lúc tôi không chú ý không biết anh ta đi đâu rồi. Anh có nhìn thấy không?” Hàng lông mày tuấn khí của Thượng Tử Tinh nhíu chặt lại, khó nén được vẻ mặt lo lắng.

“Có thể là ở quanh đây thôi. Cậu đi tìm xem, tôi đi trước nhé.” Vũ Thần cố ý không nói cho Thượng Tử Tinh biết Phương Nham đang ở trong phòng bệnh trước mắt, cậu sợ mình bị bại lộ, sau khi lừa Thượng Tử Tinh thì cậu vội vàng trở về văn phòng.

Sau khi trở lại văn phòng, những điều Phương Nham nói với Phương Trạch không tài nào biến mất khỏi đầu Vũ Thần.

Sao có thể để ý như vậy chứ? Ai muốn coi anh em bọn họ làm trò gì chứ...

Vũ Thần quả thực chán ghét bản thân như vậy, quá dễ dàng bị ảnh hưởng, quá dễ bị lung lay.

Chẳng lẽ là yêu đương quá ít, không có kinh nghiệm nên mới dễ dàng chịu thiệt sao? Với mỗi tình đầu, Vũ Thần không chỉ nhận được kinh nghiệm tình ái(2), cậu lại còn nuôi con chồng trước, thật sự là thất bại thảm hại. Còn chưa hưởng thụ hết quá trình yêu đương đã bị chết từ trong trứng nước, sau khi một mình nuôi con thì càng không có khát khao gì.

Nếu có kinh nghiệm đối mặt với tình cảm thì có phải sẽ thay đổi lý trí một chút hay không? Lần đầu tiên Vũ Thần cảm thấy cuộc sống của mình bị ai như vậy, rõ ràng chưa yêu đương gì đã bị bé con trói buộc.

Vũ Thần như đi vào cõi tiên, vừa lật bệnh án, vừa lẩm bẩm: “Làm gì có ai quan tâm tới một người đàn ông đã có gia đình như mình chứ?” Đều đã làm cha của đứa bé một tuổi, còn miên man suy nghĩ cái gì a... “Haiz, nếu có người theo đuổi mình, nhất định mình sẽ đồng ý.” Khi cậu thì thầm nói, không phát giác có người đi vào văn phòng.

“Tôi theo đuổi cậu, cậu có đồng ý không?”

Giọng nam trầm thấp từ sau truyền đến, Vũ Thần đột nhiên quay đầu. “Hả!”

Dịch An vòng tay đứng dựa vào cửa, áo dài rộng màu trắng kết hợp với chiếc áo sơ mi kẻ sọc đậm màu không mất đi sự nghiêm cẩn, gọng kính màu bạc lại tăng thêm cảm giác cấm dục.

“Cậu... đến đây lúc nào?” Hiện giờ thật mất mặt, Vũ Thần hận không thể tiêm một mũi thuốc gây mê cho chính mình.

Dịch An đẩy mắt kính, giống như muốn nhìn thấu Vũ Thần. “Còn cậu đang nghĩ gì? Không chuyên tâm gì hết... Muốn yêu đương à?”

“Không, không có. Ai... ai rảnh rồi chứ! Lúc tan ca tôi còn muốn đến công ty gia chính tìm bảo mẫu.” Vũ Thần khẩu thị tâm phi trả lời, bởi vì chột dạ quá nên nói lảm.

“Muốn tìm bảo mẫu?”

“Ừ, tôi và ba đều bận việc, Vũ Nhung cũng không thể về nhà mỗi ngày. Cho nên tôi muốn tìm bảo mẫu. Như vậy thì tôi và ba ba đều có thể thoải mái một chút.”

“Khi tan ca tôi đưa cậu đi.” Kỳ thật Dịch An muốn hẹn Vũ Thần đi ăn cơm chiều, giờ thì đã được như ý muốn.

Vũ Thần không lái xe đi làm, không lằng nhằng gì đã đồng ý luôn.

“Cậu tới đây không phải là muốn hẹn ăn cơm chiều với tôi chứ? Gọi điện cũng được mà.” Vũ Thần thấy vừa rồi Dịch An lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, vẫn có hơi chú ý bèn hỏi.

“Đương nhiên không phải, hôm nay có một người bệnh đổi loại thuốc mới, tôi tới xem tình hình chút thôi.” Chính xác thì Dịch An đi ngang qua đây để nhìn Vũ Thần, thấy cậu để ý như vậy mới tìm cớ nói dối.

Vũ Thần nhẹ nhàng thở ra, tưởng tượng tới chuyện mình yêu đương ngu ngốc không thay đổi được thì về mặt lại uể oải. “Cái kia... Dịch An.”

“Hả?” Vũ Thần muốn nói lại thôi chắc là có tâm sự, khóe miệng Dịch An mang theo một tia cười nhợt nhạt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cậu có cảm thấy tôi xã giao ít không? Hình như cũng không tiếp xúc mấy...” Nghĩ đến cũng là do Vũ Thần không khéo về xã giao, sau khi làm một siêu cấp ‘vú anh’ thì không rảnh bận tâm, cũng ít cơ hội quen biết đi.

“Vấn đề này...” Dịch An kéo một cái ghế ngồi xuống cạnh Vũ Thần, nhưng lại chần chừ không mở miệng, cố ý trêu tức Vũ Thần.

“Tại sao ngồi xuống lại không nói gì, muốn làm tôi gấp chết sao?” Vũ Thần đợi nửa ngày không nghe được câu trả lời, lại thấy Dịch An bày ra khuôn mặt tươi cười nhìn cậu, mới thực sự phát cáu hỏi.

“Bộ đáng tức giận rất đáng yêu! Có muốn cắt tóc không?” Dịch An hoàn toàn không để tâm câu hỏi vừa rồi của Vũ Thần, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc thật dài sau đầu cậu. “Tóc dài không ít a, hay là cắt tóc kiểu húi cua cho thoải mái.”

Đối với động tác của Dịch An, Vũ Thần cũng không có phản cảm gì mấy, nhưng là đối với chuyện kiểu tóc thì rất chấp nhất. “Không cần, kiểu tóc húi cua bình thường lắm. Cuối tuần tôi muốn đổi kiểu tóc mới.”

Dường như đây là lần đầu tiên Dịch An nhìn thấy bộ dáng bốc đồng của Vũ Thần, bộ dáng đáng yêu không chút giả tạo nhìn không ra là người đã làm cha. Dịch An thầm hồi hộp, giờ phút này thật rất muốn chiếm Vũ Thần làm của riêng, dù là một lát cũng tốt. Dịch An biết cậu không biết từ chối người khác như thế nào cho phải, nên anh đã lợi dụng nhược điểm này mới có thể giấu đi nét mặt đáp lại cậu, “Ừ, được rồi, đến lúc đó nhớ gọi tôi đi cùng nhé.”

Như anh mong muốn, Vũ Thần sẽ không từ chối.

“Dịch An, tôi phát hiện cậu luôn hỏi một đằng trả lời một nẻo, luôn chuyển hướng câu chuyện...” Vũ Thần nổi giận, chỉ một vấn đề mà Dịch An nói lòng vòng vẫn không đưa ra đáp án.

Dịch An đứng dậy, cười cười vỗ đầu Vũ Thần. “Kỳ thật là cậu muốn hỏi vì cái gì lại hẹn hò với phụ nữ đi mà lại nói lòng vòng như vậy?”

“Cậu... Cậu... Không phải, tôi hỏi đứng đắn.” Bị chọc đến chỗ đau, Vũ Thần ấp úng biện bạch, đi hỏi Dịch An vấn đề này làm cho cậu hối hận vô cùng.

“À, cậu thích đàn ông! Vậy tại sao cậu lại chưa từng động tâm với tôi?” Dịch An phát hiện trêu chọc Vũ Thần rất thú vị, anh đưa tay đẩy mắt kính, khó có thể giấu đi khóe miệng tươi cười tỏ vẻ thú vị.

“Ai thích đàn ông chứ! Tôi chưa từng hẹn hò với phụ nữ thì làm sao biết được. Cậu mau đi ra đi, chưa thấy chủ nhiệm nào lại rảnh rỗi như cậu!” Sao còn chưa chấm dứt, Vũ Thần cảm thấy mình càng giải thích càng loạn, nếu nói rõ thì chính là giấu đầu lòi đuôi a... Trong nháy mắt, mắt kính phản lại ánh sáng khiến cậu tựa như nhìn thấy ảo giác rằng đầu Dịch An đang mọc thêm một đôi sừng.

“Còn nói với tôi về đề tài nam nữ thì tôi sẽ gây sự với cậu đấy. Đừng nói là chưa từng ăn đấm của tôi.” Vũ Thần đầu khẩu không lại liền muốn mau chóng đuổi Dịch An ra ngoài.

Dịch An bày ra bộ dáng oan ức, bĩu môi. “Rõ ràng chính cậu hỏi trước.”

“Cậu...” Vũ Thần phát điên không nói lên lời, tự mình đẩy Dịch An ra khỏi cửa. “Không nói nữa, tôi phải làm việc.”

Hai người giằng co ở cạnh cửa, đột nhiên lúc đó cánh cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, Dịch An lập tức kéo Vũ Thần không đứng vững vào trong ***g ngực.

“Ngại quá, không có gõ cửa.” Diệp Duy Dật đi vào nhìn thấy hai người đang ôm nhau thì thiếu chút nữa quên mình tới làm cái gì. “Cái kia... Tôi tới là muốn nói hôm nay Phương Trạch không thể xuất viện được, muốn ở lại bệnh viện điều trị thêm vài ngày. Cậu ta bảo tôi tới nói cho cậu một tiếng.”

Vũ Thần đẩy Dịch An ra, sắc mặt lạnh nhạt gật đầu. “Được, tôi biết rồi.”

Dịch An thấy Diệp Duy Dật thì trong lòng liền có chút khó chịu, nghe thấy tên Phương Trạch thì sắc mặt nháy mắt trầm xuống. Dịch An thấy nếu nấn ná lâu sẽ khiến không khí không được tốt, liền đi ra khỏi văn phòng. “Tôi đi thăm phòng bệnh một lát, cậu vội thì cứ làm việc đi. Khi nào tan ca tôi sẽ gọi điện.”

“Ừ.” Vũ Thần gật đầu như gà mổ thóc, nhìn theo Dịch An đi ra khỏi văn phòng. Cậu đã sớm quăng đề tài quần bách vừa rồi ra sau đầu, bởi vì tin tức Phương Trạch không xuất viện mới đúng là sét đánh giữa trời quang. Cậu phải suy xét kỹ lưỡng để làm sao đuổi được tên âm hồn không tan Phương Trạch này ra khỏi bệnh viện. Tuy rằng lúc nghe lén có làm cho Vũ Thần mờ mịt, nhưng vẫn không lung lay được quyết tâm thoát khỏi Phương Trạch của cậu.

Diệp Duy Dật truyền lời xong, thấy Dịch An đi ra ngoài thì hẳn cũng đi ra ngoài. Diệp Duy Dật gọi nửa ngày, Dịch An không trả lời hẳn. Trong lòng Diệp Duy Dật cảm thấy bị làm nhục, trở lại phòng bệnh thì kể khổ với Phương Trạch.

Nhưng dường như Phương Trạch hoàn toàn không nghe được trọng điểm lời nói của Diệp Duy Dật. “Bọn họ ôm nhau? Lúc tan ca còn muốn gọi điện cho nhau...”

“Hình như lúc tôi mở cửa thì đụng phải, nhưng nói không chừng là bọn họ đang dựa vào cửa hôn môi. Sau khi tôi vào thì sắc mặt họ rất khó coi. Nếu cậu không thể văn hời, tôi còn hấp dẫn được, đáng tiếc a...” Diệp Duy Dật mặt không đổi sắc thêm mắm dặm muối, xem như trừng phạt Phương Trạch một chút vì hại hắn bị dọa.

Phương Trạch im lặng, biết Vũ Thần và Dịch An thân mật như vậy làm cho anh cảm thấy như được nếm thử cảm giác thất bại lớn nhất đời này, đau lòng làm cho anh không thở nổi. Lúc nghe thấy Diệp Duy Dật còn muốn chen vào một chân, Phương Trạch thực sự nổi giận nói. “Đừng có làm gì Vũ Thần! Cậu...”

“Làm sao có thể thế chứ. Phương Trạch, cậu thật hồ đồ. Tôi nói là nói tên bác sĩ mặt lạnh kia kia, phiền cậu nghĩ cho rõ ràng được không?” Diệp Duy Dật đang ngồi thì nhảy dựng lên, kích động nói ra một đồng tiếng phổ thông tỉnh Tứ Xuyên. Đến khi Phương Trạch lạnh mặt nhìn qua thì hẳn mới biết được mình thất lễ. “Thật có lỗi, xúc động quá nên nói cả tiếng địa phương.”

Phương Trạch bắt đầu dĩ. “Được rồi, từ khi nào cậu lại đổi khẩu vị vậy? Cậu không phải thích luyện đồng sao?” Rõ ràng Phương Trạch còn chưa kịp chữa thương cho mình mà trái lại còn trấn an Diệp Duy Dật, tìm hắn giúp đỡ thật là sai hoàn toàn.

“Chính là đột nhiên cảm thấy đàn ông có cảm giác cấm dục được dạy dỗ sẽ trở nên thú vị thôi, ài, nhưng mà bác sĩ mặt lạnh kia chẳng thèm để ý tới tôi.” Nghĩ đến Dịch An luôn bày bộ mặt đen với mình, Diệp Duy Dật không khỏi thở dài.

“Còn cảm giác cấm dục...” Cảm giác cấm dục, hai người làm sao có thể hôn môi đây. Đây chính là phản ứng đầu tiên của Phương Trạch. Xuất phát từ ghen tị, đầu óc Phương Trạch loạn cả lên, thế nên lời nói đối cũng không phân biệt được.

Phương Trạch chưa nói hai lời đã đuổi Diệp Duy Dật ra ngoài, bởi vì mọi động tĩnh xung quanh đều có thể làm nhiễu loạn suy nghĩ của anh.

Hiện tại Phương Trạch chỉ muốn yên tĩnh một mình.

...

tương tự câu “Được voi đòi tiên”

nguyên là “toàn lữ đảo vị”: lữ = bậc, lữ 1: dất tay; lữ 2: hôn môi; lữ 3: âu yếm, đại khái là sờ trên sờ dưới, sờ được đâu thì cứ sờ; toàn lữ: tức là bước cuối cùng đó *nháy mắt*, câu này tức là Vũ Thần đã được Phương Trạch ăn sạch sành sanh đó.

∴End 49∴.

@Sky: cô ạ, tôi nhầm r, lần trước ý tôi là anh 3D với Dịch An í, nói nhầm sang Phương Nham, aizz, truyện này được cái, cặp đi với cặp cả, cô nhể.

50. Chương 50

Trong lòng Vũ Thần vốn đã không yên, việc Phương Trạch da mặt dày nằm tại bệnh viện liệu có gây phiền toái cho cậu hay không. Nhưng mà ba ngày trôi qua, phản ứng của Phương Trạch đều vô cùng bình thường. Cuối cùng tới thứ Sáu, Vũ Thần có kế hoạch ngày mai đưa Vũ Mao đi chơi thì lại nhận được thông báo họp ngày thứ Bảy.

Đã một tuần Vũ Thần không chơi với Vũ Mao, hiện tại ngay cả cuối tuần cũng phải tới bệnh viện, mặc kệ là ai thì trong lòng đều khó chịu hết. Sau khi trầm tư suy nghĩ ba ngày, Vũ Thần vốn định chủ nhật sẽ thả lỏng một chút, thoát khỏi một ngày làm ‘vú anh’, tìm lại cảm giác tươi trẻ. Cuối cùng, cậu vẫn cảm thấy mình khá là ích kỷ bởi cậu rất vội muốn đi làm giàu kinh nghiệm xã giao của chính bản thân cậu.

Ai bảo cậu đã là ba chứ, chỉ có thể hi sinh cái tôi, đi xây dựng hình tượng một người cha vĩ đại thôi. Dù nghĩ như vậy, Vũ Thần lại không vực nổi tinh thần.

Ở bãi đỗ xe bệnh viện, đúng lúc gặp phải Dịch An, tuy ngoài miệng Vũ Thần không oán giận việc phải họp cuối tuần nhưng lại để Dịch An thấy được bộ dáng buồn bã ỉu xiu của mình.

Dịch An còn tưởng rằng chuyện Phương Trạch khiến Vũ Thần buồn rầu không thôi cơ, anh cũng không nghĩ ra trừ lần đó thì cái gì có thể làm Vũ Thần lộ ra biểu tình như vậy. “Làm sao có thể không có việc gì chứ? Bộ dáng mặt nhăn mày nhí, tâm tình của cậu đều viết trên mặt cả rồi kìa. Phương Trạch làm khó cậu sao? Nếu không thì tôi ra mặt giúp...”

Dịch An đã sớm nghĩ muốn giải quyết vấn đề này thay Vũ Thần, nhưng anh có thể dựa trên lập trường nào đây, vì thế cậu mới dè dặt sự quan tâm này lại. Nhưng nhìn Vũ Thần như vậy, anh làm sao có thể vô tâm mặc kệ.

Vũ Thần lập tức phủ nhận lời anh. “Không phải vì Phương Trạch, chính là... Haiz, thôi bỏ đi, nói cũng vô ích.” Kỳ thật Vũ Thần rất muốn tìm một người để nói một chút, nhưng là Dịch An đau khổ chờ đợi cậu lâu như vậy, như thế nào cậu có thể mở miệng chứ.

“Tại sao không thể nói cho tôi biết? Cậu nói thế càng khiến tôi tò mò.” Dịch An thấy Vũ Thần muốn nói lại thôi, càng muốn hỏi rõ sự việc. “Bởi chuyện bảo mẫu còn chưa có tin tức gì à? Hay là áp lực công việc quá lớn?” Anh nghĩ thử, lần trước đi tới công ty gia chính cùng với Vũ Thần nhưng không tìm được bảo mẫu, anh đoán rằng Vũ Mao bị bỏ bê lâu như vậy đã khiến Vũ Thần buồn phiền rồi.

“Không phải, cậu đừng đoán nữa.” Vũ Thần giữ trong lòng không nói đã rất khó chịu, nếu hỏi tiếp thì cậu nhất định sẽ nói ra. “Một chút việc nhỏ, làm gì mà để ý như vậy. Tôi nói không có việc gì là không có việc gì.”

“Tôi vẫn luôn để ý tới cậu, không phải sao? Đừng nhịu mày, nếu không về nhà rồi Vũ Mao nhìn thấy cậu dữ như vậy sẽ không để ý tới cậu nữa. Hơn nữa vui buồn đau khổ của cậu cũng ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của tôi.” Dịch An khẽ cúi đầu liếc Vũ Thần một cái, hai hàng lông mày của cậu không hề giãn ra chút nào, anh bắt đầu nói: “Nếu đúng chỉ là việc nhỏ, vì sao lại không thể nói cho tôi biết?”

“Được rồi, tôi cho cậu biết là được chứ gì! Bằng không cậu mất ngủ rồi lại trách tôi.” Vũ Thần thật sự là hết cách với Dịch An. “Chính là tôi vốn tính cuối tuần đi chơi với Vũ Mao một ngày, một ngày đi ra ngoài kết giao. Nhưng mà thứ bảy lại phải họp. Tôi chỉ có thể chọn việc chơi cùng Vũ Mao, nhưng không lỡ bỏ cuộc gặp mặt cuối tuần, dù sao cũng là cơ hội hiếm có. Ha ha ha.”

Quan hệ hữu nghị!... Đây không phải là chuyện chỉ có học sinh trung học mới làm sao? Tuổi cậu rồi mà đứng lẫn trong đám học sinh đó thì nhất định sẽ bị cho là ông chú kỳ quái. Vũ Thần chậm nửa nhịp mới ý thức được mình nói sai, lập tức sửa miệng: “Cũng không tính là quan hệ hữu nghị, chính là học sinh đại học tụ tập. Cậu cũng biết tôi học ngành gì mà, đến lúc đó nữ sinh ắt hẳn là rất nhiều.” Vũ Thần lấp bắp mới nói xong sự kiện đơn giản như vậy, dù sao đối với một ‘vú anh’ suốt ngày ở nhà như cậu mà nói thì phải lấy không ít dũng khí mới nói ra được ý muốn tham gia việc tụ tập này.

Dịch An nín cười, chọc phá Vũ Thần. “Kỳ thật chỉ là gặp gỡ thôi?”

“Không phải, chỉ đơn thuần là học sinh gặp nhau thôi, từng này tuổi rồi, mọi người đều kết hôn, làm sao tôi có cơ hội chứ... Ha ha...” Vũ Thần lớn tiếng cười, che giấu lời nói dối.

Không đúng! Tại sao... tại sao cậu luôn chột dạ trước mặt Dịch An chứ?

“Vậy không cần đi, cuối tuần hẹn hò với tôi đi, tôi không ngại, mang cả Vũ Mao đi.” Dịch An biết mình đã đâm phải mìn, nhưng mà anh vẫn muốn thử một lần, mặc kệ có qua nổi hay không.

Vũ Thần nghe thấy hẹn hò thì trong lòng tràn đầy do dự, nhưng sau khi nghe được tên Vũ Mao thì lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. “Ha ha, đương nhiên phải dẫn cả Vũ Mao đi. Vừa lúc nó cũng nhớ cha nuôi.”

“Tốt lắm, ban ngày dẫn Vũ Mao đi chơi, buổi tối tôi dẫn cậu đi ăn đêm. Cứ như vậy nhé. Tôi đi trước, lái xe chú ý an toàn.” Dịch An nói xong lập tức lên xe, anh nhìn Vũ Thần đứng tại chỗ chưa có phản ứng gì thì khóe miệng không khỏi gợi lên một đường cong.

Quán ăn đêm? Sao lại có thể như vậy chứ! Vũ Thần bị dọa, choáng váng đứng tại chỗ tận tới lúc bóng xe Dịch An đi mất hút.

Vũ Thần đột nhiên thật hận... Đương nhiên không phải hận chủ trương của Dịch An mà là hận lúc cậu còn ở thời hoàng kim trẻ tuổi mà chưa từng một lần tới quán ăn đêm... Giờ đã làm ba rồi, vậy mà lại còn có người dẫn cậu đi ăn đêm chứ!

Vũ Thần lúc này phát hiện, thì ra cuộc đời cậu ảm đạm như vậy.

...

Hội nghị dài dằng dặc kết thúc, Vũ Thần ôm sổ trở lại văn phòng, nhìn thấy Vũ Nhung mang theo Vũ Mao đang chơi xoay vòng quanh ghế làm việc của cậu làm cậu không cầm chắc được cuốn sổ.

Bởi vì Vũ Phong đang đi công tác, Vũ Nhung một mình trông Vũ Mao thật sự nhàm chán, hơn nữa bữa tối còn chưa có ai làm, nên cô đành phải mang theo Vũ Mao đến bệnh viện chờ Vũ Thần tan ca.

Sau khi Vũ Thần biết thì cũng chẳng trách Vũ Nhung, cậu sợ đồng nghiệp nhìn thấy nên mau chóng thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài với Vũ Nhung, nhưng vẫn bị y tá vừa thay ca nhìn thấy. Mọi người đối với chuyện tổ trưởng đã kết hôn, lại ly hôn, hơn nữa còn có con thì đều khiếp sợ không thôi, lại bởi vì bộ dáng Vũ Mao thật sự đáng yêu, mấy cô gái xoa xoa nắn nắn một hồi mới bằng lòng buông tha cho họ.

Vũ Thần vừa mới xoay người, lại nghe thấy phía sau truyền đến giọng của những bà tám.

“Tổ trưởng còn trẻ như vậy mà đã có con sao?”

“Đúng vậy, vợ tổ trưởng nhất định là chạy theo kẻ có tiền nhỉ?”

“Vợ của tổ trưởng thật xấu xa... Cô ta tại sao lại vứt bỏ lại đứa bé chứ? Có điều con trai của tổ trưởng thật đáng yêu, khuôn mặt mềm mềm mịn mịn.”

“Tôi mà có chồng và con như thế thì tốt rồi... Khó trách không thấy tổ trưởng nói tới chuyện trong nhà. Tổ trưởng thật đáng thương, vợ anh ấy nhất định sẽ hối hận.”

Vũ Thần thật sự là nghe không lọt tai, liền mang Vũ Nhung và Vũ Mao chạy nhanh khỏi nơi thị phi này.

Đoán trước là sẽ như vậy mà... Cũng không biết tránh đi chỗ khác mà nói, uy nghiêm của tổ trưởng này rốt cuộc ở chỗ nào chứ?

Sau khi bị Vũ Nhung cười nhạo một trận, Vũ Thần hoàn toàn rối loạn, phụ nữ buôn tin đúng thật là đáng sợ a.

...

Phương Trạch nằm trên giường cả ngày, anh thấy cô y tá ngồi một chỗ tựa hồ cũng không tán gẫu, bộ dáng không chút để ý, nói một câu: “Cô Lưu, hôm nay tổ trưởng của các cô có đi làm không?”

“A, tổ trưởng ạ. Ngài Phương đột nhiên hỏi tổ trưởng của chúng tôi, có chuyện gì tìm anh ấy sao? Nhưng mà khi cuộc họp vừa kết thúc thì anh ấy đã về rồi.” Cô y tá đang như đi vào cõi tiên, đột nhiên bị hỏi làm cô hoảng sợ, bởi vì cô vẫn cảm thấy tiếc hận về việc tổ trưởng bị vợ vứt bỏ.

“Trước kia tôi và tổ trưởng của các cô quan hệ không tệ lắm, giờ gặp lại cậu ấy thì xảy ra bất hòa. Hôm nay tâm trạng cậu ấy thế nào?” Phương Trạch ở lại bệnh viện vài ngày sợ Vũ Thần khó xử, càng sợ Vũ Thần thật sự không muốn thấy anh, nên anh đành phải hỏi thăm tình hình thông qua tiểu Lưu.

“Thì ra ngài Phương là bạn bè của tổ trưởng. Vậy chắc anh biết biến cố trong nhà anh ấy chứ? Vợ của tổ trưởng đi lấy chồng khác...” Tiểu Lưu thở dài, tổ trưởng không đáng bị như vậy.

“Vợ?” Phương Trạch đang nằm trên giường liền cả kinh ngồi bật dậy. “Bỏ đi?”

“Đúng vậy, ngài Phương. Kỳ thật tôi cảm thấy quan hệ của anh và Vũ Thần không bằng trước là do biến cố này gây nên. Loại đả kích này thông thường sẽ khiến tính cách thay đổi nhiều lắm. Anh nói xem, tổ trưởng còn trẻ như vậy mà phải nuôi con thì thật không dễ dàng chút nào.” Sau khi tiểu Lưu mới biết được Vũ Thần một mình nuôi con, hình tượng lãnh đạo của Vũ Thần trong nháy mắt tăng lên mấy bậc. Hơn nữa cô mới vào bệnh viện, Vũ Thần cũng thực sự quan tâm cô, lại cảm thấy ghét người phụ nữ đã hại tổ trưởng sống vất vả như vậy. “Người phụ nữ kia thật xấu xa, rõ ràng sinh ra đứa bé mà không muốn chịu trách nhiệm. Tổ trưởng của chúng tôi quả là một người đàn ông vĩ đại a. Hơn nữa con anh ấy cũng siêu đáng yêu. Người vợ kia về sau nhất định hối hận...”

Lỗi tai Phương Trạch dần dần bị tiếng ong ong vây quanh, nhìn miệng cô y tá, hoàn toàn không biết cô đang nói những gì. Thì ra anh chính là “người vợ” vứt chồng bỏ con, thật sự xấu xa.

Nhưng mà hiện tại hối hận còn làm được gì chứ, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng hai người lại cách nhau một bức tường rất cao không thể vượt qua được.

“Ngài Phương, ngài làm sao vậy?” Tiểu Lưu đang mắng mỏ người vợ vứt bỏ tổ trưởng, mới phát hiện sự im lặng của Phương Trạch có gì đó khác thường, sắc mặt rất âm trầm và ảm đạm.

“A, không có việc gì. Vậy cô nói xem, nếu người vợ kia quay trở lại tìm cậu ấy thì cậu ấy có thể tha thứ cho cô ta không?” Phương Trạch lấy lại tinh thần, gian nan mở miệng, nhưng lại khàn khàn thật đáng sợ.

Tiểu Lưu như có điều suy nghĩ nói: “Người ngoài nhìn vào, đều nói vợ tổ trưởng rất xấu xa; nhưng là tổ trưởng cũng không nói gì, dù sao cô ta cũng là mẹ của đứa bé. Trong hôn nhân, đứa bé giống như chiếc cúc áo mà cha mẹ giống như vạt áo, vạt áo bị cúc áo buộc vào sẽ không chia ra được. Quan hệ huyết thống là loại quan hệ không cách nào nói hết là hết được.”

Sự tin tưởng của Phương Trạch bị thái độ lạnh lùng của Vũ Thần làm sụp đổ, hướng chỉ sau khi đứa bé sinh ra hơn một năm anh mới biết mình đã được làm cha. “Đứa bé là cúc áo sao? Lỡ như tổ trưởng các cô không yêu vợ cậu ấy thì làm sao bây giờ?”

“Vậy tổ trưởng có thể tìm một người khác a... Mang theo con riêng kết hôn với người khác cũng không phải chuyện gì dọ người.”

Tái hôn! Đầu óc Phương Trạch loạn cả lên, rất sợ hãi khả năng này có thể xảy ra. Vũ Thần sẽ kết hôn với một phụ nữ, hoặc là đi tìm một người đàn ông? Anh không cần, Phương Trạch anh làm sao có thể cho phép loại chuyện này xảy ra.

∴End 50∴.

51. Chương 51

Cuối cùng Phương Trạch không chịu nổi nên gọi điện thoại cho Vũ Thần, muốn hẹn cậu mang theo Vũ Mao đi chơi cùng nhau, nhưng mà Vũ Thần từ chối, ngay cả thời gian tranh thủ đều không để cho Phương Trạch.

Lúc sau thì đầu óc Phương Trạch toàn là Vũ Thần và Vũ Mao, anh không xứng là một người cha, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mịn của Vũ Mao còn có bộ dáng khóc nhè của bé con, đáy lòng như bị hung hăng va chạm, đau muốn chết.

Phương Trạch nhớ tới ‘cúc áo’ mà y tá nói, hiện tại cảm thấy đó cũng không phải vấn đề giữa anh và Vũ Thần. Mà hiện tại anh không chỉ muốn Vũ Thần chấp nhận mình một lần nữa, mà còn muốn bé con kia thừa nhận mình. Phương Trạch không làm tròn trách nhiệm của người làm cha, hơn nữa sau khi Vũ Mao

được hơn một tuổi mới biết sự tồn tại của sinh mệnh bé bỏng này. Cho nên Phương Trạch không hề nắm chắc, càng không biết ‘cúc áo’ tiểu Mao này có thể giúp anh được sống cùng Vũ Thần hay không.

Chủ nhật, Phương Trạch thức dậy rất sớm, bởi tối hôm qua anh bị mất ngủ nghiêm trọng.

Anh ở bệnh viện rất nhiều ngày, công việc ở công ty đọng lại khá nhiều, làm anh không thể không thay quần áo bệnh nhân ra để tới công ty một chuyến. Sau khi vội vàng giải quyết xong thì ngoài cửa đã ánh đèn đã rực rỡ chiếu sáng. Vốn là thiếu ngủ, đột nhiên cả ngày làm việc với cường độ cao khiến Phương Trạch cảm thấy mệt mỏi, tâm lực đều tiêu tụy. Bởi vì Vũ Thần không ở bệnh viện, cho nên anh cảm thấy đêm nay không nhất thiết phải trở lại bệnh viện, liền đi tới khu khách sạn gần đó.

Mới vừa ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi chưa tới hai phút, Diệp Duy Dật gọi điện đánh tan cơn buồn ngủ của anh. “Nói mau, có chuyện gì? Tôi buồn ngủ lắm.” Phương Trạch không kiên nhẫn bắt máy.

“Không phải tôi nhiều chuyện, cái kia... Người yêu ngây thơ của cậu tối quán ăn đêm... Được rồi, là cùng đi với tên bác sĩ mặt lạnh của tôi. Bây giờ tôi đang ở cửa “Thâm Lam”, cậu có tới không?” Diệp Duy Dật có phần kích động, nói năng lộn xộn giải thích câu chuyện.

Vũ Thần vậy mà lại đi cùng với Dịch An vào quán bar! Sau khi nghe cuộc gọi này, Phương Trạch làm sao mà ngủ được nữa, cũng không cảm áo khoác mà đã ra ngoài ngay.

Diệp Duy Dật đứng ở cửa quán bar “Thâm Lam” nhìn thấy Phương Trạch hấp tấp bước từ trên xe xuống tới trước mặt hắn, tròn mắt tròn trừng. “Ông anh à, trên đường vượt không ít đèn đỏ nhỉ? Nhanh chân thật đấy.”

“Bớt lời thôi. Người đâu? Đã vào chưa?” Phương Trạch gạt cánh tay Diệp Duy Dật đang tùy ý khoác lên vai anh, hiện tại anh không có thời gian quan tâm hóa đơn phạt kia.

“Đã đi vào rồi, đừng nóng vội, trước xem tình hình sao đã. Người lớn buổi tối ra ngoài chơi một chút cũng là bình thường mà.” Trên người Diệp Duy Dật là quần áo màu hồng nhạt, đầu đội mũ lưỡi trai, hai tay rút túi quần, khuôn mặt lộ sự thô lỗ, so với hắn thì Phương Trạch mặc tây trang rất nghiêm túc, hắn liền nói Phương Trạch ăn mặc rất bảo thủ.

Nhưng Phương Trạch không để ý đến Diệp Duy Dật, một mình đi vào quán bar.

Vào quán bar, Phương Trạch vốn tưởng rằng tìm hai người lúc này sẽ không dễ dàng gì, không nghĩ tới vừa vào cửa liền đã thấy Vũ Thần và Dịch An ngồi ở quầy bar.

Vũ Thần chỉ mặc chiếc áo phông bình thường và quần jeans, không hợp với những nam nữ ăn mặc màu mè trong quán bar làm người ta có cảm giác sạch sẽ tươi mát, khiến người nhìn không dời mắt. Phương Trạch thật sự không thể chịu nổi việc cả trai lẫn gái đều nhìn không dời mắt khỏi Vũ Thần, anh muốn lập tức mang Vũ Thần ra khỏi nơi này.

Phương Trạch rảo bước tiến lại, Diệp Duy Dật lập tức giữ anh lại. “Chúng ta qua một bên nhìn đã, tối như vậy rất đường đột. Chỉ là bị người khác nhìn thôi mà. Bình tĩnh.”

Bị Diệp Duy Dật mạnh mẽ kéo qua một góc quan sát quầy bar, Phương Trạch có phần bồn chồn lo sợ.

“Dịch An cũng không phải thứ tốt đẹp gì, vậy mà lại mang Vũ Thần đến quán bar đêm.” Phương Trạch mắng, vội vàng cởi bỏ cravat, lý trí ngày thường hoàn toàn biến mất.

“À, chỉ có người như cậu mới có kiểu chiếm hữu mạnh như vậy. Làm việc mệt mỏi, tới quán bar thư giãn một chút thì có gì là không thể?” Diệp Duy Dật không thêm để ý tới lý luận vô văn của Phương Trạch, nhưng cũng nhìn không dời mắt hai người ngồi ở quầy bar.

Vũ Thần lần đầu tới nơi như thế này, cho dù là Dịch An dẫn cậu tới thì vẫn không tránh được bất an. Nhưng vì sĩ diện, Vũ Thần cố gắng thả lỏng thân thể, còn tay thì đã đầy mồ hôi lạnh. Bưng ly cocktail màu đỏ tươi trước mặt lên, Vũ Thần không chút do dự uống một ngụm.

Khá ngọt, mát lạnh mang theo mùi bạc hà. Còn giống như thật sự có thể khiến thần kinh con người ta tê liệt, Vũ Thần sau khi uống một ngụm thì cảm giác khẩn trương lúc trước không còn nữa.

Vũ Thần vụng về bưng ly rượu, đường quai hàm nghiêng nghiêng in sâu vào mắt Dịch An, lộ ra một tia đáng yêu và gợi cảm khiến người khác không thể khống chế được. “Uống từ từ thôi, thế nào, nơi này được không?”

“Ừ, thư giãn một chút đi. Ly nữa nào, cạ!” Vũ Thần chỉ cảm thấy uống rượu này sẽ không say, hương vị rất tốt, hoàn toàn có thể làm đồ uống.

“Không thể uống được, lỡ như cậu mang theo mùi rượu về nhà dọa Vũ Mao thì làm sao hả?” Dịch An không biết tửu lượng Vũ Thần ra sao liền cản không để cậu uống.

“Không sao... Nếu không thì thế này đi, Long Island Ice Tea(1) cũng được.” Vũ Thần cảm giác mình có thể uống thêm mấy chén nữa, nhưng Dịch An nói như vậy nên cậu cũng không cố chấp nữa, hơn nữa cậu cũng không muốn mất hình tượng tốt đẹp trước mặt Vũ Mao.

(1)Long Island Ice Tea: là 1 loại cocktail bắt nguồn từ Iceland. Có thể tham khảo thêm ở đây. muivi.com/muivi/index.php?option=com_content&task=view&id=1904&Itemid=495

Dịch An nhin không được liền nở nụ cười, vẻ mặt mờ mịt của Vũ Thần đáng yêu không chịu nổi, anh không cầm lòng nổi mà xoa xoa đầu Vũ Thần. “Long Island Ice Tea cũng là rượu, hơn nữa rất mạnh.” Người bên cạnh thấy động tác này là vô cùng cưng chiều và hơi chút mờ ám.

Phương Trạch ngồi trong góc nhin không được đứng bật dậy, lại bị Diệp Duy Dật mạnh mẽ đè xuống. “Nóng vội sẽ không nên cơm cháo gì, mới chỉ uống một ly nhỏ thôi mà.” Phương Trạch bị Diệp Duy Dật giữ chặt, cũng đành mặc kệ, trước xem tình hình rồi nói sau.

“Vậy sao? Nhưng tôi vẫn muốn nếm thử.” Vũ Thần đơn thuần nghĩ rằng nếu đã nói là rượu thì còn lấy tên của trà làm gì. Không cho cậu uống thì cậu càng tò mò, Vũ Thần chỉ muốn nếm thử xem trà đó có đúng là rượu không mới bằng lòng bỏ qua.

Dịch An hết cách với cậu, đành phải nhin một ly rượu mạnh chảy vào yết hầu Vũ Thần.

“Tôi còn uống được. Uống rất ngon, còn muốn uống nữa...” Long Island Ice Tea là một loại hỗn hợp các loại rượu mạnh, Vũ Thần chưa ăn gì lót bụng mà uống ly này sẽ rất dễ bị say đến bất tỉnh nhân sự.

“Lần tới không dẫn cậu đi nữa, chưa từng thấy cậu uống như vậy bao giờ.” Dịch An mặc dù đang trách cứ, nhưng nhin thầy gò má hồng hồng do uống rượu của Vũ Thần thì tim Dịch An lại đập nhanh một cách kỳ quái, rất muốn cứ như vậy giữ lấy cậu.

Ngọn đèn lay động, hình ảnh trước mặt đều mờ lung, ánh mắt Vũ Thần nhin tới ly rượu chưa uống cạn trên tay Dịch An, đoạt lại uống một hơi cạn sạch.

Vũ Thần chỉ cảm thấy thân thể phiêu phiêu, giống như không còn gì phiền não nữa. “Còn muốn đi chơi... Chưa có hưởng thụ hết mà.. Ô ô ô, làm ba thật khó a... Con tôi đáng yêu lắm. Tên là Vũ Mao.” Vũ Thần vô thức tựa vào người Dịch An nói lảm nhảm, còn xoay người lấy điện thoại cho Dịch An xem ảnh chụp của Vũ Mao.

Làm cha đương nhiên không dễ, nhưng Vũ Thần lại không quên tự hào khi được làm cha.

Dịch An nhin Vũ Thần như vậy thì trong lòng có chút chua xót, nhưng nếu không uống rượu thì Vũ Thần làm sao có thể tựa vào vai anh làm nũng như không có việc gì chứ?

Gương mặt đỏ ửng của Vũ Thần cùng mùi rượu khiến môi Dịch An có chút khô, trong lòng chợt rung động, anh đành phải mang Vũ Thần ra khỏi quán bar. May mắn là Vũ Thần tuy ngoài miệng than thở không dứt nhưng chân tay khá yên phận làm Dịch An không tốn công sức mấy để nhét cậu vào xe.

Phương Trạch ngồi trong góc nhin Vũ Thần uống rượu, vốn không kiềm chế được rất nhiều lần lại bị Diệp Duy Dật ngăn cản. Đến khi nhận điện thoại của trợ lý xong thì Diệp Duy Dật liền vội vã chạy tới nói Vũ Thần đã bị Dịch An mang đi.

Cuối cùng Phương Trạch cũng biết Diệp Duy Dật ngoài việc phá hỏng chuyện tốt của anh thì chỉ làm trở ngại chứ không giúp gì được, chờ anh lao ra thì chỉ còn nước trở mắt nhin Dịch An lái xe đi.

“TMD, nếu theo không kịp, tôi sẽ không để yên cho cậu. Cậu làm sao có thể nhìn cậu ấy bị mang đi chứ, đáng lẽ tôi nên đoạt lại cậu ấy từ sớm.” Hiện tại trách cứ Diệp Duy Dật cũng vô ích, anh hối hận vừa rồi đi nhận điện thoại giải quyết công việc, cho dù công ty có bị lỗ cũng còn tốt hơn việc Vũ Thần bị người đàn ông khác mang đi mất. Phương Trạch nhún ga đuổi theo hướng Dịch An vừa đi, anh cảm thấy bất an và lo âu, ánh mắt thâm thúy như bốc hỏa nhìn chằm chằm chiếc xe phía trước.

Lúc này Diệp Duy Dật cùng ngồi chung xe với Phương Trạch sợ tới mức hết hồn, hấn trở mắt nhìn công tơ mét chỉ 120km/h. “Cậu muốn chết sao? Nơi này hạn chế tốc độ a... Không phải xe ở phía trước sao, chạy chậm một chút, nếu bị anh ta phát giác thì khó lòng đuổi theo nữa.”

Bị Diệp Duy Dật mắng cho hiểu ra, lúc này Phương Trạch mới giảm tốc độ xuống.

Phương Trạch đi theo xe Dịch An tới bãi đỗ xe của khách sạn Hoa Vũ.

...

Dịch An vừa ôm Vũ Thần vào phòng, Vũ Thần đã chẳng chịu thua kém ới nữa ra đây người Dịch An.

Anh đành phải cởi áo khoác của Vũ Thần ra, đơn giản dùng khăn mặt lau qua rồi để Vũ Thần tiếp tục ngủ, còn anh sau đó đã đi tắm, thu dọn hết cục diện rối rắm mà Vũ Thần để lại trên người anh.

Dịch An tắm rửa xong đi ra, thấy Vũ Thần ngủ như lợn chết thì ngẫm mỉm cười, anh ngồi xuống cạnh bên Vũ Thần, bất giác chạm vào gương mặt cậu, “Rốt cục đã bao lâu rồi cậu chưa được ngủ ngon... Cậu thế này thì bảo tôi phải làm sao đây? Ai...”

Dịch An cũng hiểu thần kinh anh bị chập mạch, mới có thể đột nhiên chuyển hướng đi vào quán bar Hoa Vũ. Nhìn người anh yêu nhất say rượu với dáng vẻ quyến rũ, lòng dạ anh không có cảm giác gì đúng là gạt người ta. Dịch An ý thức được vào lúc này, đây là khảo nghiệm lớn nhất đối với anh. Song lý trí dường như không có chút tác dụng nào cả...

Nhìn Dịch An ôm Vũ Thần say khướt vào phòng, nếu không bị Diệp Duy Dật lôi kéo thì anh đã sớm đá văng cửa phòng xông vào rồi, “Mẹ nó chứ, tên này quả là rắp tâm bắt lương!” Phương Trạch vốn định nếu Dịch An trực tiếp đưa Vũ Thần mang về nhà thì anh sẽ thôi, lại không ngờ rằng Dịch An thoát nhìn chính nhân quân tử vậy mà cũng là sói đội lốt cừu mà thôi.

Ngược lại Diệp Duy Dật với tâm tính xem kịch vui an ủi Phương Trạch, “Sợ gì chứ, địa bàn của cậu, cậu làm chủ cơ mà.”

Phương Trạch không rảnh lai rai với hấn, dứt khoát vào khách sạn tìm quản lý phòng lấy thẻ phòng.

“Cậu khẳng định muốn đi vào chứ? Nếu như cảnh trong đó quá mức nóng bỏng, cậu chịu được chứ?” Diệp Duy Dật cướp lấy thẻ phòng trong tay Phương Trạch, hỏi anh.

“Bây giờ cậu gọi xe cứu thương giúp Dịch An là được rồi đấy, lỡ chết người lại bảo tôi hay đùa...” Phương Trạch không thèm nói nhiều lập tức lấy thẻ mở cửa phòng ra.

..End 51:.

52. Chương 52

Dịch An giúp Vũ Thần đắp chăn xong rồi ngồi vào ghế sa lon hút một điếu thuốc, muốn dùng ni-co-tin làm lạnh dục vọng lo sợ bất an.

Nghe thấy tiếng vang ngoài cửa, Dịch An lập tức dập tàn thuốc thì thấy Phương Trạch hung hăng xông vào, đâm cho anh một đâm vào mặt.

May mắn Dịch An phản ứng nhanh nên không bị đau lắm, đỡ lấy nắm đấm của Phương Trạch, mắt lạnh nhìn Phương Trạch, “Tôi đã quên, khách sạn này là của anh. Nhưng cho dù là ông chủ cũng không thể xông vào chứ? Đây là xâm phạm riêng tư cá nhân.” Dịch An vô cùng tỉnh táo khiêu khích Phương Trạch.

Phương Trạch vốn giận thấu trời, Dịch An như vậy đúng là lửa cháy đổ thêm dầu, càng chọc giận Phương Trạch thêm. Anh lập tức túm áo Dịch An. “Nực cười, Phương Trạch tôi mà sợ sao? Mau rút cho tôi!” Vừa dứt lời, Phương Trạch thẳng tay đâm Dịch An một đâm.

Dịch An đoán được Phương Trạch sẽ đánh anh nên nghiêng người tránh thoát một đâm đó, anh nhìn thẳng vào con mắt đang bốc hỏa của Phương Trạch, khinh miệt nói: “Anh có tư cách nói những lời này sao?” Dịch An nhìn Phương Trạch cũng không phải ngày một ngày hai, Phương Trạch xông vào phòng, còn dùng vũ lực lên án anh khiến anh không thể nào bình tĩnh để xử lý tình hình này được nữa.

Dịch An hất tay Phương Trạch ra và cho anh một đâm.

Phương Trạch trúng một đâm này, so với lúc Phương Sĩ Vĩ làm loạn thì trong lòng tức giận hơn nhiều. Miệng phảng phất mùi máu tươi, Phương Trạch sao chịu từ bỏ ý đồ chứ, huống chi anh là loại người nếu bị chịu thiệt sẽ trả lại gấp bội. Phương Trạch tuyệt không muốn ở thế lép vế, anh lau máu ở khóe miệng, lập tức đánh trả lại một đâm.

“Mặc kệ anh cùng Vũ Thần có chuyện gì hay không, tôi sẽ đều phá anh.” Phương Trạch cũng không phải đơn thuần nói cho có mà là anh nói được thì sẽ làm được.

Diệp Duy Dật đứng giữa hai người đánh đập túi bụi không còn giống người nữa, thật sự không thể tách hai người ra, hẳn nhìn Vũ Thần ngủ như lợn chết trên giường. “Các người muốn đánh tiếp sao? Người trên giường hình như sắp tỉnh...”

Vừa rồi Diệp Duy Dật dùng sức chín trâu hai hổ để tách hai người ra cũng không bằng một câu nói kia. Hai người lập tức dừng tay.

Phương Trạch thật cẩn thận đi tới bên giường, phát hiện Vũ Thần còn đang ngủ say liền nhú lông mày nhìn Diệp Duy Dật, rất là không vui.

“Thì các cậu cứ đánh tiếp đi, sớm hay muộn cũng làm cậu ta tỉnh. Dừng tay cả đi...” Diệp Duy Dật còn chưa nói xong, Phương Trạch đã xốc chân khiêng Vũ Thần lên vai. “Tôi thao, cậu muốn làm gì?”

Vũ Thần uống rượu nên không bị động tác này đánh thức, nhưng mơ hồ cảm giác được thân thể nhẹ bồng, bất an xoay người.

“Ngoan ngoan ngủ, đừng làm rộn...” Phương Trạch vỗ vỗ lưng Vũ Thần trấn an, sau đó nhìn Dịch An, nói với Diệp Duy Dật. “Anh ta giao cho cậu...”

Diệp Duy Dật thấy Phương Trạch mang Vũ Thần chạy lấy người, còn muốn hấn ngăn cản Dịch An, liền nóng nảy nói: “Cậu có thật là bạn thân của tôi không đấy, vác người rồi chạy hã... Cậu không thể đi được.” Diệp Duy Dật giữ Phương Trạch lại, không cho anh đi, lại nhìn Dịch An không có phản ứng bèn không kiên nhẫn nói: “Anh nhìn cậu ta bị mang đi sao? Vừa rồi đánh nhau là vô ích hã?”

Dịch An đứng im tựa vào tường, đốt một điếu thuốc hút, như người ngoài cuộc nhìn hành động của Phương Trạch. “Anh mang cậu ấy đi, ngày mai cậu ấy cũng sẽ không hết hạn anh đâu.” Dịch An nhả khói ra ngoài, nhìn như ngoảnh mặt làm ngơ nhưng lời nói lại bình tĩnh mà quyết đoán.

Phương Trạch quả thật cũng đã tự hỏi, song hiện tại mấy vấn đề này anh không kịp lo lắng, bởi giờ phút này đầu óc anh chỉ tràn ngập ý nghĩ muốn nhanh chóng mang Vũ Thần đi. Anh xoay người về phía Dịch An, không khỏi nhướn mày. “Hừ, đây không phải chuyện anh nên quan tâm.”

Sau khi nói những lời này, Phương Trạch mang Vũ Thần đi, để lại Diệp Duy Dật đang hóa đá cùng Dịch An mặt không thay đổi từ này giờ.

“Bác sĩ Dịch... Hiện tại anh muốn nghỉ ngơi sao? Chúng ta đi quán ăn đêm nhé?” Nhìn Dịch An không nhúc nhích chút nào, Diệp Duy Dật cảm thấy có một chút cảm giác thất bại.

Dịch An dập điếu thuốc, đi ra ban công lấy áo khoác mặc vào người rồi đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới Diệp Duy Dật.

Diệp Duy Dật thực sự không cam lòng, liền đi ra phía trước giữ chặt Dịch An đang muốn ra ngoài. “Này, uống một chén rượu thôi mà, anh còn sợ tôi ăn anh sao? Nể mặt tôi không được sao hả bác sĩ Dịch?”

Dịch An không vui lắc lắc cánh tay, nhưng Diệp Duy Dật không cảm thấy có gì thất lễ nên không buông tay. “Anh này, đúng là Phương Trạch muốn cậu ở lại để đối phó với tôi sao? Miễn cho. Tôi không hứng thú. Hơn nữa cậu cũng không đối phó được đâu.”

“Này, tôi chưa nói tên tôi cho anh sao?” Diệp Duy Dật tự cho là vài lần chạm mặt Dịch An thì anh sẽ nhớ rõ tên hắn, hơn nữa hắn tương đối tự tin với diện mạo người đã gặp thì không thể quên của mình, không nghĩ tới Dịch An hiện tại lại xưng hô “anh” với hắn. Lần này đâu chỉ là cảm giác thất bại, mà ngay cả cảm xúc cũng bị đánh động. “Tên của tôi anh sẽ không quên nhỉ? Diệp Duy Dật.”

Dịch An đối diện với tên Diệp Duy Dật cao ngang ngực anh không làm đạt được mục đích thì không từ bỏ, lỗ tai có chút không chịu nổi, lạnh lùng nói một câu: “À, tôi không định nhớ kỹ. Xin lỗi, không tiếp được....”

Diệp Duy Dật không buông tay, đã dự đoán được Dịch An không phải người dễ đối phó, không nghĩ tới so với tưởng tượng của hắn còn khó khăn hơn, nhưng là càng khó mới càng có tính khiêu chiến. “Kết giao bạn bè thì sao, mời anh uống rượu còn không muốn?”

“Hừm?” Dịch An dừng bước, do dự nửa giây, trong lòng anh liền nghĩ cho dù quay về nhà ngủ cũng nhất định sẽ mất ngủ. Tuy rằng để Phương Trạch mang Vũ Thần đi như vậy thì trong lòng có chút bất an, nhưng là anh cũng nói rõ ràng rằng không chừng qua đêm nay, Vũ Thần sẽ hận Phương Trạch thấu xương, như vậy Vũ Thần sẽ dễ dàng chấp nhận anh hơn. Cho nên anh mới có thể nhẫn nại, trơ mắt nhìn Vũ Thần bị Phương Trạch khiêng ra ngoài.

Dịch An vẫn cho rằng tình cảm của mình đối với Vũ Thần là bao dung, có lẽ thời gian dài quá nên biến chất nên mới có thể ích kỷ như vậy. Dịch An nhìn như bình tĩnh nhưng trong đầu lại lộn xộn vô cùng, ý nghĩ muốn cướp Vũ Thần về bị sự ích kỷ đè nén lại, anh chỉ muốn tìm một cách nào đó để vượt qua đêm nay.

“Muốn làm bạn bè?” Dịch An quay đầu nhìn lại ánh mắt bất cần đời của Diệp Duy Dật. “Được, vậy vui chơi một chút đi. Chỉ cần cậu có thể dẫn tôi tới một quán thật tốt.”

... ..

“Rất cuộc uống bao nhiêu rượu, động tác lớn như vậy cũng không lay tĩnh. Ngủ như con lợn chết.” Phương Trạch nhìn Vũ Thần đang ngủ say trên giường, có chút bất đắc dĩ thì thào tự nói. Một mình anh đem Vũ Thần ra khỏi khách sạn thật không dễ dàng, thời gian cũng không ngắn, trên đường Vũ Thần chưa một lần tỉnh lại.

Vũ Thần ngủ say như chết, không có phản ứng gì với sự quấy nhiễu bên ngoài, phỏng chừng trời sắp xuống thì cậu vẫn cứ ngủ ngọt ngào như vậy.

Phương Trạch gần như đều đã quên bộ dáng Vũ Thần không hề phòng chuẩn bị như vậy. Nếu sau khi tỉnh dậy, cậu còn có thể dụ ngoạn như một chú mèo nhỏ thì tốt biết bao nhiêu.

...

..:End 52:.

Sky: Chương này tặng chính tôi. Mừng tôi trở lại với đợt stress thứ hai...

V: mừng cô trở lại, và đừng bay về Sky nữa.

53. Chương 53

Vũ Thần đuổi thất lưng, hơi mở đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ rồi lại nhắm lại... Từ khi sinh Vũ Mao tới nay cậu chưa từng ngủ say như vậy, quyến luyến hơi ấm của chiếc giường, Vũ Thần ở trên giường híp mắt nhưng không có ý nghĩ muốn dậy. Nhưng là cứ ngủ như vậy lại lo Vũ Mao sẽ tỉnh lại, cậu liền nghĩ muốn ôm Vũ Mao trải qua một buổi sáng bình yên.

“Bảo bối, ngủ cùng ba ba nào...” Thằng bé kia lại đá chân khi ngủ rồi, tối hôm qua cậu ngủ say như chết nên chắc chắn đã quên đắp chăn cho bảo bối kia... Vũ Thần chậm rãi đưa tay sờ khoảng trống bên cạnh mình, lại sờ phải một thân hình lớn hơn Vũ Mao nhiều lần. “Hả?!”

Vũ Thần sững sờ, cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức mở to mắt thì thấy gương mặt phóng đại đang ngủ của Phương Trạch.

Đây là chuyện gì? Vũ Thần mạnh mẽ ngồi dậy, đầu óc bình tĩnh một lát mới biết mình đang ở trong khu nhà của Phương Trạch. Cậu cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra hôm qua, nhưng trong đầu không có chút ấn tượng gì về Phương Trạch. Tối hôm qua rõ ràng uống rượu với Dịch An, tại sao bây giờ lại ở trên giường Phương Trạch?

Anh ta sẽ không làm gì với lão tử chứ? Vũ Thần lập tức kiểm tra quần áo của chính mình, cũng không cảm thấy phía sau khó chịu thì lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vũ Thần nghĩ đến kết quả tệ hại nhất không xảy ra nhưng không nghĩ sẽ buông tha cho Phương Trạch. Nghe được tiếng hít thở đều đều, Vũ Thần nhìn về phía Phương Trạch đang say ngủ, có loại xúc động muốn dùng gối đầu úp vào mặt anh.

Vũ Thần quyết định rời giường, nghĩ muốn giả vờ chuyện gì cũng chưa xảy ra mà rời đi, bởi vì cậu lo lắng nếu đánh thức Phương Trạch thì tình hình khó có thể ứng phó. Tiếp theo cậu cũng lười hỏi Phương Trạch tại sao lại mang cậu tới đây, bởi vì cậu không khó tưởng tượng Phương Trạch đã dùng thủ đoạn hạ lưu gì mà làm được.

“Vũ Thần?! Em tỉnh sao không gọi anh?” Phương Trạch đang mơ màng, nhìn thấy người bên giường thì đột nhiên bừng tỉnh. “Em tỉnh khi nào? Bây giờ em phải đi sao?” Nhìn thấy người kia đi thẳng ra bên ngoài không quay đầu lại, Phương Trạch lập tức xuống giường đuổi theo giữ chặt Vũ Thần.

“Buông tay, đừng khiến tôi cảm thấy anh thật phiền.” Sao lại thế chứ?! Tỉnh ngay lúc này! Vũ Thần hối hận lúc trước không úp gối Phương Trạch mà lại đi ra...

“Vì sao em không hỏi xem vì sao mình lại ngủ trong này?” Phương Trạch kinh ngạc tại sao Vũ Thần không làm khó dễ anh. Nhìn sắc mặt lãnh đạm của Vũ Thần, Phương Trạch rất hi vọng cậu có thể giận dữ với anh.

“Không cần thiết phải biết.” Vũ Thần không nhìn thẳng Phương Trạch, lại thờ ơ nói: “Tôi coi như tôi uống rượu rồi ngủ cả đêm ở ghế dài trong công viên.”

“Em đi tới quán ăn đêm với Dịch An, tại sao không sợ Dịch An làm gì em chứ?” Phương Trạch cất cao giọng, cổ họng sáng sớm chưa thông, nói một câu thì khàn khàn. “Hắn ta đều mang em đi thuê khách sạn, ý đồ có bao nhiêu là rõ ràng đi?”

Vũ Thần bắt đầu dĩ giết tay khỏi Phương Trạch, cười châm chọc. “Ha ha, tôi tin tưởng Dịch An.”

“Vậy sao? Em tin tưởng hắn như vậy...” Phương Trạch hung hăng lên án Dịch An nhưng nháy mắt đã bị những lời này đánh bại, nhưng anh không chịu bỏ qua, hỏi: “Vậy tại sao khi nhìn thấy anh ngủ bên cạnh mà em vẫn còn bình tĩnh như vậy?”

“Anh chẳng qua chỉ là tên lang thang trong công viên thôi, ngoại trừ tối qua ngủ cùng một công viên thì tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào cả.” Vũ Thần không thèm để ý nhún nhún vai, đi ra phía cửa.

“Không có vấn đề gì sao? Chúng ta không phải còn có bé con sao?” Đáy lòng Phương Trạch nói cho anh biết anh không thể để Vũ Thần đi như vậy được, “Tuy rằng anh không làm tròn trách nhiệm của một người cha, nhưng khi anh biết sự tồn tại của Vũ Mao thì tâm tình không thể chỉ dùng một từ ‘vui’ mà biểu đạt hết được.”

Vũ Thần đi đến huyền quan, phát hiện không có giày của cậu, càng ảo não nói: “Anh có tư cách gì nói với tôi về bé con chứ!”

“Trước tiên em cứ đi giày vào đã, anh đưa em đi, hơn nữa anh cũng không có xuất viện.” Phương Trạch cầm chìa khóa xe, lấy từ trong tủ giày ra một đôi giày mới, anh ngồi xổm xuống, đặt giày cạnh chân Vũ Thần. Đôi giày thoạt nhìn có chút lớn nhưng cũng có thể chấp nhận được. Phương Trạch nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân của Vũ Thần, đi giày cho cậu. “Cứ đi giày trước đã.”

“Ai muốn đi đôi giày hồng của anh chứ, tôi thà rằng đi chân trần ra ngoài.” Vũ Thần vin lấy tường đá vắng tay Phương Trạch ra, mắng to, sau đó tông cửa chạy ra ngoài.

Phương Trạch lập tức đuổi theo bắt được Vũ Thần. “Hiện tại trời giá rét, em đi giày vào đi!” Phương Trạch gắt gao ôm Vũ Thần đang không ngừng giãy giụa, anh kiên quyết đi giày vào cho cậu, “Chờ em tìm được đôi thích hợp thì anh sẽ ném đôi giày đều này đi được không? Đi vào so với đi chân trần tốt hơn nhiều.”

Vũ Thần khó chịu muốn cởi giày ra, nhưng Phương Trạch lại gắt gao nắm mắt cá chân của cậu không cho nhúc nhích.

Khí lực của Vũ Thần quả thật không đọ nổi với Phương Trạch, huống chi Phương Trạch ngang ngược ra sao cậu cũng không phải chưa từng biết qua, đành phải âm trầm châm chọc nói: “Giày đều chính là giày đều, còn nhiều như vậy.”

“Không được để chân bị lạnh.” Phương Trạch biết Vũ Thần chỉ là mượn chó chửi mèo(1), nhưng anh hoàn toàn không ngại mình bị mắng là kẻ trắng hoa. “Em bị muộn rồi, anh đưa em tới bệnh viện.” Phương Trạch xoa xoa mắt cá chân của Vũ Thần xong, thừa dịp Vũ Thần không kịp đề phòng mà khiêng cậu lên vai như khiêng bao gạo, anh không tốn chút sức nào cả. “Tối hôm qua cảm thấy em rất nhẹ, hiện tại chưa ăn sáng nên càng nhẹ hơn...”

(1)ở trên anh Vũ nói giày đều, tiếng trung là phá hài, phá hài còn có nghĩa là người đàn bà lẳng lơ, ý anh Vũ đang chửi kháy anh Phương là người quan hệ trắng hoa.

“Anh thần kinh à, để tôi xuống dưới.” Vũ Thần cho rằng mình bị đối xử như phụ nữ nên liều chết giãy giụa, còn dùng nắm tay không lưu tình đâm vào lưng Phương Trạch. “Ông đây không phải phụ nữ, hơn nữa tôi cũng có chân.”

“Ăn bữa sáng nhiều một chút, chẳng có chút sức nào cả.” Phương Trạch mặc kệ Vũ Thần phản kháng sao đi nữa cũng vẫn ôm chặt cậu, rồi cuộc đêm người nhét vào trong xe.

Vũ Thần ngồi trên xe cũng không phản kháng, tuy rằng rất ghét mình với Phương Trạch cùng ở trong loại không gian nhỏ hẹp mà kín mít này, nhưng nếu cùng Phương Trạch nói dài dòng sẽ bị muộn mất. Nghĩ đi nghĩ lại, như vậy sẽ là mất nhiều hơn được, cậu không thèm nhìn người ngồi ở ghế tài xế mà nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm xe cộ qua lại.

Phương Trạch không ngừng tìm đề tài, nhưng Vũ Thần đều không phản ứng lại. “Lát nữa sẽ tạt vào một quán bánh bao, em muốn ăn loại có nhân gì? Anh đi mua cho em.” Phương Trạch thỉnh thoảng liếc Vũ Thần, thấy cậu không đáp lại hỏi tiếp.

Vũ Thần bị tức đến mức làm gì còn muốn ăn bữa sáng chứ, liền lạnh lùng đáp lại một câu: “Trực tiếp đi làm.” Dọc đường đi cũng không nói một câu nào nữa.

Xe vừa dừng trước cửa bệnh viện thì Vũ Thần lập tức bước xuống khiến Phương Trạch sững sờ trong xe nửa ngày mới kịp phản ứng.

Phương Trạch biết mình hơi quá, nhưng anh vẫn có chút mất mát với thái độ lạnh lùng của Vũ Thần. Anh xuống xe vốn định đuổi theo Vũ Thần, nhưng tưởng tượng đến ánh mắt muốn giết người của Vũ Thần thì anh lại không đuổi theo nữa. Anh dựa vào cạnh xe hút thuốc, tuy hút thuốc như vậy nhưng ngực vẫn rầu rĩ khó chịu, giống như có tảng đá lớn không bỏ xuống được, lại giống như có hàng trăm xúc tu đang quấy đảo trong lòng anh làm cơ thể và trái tim anh đều đau đớn.

Người đi lại trong bệnh viện hoặc các y tá trẻ tuổi nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi hút thuốc thì không nhìn được, hai mắt nhìn anh, trong lòng lại không khỏi nghi hoặc vì sao người đàn ông đẹp trai như vậy lại đứng đây hút thuốc, trong mắt khó nén một tia cô đơn.

Vũ Thần chạy tới báo danh xong thì lập tức trở về phòng trực ban thay dép lê. Nhìn chằm chằm đôi giày da mới tinh bên chân, cậu mãnh liệt giẫm lên vài cái. Ngẫm lại vẫn chưa hết giận, con người hư hỏng như vậy còn ai muốn chứ. Vì thế cậu liền xách đôi giày quăng vào thùng rác.

... ..

.:End 53:.

54. Chương 54

Phương Trạch đại khái đoán được Vũ Thần sẽ không giữ lại đôi giày này, càng không trông đợi Vũ Thần giữ lại. Kỳ thật Phương Trạch không bị sốt, bệnh dạ dày cũng đã được điều dưỡng tốt hơn rồi, nhưng anh cố tình không xuất viện, ngược lại chuyển văn phòng làm việc vào trong bệnh viện. Phương Trạch càng ngày càng trở nên không giống với bản thân trước kia, vui giận yêu ghét bây giờ đều phụ thuộc vào Vũ Thần. Anh thường xuyên lặng lẽ dõi theo Vũ Thần tới nhà trẻ, anh lo lắng Vũ Thần phát hiện nên đứng từ xa mà nhìn, nhìn thấy hình ảnh ấm áp của hai cha con thì thấy rất kỳ diệu, lại cảm thấy đây giống như một giấc mộng.

E ngại thái độ coi thường anh của Vũ Thần, Phương Trạch đã thay đổi tính cách trước kia không ít, không còn tùy ý làm bừa nữa, gần như chỉ yên lặng đứng đằng sau nhìn Vũ Thần.

Cho dù quan tâm Vũ Thần cũng trở nên kín đáo hơn. Sáng sớm Phương Trạch luôn để bữa sáng trên bàn làm việc của Vũ Thần trước khi cậu đến bệnh viện. Nào là bánh bao, đậu hũ, trứng gà,... Bữa sáng một tuần đa dạng mà không hề lặp lại, nhưng đều là loại đồ ăn Trung Quốc mà Vũ Thần thích. Phương Trạch không biết Vũ Thần có ăn hay không, muốn đi xác nhận lại nhưng lo lắng bị phát hiện và bữa sáng sẽ trực tiếp bị ném vào sọt rác, anh đành phải dẹp bỏ ý nghĩ này.

Việc đưa đồ ăn và Phương Trạch bây giờ so với Phương Trạch bạo dạn làm việc hoàn toàn trái ngược, hiện tại anh chỉ muốn thay đổi mình từ việc nhỏ nhất. Trong lúc vô ý nhìn thấy hộp bánh bao ở trong thùng rác, nhận thấy chiếc hộp trống không thì Phương Trạch tựa hồ vui sướng chưa từng có từ trước tới nay, chuyển biến nhỏ bé này có lẽ có thể làm khoảng cách giữa anh và Vũ Thần gần thêm một chút.

Sau khi Phương Trạch ngồi trong phòng bệnh xử lý công việc xong, rảnh rỗi nên muốn đi xem dáng vẻ làm việc của Vũ Thần, anh suy nghĩ đắn đo trước sau xem có nên đi ra khỏi phòng hay không. Đúng lúc đó, y tá chịu trách nhiệm chăm sóc phòng bệnh của anh tựa hồ cũng khá quan tâm đến Vũ Thần, anh đành phải chủ động nói chuyện cùng y tá Lưu, vô tình hữu ý dò hỏi chuyện của Vũ Thần, nhưng toàn là việc vặt.

Nhưng tới lúc anh nghe được từ Tiểu Lưu việc mỗi buổi sáng đều có một bữa sáng thần bí xuất hiện trên bàn làm việc của Vũ Thần thì anh cũng nhận ra phụ nữ là loại sinh vật nhiều chuyện như thế nào. Tiểu Lưu đại khái nói lại như thế này: rốt cuộc lương tâm của vợ tổ trưởng Vũ trời dậy, vì để xoa dịu vết thương trong lòng của tổ trưởng Vũ nên mỗi ngày đều mang bữa sáng tới sớm cho tổ trưởng, nhìn tổ trưởng ăn xong mới yên lặng rời đi. Sau khi nghe câu chuyện đã được thêm mắm dặm muối, Phương Trạch phải nhẩn lăm mới không xáo tung phòng bệnh lên.

Cuối cùng, Phương Trạch cũng nói vào vấn đề trọng điểm, cũng chính là anh muốn biết Vũ Thần rốt cuộc có ăn bữa sáng này hay không, kết quả Tiểu Lưu nói rằng bữa sáng đều bị các cô chia nhau ăn, Phương Trạch thiếu chút nữa phụt ra một ngụm máu.

“Anh Phương, anh không sao chứ? Nhìn sắc mặt anh có vẻ không tốt, có phải dạ dày lại bắt đầu đau không?” Nhìn sắc mặt Phương Trạch không bình thường, Tiểu Lưu liền thôi nói đùa.

Phương Trạch lắc tay, nở một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. “Không có việc gì, cô cứ nói tiếp đi. Nhưng dù gì cũng là sáng sớm mỗi ngày xếp hàng thật lâu mới mua được...” Thế này làm sao là đau dạ dày chứ, rõ ràng là cảm điếc ăn hoành liên, thì ra từ đầu Vũ Thần đã đoán được đồ là do anh đưa tới.

“Anh Phương cũng biết cửa hàng bánh bao kia sao?” Y tá Lưu vẫn cảm thấy Phương Trạch là loại công tử bột chưa trải chuyện đời, vậy mà lại biết cửa hàng bánh bao kia khiến cô thật sự giật mình.

Phương Trạch nói lỗ miệng, nhưng đã sớm quên cảm giác chột dạ là gì nên cũng không khẩn trương mấy mà nói: “Ha ha, rất nổi tiếng, cho nên có ăn qua... Vậy tổ trưởng nhóm cô đều biết đó là do vợ trước mang tới sao?”

“Không biết, tổ trưởng nói vứt đi rất lãng phí cho nên chúng tôi ăn. Sáng nay là mì vằn thắn, hương vị thơm ngon vô cùng.” Y tá Lưu say mê nghĩ tới bát mì vằn thắn chỉ có mình cô ăn kia, đã sớm quẳng bég câu hỏi của Phương Trạch mất tiêu rồi.

Phương Trạch vì bát mì vằn thắn sáng nay để có thể đặt lên bàn làm việc của Vũ Thần không rơi một giọt, dọc đường đi có biết bao nhiêu cẩn thận. Hiện tại vẻ mặt của người trước mắt này giống như đang trên

mây khiến Phương Trạch là người ít biểu lộ cảm xúc ra ngoài cũng không thể chịu đựng được, không chút khoa trương liếc mắt xem thường cô y tá Tiểu Lưu đã ăn bữa sáng tình yêu của anh. Có trời mới biết trong lòng anh rối rắm tới mức nào, nhưng lại vẫn bảo trì phong độ nho nhã, hỏi: “Tổ trưởng của các cô không cảm kích chút nào sao?”

“Có thể là do vợ trước của tổ trưởng cư xử rất tuyệt tình đi. Dù sao chuyện vợ mình ngoại tình đối với đàn ông rất khó coi, cho nên tôi cảm thấy tổ trưởng là một người rất cố chấp, dù cho là công việc hay chăm sóc đứa bé...” Y tá Lưu nói lý, đương sự nghe tới lại có một cảm thụ khác.

Phương Trạch lúc này mới biết được thì ra tâm ý của Vũ Thần anh chưa từng lắng nghe qua. Mà ngay cả cấp dưới cũng biết Vũ Thần là một người cố chấp, anh sớm nên nhận rõ muốn để Vũ Thần quay lại thì không phải ngày một ngày hai là có thể làm được.

Phương Trạch nếu quyết định làm gì thì chưa bao giờ không làm được, nhưng lần này anh không nắm chắc được.

...

Kỳ thật ngày đó Vũ Thần về nhà bị ba cậu quả trách không ít, nói gì thì nói cậu cũng làm ba ba, một đêm không trở về, ngay cả điện thoại cũng không gọi làm ba cậu lo lắng không thôi. Vũ Thần không muốn nói là qua đêm với Phương Trạch, liền nói dối là đi quán bar uống rượu với Dịch An rồi ngủ tại nhà anh. Cậu vốn tưởng rằng có thể lờ lý do này ra bao biện, nhưng lại làm cho Vũ Phong hiểu lầm Dịch An và cậu xảy ra quan hệ, cuối cùng thì Vũ Thần từ giải thích lại thành che giấu, vô lực biện bạch tình huống nên đành phải chấp nhận.

Vũ Phong rất cuộc vì con trai uống rượu mà thông suốt, hiểu được ngày hôm đó cậu ở cùng ai. Tuy rằng Vũ Phong biết còn có một Phương Trạch khiến con trai mình tới nay vẫn không đến nơi đến chốn, nhưng mấy năm nay Dịch An làm nhiều việc cho Vũ Thần thì ông đều biết. Cho nên khi ép hỏi được kết quả này thì trong lòng Vũ Phong hết sức vui mừng.

Vũ Thần làm sao lại không biết những tính toán trong lòng ba cậu chứ, cũng bởi vì không muốn tổn thương trái tim ông mà thôi. Cậu nghĩ thầm có thể giấu giếm một chút rồi nói sau, lại không ngờ chẳng bao lâu sau Vũ Phong đã liên lạc với Dịch An, hẹn anh tới nhà ăn cơm.

Đêm đó gặp nhau ở quán ăn, qua một tuần sau ăn cơm ở nhà cậu mới nhìn thấy Dịch An. Cũng không biết có phải Dịch An trốn tránh Vũ Thần hay không nhưng nói tóm lại là hai người làm việc ở cùng một nơi, nhưng hai người không gặp nhau. Hơn nữa, tuần vừa rồi công việc của Vũ Thần khá bề bộn, cũng chưa kịp nói với Dịch An cậu lừa ba mình.

Chẳng qua nhìn tình huống hiện tại, ba cậu còn giống như đang mù mà mù mờ. Dịch An thấy ba cậu tự nhiên mời cơm cũng thực sự không hiểu ra sao cả. Tăng đá lớn trong lòng Vũ Thần cuối cùng cũng buông xuống, hoàn hảo là trước khi cậu về đến nhà không có lộ ra.

Khi Vũ Thần vừa mới chuẩn bị nói rõ ngọn nguồn mọi chuyện cho Dịch An để Dịch An phối hợp nói dối với cậu thì Vũ Nhung mang Vũ Mao xuống công viên dưới lầu chơi đã trở về. Cô vừa nhìn thấy Dịch An thì liền kích động, nhào tới nói: “Rất cuộc tu thành chính quả, em cũng thấy vui mừng thay anh.”

Dịch An ôm Vũ Mao ra khỏi lòng Vũ Nhung, mờ mịt không thôi. “Chính quả?”

Vũ Nhung nghĩ Dịch An đã biết còn giả bộ hồ đồ. “Đừng giả vờ, anh của em đêm đó không về nhà, là em phải ngủ cùng Vũ Mao mà...”

“Đêm đó anh của em không ở cùng anh.” Bình tĩnh ngẫm lại, Dịch An mới hiểu được cảm giác là lạ khi nhận được điện thoại chiều nay của Vũ Phong, nghĩ đến Vũ Phong nói anh cũng giống như con trai Vũ gia, Dịch An cuối cùng cũng hiểu.

Vũ Thần không biết ba cậu lạnh lùng lạnh miệng, đã nói chuyện này cho Vũ Nhung. Vừa nghe liền muốn nháy mắt nói ngầm cho Dịch An, Dịch An nhìn thấy liền nhận ra mình nói sai. “Anh của em không có khả năng thích anh, điều này em có thể thấy được. Có điều đêm đó anh đi ra...”

“Kỳ thật là ba hiểu lầm. Đúng lúc cậu giải thích... Ha ha.” Vũ Thần bắt đầu dĩ cười với Dịch An. “Ngại quá, phiền cậu giải thích với ba tôi một chút đi. Ha ha...”

Vũ Nhung còn tưởng anh trai mình rút cuộc tạm biệt cuộc đời độc thân rồi cơ, không nghĩ tới cô lại thất vọng rồi. “Anh, thật là... Đời sống tình cảm của anh em không thể can thiệp.” Dịch An đối với Vũ Thần thật là tốt, cô cũng thấy, nhưng ai bảo anh cô cứ muốn tìm thứ để đào bòng chứ? Cô biết coi như là đã hết rồi, cũng chỉ có thể làm rối loạn bữa cơm này thôi, cô cũng không muốn thu dọn tàn cục thay Vũ Thần cho nên cứ bủn môi mà xem TV mãi.

∴End 54∴.

S: Mấy hôm nay tôi bị nhức mắt, có lẽ là bị cận (chưa có thời gian đi khám); hơn nữa tôi lại bị thiếu ngủ, cả ngày rất mệt mỏi nên tốc độ edit sẽ chậm. Hi vọng mọi người thông cảm.

55. Chương 55

Vũ Thần cũng không cố ý hỏi Dịch An chuyện gì đã xảy ra đêm hôm đó, mà là Dịch An nói cho Vũ Thần.

Lúc nghe đến đoạn mình bị Dịch An đưa tới khách sạn thì trong lòng Vũ Thần có phần chấn động, nhưng lấy hiểu biết của cậu về Dịch An thì cậu tin Dịch An tuyệt đối không có ác ý gì. Vũ Thần cảm thấy xấu hổ liền chuyển đề tài.

Vũ Mao cầm lấy tay Dịch An không ngừng gặm, lưu lại trên mu bàn tay của Dịch An một dấu răng nhọt nhọt. Vũ Thần liền cười nói: “Một tuần cậu không gặp Vũ Mao, xem ra tiểu quỷ này rất nhớ cậu.”

“Tuần rồi tôi rất bận cho nên không đi đón Vũ Mao cùng cậu được.” Dịch An sợ trên tay có vi khuẩn không vệ sinh liền không đưa bàn tay cho Vũ Mao chơi. Bé con sốt ruột liền ề a gọi, khuôn mặt nhỏ nhắn ghen tới mức đỏ bừng, Dịch An đành phải cầm một cái núm vú trẻ con nhét vào trong tay Vũ Mao. “Bé con kia cũng biết nhớ mong người ta ~.” Dịch An lại nhịn không được hôn liền tiếp lên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Vũ Mao.

Dịch An hôn tiểu Vũ Mao xong, liền nói xin lỗi Vũ Thần. Nhìn qua mắt kính tựa hồ có thể cảm giác được trong mắt anh mang theo một tia u buồn, mà vẫn mỉm cười chơi đùa cùng Vũ Mao, làm khuôn mặt anh khi nhìn nghiêng trở nên dịu dàng như nước. “Kỳ thật đêm đó tôi rất muốn cùng cậu phát sinh cái gì đó, có lẽ là bản năng đàn ông đi, loại dục vọng này là không thể khống chế.”

“A, tôi cũng là đàn ông mà.” Vũ Thần không nghĩ Dịch An lại nói tiếp về đề tài này, nhưng mà nghe Dịch An nói muốn làm chuyện như vậy với cậu lại không có cảm giác gì, cũng là đàn ông lại sợ Dịch An xấu hổ cho nên không cần nghĩ ngợi cười nói: “Phản ứng sinh lý thôi mà.”

“Sai, không phải phản ứng sinh lý, mà là muốn giữ lấy cậu, xâm phạm cậu.” Dịch An quyết đoán phủ nhận nói.

Vũ Thần yên lặng, cậu vẫn chưa nghĩ tới phương diện kia, cho dù cậu biết Dịch An thích cậu từ lâu rồi.

Giọng nói trầm thấp của Dịch An nghe có phần không biết làm thế nào, rồi lại thở dài giống như đã hoàn toàn giải thoát, thở dài. “Tôi ở bên cạnh cậu, có lẽ ngày đó có thể xúc phạm tới cậu. Hơn nữa trong lòng mình muốn gì thì sẽ rất rõ ràng. Cậu không có cảm giác với tôi, tự nhiên tôi không thể cho cậu thứ hạnh phúc mà cậu muốn. Tình cảm là như thế, đơn giản thuần túy, dù miễn cưỡng cũng không được.”

Vũ Thần lắng lắng nghe, một lời chưa nói, ngơ ngác nhìn chằm chằm Vũ Mao, trước mắt lại xuất hiện một gương mặt mỏng lung giống y hệt gương mặt bé con.

Cậu nghĩ đến từ khi gặp lại Phương Trạch, ký ức về anh trong đầu cậu tựa hồ khôi phục lại như cũ.

Nhưng trong lòng Vũ Thần không ngừng nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không thể bị mua chuộc. Hơn nữa, cậu một miếng cơm còn chưa ăn, mà giờ không phải lúc lo lắng vấn đề loại này. Vũ Thần ôm Vũ Mao đã thanh tỉnh một chút rồi quên tuốt vấn đề luôn.

Cho nên hai người nói chuyện về tình cảm như tới đó coi như đã kết thúc.

Lúc bắt đầu giờ cơm tối, Dịch An đi thẳng vào vấn đề giải thích hiểu lầm thay Vũ Thần đêm đó. Vũ Phong hít sâu mấy hơi tỏ vẻ bất đắc dĩ, ngại Dịch An cũng không dám nói xấu Vũ Thần ở đây.

Vốn Vũ Phong muốn làm ông nội chính thức mời Dịch An với tư cách người vợ tối dùng cơm, nhưng ai biết bữa tiệc được chuẩn bị tỉ mỉ như vậy lại biến thành thế này, cho nên Vũ Phong ăn cơm cảm thấy nhạt nhẽo, không có vị gì.

Vũ Nhung vẫn lo lắng chuyện tình cảm của anh mình, cho nên lần này cô có ý tưởng đen tối giống Vũ Phong, không nói giúp Vũ Thần câu nào.

Vũ Thần bên thì cầm cái tay nhỏ con của bé đang không ngừng động bát đũa bên thì cho bé ăn, cho nên cũng không rảnh rỗi bận tâm đến không khí trên bàn ăn. Cứ thế cho tới lúc Dịch An đứng dậy nghe điện và phải đi thì Vũ Thần mới kịp phản ứng lại, nhận ra mình còn chưa mời Dịch An một chén rượu.

Dịch An tỏ vẻ có lỗi: “Bác trai, thật sự là quá rầy bác quá, bởi vì cháu có chút việc riêng nên phải đi trước.”

“Vậy thì ăn xong cơm rồi hãy đi, vất vả lắm mới qua đây được một chuyến...” Vũ Phong xuất phát từ đạo đãi khách giữ Dịch An lại.

Dịch An lịch sự nói lời cảm ơn, lại tự nhiên không có ý ở lại. Sau khi cùng người Vũ gia nói tạm biệt thì liền rời đi.

Cậu ta mới nhận điện thoại đã vội đi khỏi? Nhưng mà thần sắc bình tĩnh hoàn toàn không giống với nét mặt người đang vội phải có. Chẳng lẽ là mượn cớ để nhanh chóng rời đi? Vũ Thần vốn muốn hỏi vì sao, nhưng lại sợ chính mình lắm miệng nên chưa nói ra.

Nhưng nhìn thấy Vũ Mao giữ thật chặt bát cơm, Vũ Thần lập tức đem vấn đề quảng sau đầu. Nhưng mà hai cha con họ Vũ không buông tha cho cậu dễ thế, sau thì ở trên bàn cơm trước mặt Vũ Mao phê bình cậu khiến Vũ Thần sắp hổ thẹn mà chết. Không chỉ có vậy, khi bị Vũ Nhung gặng hỏi, Vũ Thần còn nói ra tình huống thật sự của đêm đó.

Vũ Phong thấy con trai đã trưởng thành, lại nghĩ có nói cũng vô ích, liền ý vị thâm trường nói: “Nếu con chậm chạp không thể gặp được đối tượng thích hợp thì tháng Giêng năm sau đi xem mắt cho ba.”

“Cái gì? Xem mắt?” Cầm Vũ Thần như thể sắp rơi xuống đất tới nơi, việc xem mắt hai ba năm trước ba cậu có nhắc qua, cho tới bây giờ còn mang ra hù dọa cậu.

Vũ Nhung đều thực sự ủng hộ Vũ Thần, nhưng mà hiện tại cô cũng không quên đội một gáo nước lạnh nói: “Tôi cần trông thấy chị dâu ngay bây giờ.”

Muốn xem mắt? Không được! Làm sao có thể chứ! Nhưng không đợi Vũ Thần kêu to phản đối thì hai cha con họ Vũ đã không hẹn mà cùng rời khỏi bàn ăn.

“Haiz, cho con trai mình ăn no rồi nói sau.” Vũ Thần máy móc cho Vũ Mao ăn cơm, suy nghĩ lại như đi vào cõi thần tiên, xem mắt gì đó đều bay lên mây a. Vũ Thần cậu đây mới không muốn tùy tiện tìm một người để sống cùng cả đời.

...

Sáng sớm Vũ Thần tới bệnh viện, trên bàn làm việc vẫn đặt sẵn một bữa sáng, nhưng lại được thay đổi đa dạng, là đồ ăn cậu yêu nhất, Egg Tart và còn có một ly sữa ấm. Cậu vốn là không muốn cảm kích, nhưng hương thơm ngọt ngào của bánh Egg Tart lại khiến cậu không nhịn được mà chú ý.

Vậy thì ăn trộm một cái vậy. Vũ Thần ôm tâm lý may mắn ăn một cái bánh Egg Tart, nhưng mà không ăn thì thôi, ăn xong một cái lại muốn ăn tiếp cái thứ hai. Sau khi bản năng ăn uống đấu tranh cùng lý tính thì Vũ Thần chung quy là thua.

Nhìn đến chiếc hộp không vứt trong thùng rác, Vũ Thần bình tĩnh ‘ợ’ một cái, không có cảm giác chịu tội chút nào. Một bữa Egg Tart, còn không phải thêm ra chút phí chạy việc vẫn nợ thôi sao. (ở đây ý nói rằng em ăn thì cũng chỉ nợ chút phí thôi, em đừng sợ)

Vũ Thần mở ngăn kéo chuẩn bị lấy bệnh án ra xem, không nghĩ tới lại lấy từ trong ngăn kéo ra một đôi giày, hơn nữa lại là giày trẻ con.

Giày để ở trong tay rất nhỏ, cỡ chỉ bằng một phần ba bàn tay, màu vàng sáng sữa rất thích hợp với trẻ con ngây thơ mơ mộng.

Sau khi nghiên cứu nửa ngày đôi giày trên tay, Vũ Thần phát hiện trong giày có một tờ giấy nhỏ.

Vũ Thần xem tờ giấy xong thì ném vào thùng rác, giày cũng nhét trở lại ngăn kéo.

Còn nói muốn gán một phần trách nhiệm. Ngay cả cỡ giày của Vũ Mao cũng không biết. Mua sai hai số còn không nói, nhưng lại mua giày cỡ nhỏ như vậy cho trẻ con đi. Cũng không biết làm tốt còn muốn tới lấy lòng.

Lúc Vũ Thần cùng y tá đi làm kiểm tra sớm, cậu dừng lại ở trước cửa phòng bệnh của Phương Trạch một chút nhưng chung quy vẫn không đi vào.

Thích đưa cái gì thì cứ để Phương Trạch đưa đi, chỉ cần không phạm vào nguyên tắc nước sông không phạm nước giếng của cậu thì được rồi. Lúc Phương Trạch chưa ấn chuông, Vũ Thần luôn nghĩ vậy.

Phương Trạch chỉ là muốn Vũ Thần bước vào phòng bệnh của anh nhanh một chút, nhưng thứ khác cái gì cũng chưa nói. Vũ Thần không thể tránh được đành phải đi vào phòng bệnh của Phương Trạch.

Mở cửa, nghe được tiếng khóc quen thuộc làm Vũ Thần cảm giác mình sắp hóa điên. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vũ Mao không phải đang ở nhà trẻ sao?

Phương Trạch ôm Vũ Mao không ngừng dỗ dành, đừng đưa. Vũ Mao lại không cho Phương Trạch chút mặt mũi nào, nhìn thấy Vũ Thần thì khóc thương tâm hơn.

“Bá bá...” Thân thể nho nhỏ của Vũ Mao ở trong lòng Phương Trạch giãy giụa vài cái, hai mắt dầm lệ nhìn Vũ Thần. “Bá bá... Ôm...”

“Bảo bối không khóc, lại ba ba ôm con...” Vũ Thần ôm Vũ Mao ra khỏi vòng tay Phương Trạch, trấn an bé, lại nhin không được chất vấn anh. “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Vũ Nhung đột nhiên xuất hiện nhét Vũ Mao vào lòng anh, sau đó bước đi...” Phương Trạch chỉ nói đại khái, kỳ thật Vũ Nhung còn nói: “Cho anh giữ con trai một ngày, anh làm cha thật đáng thương.” Phương Trạch chưa bao giờ thêm sự cảm thông của người khác, nhưng lần này đối tượng lại chính là con trai anh nên anh không động lòng thì đúng là dở hơi.

“Lại là Vũ Nhung...” Sau khi biết ai là đầu sỏ vụ này, Vũ Thần lập tức gọi điện cho Vũ Nhung nhưng máy treo. “Chột dạ nên ngay cả điện thoại cũng không dám bắt? Dám chơi xỏ anh trai mình như vậy! Làm cô kiểu gì vậy chứ, một chút trách nhiệm cũng không có.” Vũ Thần lập tức gọi lại nhưng điện thoại lại bị tắt. “Thao, động tác mau thật, đã tắt di động rồi... Con bé lừa đảo này, nợ này sớm muợn gì cũng phải trả! ...”

Vũ Thần nổi khùng lên nhăn tít cái mũi, cảnh tượng hai cha con trước mắt trở nên hài hòa ấm áp vô cùng, nhìn hai cha con không rời mắt, khóe miệng anh cũng không tự chủ được mà nhếch lên. Một nhà ba người là cỡ nào tốt đẹp a. Trong lòng Phương Trạch yên lặng cảm thán.

...

.:End 55:.

Hôm thứ Bảy tôi đi khám mắt, kết quả là 2 em vẫn 10/10 như 22 năm qua. Kết luận: tôi bị nhức mắt là do thiếu ngủ. Haiz, bây giờ lại thêm cái bệnh rối loạn tuần hoàn não nữa. Số tôi đúng là số con rận mà. Vì những lý do không tốt đẹp ở trên nên tốc độ từ nay sẽ là 2 ngày/chương hoặc nhanh hơn chút xíu là 3 ngày/2 chương các cô nhé.

Xì poil nè: Sắp tới đoạn anh Trạch làm vệ sĩ kiêm bảo mẫu cho cha con em Thần. =))

56. Chương 56

“Cho anh ôm Vũ Mao một chút đi...” Phương Trạch đến gần hai cha con, cánh tay thon dài hơi nâng lên muốn bế Vũ Mao từ trong tay Vũ Thần lại bị Vũ Thần tránh đi. “Nó không cần anh.”

“Em...” Phương Trạch nghẹn một câu trong cổ họng, lông mày hơi nhướng lên, trong mắt lộ ra vài phần mất mát.

“Tại sao anh có thể để Vũ Nhung để bé con tại đây mà đi chứ? Vì sao lúc đó không nói cho tôi biết...?” Vũ Thần sau khi nghe bé con khóc xong vẫn còn đang nắc nứn thì đau lòng vô cùng, trút toàn bộ tức giận lên người Phương Trạch, trong mắt vẫn là ngoảnh mặt làm ngơ đối với Phương Trạch nhưng lại không thêm buông tha cho anh. “Anh người như thế làm sao có thể trông bé con chứ? Lỡ như xảy ra sai sót thì làm sao bây giờ?”

“Cho nên em cho anh cơ hội bù đắp được không?” Phương Trạch cảm thấy nếu anh không nắm bắt cơ hội thì anh có thể hoàn toàn mất Vũ Thần, trước đó Phương Trạch chưa bao giờ thổ lộ cõi lòng với bất cứ ai, hơn nữa hiện tại anh cũng không nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ muốn nói hết những điều trong lòng. “Kỳ thật khi gặp lại, anh có rất nhiều điều muốn nói với em. Hôm nay có thể ở một mình cùng Vũ Mao như vậy, anh thật sự rất vui. Chuyện hai năm trước anh đều muốn nói rõ ràng với em, hiểu lầm cũng được, sự thật là thế, tất cả đều đã trôi qua. Tờ giấy trong đôi giày em đã xem rồi đúng không?”

Tờ giấy trong cặp giày trẻ con kia kỳ thật chính là giải thích của Phương Trạch về sự tình hai năm trước, thật thật giả giả, nhưng thật ra nội dung so với lần trước Vũ Thần đứng ngoài cửa nghe lén cơ bản giống nhau.

Vũ Thần có hơi hơi nhộn nhạo, nhưng không ngừng vỗ vỗ Vũ Mao vừa rồi khóc nháo um sùm mà hiện tại lại thản nhiên ngủ ngon trong lòng. Hai mắt Vũ Thần sáng ngời nhìn Vũ Mao trong lòng, khoe môi cong lên một độ cong duyên dáng. Có Vũ Mao thì tốt rồi, làm gì cần người khác xen vào, cậu thực sự thỏa mãn với tình trạng hiện tại. “Nhìn qua thì tôi đã đánh mất. Anh cũng nói đều trôi qua cả rồi, dù sao tôi cũng không có lưu luyến gì.”

“Vì sao muốn cắt đứt như vậy. Cho anh một cơ hội cũng là cho Vũ Mao một gia đình. Như vậy không tốt sao?” Phương Trạch không quan tâm ánh mắt của người đời, cho dù loại chuyện đồng tính luyến ái này có thể ảnh hưởng rất nhiều tới danh lợi của anh thì anh cũng không cần. “Tuy rằng không phải gia đình vợ chồng nam nữ bình thường, nhưng anh tin nếu có thể sống cùng một mái nhà thì tình cảm gia đình ấm áp đều giống nhau.” Giọng nói Phương Trạch trầm thấp, trong mắt hoàn toàn không phải là ánh mắt sâu không lường được thường ngày, mà là dịu dàng như nước. Anh nhìn Vũ Thần, chờ đợi đáp án.

“Tôi cảm thấy không cần. Giờ tôi sống tốt lắm, Vũ Mao cũng rất ổn.” Vũ Thần muốn dừng lại ở đây, chấm dứt liên quan tới Phương Trạch, nhưng trong lòng lại dâng lên cảm giác không cam lòng rất mãnh liệt. “Tôi sẽ kết hôn, tìm cho bé con một người mẹ. Để cho nó lớn lên trong một gia đình hoàn hảo, cho nên anh còn muốn tôi nói thêm cái gì chứ?”

“Là như thế ư? Có lẽ thế...” Phương Trạch nghe thấy hai từ ‘kết hôn’ từ miệng Vũ Thần, đôi lông mày nhíu chặt lại, tạm dừng một chút. “Nhưng mà trước đó anh cũng có cơ hội, hơn nữa phải biết rằng bé con không chỉ đơn giản là của một mình em, quan hệ huyết thống nói sao cũng không kết thúc được. Cho dù em thật sự kết hôn với phụ nữ, anh cũng muốn gánh vác một phần trách nhiệm.”

“Không cần, anh nghĩ nhiều rồi. Bé con với anh không có quan hệ gì hết. Anh không coi tôi là quái vật thì tôi đã thực sự cảm ơn rồi.” Vũ Thần cười yếu ớt như trước, vẻ mặt làm như không quan tâm.

Ánh mắt mất mát của Phương Trạch hiện lên một tia kinh ngạc. “Em sao có thể nói mình như vậy, tại sao anh lại có thể nghĩ về em như vậy chứ? Tuy rằng lúc đầu có chút kinh ngạc về chuyện bé con, nhưng như thế lại càng làm anh không thể buông tay em được.”

“Tùy anh, tôi nhất định phải kết hôn, cũng phiền anh đừng tới quấy rầy công việc của tôi nữa. Có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì mau xuất viện đi.” Vũ Thần chán ghét tâm trạng không yên của mình, đặc biệt nhiều loạn cảm xúc của cậu lại là cùng một người. Mặc dù trong đầu hỗn loạn, nhưng Vũ Thần vẫn duy trì thần sắc lãnh đạm.

“Vì sao lại dứt khoát như thế? Chấp nhận anh khó như vậy sao? Vì sao đột nhiên nói muốn kết hôn với phụ nữ, cho anh lý do được không?” Phương Trạch rút cuộc kiềm chế không được, liền mạnh mẽ giống như sư tử xông chuồng, ép hỏi không được nên anh ảo não đâm liên tục vào tường, giọng nói dần suy yếu lại mang theo vài phần bất đắc dĩ. “Anh không muốn lớn giọng nói chuyện với em, cũng không muốn bức em. Chỉ là em cho anh lý do được không?”

“...” Vũ Thần cảm thấy mình nói cái gì cũng đều vô ích, cậu rất muốn hỏi Phương Trạch vì sao cứ theo đuổi không buông, làm cậu chạy trốn mệt mỏi đến thế.

“Vì sao không nói lời nào? Đối mặt với anh khó như vậy sao?” Tay Phương Trạch dừng giữa không trung, cân nhắc một hồi rồi nâng mặt Vũ Thần lên, động tác rất nhẹ, ngón trỏ và ngón giữa đụng vào cằm Vũ Thần. “Thật sự không có chút cảm giác nào với anh sao? Anh không tin.” Phương Trạch không cố ý khiến cho Vũ Thần ngẩng đầu nhìn anh, hai cặp mắt đối diện, ánh mắt Phương Trạch giống như hận không thể đem đối phương nhét vào trong lòng mình.

Đụng chạm rất nhỏ làm lưng Vũ Thần không khỏi cứng còng, hai tay gắt gao nắm chặt góc áo Vũ Mao tới mức các khớp tay đều trắng bệch. Chống lại ánh mắt Phương Trạch, thần kinh Vũ Thần như bị tê liệt, đơn giản là dời mắt đi.

“Để anh sống cùng em, cùng nhau nuôi bé con khôn lớn. Được không? Vũ Thần.”

“Anh... dựa vào cái gì? Chỉ bằng anh nói gió thì nó sẽ mưa ư? Nếu không phải anh, cuộc sống của tôi đâu có như thế này. Làm sao tôi có thể không có cảm giác với anh chứ?” Vũ Thần ý thức mình quá mức kích động đột nhiên cúi đầu, ánh mắt chuyển qua nơi khác như là né tránh cái gì đó. Sau đó nháy mắt thì ánh mắt hoa đào trở lên mãnh liệt, lộ ra tia sắc bén, cậu ngẩng đầu trịnh trọng nói với Phương Trạch. “Cho nên không cần quấy rầy tôi, đừng để tôi hận anh.”

“Em...” Phương Trạch không thể tin nhìn Vũ Thần, người trước mắt đột nhiên như vậy làm anh thấy khác lạ, anh không nghĩ Vũ Thần có thể là người nói chuyện như vậy. “Em, không giống với trước kia.” Phương Trạch cũng không khó tưởng tượng áp lực mà Vũ Thần chịu đựng khi rời khỏi anh hai năm trước, từ một Vũ Thần đơn thuần ngây thơ mà hiện tại đã thành thực hơn nhiều, cũng học được cách khống chế tâm tình, đem tâm ý giấu trong nụ cười nhợt nhạt.

“Mọi người sẽ thay đổi. Tôi đã nói xong, anh tốt nhất là tự mình hiểu lấy.” Vũ Thần thở phào một hơi, ôm Vũ Mao đi ra khỏi phòng bệnh.

Phương Trạch không tới ngăn cản, anh không muốn lại bị Vũ Thần chán ghét thêm.

Đứng phía sau Vũ Thần, dáng người mảnh khảnh trước kia bây giờ trở nên thon dài không ít, cũng có chút thành thực của đàn ông, Phương Trạch xuất thần đứng đó, sau nhiều lần giãy giụa trong lòng thì nhếch môi nói: “Nếu kết hôn thì nhớ gửi thiệp mời cho anh.”

Sau lưng truyền đến những lời này làm cho Vũ Thần dừng chân một chút. “Được. Nhất định rồi.”

Vũ Thần nói những lời này xong thì chân như nhũn ra, cậu không dám quay đầu nhìn Phương Trạch. Ít nhất một giây cuối cùng, cậu cũng không tỏ ra mình yếu thế.

...

Ngày hôm sau đi làm, Vũ Thần vốn có chút lo lắng không biết làm thế nào đối mặt với Phương Trạch lại không nghĩ rằng sáng sớm trở lý của anh đã làm thủ tục xuất viện mà Phương Trạch thì đã rời khỏi bệnh viện tối qua.

Cuối cùng Vũ Thần cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lơ đãng lấy ra đôi giày trẻ con trong ngăn kéo, trong lòng có một loại cảm giác mát mát khó hiểu. Cậu bắt đầu hối hận tại sao mình lại lấy lý do thoái thác rằng mình muốn kết hôn.

Chẳng lẽ cậu thật sự muốn tìm một người phụ nữ? Nếu cùng cậu kết hôn, người phụ nữ kia nhất định sẽ rất đáng thương... Vũ Thần không muốn ích kỷ lừa gạt tình cảm của người khác, lại càng không muốn người khác hi sinh để thành toàn cho mình.

Hiện tại nghĩ có phải hơi dư thừa hay không...

Vũ Thần thật sự là buồn lo vô cớ, cậu biết rằng chuyện bi kịch chân chính là chuyện cho dù cậu có thật sự muốn tìm một cô gái để kết hôn đi nữa thì cũng không phải nói tìm là sẽ tìm được. Tính cách ‘vú anh’ và trạch nam của cậu khi nào mới có thể thay đổi chứ? Nghĩ đến đây thì Vũ Thần càng khó chịu, chẳng lẽ cậu thật sự muốn sống cô đơn với Vũ Mao cả đời?

Nghĩ cái gì thì cái đó tới, Vũ Thần tan ca về nhà thì ba cậu đưa ảnh chụp cho cậu, nói cho cậu biết đây là đối tượng xem mắt cuối tuần này. “Mặt sau ảnh chụp có vi bác(1) và MSN, trước cứ thử tiếp xúc xem sao, sau khi tìm được đề tài chung thì gặp mặt cũng được.”

(1)vi bác là số tài khoản weibo

Vũ Thần vốn muốn hỏi ba cậu xem người này có biết tình hình của cậu không, không nghĩ tới Vũ Phong lại bật lại rằng: “Không biết có thể giới thiệu với con sao? Có thể tìm hiểu về cô gái này sao? Con nghĩ ba là loại người nào chứ?”

Nghe nói như thế, Vũ Thần đành phải hậm hực ngậm miệng lại.

Khuôn mặt người con gái trên ảnh chụp rất được, chưa hẳn là xinh đẹp động lòng người nhưng ít ra da trắng nõn vô cùng, làm cho người ta có cảm giác cô là một cô con gái rượu.

Tấm ảnh chụp nằm trong tay Vũ Thần chừng nửa giờ đồng hồ, tờ giấy mỏng manh đều trở nên nặng trĩu.

Sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Vũ Thần đã đồng ý. Chỉ là gặp mặt thôi, cũng không phải sẽ kết hôn, Vũ Thần cậu còn thua một người phụ nữ sao...

..End 56:.

57. Chương 57

Hôm nay lúc đi làm cậu tới văn phòng Dịch Vân nộp tài liệu, vốn tưởng làm xong việc có thể lui ra, ai ngờ bị Dịch Vân gọi lại, đúng lúc hỏi chuyện về Dịch An.

Mấy ngày nay Vũ Thần cũng không gặp Dịch An, cho nên cũng không thể nói gì với Dịch Vân nên đáp luôn: “Quản lý Dịch ở nhà không phải lúc nào cũng thấy cậu ấy sao? Gần đây tôi và cậu ấy cũng ít tiếp xúc.”

“Ngày nào anh tôi cũng tới xem tình hình của bệnh nhân, ấy vậy mà không tiện đường tới tìm anh ư? Trước đây ở nhà, tôi ngày nào cũng bị anh ấy bắt phải báo cáo tình hình của anh...” Dịch Vân bỏ đi chiếc mặt nạ nữ cường nhân, bây giờ càng giống như cô em gái quan tâm người anh trai, “anh tôi muốn từ bỏ công việc ở bệnh viện, anh có biết không? Anh ấy nói muốn tập trung vào công việc của công ty.”

Vũ Thần nghe thấy tin tức này rất kinh ngạc, sau đó lắc đầu, cậu không nghĩ ra vì sao Dịch An muốn từ bỏ sự nghiệp cậu thích.

“Anh tôi sao bỗng nhiên buông tha anh nhỉ, là bởi anh và người kia ở cùng nhau ư?” Dịch Vân thấy vẻ mặt mờ mịt của Vũ Thần, thỉnh thoảng hỏi cậu, người kia rõ ràng là chỉ Phương Trạch.

“Tôi và anh cô dù sao cũng không có khả năng. Quản lý Dịch nếu như không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép đi làm việc.” Vấn đề Vũ Thần không muốn tự hỏi thì càng không muốn nói với người chẳng dính dáng gì tới, liền nói có lẽ cho qua.

“Quên đi, anh đi đi. Anh tôi có thể buông tha anh không biết là may hay không may, chuyện này cũng không phải do tôi định đoạt.” Khuôn mặt tinh xảo của Dịch Vân cố cười gượng một cái.

Vũ Thần bị Dịch Vân bám lấy hỏi một trận, nhưng ra khỏi văn phòng cậu cũng không có không gian dư thừa để suy nghĩ vấn đề phức tạp nhường ấy. Chẳng qua Vũ Thần lại cảm thấy may mắn vì Dịch An, dù sao cậu cũng không muốn Dịch An tiếp tục quần lý cậu nữa, có thể hoàn toàn buông tay thì sao lại không phải chuyện tốt chứ.

Nghĩ như thế, trong lòng Vũ Thần cũng dễ chịu hơn. Hơn nữa bây giờ cậu cũng không có thời gian xen vào việc của người khác, cuối tuần còn phải đi coi mắt, hơn nữa chuyện bảo mẫu của Vũ Mao còn không có tin tức, cho nên chỉ việc này cũng đã khiến cậu rồi.

Sau khi tan ca, Vũ Thần đi đón Vũ Mao, bởi công việc hôm nay đã sớm làm xong rồi, cho nên Vũ Thần đi khá là sớm.

Ở ngoài cửa phòng trẻ của Vũ Mao, cậu thấy một bóng dáng không lạ gì.

Phương Trạch đứng ở trước cửa sổ hết sức chăm chú quan sát tình hình bên trong, có thể là do cảm ứng được Vũ Thần, anh từ từ xoay người qua, nhìn thấy người anh hằng nhớ đêm mong.

Bị bắt tại trận, Phương Trạch lại thấy mà không sợ hãi, thản nhiên giải thích rằng, “Anh chỉ đơn thuần muốn đến xem thôi, không có mục đích khác, em không cần suy nghĩ nhiều.”

“Ừm.” Vũ Thần khẽ gật đầu, thờ ơ đi vòng qua người Phương Trạch vào nhà trẻ. Cậu muốn Phương Trạch rời khỏi đây, nhưng ngẫm lại thì chắc không dùng được với người mặt dày mày dạn như Phương Trạch nên cũng lười nói.

Ôm Vũ Mao ra ngoài, quả nhiên Phương Trạch còn đứng ngoài cửa. Vũ Thần liếc nhìn Phương Trạch một cái, bình thản như không đi ra ngoài.

Phương Trạch thấy Vũ Thần ôm bé ra ngoài, cũng không nói chuyện, chỉ là hậm hực đi theo sau, dù cho anh vẫn nhận thấy ánh mắt chán ghét tựa như thấy con buôn của Vũ Thần.

Vũ Thần cố gắng rảo bước nhanh hơn, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt cực nóng phía sau, Vũ Mao không yên trong lòng cậu, cái đầu xoay tới xoay lui. Vũ Mao túm tóc Vũ Thần, hơi hiếu kỳ nhìn người đàn ông đi theo đằng sau.

Con mắt Vũ Mao đen nhánh tỏa sáng mở to nhìn Phương Trạch, cái đầu vẫn cứ ngẩng lên tựa hồ hơi mệt mỏi rơi xuống trên vai Vũ Thần, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người Phương Trạch.

Bị cực cứng nhìn như thế, Phương Trạch vừa mừng vừa sợ, trước kia Vũ Mao thấy anh thì gào khóc, cho nên nay anh sợ động tác hay nét mặt nào đó biến hóa dọa Vũ Mao, không thể làm gì khác hơn là cố nén vui sướng, bình tĩnh đi theo phía sau.

Vô tình đi theo tới chỗ đỗ xe, cậu đặt Vũ Mao xuống ghế dành cho bé rồi chuẩn bị lái xe đi, Phương Trạch vẫn như âm hồn không tan đứng ở bên cạnh xe, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người Vũ Mao, lúc này cậu mới không nhịn được nói, “Bây giờ tôi phải lái xe, lúc xe chạy không cẩn thận va phải thì đừng có bắt đền đấy.”

Phương Trạch lại khá biết điều lui về phía sau, “Có thể cùng đi ăn một bữa cơm không, xong rồi anh muốn mua chút đồ cho bé con.” Mang theo tia do dự và lo sợ không yên, anh rốt cuộc không nhịn được hỏi ra lời.

“Không cần, trong nhà có hết.” Người ngoài cuộc đều biết những lời này của Phương Trạch không có ác ý, nhưng nghe vào tai Vũ Thần lại trở nên ê ẩm, “Hơn nữa tôi có thể cho nó những thứ tốt nhất.”

“Anh không có ý ấy, chỉ là ăn một bữa cơm thôi. Không được sao?” Phương Trạch nào biết Vũ Thần nghĩ xấu về lời anh như thế, nhưng nếu giờ đây ép Vũ Thần chỉ vì một bữa cơm, sau này chẳng phải sẽ càng không có lập trường sao. Phương Trạch nghĩ trước nghĩ sau, tốt nhất vẫn là nhận, anh không muốn để mình rơi vào cục diện thậm tệ gì, bằng không thật là mất bò mới lo làm chuồng.

“Vâng xin nhận.” Vũ Thần cười một cái chua xót với Phương Trạch rồi lái xe vội đi.

Ô tô chạy đi để lại đằng sau một cái đuôi khói, Phương Trạch nắn lòng lên xe.

Anh không lập tức lái xe đi, mà là ngồi ở trong xe châm thuốc.

Thẳng đến khi trong khoang xe ngập đầy khói thuốc lượn lờ, anh vừa hút vừa bị sặc bởi điều thuốc thứ hai, lúc này anh mới tắt thuốc trong tay khởi động xe.

... ..

Vũ Thần vừa về nhà, ba cậu tìm cậu thảo luận chuyện hẹn gặp cuối tuần, bởi Vũ Phong ngày mai phải đi công tác một tuần cho nên ông mới đặc biệt lo lắng cho chuyện coi mắt của Vũ Thần, ngàn dặn vạn dò đề nặng trong tâm ông.

Chẳng qua Vũ Thần trên cơ bản đều nghe tai trái ra tai phải, vốn cậu không phải tay già đời thân kinh bách chiến, bây giờ lý luận suông cũng đều thối như nhau cả, đến khi gặp rồi tùy cơ ứng biến thôi. Cho nên cậu chỉ là liên tục nghe cho có lệ để ba cậu yên tâm thôi.

Từ lúc đem Vũ Mao để ở phòng bệnh Phương Trạch, lần đầu Vũ Nhung về nhà, cô hết sức may mắn, Vũ Thần chỉ liếc cô một cái tức giận rồi bỏ qua. Vũ Nhung vì thế nhanh nhẹn hẳn, lại nghĩ đại nạn không chết tất có phúc về sau, lúc nghe đến tin tức đi gặp gỡ cuối tuần của Vũ Thần lại không nhịn được muốn gây sóng gió.

Thế nhưng, một câu nói của Vũ Phong đã cắt ngang toàn bộ ảo tưởng của cô, “Nhưng Nhung cuối tuần nhất định phải trông Vũ Mao... Để anh con yên tâm đi hẹn hò...”

“Vâng...” Vũ Nhung gục ở một bên, uể oải đáp lại, “Đó là chắc chắn rồi.”

Không phải Vũ Nhung không muốn trông Vũ Mao, mà là cô, một cô gái xinh đẹp hoạt bát thành xuân cuối tuần không đi ra ngoài hẹn hò mà phải ở nhà trông trẻ con, trong lòng ít nhiều có chút bất bình... Nếu không thì sẽ đem nhóc kia ném cho ba nó là được rồi... Đương nhiên, người ba này khẳng định không phải Vũ Thần...

.:End 57:.

58. Chương 58

Buổi hẹn cuối tuần cũng đã tới, trước khi Vũ Thần ra ngoài liền ăn mặc tử tế một phen, cậu lo lắng nếu mặc chính trang có thể làm không khí trở nên áp lực, cho nên cậu liền mặc quần áo thoải mái một chút nhưng không tỏ vẻ lỗ mãng. Quần áo cắt vừa người, áo khoác ngoài bằng len kết hợp với quần áo bên trong màu trắng, lại thêm chiếc khăn ông càng tăng khí chất con người, khiến khuôn mặt hơi non nớt của Vũ Thần thoát nhìn trầm ổn không ít.

Cậu ra ngoài một ngày vẫn là không yên lòng về Vũ Mao nhất, cho nên cậu không quên nói rõ mọi việc với Vũ Nhung rồi mới yên tâm đi tới cuộc hẹn.

Cậu cố ý tới quán cà phê đã hẹn trước nửa tiếng đồng hồ, dọc đường không kẹt xe gì hết nên hết thấy coi như thuận lợi. Mà Vũ Thần hoàn toàn không biết em gái mình mang theo bé con theo dõi ở phía sau cũng đang âm thầm quan sát cuộc hẹn hò của cậu.

Trước khi ra ngoài, Vũ Nhung cố ý ăn mặc nhìn người lớn hơn rất nhiều, như vậy mang theo Vũ Mao ra ngoài cũng trông giống một người đã có chồng đôi chút. Vì đỡ tốn sức, cô dùng một cái dụ mang Vũ Mao ở trước ngực, cứ như vậy đi ra ngoài giống như là một người đã kết hôn. Vũ Nhung rất cẩn thận đi theo phía sau Vũ Thần, cô vốn muốn gọi điện cho Phương Trạch nhờ anh mang Vũ Mao đi chơi, nhưng mà nghĩ lại, như vậy không ổn, nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì cô không gánh nổi, hơn nữa hiệu quả của việc lần trước cũng không lớn lao gì, cô đành phải tìm cách khác.

Suy nghĩ thật lâu, cô quyết định đổi phương pháp khác, cô trực tiếp nói địa điểm xem mắt của Vũ Thần cho Phương Trạch biết.

Làm như vậy cũng không phải vì chính cô, mà chính là Vũ Nhung phát hiện mỗi lần Vũ Thần quay về nhà mà nói chuyện về Phương Trạch với cô thì dường như không có tình cảm gì hết. Ngoài mặt thì Vũ Thần đều thờ ơ lãnh đạm với Phương Trạch nhưng cô vẫn cứ cảm thấy Vũ Thần đang dao động. Cho nên làm như vậy, cô muốn biết Vũ Thần có tự lừa gạt tình cảm của chính mình hay không, tiếp theo cô cũng muốn biết trái tim Phương Trạch đối với anh trai cô có bao nhiêu là thật lòng.

Ngoài mặt thì dường như là quan tâm tới chung thân đại sự của anh trai, nhưng thực chất là Vũ Nhung nhiều chuyện, cứ như vậy bước vào quán cà phê.

Vũ Nhung ăn mặc già dặn một chút, mang theo bé con, cô có thể cảm giác được lúc người bán hàng ghi thực đơn⁽¹⁾ có một chút khinh thường. Nhưng mà thôi, đây coi như là hi sinh vì anh trai vậy.

(1)nguyên văn ‘điểm đơn’: tức là lúc mình vào nhà hàng, xem thực đơn thì ngt ghi lại thứ mình muốn ấy.

Vũ Thần đến sớm hơn cô gái kia, cảm xúc phập phồng ngồi chờ. Tuy việc xem mắt lần này chỉ là ứng phó với ba cậu nhưng chuyện xem mắt đối với Vũ Thần cũng giống việc cô gái lần đầu bước lên xe hoa, cho nên mới trịnh trọng chờ đợi như vậy.

Vũ Thần ngồi chờ Từ Tuệ tới. Bên gái dường như là cần đúng giờ để tới, không sớm một phút mà cũng không chậm một giây, đúng giờ mà xuất hiện trước mặt Vũ Thần.

Người con gái ngồi đối diện Vũ Thần so với ảnh chụp thì có phần tự nhiên và hào phóng hơn. Vũ Thần nghe ba cậu nói Từ Tuệ là giáo viên môn ngữ văn trung học, cũng khó trách trong mắt lộ ra điệu dàng.

“Cô giáo Từ là giáo viên dạy văn à? Giáo viên là một nghề nghiệp rất thoải mái, nhất là các giáo viên trung học như cô.” Bình thường Vũ Thần tiếp xúc với con gái không ít, có lẽ do mục đích xem mắt nên cậu đối với Từ Tuệ có một tia không yên lòng, nhưng lại che giấu rất tự nhiên.

Từ Tuệ uống một ngụm cà phê, trên mặt luôn tươi cười thản nhiên, mái tóc dài uốn lọn lại mang theo một tia hấp dẫn của phụ nữ. “Kỳ thật thì không thoải mái, bởi vì tôi tương đối trẻ tuổi nên học sinh căn bản không coi trọng lắm. Anh làm việc ở bệnh viện à? Mới đầu nghe thấy anh là y tá nam tôi cũng có chút ngạc nhiên. Nhưng mà anh nhất định là cẩn thận hơn đàn ông bình thường rất nhiều ha.”

“Có thể, chẳng qua việc làm hiện tại không cần tiếp xúc với bệnh nhân.” Vũ Thần khiêm tốn giải thích.

“À, công việc cũng khá ổn định. Bình thường anh thích làm gì?”

“Đọc sách, lúc nhàn chán thì cũng thích xem phim. Còn cô thì sao?”

...Hai người tán gẫu với nhau, nói cho đối phương hiểu biết về công việc, gia đình, sở thích và hứng thú của mình. Vũ Thần đơn thuần cảm giác nếu cùng Từ Tuệ kết làm bạn bè thì cũng không tồi, lại xem nhẹ việc hai người hẹn nhau tới đây là nói đến chuyện kết hôn.

Vũ Nhung một bên âm thầm quan sát, một bên cho Vũ Mao uống ly sữa dâu tây vừa mang lên. Nhìn thấy hai người tán gẫu rất vui, Vũ Nhung gọi điện cho Phương Trạch, cô cũng không dài dòng nhiều với Phương Trạch, cũng chẳng nghe xem ý tứ anh ra sao, chỉ là khước đại sự thật một chút, thêm mắm dặm muối lại bỏ thêm ít dấm chua. Nhưng Phương Trạch nghe xong thì không quyết định ngay mà lo lắng mình đường đột tới sẽ quấy rầy Vũ Thần hẹn hò nên lòng lại có gợn sóng không yên.

Vũ Nhung đối với phản ứng của Phương Trạch thì hơi bất ngờ. Cô vốn tưởng rằng Phương Trạch sẽ buông điện thoại mà cấp tốc tới đây, không nghĩ tới Phương Trạch lại lo lắng như vậy. Vũ Nhung không hề hoang mang dứt sữa cho Vũ Mao, lại cười trộm nói với Phương Trạch. “Tôi không sao cả, có điều cháu tôi lại muốn gọi cô gái kia là mẹ đó. Anh cứ từ từ lo lắng đi.” Cô nói xong một hơi thì cúp điện thoại.

Vũ Mao hoàn toàn không biết mình trở thành tông phạm của cô mình, ánh mắt tròn tròn ngây thơ nhìn Vũ Nhung đòi uống sữa tiếp.

Không ngoài dự đoán của Vũ Nhung, sau mười phút cúp máy thì Phương Trạch quả nhiên xuất hiện trước cửa quán cà phê.

Vũ Nhung vẫy tay hi vọng gọi Phương Trạch lại đây bàn cách đã, nhưng có thể là cô ăn mặc quá mức quê mùa nên Phương Trạch sau khi nhìn một vòng thì không nhận ra cô.

Nhìn thấy Phương Trạch lập tức đi tới phía Vũ Thần, Vũ Nhung đang muốn dùng điện thoại gọi anh lại thì trước khi điện thoại kết nối, Phương Trạch đã đi vào tầm nhìn của Vũ Thần. Vũ Nhung đành phải phần nộ cúp điện thoại, tiếp tục mở to mắt ngồi trong góc quan sát.

Phương Trạch nhận được điện thoại của Vũ Nhung thì có chút do dự, nhưng mà nghe được câu nói trước khi cô cúp máy thì không kiên nhẫn nổi nữa. Dọc đường anh đều nhắc nhở chính mình đến lúc đó nhất định phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không thể xúc động. Nhưng khi bước vào quán cà phê, liếc mắt một cái thì thấy Vũ Thần và người con gái kia trò chuyện vui vẻ thì anh lại tức giận vô cùng.

Vũ Thần tán gẫu với Từ Tuệ rất thoải mái, hai người tính toán đi xem phim rồi sau đó đi ăn cơm chiều. Nhưng là lúc thảo luận về bộ phim đang chiếu hiện tại thì Vũ Thần lơ đãng nhìn xung quanh, Phương Trạch liền rơi vào tầm mắt cậu, tiêu sái đi tới, cao ngạo không ai bì nổi.

Vũ Thần không hề bối rối, cậu không muốn bị Phương Trạch làm mất mặt trước Từ Tuệ, liền nói tiếng xin lỗi với cô, sau đó chủ động đứng lên hỏi Phương Trạch. “Tôi tìm tôi có chuyện gì?” Bởi vì Từ Tuệ ở đây cho nên Vũ Thần không trực tiếp đuổi Phương Trạch đi, vì thế khách sáo hỏi một tiếng.

“Thật ngại quá vị tiểu thư này, giờ tôi có việc quan trọng muốn nói với Vũ Thần. Quấy rầy hai người thật có lỗi.” Phương Trạch đi qua Vũ Thần, đi tới trước mặt Từ Tuệ hỏi, câu nói khách khí nhưng anh khí bức người lại toàn mùi thuốc súng, như là khiêu khích Từ Tuệ.

Từ Tuệ là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô cũng không có khả năng nói không được, liền nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, mỉm cười nói với Vũ Thần. “Nếu anh có việc gấp thì lần sau đi xem phim đi. Tôi về trước nhé.”

Vũ Thần lần đầu tiên hẹn hò không muốn bị Phương Trạch phá hỏng, lập tức gọi Từ Tuệ lại. “Không có, sẽ giải quyết nhanh thôi.”

Cậu còn chưa dứt lời đã bị Phương Trạch lôi vào phòng vệ sinh trong quán cà phê, cánh cửa cũng bị khóa trái lại.

“Anh muốn làm gì? Anh có thể đừng chặn cửa hay không?!” Vũ Thần bị kéo vào phòng vệ sinh, trong lòng cũng bốc hỏa, Phương Trạch chặn cửa còn suýt bị đạp lên hai chân. “TMD, anh có để tôi yên hay không hả? Anh bị điếc hay mù hả, chuyện của ông đây không cần anh nhúng tay, không cần tới quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Phương Trạch chặn cửa sống chết không cho Vũ Thần ra ngoài, Vũ Thần đá rồi lại đánh nhưng anh cũng mặc kệ. “Như vậy là có ý gì? Tránh ra cho tôi, đừng chặn cửa nữa.”

“Hiện tại em tùy tiện tìm người con gái kia kết hôn, thú vị ư?” Giọng nói Phương Trạch trầm thấp có chút khàn, anh bắt lấy bắp vai Vũ Thần muốn đối phương nhìn thẳng vào mắt mình. “Sau đó ngênh ngang đem thiệp mời tới trước mặt anh sao?”

“Anh cho mình là ai chứ? Tôi muốn kết hôn với ai thì liên quan tới anh cái rắm a.” Vũ Thần không chút sợ hãi nhìn vào mắt Phương Trạch. “Tôi muốn kết hôn thì kết hôn, việc gì phải e ngại anh chứ? Đừng có mà...”

Nhiều chuyện... Hai chữ này trực tiếp bị nụ hôn của Phương Trạch ép xuống.

Phương Trạch gần như bá đạo hôn xuống đôi môi lả nhả của Vũ Thần, hai tay giữ chặt đầu cậu, cưỡng chế xâm lược mà nếm thử hương vị ngọt ngào đã khát vọng từ lâu, tuy vẫn chưa đủ cơn khát nhưng anh vẫn phải rời đôi môi ẩm áp kia.

Tay anh không có buông ra, trán kề trán Vũ Thần, trong mắt hai người đều là đối phương.

Có thể là do hôn môi lâu làm cho Phương Trạch có chút thiếu dưỡng khí, hơi thở nóng bỏng phả phất trên mặt Vũ Thần. “Em không cần kết hôn, cùng một chỗ với anh đi, anh thực sự yêu em. Cả đời này anh chỉ nhận định em thôi.”

Vũ Thần lại không quay đầu, hờ hững nhìn thẳng ánh mắt Phương Trạch. “Tôi đã không còn là tôi trước đây. Đã sớm kết thúc rồi, anh không cần nằm mơ nữa được không?”

“Em chống đối anh, thậm chí không quay đầu nhìn anh lấy một lần. Trái tim anh thật sự rất đau đớn, nhưng anh còn có thể khống chế, nhưng khi biết em cứ như vậy mà tùy tiện tìm một người phụ nữ để kết hôn thì anh không thể nhẫn nhịn được nữa.” Phương Trạch sợ bị từ chối, giọng nói càng ngày càng thấp, cảm giác như nghẹn trong cổ họng không nói ra được. “Có thể trở lại như trước kia không, trước kia thiếu nợ em thì nay anh sẽ bù đắp, dùng thời gian cả đời này bồi thường cho em và Vũ Mao được không?”

Phương Trạch thật cẩn thận, hi vọng đáp án của Vũ Thần không khiến anh thất vọng. Vũ Thần không mắng cũng không nháo, im lặng không trả lời, anh lại khẩn cấp hỏi lại một lần. “Tin tưởng anh, được không?”

Vũ Thần lắc đầu, thản nhiên trả lời: “Không được.”

“Vì cái gì, anh không đáng để em tín nhiệm sao? Chuyện hai năm trước vẫn khiến cho em khúc mắc lâu như vậy sao?”

“Chuyện xảy ra hai năm trước tôi đã quên, không còn muốn nhớ lại. Tôi đều đã buông tay, anh cần gì phải nhắc lại làm gì chứ?” Thế công của Phương Trạch quá mức hung mãnh, Vũ Thần khó có thể chống đỡ nhưng nghĩ đến việc từ khi sinh Vũ Mao tới nay đã hai năm đều sống tốt, còn có cái gì không thể vượt qua chứ, bức tường thép trong lòng gần như đã sụp đổ.

Phương Trạch nói nhiều như vậy, lực đạo trên tay lại buông lỏng, Vũ Thần bắt lấy áo Phương Trạch, nắm tay thành nắm không chút lưu tình mà đánh anh.

Một nắm này Phương Trạch hứng thật nặng, Vũ Thần liền nhân cơ hội mở cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài.

Phương Trạch đuổi theo, cũng không thấy bóng dáng Vũ Thần, anh nên bước nhanh hơn chạy ra bên ngoài quán cà phê thì bị Vũ Nhung đang xem kịch vui gọi lại. “Anh Phương, anh bị rơi vật quý gì kìa.”

Phương Trạch nghe tiếng gọi của Vũ Nhung thì quay đầu lại, không khỏi mở to hai mắt, cho dù má trái bị đánh sưng lên làm cho ngũ quan tuần mỹ cũng có chút sứt mẻ. Anh không phải bởi vì Vũ Nhung xuất quỷ nhập thần tới đây mà là vì bé con ở trong lòng Vũ Nhung không ngừng chớp chớp ánh mắt đen nhánh sáng ngời nhìn bộ dáng chật vật của anh.

...

.:End 58:.

V: khà khà *cười tà* dễ mà cô.

59. Chương 59

Vũ Thần ra khỏi phòng vệ sinh, kích động chạy ra bên ngoài, cho nên không thấy Vũ Nhung núp ở cửa nghe lén.

Không biết do chợt dạ hay là vừa rồi lấy dũng khí quá lớn, tóm lại là Vũ Thần biết nếu không chạy khỏi Phương Trạch thì cậu nhất định sẽ lâm vào cục diện bế tắc lớn hơn.

Chạy thật lâu, Vũ Thần dừng lại ở góc đường thờ phật phò, miệng có chút ngọt làm cho cậu cảm thấy khó chịu.

Đã bao lâu không vui vẻ nhẹ nhàng như vậy rồi chứ. Cậu có nên gọi điện cho Từ Tuệ không đây?

Mà thôi, lại hẹn người ta cũng không có ý gì, vừa rồi đã bế tắc như vậy. Vũ Thần tự hỏi tự đáp, di động lấy ra lại cho vào túi áo.

Sau khi hành động khó coi như vậy thì trong lòng cũng không cảm thấy khó chịu hay ỷ khuất gì, chỉ cảm thấy Phương Trạch đúng là tên hỗn đản, dường như là đang cố ý đùa giỡn cậu.

Mới vừa gặp đã cao ngạo tự cho mình là đúng, rõ ràng biết cậu không thích nam nhân còn đi dán cái mặt nóng vào mông cậu, hơi một tí là bị trêu đùa. Rốt cuộc chấp nhận đền bù như ý Phương Trạch, cậu cứ thế ngu ngốc rơi vào lưới tình, hơn nữa là một người đàn ông mà còn có thể lớn bụng, kết quả thì... Tên khốn kia không nói đã biến mất tăm, hai năm... Đợi tới lúc cậu sắp quên tên hỗn đản kia thì lại đột nhiên xông ra, còn thề thốt muốn cậu quay về với anh. Vũ Thần thật sự không nghĩ ra, TMD, anh tính chuyện gì đây.

Năm lần bảy lượt dây dưa không rõ còn không nói, thời điểm mấu chốt cậu đang đi xem mắt thì Phương Trạch lại chạy tới quấy rối, đúng là áy náy với cậu sao? Còn bất chấp tất cả hôn cậu nữa, Vũ Thần nghĩ tới đây thì nổi trận lôi đình, cho nên cậu hối hận vừa rồi không ra tay nặng thêm chút nữa.

Vũ Thần đứng ở ven đường mua một bình nước, súc sạch vị ngọt tiện đườnggột rửa hết hơi thở của Phương Trạch ra.

Vũ Thần hiện tại một thân chật vật không nói, việc xem mắt cũng thất bại, nhưng dù thế nào cũng phải về nhà chăm sóc bé con... Vì thế cậu đón taxi về nhà.

Trong quán cà phê, Phương Trạch bị Vũ Nhung ngăn lại nên bình tĩnh ngồi xuống. Đối mặt với Vũ Mao đang cầm muống chơi thì anh lại nhất thời không biết nói gì.

Vũ Nhung dẫn do không biết có nên thay anh trai và cháu mình đánh cho người đàn ông trước mắt một trận hay không, tóm lại là ngồi đối diện nhau, tâm tình của cô cũng không khá hơn chút nào. Mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu, cô mâu thuẫn nói: “Anh lớn hơn tôi rất nhiều, tôi vốn nên gọi anh là anh nhưng mà hiện tại vô luận thế nào tôi cũng không gọi được.”

Trong lòng sửa từ ngữ một chút, Vũ Nhung lại nói tiếp: “Ngài Phương, dưới đây sẽ là những lời tôi hỏi thay anh trai, anh chỉ cần trả lời tôi là được.”

Phương Trạch nhìn Vũ Nhung, lộ ra một ý cười thần nhiên ý bảo Vũ Nhung cứ tiếp tục nói.

Vũ Nhung bắt đầu thay Vũ Thần công khai lên án Phương Trạch, khí thế như là dời núi lấp biển, một loạt vấn đề làm Phương Trạch có phần không chịu nổi.

Vũ Nhung hỏi Phương Trạch có thật tình yêu anh trai của cô không, thái độ của Phương Trạch vừa chân thành vừa kiên định, Vũ Nhung đành phải nói thêm về đề tài này. “Hiện tại nói yêu anh tôi kiên định như vậy, là do lương tâm quay về sao? Muốn bồi thường anh tôi, đồng cảm anh tôi sao? Lúc trước khi anh tôi mang bầu đi trên phố gặp anh, cũng không biết anh có... có ấn tượng hay không. Nhưng là lúc ấy anh kéo tay anh tôi, tôi cảm giác anh ấy sống chết muốn tránh khỏi anh.”

Phương Trạch đối với lần gặp gỡ vô tình kia rất có ấn tượng, bởi vì ánh mắt lúc ấy của Vũ Thần như cái bóng đè nặng làm cho anh không thể yên giấc. “Em nói ngày đó kỳ thật đối với anh vẫn còn mới mẻ lắm, lúc ấy có lẽ là do trực giác nên mới giữ anh của em lại đi. Nhưng mà nhìn thấy cái bụng mang thai thì anh mới ý thức được đó là phụ nữ, hơn nữa anh cũng không nghĩ anh của em có thể đặc biệt như vậy. Chẳng phải em nói anh của em xuất ngoại sao?”

Khi đó Vũ Nhung nắm chặt tay anh trai mình và nói dối là sợ Vũ Thần có thể bị người đàn ông trước mắt này làm tổn thương, nhưng cô cũng muốn biết nếu người đàn ông này yêu anh trai cô như vậy thì tại sao lại không cố gắng thêm một chút chứ. “Lúc anh trai tôi đi khỏi thì tại sao ngay cả điện thoại anh cũng không gọi, còn có hai năm đó là xảy ra chuyện gì?”

“Hai năm anh của em đi khỏi quả thật là bất đắc dĩ, nhưng mà cũng quyết không buông tha cho anh trai em. Chính là lúc anh tìm Vũ Thần để giải thích thì lại không thấy cậu ấy đâu.” Kỳ thật Phương Trạch cũng có nghĩ tới việc giải quyết vấn đề này, anh cũng đã thử nói với Vũ Thần nhưng mà không có tác dụng.

Hiện tại em vợ lại nói việc này với anh làm cho anh có chút buồn rầu. Anh biết lúc đó hai người hiểu lầm cũng là do mình anh tạo nên, nhưng thời gian qua đi lại làm cho tất cả mọi lời giải thích đều không có giá trị gì nữa. “Lúc đó thời gian anh ở trong nước rất ít, nhưng là tìm anh trai em quả thật lâu. Em phải biết rằng thế giới này lớn như vậy, nếu anh trai em muốn trốn tránh anh thì cậu ấy làm sao lại không tìm được chỗ chứ? Hay là nói các người muốn giấu còn không tìm được nơi giấu sao?”

“Không phải giấu, mà là bảo vệ. Tôi cũng không thể nhìn thấy anh tôi bị tổn thương một lần nữa. Hơn nữa,...” Vũ Nhung thối thối cái mũi nhỏ của Vũ Mao, lại nói: “Bé con vô tội. Nếu khi đó anh không cần anh tôi, không lưu lại bé con thì làm sao bây giờ...”

“Hiện tại anh cũng hối hận vì sao không sớm biết sự tồn tại của bé con, làm cho anh thay đổi mà biết quý trọng một chút. Hiện tại biết thì muốn quý trọng, có thể giành lại thì khó khăn như vậy.” Phương Trạch không trách Vũ Thần lúc ấy không nói chuyện bé con cho anh, dù sao cũng là anh sai lầm mới để Vũ Thần có thai bé con.

Phương Trạch mới vừa bị Vũ Thần hung hăng từ chối, bây giờ ký ức chuyện trước kia trở về, oán trời trách đất cũng vô dụng, có lẽ đây chính là báo ứng nhân quả.

Vũ Nhung nhìn bộ dáng mất mát của người đàn ông đối diện, do dự không biết có nên an ủi hay không, nhưng mà lập trường của cô không cho phép.

“Xấu... Xấu xa...” Vũ Mao nằm trong lòng Vũ Nhung hơi lâu nên có chút cáu kỉnh, cầm lấy tay Vũ Nhung mà cắn, tựa hồ muốn cô chú ý.

“Bảo bối đừng nháo, cô biết con buồn bực mà, mang con đi ra ngoài một chút nhé.” Vũ Nhung vừa lúc muốn để Phương Trạch ngồi lại ngẫm nghĩ rõ ràng mọi chuyện, liền ôm Vũ Mao đi ra ngoài.

Phương Trạch đúng là đã không được như ý, song khi tiếng nói non nớt của Vũ Mao lọt vào trong tai anh, giống như trong bóng đêm có đôi bàn tay bé nhỏ dắt anh đi, cho anh thêm hi vọng.

“Vũ Nhung, chờ một chút, cho anh ôm bé con đi.” Phương Trạch nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt phẩn nộn của Vũ Mao một chút, sau đó vươn hai cánh tay. “Bảo bảo, ba ba ôm một cái.”

Phương Trạch kiên trì, Vũ Nhung đành phải thuận theo đem Vũ Mao đặt vào tay anh.

Vũ Mao dính sát vào ngực Phương Trạch, không lộn xộn cũng không nói gì, chính là ánh mắt sáng trong nhìn Phương Trạch vô cùng cẩn thận.

Phương Trạch vừa định khen tiểu bảo bối không giống lúc trước vừa nhìn thấy anh đã khóc nháo thì cảm giác được trên áo có chút ẩm ẩm và ẩm ướt.

Phương Trạch sợ hù dọa Vũ Mao nên không dám lộn xộn, đơn giản chờ Vũ Mao ‘đi’ xong, trên áo ẩm ướt một mảng nhỏ. “Rõ ràng là nước tiểu a, bảo bảo cũng muốn phạt ba ba sao?”

Vũ Mao nằm trong lòng Phương Trạch động đậy, bàn tay bé nhỏ cào lên mặt anh. “Xấu xa.”

“Nhất định là vừa rồi uống nhiều sữa dâu quá, quần cũng ướt, hiện tại phải mau về nhà thay quần thôi.” Vũ Nhung đành khấn cấp nhét một cái khăn mềm mại vào đũng quần của Vũ Mao.

Phương Trạch sợ ẩm ướt như vậy sẽ khiến Vũ Mao cảm lạnh, vừa lúc hôm nay anh có lái xe tới cho nên hai người nhanh chóng đưa Vũ Mao về nhà thay quần áo.

Khi tới dưới lầu, Vũ Nhung muốn mời Phương Trạch lên nhà ngồi chơi một chút, lại nghĩ đến anh trai nên có chút băn khoăn, Phương Trạch do dự liền không gượng ép nữa.

Giờ khắc này Phương Trạch cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì anh sợ sẽ bị Vũ Thần tổng cổ ra khỏi cửa. Trong lòng chưa xót nhìn Vũ Mao bị ôm lên lầu cho tới lúc không nhìn thấy nữa thì Phương Trạch mới lái xe rời đi.

Phương Trạch về nhà thay quần áo bị Vũ Mao làm bẩn, nhưng lại thực sự biến thái tới mức không cảm lòng nổi mà cảm lên ngứa ngứa, một mùi sữa nhàn nhạt khiến anh có một loại cảm giác sạch sẽ.

Phương Trạch ảo tưởng Vũ Mao yếu ớt gọi anh là ba ba... Một tiếng lại một tiếng... Vui vẻ nghĩ tới ngày mai tươi sáng. Nếu Vũ Thần không thể chấp nhận anh thì làm cho bảo bảo thích anh trước cũng được mà.

...

Chương này tặng Diệp Y nham nhở, Hạ Vũ đáng yêu và Viễn chăm chỉ.

Kem đánh răng Diệp Y: Sắp tới phiên ngoại anh Dịch đáng yêu rồi.

Kem đánh răng Hạ Vũ: Thay đổi ava với tốc độ vừa phải thôi cô, tôi chóng mặt quá.

Kem đánh răng Ngạo: Chương tiếp theo là dành tặng cho cô.:X

Kem đánh răng Viễn: Truyện sắp hoàn rồi. Rất vui vì được cộng tác với cô thời gian qua. *che khăn giả vờ khóc lóc thảm thương*

..End 59:.

60. Chương 60

Vũ Thần nhìn thấy Vũ Mao trở về mà quần ẩm ướt bởi nước tiểu, cố ý giả bộ tức giận, Vũ Mao mở to đôi mắt vừa tròn vừa đen không dám lộn xộn, cái miệng nhỏ nhắn phát ra âm thanh non nớt: “Ba ba... Ôm...”

“Được, ba ba đổi quần cho con nhé...” Bé con chính là tâm can của Vũ Thần, nhìn thấy bộ dáng đáng thương hề hề của bé thì lửa giận gì cũng tiêu tan sạch sẽ.

Vũ Nhung đứng ở một bên nhìn, coi như cái gì cũng không biết hỏi: “Anh, hôm nay hẹn hò thế nào? Người kia thế nào?” Vũ Nhung hỏi không đến nơi đến chốn, bởi vì cô có thể khẳng định lúc anh trai chạy trốn chết tuyệt đối không chú ý tới mình.

“Ừm, cô ấy rất nữ tính, lại là giáo viên trung học.” Vũ Thần không muốn nhớ lại chuyện xảy ra ở quán cà phê ngày hôm nay, vì thế không chút để ý đáp lại.

“A, cũng thuận lợi chứ, có xảy ra chuyện gì không?”

Vũ Thần liếc Vũ Nhung, không muốn thỏa mãn tính tò mò nhiều chuyện của em gái. “Em quản nhiều như vậy làm gì? Còn có, hôm nay em ăn mặc như vậy, không ra sao cả, lại còn ôm cục cứng của anh đi trên đường phố, không ngại dọa người ta sao?”

“Anh, anh nói vậy nghe hay quá nhỉ. Em đây là vì ai mới ăn mặc như vậy chứ.” Vũ Nhung sau khi bị cười nhạo thì rất kích động.

“Cho dù là vì mang Vũ Mao ra ngoài thì em cũng không cần ăn mặc kiểu này chứ? Dáng vẻ đúng là quê mùa, cùng các bác gái ở chợ có gì khác nhau.” Vũ Thần thấy Vũ Nhung tức giận lại chọc ghẹo một phen.

“Em... Bỏ đi, em đi thay quần áo là được chứ gì, miễn cho Vũ Mao thấy em chướng mắt.” Thiếu chút nữa thì Vũ Nhung nói lộ hết ra, vì lấy đại cục làm trọng nên cô chịu đựng đi thay quần áo khác.

Vũ Thần tự biết chừng mực liền không nói thêm điều gì. Cậu nghĩ thầm thật đúng là không thể chọc giận con bé kia, nếu ngày nào đó cô lật mặt không chăm sóc Vũ Mao giúp thì làm sao bây giờ. Vũ Thần lúc này mới nhớ tới chuyện quan trọng đã nhiều ngày không xử lý, đó là bảo mẫu của Vũ Mao tới giờ vẫn chưa tìm được.

Việc này thật là đau đầu, bảo mẫu muốn tìm cũng phải là người đáng tin cậy, tốt nhất là người quen biết, nhưng mà bà con thân thích của cậu, nghĩ nghĩ tới đám người trong nhà toàn những người quen được hầu hạ, hơn nữa quan hệ cũng không thân thiết, tìm thân thích tuyệt đối không thể được. Xem ra cậu còn phải tới công ty gia chính một lần nữa.

...

Chiều hôm sau Vũ Thần cố ý xin phép đi ra ngoài để tới mấy công ty gia chính đáng tin cậy, nhưng mà kết quả cũng không như ý muốn. Vũ Thần đành phải lưu số điện thoại lại cho mấy công ty kia, chờ có bảo mẫu như ý cậu thì liên hệ.

Vũ Thần lập tức lái xe đi đón Vũ Mao rồi lại chạm mặt với Phương Trạch.

Sớm không tới, muộn không tới lại tới đúng lúc tâm tình cậu buồn bực vì không tìm được bảo mẫu, đây không phải là trêu tức cậu sao?

“Tại sao lại đến đây? Nhìn lên vui lắm sao?” Vũ Thần không biết là do loạn não hay là do tức giận quá, tóm lại chờ cậu tỉnh táo lại thì mới cảm thấy lời nói này có chút không rõ ràng.

“Nhìn lên? Anh là quang minh chính đại, con anh thì tại sao anh không thể nhìn?” Phương Trạch không cho là đúng nói, thấy Vũ Thần khó để anh cũng không chột dạ chút nào, con người đen nhánh vẫn không rời thân ảnh phần nộn trong phòng.

“Anh, bỏ đi...” Vũ Thần muốn nói lại thôi, cậu chỉ sợ vừa mở miệng lại nói không thôi, quan trọng vẫn là đưa bé con rời khỏi đây.

Vũ Thần đi vào thì Phương Trạch cũng theo sát gót, Vũ Mao nhìn thấy ba ba đến thì men theo bàn nhỏ đi tới, nâng tay bé nhỏ muốn ôm.

Vũ Thần mới vừa khom người, Vũ Mao đã nhanh chóng bị người đoạt trước một bước: “Ừ, ngoan ngoan, ba ba ôm...” Vũ Mao dường như không có ấn tượng với người đàn ông ôm mình, nhưng cũng không phản kháng hay khóc nhè gì cả.

“Anh... Đây, anh làm rõ thân phận được hay không?” Vũ Thần thấy Phương Trạch ôm Vũ Mao đang muốn đi ra bèn kêu to lên, một tiếng này sợ là đã dọa những đứa bé khác, trong phòng tiếng khóc nhất thời liên tiếp. Vũ Thần đành phải xấu hổ xin lỗi nhân viên chăm sóc, lập tức kéo Phương Trạch ra ngoài.

“Bảo bối, ba ba ôm, chúng ta về nhà...” Vũ Thần trừng mắt nhìn Phương Trạch một cái, tràn đầy tự tin vươn hai cánh tay chờ Vũ Mao tìm đến cái ôm to lớn của ba.

Vũ Mao nghĩ đến đang chơi với ba ba, bèn nghiêng đầu sang chỗ khác chôn mặt ở hõm vai Phương Trạch, kiểu như không thèm đếm xỉa gì đến Vũ Thần, vẻ đáng yêu nghiêm túc ấy khiến người ta không thể giận nổi.

Tim Vũ Thần đập chệch một nhịp, Vũ Mao lại không để ý tới cậu, đây là đả kích cỡ nào chứ, cậu không cho mình thời gian suy xét, trực tiếp gỡ bé con từ vòng tay của Phương xuống dưới, “Cái mông nhỏ này ngứa hả? Mau cùng ba ba về nhà!”

Vũ Mao mặc kệ, lôi kéo cà vạt của Phương Trạch chết sống không buông tay: “Ba ba... Chơi... Không trở về...” Giọng nói mềm mại mang theo tiếng khóc nức nở, chớp con mắt to tròn với giọt lệ sắp rơi nhìn Phương Trạch, tựa hồ như đang cầu cứu anh.

Phương Trạch ôm chặt Vũ Mao, lại dịu dàng nói, “Buông tay trước đã, bé con sắp khóc rồi.” Phương Trạch nói xong lời này cũng thấy da mặt mình dày thêm mấy tắc nữa, càng ngày càng dày lên.

“Khóc cũng phải về nhà.” Vũ Thần phát cáu, người đàn ông trước mắt này căn bản không có tư cách nói thế với cậu, “Đến chỗ ba ba này. Vũ! Mao! Đừng bắt ba ba gọi tên con!” Nói xong, Vũ Thần lại xòe một cánh tay ra.

“Không...” Nói cái gì đi nữa Vũ Mao cũng không chịu nể mặt Vũ Thần, chu cái miệng nhỏ nhắn còn cố ý đem đầu xoay sang một bên, “Muốn chơi...”

Vũ Thần thiếu chút ngừng thở, cậu sao lại sinh ra một đứa con trai bướng thế chứ lì, là miếng thịt lấy từ trên người cậu ra mà sao lại vô tâm vô phẩy như thế.

“Em coi, bảo bảo bây giờ muốn anh mà. Cho nên, trước hết ôm nó về nhà rồi nói sau, bên ngoài vẫn rất lạnh, đừng để bị cảm, lên xe rồi nói sau?” Phương Trạch nói rất hợp lý lẽ, anh ôm Vũ Mao đi tới trước xe chờ Vũ Thần, chờ mở cửa lên xe.

“Anh!!!” Vũ Thần bây giờ, lửa giận đầy mình mà không phát ra được, cậu cũng không thể bởi dáng vẻ đắc ý dào dạt của Phương Trạch mà lôi mông Vũ Mao ra đánh được, hơn nữa, đứa nhỏ cũng không hiểu chuyện gì cả.

Vũ Thần đành phải lấy chìa khóa ra mở, nhìn Phương Trạch ôm Vũ Mao ngồi xuống, cậu mới oán hận ngồi lên ghế lái.

Đã từng thấy qua người bất chấp đạo lý, lại chưa thấy qua người nào bất chấp đạo lý tới trình độ này. Phương Trạch ôm dính lấy Vũ Mao, không biết là muốn chơi đến thế nào... Ngần vịn lần oán giận, Vũ Thần cũng phải nhịn xuống trước, việc lái xe không thể xảy ra sai lầm được.

Rốt cục về tới nhà, Vũ Thần coi như thở dài một hơi, nhưng mà Vũ Mao xấu xa này lại lôi kéo cánh tay Phương Trạch không buông.

Vũ Thần thật sự muốn ôm Vũ Mao qua rồi phát cho mấy cái, nhưng lại bị Phương Trạch gắt gao che chắn.

“Anh buông tay cho tôi, tôi dạy con ai cần anh lo...” Vũ Mao ở trong lòng Phương Trạch khiến cậu không có cách nào ra tay, cậu lập tức nổi khùng lên.

Phương Trạch cố tình bình tĩnh, vẻ mặt bất đắc dĩ nói với Vũ Thần, “Em thấy đấy, đành chịu thôi, để anh tự ôm bảo bối đi lên thôi...” Lời còn chưa dứt, đã bước vội vào thang máy.

“Anh... Phương Trạch!!! Anh lại còn dám đóng cửa!” Vũ Thần mắt mở trừng trừng nhìn anh ôm Vũ Mao vào thang máy rồi đóng cửa lại, tuy biết Phương Trạch sẽ không làm gì thương tổn Vũ Mao, thế nhưng Vũ Thần nuốt không trôi cơn giận này.

Lên lầu nhìn thấy Phương Trạch ôm Vũ Mao chờ ở cửa, tay bé vô tư nắm mũi Phương Trạch, Phương Trạch thì mím môi vừa hôn vừa cắn bàn tay nhỏ bé đầy thịt kia, còn mơ hồ nói: “Bảo bảo, mau gọi ba ba... Mao Mao...”

Vũ Thần nhìn thấy bức tranh này, cảm giác tựa như có trăm ngàn con kiến đang bò loạn trong tim cậu, khiến nó mềm mại ngứa ngứa, khiến nó khó chịu đến mức hít thở không thông...

.:End 60:.

61. Chương 61

Phương Trạch dường như không chú ý tới Vũ Thần đã ở bên cạnh, Vũ Thần đành phải ‘khụ’ một tiếng. “Được rồi, vừa lòng chứ...” Cậu trừng mắt liếc Phương Trạch một cái, lại cười tủm tỉm vươn tay bế Vũ Mao. “Bảo bối, tới nhà rồi nè... Để ba ba chuẩn bị đồ ăn ngon cho con nhé?”

Trong mắt Vũ Thần tựa như loé sáng lên, đến cửa rồi thì cậu nhất định phải bế được Vũ Mao. Dù bây giờ muốn tranh giành, nhưng hình ảnh vừa rồi vẫn tựa như đang gãi ngứa trong lòng cậu.

“Tới nhà rồi mà không cho anh vào ngồi một chút sao? Bé con thực sự thích anh mà...” Ánh mắt thâm thúy sắc bén của Phương Trạch hoá thành dịu dàng như nước triều mền hỏi Vũ Mao. “Có phải rất thích ba ba không? Em xem con trai cũng thực sự thích anh mà.” Giọng nói của anh khàn khàn mà lại rất dịu dàng, làm cho yêu cầu này không có chút bá đạo và đường đột nào.

“Anh... Không cần khinh người quá đáng! Nó họ Vũ, là con trai tôi.” Vũ Thần kích động thiếu chút nữa thì bẻ gãy chiếc chìa khoá đang cắm trong ổ, cậu mở cửa ra, đoạt Vũ Mao khỏi tay Phương Trạch xong liền chạy vội vào trong nhà. “Không nên lộn xộn nhận con. Cần thận bị kiện.”

Phương Trạch ở bên ngoài không ngừng gõ cửa và gọi cậu nhưng Vũ Thần tỏ ra như không biết, coi như người phía ngoài đang gõ cửa nhà hàng xóm.

Nhìn không được tò mò, cậu nhìn qua mắt mèo thấy Phương Trạch ảo não, vẻ mặt mờ mịt, trong lòng có khoái cảm vui sướng khi người gặp họa.

Qua một lúc, ngoài cửa im lặng, Vũ Thần không nhìn thấy Phương Trạch trong phạm vi mắt mèo nữa, cậu còn tưởng người bên ngoài sẽ kiên trì thêm một chút, như vậy mà đã bỏ cuộc sao? Mặc dù như vậy nhưng trong lòng cậu vẫn cảm thấy có chút thất vọng. Vũ Thần lại nhìn đứa con không chịu thua kém của mình, làm một bộ như muốn nổi giận tới nơi. “Bảo bối này tại sao lại không biết nói giúp ba ba chứ? Cũng không làm cho ba ba bớt lo. Cần thận lần sau ba ba đánh mông con.”

Chung quy Vũ Thần là người mạnh miệng mà trái tim lại rất yếu đuối, đau lòng còn không kịp thì làm sao có thể đánh bé con chứ. Nhẹ giọng thở dài lại thành nghẹn ngào ở cổ họng, ánh mắt ngầy thơ trong sáng của Vũ Mao như một lưỡi dao đâm vào trong lòng cậu, nước mắt không cảm nổi mà rơi xuống. Rốt cuộc là làm sao ở đâu chứ? Vì cái gì cậu nhìn mặt Vũ Mao lại nhìn ra gương mặt của người ngoài cửa vừa rồi chứ? Đến tận cùng là làm sao a? Cậu tự cho mình có trái tim được bảo vệ bởi một bức tường rất kiên cường nhưng tại sao lúc này bức tường kiên cố đó lại ầm ầm sụp xuống?

Bé con nhìn thấy nước mắt Vũ Thần như hạt châu thi nhau rơi xuống, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi xịu xuống, ánh mắt ươn ướt ươn ướt như sắp khóc. “Ba ba...” Bàn tay mập mạp xoa tóc Vũ Thần, cái miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng hôn lên mặt Vũ Thần. “Ba ba... bảo bảo... không khóc...”

Bị bé con hôn, nước mắt Vũ Thần giống như nước vỡ đê không sao dừng lại được.

Quý nhỏ này nào biết rằng ba ba bé bị bé làm cảm động liền rối tinh rối mù lên, bé không quan tâm mà mếu máo khóc theo ba ba.

“Bảo bối đừng khóc...” Vũ Thần lau nước mắt cho Vũ Mao, lau rồi lau mà nước mắt vẫn cứ rơi rơi.

Cậu không biết tại sao mình lại khóc lóc như phụ nữ, rõ ràng hai năm nay chịu đựng đủ mọi thứ cũng không gào khóc như hiện tại.

‘Răng rắc’ một tiếng, cửa nhà mở ra, Vũ Nhung cầm chìa khoá đứng ở cửa nhìn thấy Vũ Thần nước mắt nước mũi tùm lum, cả kinh kêu lên. “Anh, anh làm sao vậy?”

Nghe được tiếng động, Vũ Thần lập tức dùng tay áo lau lung tung nước mắt trên mặt, chật vật đáp lại: “Không có gì. Em...” Cậu vừa ngược mắt liền thấy Phương Trạch đứng sau Vũ Nhung.

Con người đen nhánh thâm thúy giống như là muốn nhìn thấu cậu, trong lòng ngẩn ra, ánh mắt lại không dời đi.

Vũ Nhung tự giác ôm Vũ Mao đang khóc vô cùng thương tâm trấn an, lưu lại không gian cho hai người.

Phương Trạch vào nhà, ngay cả giày cũng chưa cởi mà kéo Vũ Thần đang ngồi khóc mất hồn ở dưới đất vào phòng. “Khóc cái gì chứ? Không cho anh thấy sao?”

Vũ Thần đẩy tay Phương Trạch ra, trên mặt loang lổ nước mắt khinh thường liếc Phương Trạch một cái, vừa mở miệng lại mang theo giọng mũi. “Anh ít tự mình đa tình.”

“Ồ...” Phương Trạch ôm cổ Vũ Thần, mạnh mẽ hôn lên môi cậu. Bởi vì Phương Trạch biết nếu để người trước mắt nói thêm nữa cũng phí công, không bằng trực tiếp dùng hành động, người trong lòng dần dần ngừng phản kháng lại.

Phương Trạch lưu luyến rời khỏi đôi môi mềm mại kia, giọng nói trầm thấp vô cùng: “Anh sẽ không rời khỏi em, sẽ không buông tay em. Cho dù em lạnh lùng với anh thì anh vẫn ở bên cạnh em.”

Ánh sáng lưu chuyển trong mắt Phương Trạch, dường như muốn nhét người trước mắt vào trong lòng. Vũ Thần bị ánh mắt sâu không lường mê hoặc, theo bản năng hỏi: “Vì cái gì?”

“Bởi vì không muốn nhìn thấy em khóc nữa. Bởi vì anh yêu em.”

Sau khi thổ lộ Phương Trạch có cảm giác như trút được gánh nặng. Lúc này tâm ý của anh đã nói ra được với cậu rồi đi?

Mặt mày Vũ Thần buông xuống, nhưng không rời khỏi tầm mắt Phương Trạch.

“Tôi muốn yên lặng một mình.” Suy nghĩ Vũ Thần còn chưa đâu vào đâu đã bị lời thổ lộ này làm cho lộn xộn cả lên, cậu liền muốn Phương Trạch đi ra ngoài.

“Anh sợ... Hay là anh ngồi bên cạnh em nhé, cứ coi anh là không khí cũng được mà.” Phương Trạch lúc nhìn thấy nước mắt Vũ Thần thì da đầu run lên, cho nên hiện tại không muốn Vũ Thần rời khỏi tầm mắt của anh.

Phương Trạch không đi, Vũ Thần cũng không thể tránh được.

Vũ Thần hít sâu mấy hơi, Phương Trạch không khỏi nhượng mảy. “Muốn anh đi khỏi sao? Vì cái gì?”

“Trong lòng tôi rất lộn xộn, nhìn thấy anh lại càng bấn loạn hơn.” Vũ Thần cũng không biết là cậu bị làm sao nữa.

Phương Trạch nghe nói như thế thì rất vui, ít nhất Vũ Thần cũng không hẳn hoàn toàn không có cảm giác với anh, nhưng là lại lo lắng Vũ Thần có gạt bỏ anh hay không.

Phương Trạch lại nói: “Chúng ta mỗi ngày gặp mặt được không? Chăm sóc Vũ Mao, đưa đón em đi làm? Khi quen với việc có anh bên người thì sẽ không nghĩ loạn nữa. Như vậy được không?”

Vũ Thần nghe thấy đề nghị này hiển nhiên là không đồng ý, khiếp sợ trừng cặp mắt hoa đào, ngẩng đầu nhìn Phương Trạch, lại sống chết lắc đầu.

“Cho dù em không đồng ý thì anh cũng vẫn làm như vậy, về sau em ở đâu thì anh ở đó.” Trong mắt Phương Trạch là bộ dáng Vũ Thần, khoé miệng nhếch lên nụ cười yếu ớt.

“Không...” Vũ Thần vô lực nói ra một chữ, nhưng là cậu biết mình đã không còn đường lui nữa.

...

Phương Trạch nói được thì làm được, mấy ngày sau cứ đúng giờ xuất hiện trước mặt Vũ Thần, đưa đón cậu bất kể gió hay mưa.

Thời gian đi công tác của Vũ Phong ngoài ý muốn kéo dài tới một tháng, phong trần mệt mỏi về nhà, vừa vào cửa liền nhìn thấy Phương Trạch đang chơi đùa với Vũ Mao, thiếu chút nữa thì ném hành lý xuống đất.

Phương Trạch nhìn thấy cha vợ trở về, thực sự tự nhiên chào hỏi, một chút cũng không ngại ngùng, càng không coi mình là người ngoài.

Vũ Phong có chút không rõ, ông vừa mới về muộn một chút mà đã xảy ra thay đổi lớn như vậy. Chẳng lẽ là mọi thứ đã quay lại điểm vốn có của nó rồi?

Vũ Thần từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy ba cậu trở về liền vui vẻ tiếp nhận hành lý.

Vũ Phong phục hồi tinh thần, bèn bấu môi, dùng khẩu hình hỏi chuyện gì đã xảy ra.

“A, anh ta...” Vũ Thần biết ba cậu nhất định phải hỏi, vì thế ý vị thâm trường trả lời: “Bảo mẫu miễn phí mà thôi.”

Thật sự là như vậy sao? Vũ Phong nghi hoặc nhìn người nọ, không nghĩ tới Phương Trạch cũng cười cười khẳng định.

“Chỉ cần có Vũ Thần ở bên cạnh, bảo mẫu hay vệ sĩ đều được cả...” Phương Trạch dứt lời, ánh mắt thâm tình nhìn Vũ Thần.

Vũ Phong nhận ra, liền không hỏi nhiều nữa, ông già rồi, chuyện của người trẻ tuổi cũng không quản nổi nữa.

...

∴End 61∴.

Cuối tuần 2 chương, thỏa mãn chưa nhỉ?

Tôi sẽ cố gắng hoàn truyện trong tuần tới. Chúc các cô (cậu) cuối tuần vui vẻ nhé.

62. Chương 62

Vũ Thần cứ dây dưa như vậy với Phương Trạch, không thân thiết cũng không lạnh lùng, cậu cứ thảnh thơi nhìn Phương Trạch vội vàng vàng suốt ngày. Phương Trạch ra khỏi nhà thì làm tài xế, về nhà thì làm bảo mẫu, một câu oán giận cũng không có. Hai người cứ kéo dài như vậy hai tháng liền.

Hai tháng này Phương Trạch đều đứng ở nhà Vũ Thần cho tới khuya, nhưng dù khuya thế nào đi nữa đều bị Vũ Thần đuổi mới chịu về đi ngủ. Không phải trong nhà Vũ Thần không có thừa giường, cho dù không có giường thì anh cũng sẽ nguyện ý ngủ ở sa lon, nhưng Vũ Thần sống chết không cho Phương Trạch ở lại qua đêm. Có vài lần Vũ Phong không đành lòng để Phương Trạch đội gió đội mưa về nhà, nhưng Vũ Thần vẫn kiên trì bảo Phương Trạch phải trở về nhà.

Hai tháng này Phương Trạch vẫn muốn hỏi rõ ràng tâm ý của Vũ Thần, nhưng anh đã nói sẽ cho cậu thời gian nên đành phải chịu đựng không hỏi.

Công việc trong vòng một tuần vốn rất nhiều, Phương Trạch cố gắng tới thứ sáu là làm xong, chờ cuối tuần chơi với Vũ Thần và bé con. Bởi vì hôm trước ngủ khuya, cho nên sáng thứ Bảy anh phải vực dậy tinh thần để tới Vũ gia, vừa vào cửa thì thấy Vũ Thần mặc tây trang, nhìn là biết cậu muốn đi ra ngoài.

Vũ Thần thấy người vào nhà liền nói: “Hôm nay anh tới sớm, hiện tại tôi muốn đi ra ngoài, ba tôi và Nhung Nhung đều có việc cho nên anh ở nhà coi Vũ Mao. Có lẽ sau bữa cơm trưa tôi sẽ về.”

Phương Trạch chưa kịp hỏi Vũ Thần muốn đi đâu thì đã bị giao cho một đồng nhiệm vụ, hiển nhiên anh sẽ không dễ dàng hết hi vọng. “Muốn đi đâu? Anh đưa em đi nhé?”

“Không cần, anh đưa chìa khoá xe cho tôi là được rồi.” Vũ Thần lấy tay đẩy đẩy kiểu tóc húi cua mới cắt mấy ngày trước, tinh thần sáng láng lấy chìa khoá xe từ tay Phương Trạch rồi đi ra khỏi cửa.

Phương Trạch nghe được tiếng đóng cửa thì ngậy ngẩn cả người, nếu không phải còn có Vũ Mao thì phỏng chừng nửa ngày mới có thể phục hồi tinh thần.

Phương Trạch ôm Vũ Mao đang ghé vào bên chân mình, không thể tránh được nói: “Con có biết mẹ mẹ đi đâu không?”

Vũ Mao chớp đôi mắt tròn tròn nhìn Phương Trạch, cười ha ha lộ ra đầu răng sữa, giọng nói non nớt. “Tê tê... Chú là... Tê tê...”

Phương Trạch hết chỗ nói, anh đoán nhất định là Vũ Thần thừa dịp anh không có ở đây đã dạy cho Vũ Mao rồi. Hơn nữa bé Vũ Mao xấu xa này chuyện gì cũng không hiểu, Phương Trạch có hỏi cũng như không, đành phải mang bé con ra ngoài tản bộ.

Ánh mặt trời bên ngoài cũng không tồi, nhưng Phương Trạch không có tâm trí chơi đùa với Vũ Mao, chỉ một lòng muốn biết Vũ Thần ăn mặc như vậy để đi đâu. Rốt cuộc anh không nhận được mà gọi điện cho trợ lý. Bởi vì trong xe anh có cài hệ thống định vị, cho nên anh khẩn cấp muốn trợ lý tìm ra vị trí chiếc xe một cách nhanh nhất.

Sau khi Phương Trạch ôm Vũ Mao đi lòng vòng ba phút trong công viên thì nhận được điện thoại của trợ lý.

Xe dừng lại ở quán cà phê lần trước. Phương Trạch sau khi biết tin thì không khỏi nhướn mày, đối với việc Vũ Thần đi xem mắt có chút khó hiểu, cho nên hiện tại không đành lòng nghi Vũ Thần có phải lại cùng một chỗ với người phụ nữ kia không.

Anh không nghĩ nhiều, ôm Vũ Mao đi vào quán cà phê.

Anh ôm Vũ Mao xuống xe, từ rất xa đã thấy Vũ Thần ngồi ở vị trí gần cửa sổ trong quán cà phê, mà người phụ nữ ngồi đối diện Vũ Thần chính là đối tượng xem mắt, hai người lại nói nói cười cười.

Phương Trạch ôm Vũ Mao, nấp sau gốc cây gần quán cà phê quan sát, lén lút quan sát hai người đang trò chuyện vui vẻ trong quán cà phê.

Phương Trạch thấy hai người như vậy thì không yên chút nào, bởi bộ dáng anh ôm bé con rình xem thật sự buồn cười nên không ít người qua đường ngó nhìn, không chịu nổi người khác chỉ trò thì thầm bàn tán nên anh đành phải trốn vào cửa hàng quần áo đối diện.

Vũ Mao nhìn quần áo muôn màu rực rỡ thấy rất mới mẻ, không khóc nháo, Phương Trạch một tay ôm Vũ Mao, một tay móc di động ra, cắn chặt răng gọi điện cho Vũ Thần.

“Alo, có chuyện gì sao? Nói nhanh đi, tôi đang bận.”

Phương Trạch thấy Vũ Thần ra khỏi chỗ ngồi nghe điện thoại, giọng nói trong ống nghe vô cùng bình thản.

Anh theo bản năng hỏi: “Vội cái gì?”

“Có chút việc với bạn bè, có việc gì thì anh cứ nói đi.”

Phương Trạch có thể nghe thấy giọng nói người bên kia đầu dây có chút không kiên nhẫn, mặt mày anh càng nhăn hơn. “Có... Chính là...”

Có nên vạch trần tại chỗ không đây?

Do dự chẳng phải tác phong của Phương Trạch, anh tạm dừng một chút, chẳng biết tại sao ngay cả một câu chất vấn cũng nói không lên lời, nhanh chóng sửa lại giọng nói: “Anh chỉ muốn hỏi em buổi tối có đặc biệt muốn ăn gì không, vừa vặn bác trai nói buổi tối sẽ về nhà. Anh nghĩ có nên chuẩn bị vài món hay không.”

“Thì ra là chuyện này a, anh xem rồi xử lý đi. Tạm biệt.” Vũ Thần vừa dứt lời liền ngắt điện thoại.

Phương Trạch không nghĩ tới mình cũng có ngày bị uất ức tới mức này, nếu là trước đây, anh nhất định vọt vào quán cà phê hỏi cho ra lẽ, nhưng hiện tại thì không cần.

Anh lựa chọn tin tưởng Vũ Thần.

Phương Trạch ôm Vũ Mao, buồn bã đứng bên đường đón taxi về nhà. Tiện đường, anh còn đến cửa hàng tiện lợi ở tiểu khu gần đó mua đồ ăn.

Cứ như vậy, một tay xách đồ ăn còn một tay ôm bé con. Phương Trạch cũng không phải không thừa nhận mình đang tiến dần từng bước tới người đàn ông ‘ba tốt’.

Phương Trạch chuyên tâm cho Vũ Mao ăn cháo, sau khi cho Vũ Mao ăn cháo xong thì đỡ bé ngủ trưa, sau đó anh mới ngồi vào bàn ăn cơm trưa.

Tuy rằng bữa ăn này không coi là khó nuốt lắm, song Phương Trạch ăn không biết vị.

Một bàn cơm canh lạnh ngắt thì làm sao mà ăn ngon cho nổi.

Vũ Thần mở cửa, liếc mắt một cái đã thấy Phương Trạch một mình buồn thiu ngồi ăn cơm, trong lòng cười trộm nhưng khuôn mặt thì bình thản vô cùng. “Bây giờ anh còn ăn à... Vũ Mao ngủ hả?”

“Ừ, em ăn xong rồi à?” Phương Trạch nhướn mi, đánh giá Vũ Thần một chút, sau lại cúi đầu ăn tiếp.

“A. Cuối tuần anh có rảnh không?” Vũ Thần móc từ túi ra một tấm thiệp mời màu đỏ, màu sắc và hoa văn rất sáng sủa, vừa thấy liền biết là thiệp mời đám cưới.

“Nếu có thời gian thì đi tham dự hôn lễ của người bạn với tôi. Anh không quen, nhưng cần phải biết, chính là người phụ nữ xem mắt lần trước.” Vũ Thần vừa nói vừa cầm thiệp mời đưa tới trước mặt Phương Trạch. “Lúc đó anh thật là không có phép tắc gì với người ta hết.”

“Ừ, được, anh sẽ chuẩn bị quà mừng. May là em không quen với cô ta. Em xem xem, cùng em xem mắt chưa bao lâu đã kết hôn...” Phương Trạch cầm thiệp mời, không khỏi chột dạ vừa rồi đúng là may mắn không vọt vào quán cà phê, quả nhiên tin tưởng Vũ Thần là không sai.

“Anh có thể bớt nói nhảm được không? Người ta kết hôn là việc vui a. Nếu không phải thiệp mời nói mời cả nhà thì còn lâu tôi mới bảo anh...” Vũ Thần biết mình nói sai nên lập tức ngậm miệng.

Cho dù Vũ Thần dừng rất nhanh, nhưng Phương Trạch vẫn nghe rõ ràng từng chữ Vũ Thần nói, đôi dũa trên tay rơi xuống, anh lập tức đứng dậy chụp lấy bả vai Vũ Thần. “Anh không nghe lắm. Anh thành chính thức rồi, không còn là bảo mẫu kiêm vệ sĩ đúng không?”

“Ừ,” Vũ Thần cúi đầu, gương mặt hơi nóng. “Chuyển thành bảo mẫu kiêm vệ sĩ chính thức rồi...”

“Vũ Thần, em muốn anh gấp mà chết sao?” Phương Trạch nâng cằm Vũ Thần muốn cậu nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt tựa hồ như viết rằng vĩnh viễn anh sẽ không buông người trước mắt ra.

Vũ Thần chống lại ánh mắt cực nóng của Phương Trạch, thổn thức nói: “Sốt ruột sao? Mới có hai tháng mà đã không kiên nhẫn như vậy?”

“Không cần thử thách anh, được không?”

Giọng nói nam tính trầm thấp lọt vào tai Vũ Thần lại nghe thành giọng nói làm nũng, khiến trái tim cậu ngứa ngứa.

Khóe miệng Vũ Thần nhếch lên cười yếu ớt, chậm rãi tới gần lỗ tai Phương Trạch.

“Không được, em muốn thử thách anh cả đời.”

Phương Trạch vênh môi, đầu mày nhíu lại.

Vũ Thần bị bộ dáng này của anh khiến cho khó chịu. “Vì là cả đời nên tính rút lui sao?”

Phương Trạch thấy người thanh niên trước mắt vì tức giận mà hỏi câu ngây thơ như vậy, vẻ mặt dần giãn ra. “Không phải, anh cảm thấy cả đời quá ngắn. Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, em còn có thể thử thách anh như vậy không?”

“...”

“Làm sao vậy? Quyết định khó lắm sao?” Phương Trạch không lập tức trả lời, tim đập như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

“Hm...” Vũ Thần ý bảo Phương Trạch đừng nói, ánh mắt thực sự chăm chú.

Phương Trạch ngoan ngoãn ngậm miệng, vô cùng khó hiểu nhìn Vũ Thần, trong lòng lại vô cùng ảo não không biết chuyện gì đã hấp dẫn lực chú ý của Vũ Thần, không khí vừa rồi rõ ràng tốt như vậy cơ mà.

“Vũ Mao tỉnh.” Vũ Thần đẩy Phương Trạch ra, âm thanh khóc lóc của bé con ở trong phòng lớn dần.

Nhóc con này bây giờ tính quấy rối a. Phương Trạch chìm đắm trong thế giới của hai người, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Vũ Mao, không nghĩ bé con xấu xa kia lại ngay lúc mấu chốt mà phá hỏng bầu không khí mà anh vất vả lắm mới tạo ra được.

Vũ Thần thấy Phương Trạch nghe tiếng Vũ Mao khóc còn thờ ơ bèn kêu to: “Kìa, TMD, anh thất thần cái gì? Mau ôm Vũ Mao đi tiểu a.”

“Ồ ờ ờ!” Phương Trạch đáp ba tiếng, cong hông chạy vào phòng ôm con trai ra.

Vũ Mao tỉnh lại nằm trên giường khóc một trận, nhưng bé con khá biết điều, cố gắng nhịn không tè trên giường.

“Tê tê... Ô...” Vũ Mao giật giật ống tay áo Phương Trạch, ánh mắt đỏ đỏ vì vừa rồi khóc dường như lại chuẩn bị rớt nước mắt.

Phương Trạch dỗ dành Vũ Mao. “Được rồi con yêu, đi tiểu đi tiểu nào.” Trải qua hai tháng, anh cũng dần hiểu được ngôn ngữ của trẻ con, khi nào đói bụng, khi nào muốn đi tè, anh đều có thể đoán được tám chín mười phần.

Vũ Mao vì khóc lâu nên bị nấc cụt, Phương Trạch vừa phải vỗ lưng Vũ Mao lại vừa ôm bé bước đi.

Vũ Thần không nói gì, chỉ im lặng nhìn hết thấy.

Sau một lát, âm thanh nấc cụt của Vũ Mao hết, trong phòng lại vô cùng im lặng.

“Này, đời này anh dường như là có đủ tư cách làm mẹ rồi đấy.”

Phương Trạch không nghĩ tới vào lúc này cậu lại cho anh một câu trả lời ngoài ý muốn như vậy, thân thể cứng đờ lại, nhưng vẫn ôm chặt bé con kia.

“Con trai, con có nghe không, mẹ con rồi cuộc đã thừa nhận ba ba.” Phương Trạch có chút đắc ý vênh váo, dùng chiếc cằm có lún phún ít râu mới mọc cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Mao. “Mau gọi ba ba.”

Phương Trạch mãi nghĩ về vị trí của mình mà xem nhẹ việc Vũ Thần đang đen mặt.

“Tê tê...” Vũ Mao bị cọ liền không thoải mái, dùng bàn tay bụ bẫm đẩy cằm Phương Trạch, cái miệng nhỏ nhắn chu lên kháng nghị, râu làm mặt bé đau quá.

“Quả nhiên là do ba sinh. Con trai ngoan lắm.” Vũ Thần cười đắc ý.

Phương Trạch nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy một đứa không đủ, sinh thêm đứa nữa được không?”

Vũ Thần nghe xong liền tức giận. “Phương Trạch, ai cho anh nói như vậy hả? Anh cho em là heo sao?”

“Không phải, em là bà xã của anh, là mẹ của bé con.”

“Anh có phiền hay không, ai là bà xã của anh chứ?” Vũ Thần mượn bàn tay mập mạp của Vũ Mao nhẹ nhàng đánh vài cái. “Vũ Mao cũng gọi anh là mụ mụ, không cần chối cãi. Thừa nhận mau đi.”

“...” Phương Trạch đột nhiên ôm Vũ Mao ngồi xổm trên sàn nhà, sắc mặt dần trở nên khó coi, môi dưới nhếch lên tựa hồ đang chịu đau đớn dữ dội lắm.

“Sao vậy?”

“Không có gì.” Phương Trạch gượng cười. “Một chút là khỏi thôi, bệnh cũ thôi mà.”

“Em xem xem.” Vũ Thần nắm chặt vạt áo Phương Trạch, rất là khẩn trương. “Lại là dạ dày...”

Vũ Thần đến gần muốn kiểm tra một chút, Phương Trạch nhân dịp cậu không đề phòng mà hôn cậu, cũng ôm cậu vào ***g ngực.

Nụ hôn mềm mại mà lâu dài.

“Anh gạt em?” Vũ Thần tức giận, đòi tính nợ Phương Trạch.

“Hm...” Phương Trạch ôm Vũ Thần vào lòng, tay kia cũng ôm chặt Vũ Mao.

“Có em thật là tốt, người một nhà thật tốt.”

Vũ Thần quay mặt dựa vào bả vai Phương Trạch, rầu rĩ đáp: “Ừ.” Hiện tại Vũ Thần không còn cầu mong gì nữa, có người yêu và bé con, có gia đình, như vậy là đủ rồi.

Cho dù đời này không đủ, còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa.

...

∴End 62∴.

Đã hết chính văn rồi. *che khăn giả bộ khóc lóc thảm thương*

Phiên ngoại tiếp theo là về Dịch An yêu quý của Diệp Y, cô Ngạo và Tiểu Uy Uy. Nhưng vì đã trót nói trước rồi nên PN này dành tặng riêng cho Diệp Y. ^.^ Chúc các cô đọc vui.

Kem đánh răng: Đầu tháng tôi hơi nhiều việc, lại thêm tinh thần xuống dốc không phanh, nên việc edit sẽ bị ảnh hưởng. Thôi thì các cô cứ coi như tôi đang chìm hàng câu khách đi nhé.:X

63. Chương 63: Phiên Ngoại 1: Dịch An

Sau khi Dịch An làm xong một ca giải phẫu cuối cùng trong cuộc đời làm bác sĩ, anh mệt mỏi ngồi dựa vào ghế. Anh đã đưa đơn từ chức lên, ngày mai là có thể bắt đầu chuyển giao công tác cho Phó Chủ nhiệm.

Nói thật thì Dịch An thích làm bác sĩ nhưng cũng không phải là có chí hướng cao thượng muốn cứu người mà chỉ là một loại hứng thú muốn theo đuổi. Anh cũng không thiếu tiền mà đi làm bác sĩ, nhưng sở trường dao kéo của anh so với việc làm ông chủ cầm bút ký tên có phần tự tin hơn.

Cũng không biết từ lúc nào, Dịch An không còn vui sướng khi tới bệnh viện, thậm chí mùi nước khử trùng ngửi mãi thành quen cũng làm anh khó thở. Vì thế Dịch An cân nhắc thật lâu rồi mới quyết tâm buông tha cho nghề bác sĩ.

Toàn bộ là vì lợi ích gia đình đi, dù sao cha mẹ cũng không hi vọng anh luôn ở bệnh viện trong khi công ty thì điều đứng.

Dịch An dựa vào bàn lại ngủ nửa tiếng, may mắn văn phòng có mở điều hòa ấm áp bằng không anh chắc chắn đã bị cảm rồi. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, anh liền rút ra một điều thuốc hút để lên tinh thần còn về nhà. Lúc cởi đi áo blouse, trong lòng có chút không lờ, nhưng cuối cùng động tác không hề do dự mà cởi chiếc áo đồng phục đã mặc mấy năm treo lên giá áo, nghĩ thầm phỏng chừng không còn cơ hội mặc nữa.

Đang chuẩn bị ra khỏi phòng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, Dịch An đành phải ngồi vào bàn làm việc nói: “Mời vào.”

“Bác sĩ Dịch?” Cánh cửa từ từ mở ra, nửa cái đầu của Diệp Duy Dật lộ ra, nhìn thấy Dịch An nghiêm túc ngồi trước bàn làm việc thì mắt sáng rỡ. “Thì ra là còn đang làm việc à? Khó trách gần đây lãnh đạm với tôi như vậy.”

Dịch An tưởng là y tá trực đêm, không nghĩ tới lại là người đàn ông lẳng nhăng theo anh nửa tháng nay. “Hiện tại tôi đã tan ca, không tiếp khám bệnh, nếu muốn khám thì sáng mai dậy sớm rồi tới đăng ký đi.” Kỳ thật thấy Diệp Duy Dật tới thì trong lòng anh cũng có chút vui sướng nho nhỏ, nhưng anh không biểu hiện quá rõ ràng, nếu không Diệp Duy Dật tuyệt đối sẽ rất vui mừng. Dịch An vẫn cần tìm một người cân bằng lại cuộc sống, giờ có một kẻ phong lưu theo đuổi, anh cứ sao lại không làm chứ, Dịch An chỉ là theo nhu cầu thôi. Trước kia anh luôn đuổi theo phía sau Vũ Thần, cố hết sức cũng không lấy lòng được, hiện tại bị người theo đuổi còn có thể dắt mũi người đó thì thật sự là vui sướng.

“Anh nghĩ rằng tôi thật sự tìm anh khám bệnh à... Anh không thể tươi cười chút sao? Tốt xấu gì chúng ta cũng từng uống với nhau vài lần ở quán bar. Thế nào mà anh vẫn còn tỏ thái độ không nóng không lạnh với tôi chứ?” Diệp Duy Dật cảm thấy từ đầu tới cuối Dịch An không đứng đắn liếc hần một cái, hơi có chút bị nhục, ủy khuất giống một nàng dâu nhỏ. “Buổi tối không có việc gì thì đi uống một chén với tôi được không? Hôm nay không đi quán bar, chúng ta đổi nơi khác đi.”

Tối hôm qua Dịch An mới phẫu thuật xong, vừa vặn muốn đi thư giãn, trong lòng đã đồng ý nhưng ngoài miệng lại không ngừng nói: “Uống rượu không đi quán bar còn có thể đi đâu?” Bộ dáng nguyện ý chào thua của anh khiến Diệp Duy Dật nóng nảy, chẳng qua điều Dịch An muốn chính là kết quả này.

“Nhà của tôi á, thật sự là tôi sưu tầm không ít rượu ngon, chỉ cần anh muốn uống thì tôi sẽ khai...” Diệp Duy Dật xem như hoàn toàn đánh bại, trên tình trường còn chưa có ai có thể làm hấn ngã lòng. Trước kia tình nhân của hấn đều chủ động đeo bám hấn, không mất nhiều sức đã đạt được vào tay. Nhưng Dịch An lại phá tiền lệ của hấn, làm cho hấn cứ lẳng nhăng theo anh, thật là mất hết mặt mũi, nhưng đó lại chính là thành tâm của hấn.

Vốn Diệp Duy Dật đơn thuần muốn thỏa mãn dục vọng của chính mình, nhưng tiếp xúc không ngừng với Dịch An lại khiến chính mình bị chinh phục, cũng chỉ có thể trách mình kém tài. Hiện tại hấn càng bị từ chối thì càng có gan tiến lên, càng thêm quyết tâm không tóm được dịch An thì thề không quay đầu. Hấn thậm chí nói với Dịch An. “Tôi cũng không mời khách về nhà, anh là người đầu tiên, giữ thể diện cho tôi được không?”

Dịch An đẩy mắt kính một chút, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ, nói: “Vây, cho ngủ lại sao?” Khuôn mặt lạnh lùng lộ ra một tia lỗ mãng.

Diệp Duy Dật không thêm suy nghĩ, vẻ mặt ngu si nhìn Dịch An nói: “Muốn ngủ lại sao?”

“Ừm.” Dịch An gật gật đầu. “Không được ngủ lại sao? Vây coi như...”

Dịch An vừa muốn nói ra, Diệp Duy Dật lập tức kêu to ra tiếng, phản ứng vô cùng kích động. “Cầu còn không được!”

Dịch An nhếch môi, cười mà như không cười đi tới trước mặt Diệp Duy Dật. “Được, vậy đi thôi.”

“Ừm.” Diệp Duy Dật có chút kích động, rốt cuộc cố gắng của hấn cũng có hồi báo, hấn quyết định đêm nay hai người phải phát triển thêm bước nữa.

Tốt nhất là một bước đúng chỗ.

... ..

Sáng ngày hôm sau, Diệp Duy Dật giống như một người phụ nữ khóc lóc hồi lâu, cuối cùng hấn cũng thanh tỉnh nhớ lại tối hôm qua chính mình phi thường bạo dạn hôn Dịch An, hơn nữa còn ngã lên người anh, vì cái gì sáng sớm đứng dậy thì thắt lưng hấn lại đau như vậy, vì cái gì mộng hấn lại đau như vậy...

Dịch An ngồi ở cạnh giường hút thuốc, hứng thú nhìn Diệp Duy Dật đang cuộn mình trong chăn.

Diệp Duy Dật cắn chặt nhìn Dịch An với ánh mắt xem thường. “Còn tính hút thuốc sao? Xong rồi đi phải không? Tối qua mang áo mưa không?”

Tốc độ nói cực nhanh, hàng loạt vấn đề như nã pháo, Dịch An vẫn bình thản như trước, hút xong một hơi thì dập tàn thuốc.

“Vừa rời giường nên hút một điếu nâng cao tinh thần.”

“Hừ.”

“Tôi hút xong rồi, em muốn đuổi tôi đi sao?”

“Hừ.”

“Chuyện tối qua đột nhiên như vậy, đương nhiên là không mang áo mưa. Nhưng mà tôi có giúp em rửa sạch rồi.”

Dịch An ra khỏi phòng, thấy người trên giường nước mắt nước mũi cơ hồ sắp rơi xuống nhưng anh vẫn bất động thân sắc như trước.

“Anh làm xong thì muốn bỏ của chạy lấy người. TMD, anh có còn là đàn ông không hả?” Diệp Duy Dật nắm chặt, từ trước tới nay lần đầu tiên làm phía dưới cũng không cảm thấy nhục nhã lắm, căn cứ vào việc hấn làm trong quá khứ thì hấn chỉ hận không thể viết ba chữ “Tôi là công” ở trên mặt, hiện tại không so

đo chút nào đơn giản là vì hắn thật lòng thích Dịch An. Nhưng mà hiện tại khi nhìn Dịch An thì trong lòng lại cảm thấy mất mát vô cùng.

“À... Tôi có phải đàn ông hay không, tối hôm qua em còn không biết sao? Đã bị tôi làm tới mức rơi nước mắt...” Dịch An nghiêm chỉnh, hoàn toàn không giống như đang nói tới chuyện bồi rối đáng khinh.

“Anh... Này, anh thật sự mặc kệ tôi a...” Diệp Duy Dật cậy mạnh muốn xuống giường ngăn cản Dịch An, kết quả trực tiếp ngã từ trên giường xuống đất.

Diệp Duy Dật ngã trên mặt đất, nhe răng nhe lợi hô: “Đau chết tôi.” Kỳ thật là cố ý kêu cho Dịch An nghe.

“Số tôi tại sao lại khổ như vậy a, tôi hi sinh lớn như vậy tại sao lại không được đền đáp a...” Diệp Duy Dật gào khóc thảm thiết cuối cùng cũng hấp dẫn lực chú ý của Dịch An.

Dịch An chưa nói hai lời đã mang người ném lên giường.

“Anh không thể dịu dàng một chút sao? Không biết thương hương tiếc ngọc sao? Tốt xấu gì tôi cũng là người của anh...” Diệp Duy Dật cắn môi, nhìn Dịch An quay lại thì được voi đòi tiên.

“Ngủ ngoan.” Dịch An đề thấp giọng nói một chút, mang theo ngữ điệu trấn an.

Người trong chăn ngoan ngoãn dùng chăn che nửa mặt, an phận không ít.

Dịch An vừa lòng gật gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa.

Diệp Duy Dật ngồi bật dậy. “Anh muốn đi sao?”

Thân thể Dịch An run rẩy một chút, chớp mắt đã lập tức đi ra ngoài, cũng không quay đầu xem cặp mắt mất mát phía sau.

“Chúng ta không thể ở cùng một chỗ sao? Tôi là thật tình thích anh. Nhưng nếu anh nói một câu thì từ nay tôi sẽ không quấn lấy anh nữa. Tối hôm qua coi như là ngoài ý muốn thôi.”

Dịch An tưởng tượng người trên giường có bao nhiêu nản lòng thoái chí, vì thế anh quay đầu lại, không có chút sợ hãi nào đẩy đẩy mắt kính, khoe miệng cong lên cười giảo hoạt. “Thật bất ngờ với lời tỏ tình của em. Trong tủ lạnh không có cái gì hết, thật không biết em sống như thế nào. Tôi chỉ là xuống dưới mua ít đồ thôi.”

“A!”

Kích thích quá lớn làm cho Diệp Duy Dật có chút không chịu đựng nổi.

“Ừm, tối qua kịch liệt như vậy, nếu tỉnh dậy không ăn chút gì lót dạ thì hôm nay sẽ có thể rất khó chịu.”

Diệp Duy Dật chui vào trong chăn, không muốn để Dịch An thấy bộ dáng vui mừng pha ngượng ngùng của hắn, vừa thẹn vừa giận buồn bực nói: “Đừng nói nữa, muốn mua gì thì mau đi mua đi.”

Lúc sau ở trong chăn hắn nghe được một trận tiếng cười, biết được người kia còn chưa đi liền che chăn kín mít, sau khi tiếng đóng cửa vang lên thì tim đập càng ngày càng nhanh.

...

Diệp Duy Dật vẫn chưa có được câu trả lời từ Dịch An nhưng hắn cũng không nóng vội, hắn chờ Dịch An mở cửa trái tim với mình, bởi vì hắn biết nhất định sẽ có một ngày như thế.

Hắn thường xuyên nhắc nhở bản thân không cần quấn lấy Dịch An, nhưng mà lúc sau lại nhấn điện thoại gọi cho anh. May mắn là người ở đầu dây bên kia chưa từng trách cứ hắn.

Buổi sáng Diệp Duy Dật thức dậy, phát hiện gối bên cạnh không có ai, không khỏi cảm thấy mất mát.

Tình huống như vậy không phải chỉ một hai lần, loại cảm giác này làm hắn nghĩ mà sợ. Nhưng hắn không muốn trói buộc Dịch An quá chặt.

Diệp Duy Dật cố gắng đứng dậy, chuẩn bị đến công ty.

Nhưng mà không nghĩ tới lúc đánh răng thì dạ dày lại truyền đến một trận buồn nôn vô cùng.

Sinh bệnh sao? Diệp Duy Dật đầu tiên là có suy nghĩ này.

Nếu bị bệnh thì liệu anh có quan tâm hơn một chút không? Trong lòng Diệp Duy Dật không yên, ma xui quỷ khiến lại gọi điện cho Dịch An.

“Alô.”

“Alô.” Diệp Duy Dật vừa mở miệng thì dạ dày lại khó chịu, hẳn tuyệt đối không phải cố ý để cho âm thanh nôn khan truyền vào microphone.

“Em làm sao vậy?” Dịch An thấy khác thường không khỏi nhướn mày, giọng nói lập tức trở nên căng thẳng.

“Đột nhiên có chút không thoải mái, sáng nay thức dậy muốn ói, nhưng mà trong bụng không có cái gì nên ói không nổi.” Diệp Duy Dật cảm giác người ở đầu dây bên kia có chút khẩn trương, tim đập bùm bụp nhưng hẳn vẫn giả vờ bình tĩnh nói cho Dịch An bệnh trạng của mình.

“Không phải là nôn nghén chứ?”

“Làm sao có thể chứ.” Diệp Duy Dật cả kinh kêu lên, hẳn mới không tin mình và người yêu Phương Trạch giống nhau, đều có thể sinh con.

“Không đùa được, bây giờ anh sẽ về mang em đi kiểm tra một chút.”

“Được.” Diệp Duy Dật ngoan ngoãn cúp điện thoại, nghĩ đến Dịch An sắp bỏ dở công việc vì hắn thì trong lòng lại mừng như điên.

Hai người tới bệnh viện rồi mà mắt phải của Dịch An vẫn nháy không ngừng, cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, vì thế dựa vào các mối quan hệ trước kia mà cho Diệp Duy Dật kiểm tra trước.

Nhìn đến kết quả kiểm tra, Dịch An ngây ngẩn cả người.

Diệp Duy Dật thấy Dịch An cứng cả người thì cho là mình mắc bệnh gì đó không tốt, bi thương hỏi: “Tình hình sao rồi? Thực sự không xong sao? Sắp chết sao?”

Dịch An lấy lại tinh thần, lập tức bịt miệng Diệp Duy Dật lại: “Cái gì mà chết hay không chứ, im miệng!”

Diệp Duy Dật mở to mắt, không ngừng gật đầu, miệng phát ra âm thanh không rõ ràng. “Tình hình sao rồi?”

Dịch An buông tay, bình tĩnh nói: “Em có.”

“A! Không phải đâu!” Diệp Duy Dật thiếu chút nữa là đập đầu vào tường tự tử, việc này thật khó tin, chẳng lẽ bởi vì trong lòng hắn khinh thường việc người yêu Phương Trạch có thể sinh con nên bị nguyên rửa sao? “Anh xác định?”

“Đúng vậy.”

“A! Em không cần sinh con. Không làm chứ? Em chính là đàn ông a.”

Dịch An cất phiếu kiểm tra xong, lôi kéo Diệp Duy Dật đang khóc lóc thảm thiết lên xe.

“Em là đàn ông a, anh bảo làm sao bây giờ?” Cổ họng Diệp Duy Dật nghẹn lại, khóc không ra nước mắt nhìn Dịch An.

Dịch An không khởi động xe mà cầm tay người bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc. “Sinh ra còn sợ anh nuôi không nổi sao?”

Ánh mắt đẹp đẽ của Diệp Duy Dật hơi mở lớn. “Sinh... Sinh ra?”

“Ừ. Sinh ra. Như vậy anh vĩnh viễn không dứt ra được.”

“Hừ. Em mới không cần anh.”

“Vậy xin em sinh ra, anh thích trẻ con.”

Diệp Duy Dật rút bàn tay bị Dịch An cầm chặt về, bất mãn nói: “Chỉ vậy thôi sao?”

Dịch An cầm lại tay Diệp Duy Dật, khẽ hôn lên môi hắn. “Đương nhiên còn thích em.”

“Này cũng không tồi.” Em cũng rất thích, rất thích anh. Diệp Duy Dật nói thầm trong lòng, dựa sát vào mặt Dịch An mà hôn anh.

...

S: Tôi thích phiên ngoại này.”>

V: tôi không ngờ đây, D3 trở thành thụ làm tôi choáng đấy nhé.”>~~, tội D3 nhà tôi *nắc cụt*

64. Chương 64: Phiên Ngoại 2

Thượng Tử Tinh làm y tá không bao lâu đã gặp phải một bệnh nhân vô cùng không giống ai.

Bệnh nhân đó tên Phương Nham, anh ta là một người đàn ông so với phụ nữ còn đẹp hơn vài phần, từ trong ra ngoài đều lộ ra ngạo khí làm người khác không thể nào tới gần.

Thượng Tử Tinh chỉ cảm thấy vết thương trên tay Phương Nham vô cùng chói mắt, nghĩ là người đó mắc tâm bệnh, sắp xếp mọi thứ cho Phương Nham nhưng lại im lặng không nói.

“Tại sao cậu không nói câu nào?”

Sau mười hai giờ, Phương Nham không cãi lộn, không đập phá cái gì, không có phản kháng mà ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó nói với Thượng Tử Tinh những câu này.

Ánh mắt trời xuyên qua cửa chớp chiếu vào phòng, trên mặt Phương Nham lưu lại từng mảng loang lổ, ánh mắt lãnh ngạo tựa hồ nhu hòa rất nhiều, con ngươi đẹp để làm cho người ta lóa mắt. Thượng Tử Tinh nhìn, tim đập loạn lên. “A, tôi là y tá, chuyện nên làm tôi sẽ làm tốt.”

Cậu không phải đồng tính luyến ái, nhưng không thể phủ nhận là cậu đã động lòng với người đàn ông trên giường bệnh.

“Có rất ít người có thể dễ dàng tha thứ cho tôi như vậy. Cậu xem như là một trong số ít đó.” Không biết Phương Nham đang tự giễu hay hạ thấp chính mình, trong lời nói mang theo một tia chua xót.

Thượng Tử Tinh im lặng lắng nghe, cậu đoán được Phương Nham có rất nhiều điều muốn nói, cậu chỉ cần lắng nghe là tốt rồi.

“Có thể bởi vì lý do công việc nên cậu mới dễ dàng tha thứ cho tôi như vậy đúng không? Nếu không có loại quan hệ này, cậu nhất định sẽ không thêm phản ứng tôi... Tôi là một cây xương rồng nhiều gai, ai chạm vào sẽ bị thương.”

...

Phương Nham giải thích hơn phân nửa là việc vật, cậu lại nghe thực sự chăm chú. Lúc nghe xong cậu rất muốn nói cho Phương Nham rằng dù là cây xương rồng có rất nhiều gai nhưng bên trong lại mềm mại vô cùng. Nhưng mà cậu chưa mở miệng thì có một người đàn ông đi vào, một người gọi Phương Nham là anh trai.

Chỉ là khi người đàn ông này vừa bước vào thì thái độ của Phương Nham liền thay đổi, khuôn mặt không tức giận sẽ trở nên tức giận.

Những lúc như vậy, Thượng Tử Tinh vừa khó hiểu vừa chua xót bước ra khỏi phòng.

Cho tới một ngày, cậu nghe được Phương Nham thổ lộ với người đàn ông kia.

Cậu bình tĩnh đại ngộ, hai người căn bản không phải anh em ruột, khó trách ánh mắt Phương Nham mỗi lần nhìn người đàn ông kia đều đặc biệt khác thường.

Ghen hay là đổ kị. Tóm lại, chuyện cậu thích Phương Nham là thực, không thể trốn tránh.

Sau khi Phương Nham bị người đàn ông kia từ chối thì tính tình lên xuống thất thường, càng ngày càng khó chịu hơn.

Thượng Tử Tinh biết thân thể Phương Nham đã không có gì lo ngại nữa, chính là trái tim đã bị tổn thương. Xuất phát từ bất an nào đó, cũng xuất phát từ tư lợi mà cậu trực tắt cả ca đêm.

Đêm hôm nay vô cùng im lặng, Thượng Tử Tinh chỉnh lại chăn giúp bệnh nhân bình yên đi vào giấc ngủ, khuôn mặt ở trong bóng đêm tản mát ra một vẻ đẹp khác lạ.

Vì thế, ma xui quỷ khiến đã làm cậu hôn lên đôi môi không chút huyết sắc đang hé mở kia.

Lưu luyến không rời đôi môi đó, lại không nghĩ tới Phương Nham chưa ngủ say mà tỉnh giấc. Bóng đêm như mực, ánh mắt Phương Nham mở to thẳng tắp nhìn cậu.

“Cậu thích tôi?”

Thượng Tử Tinh si ngốc gật đầu. “Ừm.”

“Cậu thích đàn ông sao?”

Thượng Tử Tinh lắc đầu nói. “Không có, nhưng tôi lại thích anh.”

“A.”

Nghe được cổ họng Phương Nham tràn ra tiếng cười khê, cậu liền cầm tay hắn, cảm nhận được các ngón tay rất lạnh lẽo, cậu càng nắm chặt hơn.

“Ngài Phương mau ngủ đi, đêm khuya rồi.”

“Gọi tôi là a Nham.”

“... A Nham.”

“Hôn tôi.”

“...” Thượng Tử Tinh không biết Phương Nham muốn làm gì, cậu cũng không hề nhúc nhích. Cậu sợ đụng vào sẽ không thể dứt ra được. Cậu là đàn ông, đối mặt với người mình thích thì làm sao có thể thờ ơ cho nổi.

“Làm sao vậy? Không thích tôi sao? Vì cái gì không hôn tôi? Quả nhiên tất cả mọi người chỉ vui đùa thôi. Huống chi là cậu, chúng ta quen biết chưa bao lâu.” Phương Nham tự giễu, giọng nói mang theo thương cảm khó nén.

“Tôi thích anh, muốn tôn trọng anh.” Thương Tử Tinh không biết trong quá khứ Phương Nham đã xảy ra chuyện gì mà tuyệt vọng đến nỗi phải tự tử, cậu cũng không muốn làm rõ, có thể bảo vệ người cậu thích là đủ rồi.

Phương Nham im lặng hồi lâu. “Cám ơn cậu.”

Cậu xoa gương mặt Phương Nham, cảm thấy một mảnh ướt át.

... ..

Đến giờ nghỉ ngơi thay ca ngày hôm sau, Thượng Tử Tinh trở lại bệnh viện nhưng mà Phương Nham đã xuất viện rồi.

Trong lòng khổ sở buồn bực, khó có thể biểu đạt nỗi nóng bất an trong lòng. Cậu chỉ đơn thuần muốn biết Phương Nham đã đi đâu.

Cách một tuần, cậu nhận được bưu thiếp từ nước ngoài gửi tới, lại không đề nơi gửi cụ thể.

Là do Phương Nham gửi tới, nội dung đơn giản nhưng ý tứ thực rõ ràng.

“Không bao lâu nữa anh sẽ trở lại tìm em. Chỉ cần khi đó em còn thích anh thì chúng ta sẽ cùng một chỗ.”

Cuối câu còn có vẽ một khuôn mặt tươi cười.

Thượng Tử Tinh kẹp bưu thiếp vào từ điển, bỏ lên tầng cao nhất của giá sách.

Bởi vì cậu muốn cất giữ cẩn thận, lúc đó lấy ra, giấy trắng mực đen, Phương Nham nhất định là trốn không thoát.

... ..

Hai năm trôi qua, cuối tuần nào Thượng Tử Tinh cũng nhận được bưu thiếp của Phương Nham, nội dung vẫn đơn giản như trước. Cậu vẫn cẩn thận cất giữ từng cái.

Lúc Thượng Tử Tinh sắp tốt nghiệp ngành y, làm thực nghiệm một loại thuốc với thầy giáo, ban đầu kết quả rất khả quan nhưng lâm sàng lại xảy ra vấn đề, cậu không thoát khỏi liên lụy liền bị cuốn vào đó.

Vốn luận văn tốt nghiệp đã chuẩn bị tốt, cậu vốn được giữ lại ở sở nghiên cứu làm việc nhưng mà lập tức toàn bộ thay đổi.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến cậu, vì thế khiến cậu chán nản, sau mới chịu tới làm y tá ở bệnh viện. Lại không nghĩ rằng gặp được Phương Nham.

Một năm trôi qua, sự tình đã tạm bình ổn. Người nhà khuyên cậu quay về trường học học cho xong, nhưng mà cậu không muốn, bởi vì cậu sợ Phương Nham trở về không tìm thấy cậu, dù sao hai người không có bất kỳ phương thức liên lạc nào khác.

Rốt cuộc vào một buổi sáng Đông chí cuối năm, Thượng Tử Tinh nhìn thấy Phương Nham mang túi lớn túi nhỏ đứng ở cửa bệnh viện.

Phương Nham nhìn cậu chăm chú, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ đứng lẫn trong đám người vẫn dễ dàng thấy được.

Phương Nham đã thay đổi, sự lãnh ngạo đã không còn thấy, chỉ cần nhìn ánh mắt thôi, đã trở nên rất bình dị gần gũi.

“Anh đã trở về.” Phương Nham nói, như là nhiều năm rồi không gặp người yêu.

“Ừm, anh rốt cuộc đã trở lại.”

Thượng Tử Tinh không quan tâm việc người đến người đi nơi bệnh viện mà tiến tới ôm lấy người kia vào lòng. Cái ôm cậu đã khát vọng từ lâu, chỉ còn kém không nhào nặn người kia mà nhét vào lòng mình.

“Tôi không có chỗ ở, phòng bệnh các cậu phục vụ không tồi, tôi mang hành lý tới đây ở một thời gian, khi nào tìm được phòng sẽ dọn đi.”

“Anh ngốc à, nào có người không bệnh gì mà lại vào bệnh viện ở chứ.” Thượng Tử Tinh không đồng ý, nếu biết Phương Nham trở về thì cậu nhất định đi đặt trước một nhà hàng tốt. Nếu không thì ở tại nhà cậu cũng được mà.

“Nhưng mà anh muốn nhìn bộ dáng làm việc của em. Thật sự... bộ dáng em làm việc nghiêm túc, anh thích nhất.”

“Vậy được rồi. Bất quá đừng ở lâu quá, anh coi bệnh viện là gì chứ...”

Thượng Tử Tinh lẩm bẩm nửa ngày nói không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn là ngầm đồng ý.

Dù sao người đã bị cậu bắt được, còn muốn chạy trốn mà không nói là không có khả năng, gây sức ép như thế nào cậu cũng chịu.

...

S: PN này tặng cho Hạ Vũ, hongtru, pandanus, và Viễn. (Viễn thông cảm, tại tên cô ở chót sổ nên chịu đứng sau suốt nhá.:”>)

Tôi cũng thích phiên ngoại này. Thật đau lòng khi biết Nham là thụ. Muốn đập đầu vào gối mà chết cho xong.

Kem đánh răng: Thế nào, có ai không vui khi nhận quà không? Ngạo, PN cuối cùng dành cho cô đây nhá.:”>

V: người tưởng công mà chẳng công, người tưởng thụ mà chẳng thụ *đập đầu vào gối*

65. Chương 65: Phiên Ngoại 3: Phương Trạch - Vũ Thần

Sau khi cố gắng một phen thì Phương Trạch rốt cuộc cũng thuyết phục được Vũ Thần dọn tới ở chung với anh.

Nhưng khi hai người ở cùng nhau thì anh cũng không dám có hành vi càn rỡ nào. Dù buổi tối ngủ cùng giường cũng chỉ có thể im lặng ôm Vũ Thần ngủ.

Hơn nữa mỗi khi anh có tà niệm thì Vũ Mao nhất định khóc nháo đúng lúc.

Có trời mới biết mỗi sáng anh thức dậy đều ‘dậy’, chỉ có đi tắm rửa mới có thể nén lại dục hỏa khó nhịn.

Cắm dục thì cùn không sao cả đâu, chỉ là xem được mà không ăn được mới buồn bực.

Lúc này Vũ Mao đi ngủ sớm, Phương Trạch thấy tình hình khá tốt liền lập tức tắm rửa nằm trên giường.

Vũ Thần thấy anh sớm như vậy đã nằm trên giường xác định là không có chuyện tốt rồi, nhưng mà cũng không vạch trần anh. “Hôm nay sao anh lại ngủ sớm vậy?”

“Không còn sớm nữa. Em cũng mau đi nghỉ đi, cả ngày mệt mỏi rồi.” Phương Trạch cười mỉm nhìn Vũ Thần, lại không biết ánh mắt như lang đói đã sớm bán đứng anh.

“À, vậy em đi xem TV.”

“Xem cái gì mà xem, chán lắm á.” Phương Trạch không biết vì cái gì Vũ Thần không có mong muốn làm chuyện kia với anh, anh cứ việc nắm lấy cơ hội mà làm tới thôi.

“Em đi tắm rửa.” Vũ Thần cũng không nói nhiều, tắt TV đi vào phòng vệ sinh, tiếng nước vang lên.

Phương Trạch thấy người đi vào, liền tới tủ quần áo chọn bình rượu vang đỏ.

Có hơi rượu, rượu không say thì có người tự say. Đến lúc đó muốn làm chuyện đó còn không phải dễ dàng sao?

Hai tay Phương Trạch bưng rượu vang đỏ đắc chí đứng ở cửa phòng tắm chờ người ra.

Vũ Thần tắm rửa xong thì lau tóc đi ra, thấy tư thế kia của Phương Trạch thì thiếu chút nữa trượt chân ngã. “Không phải anh ngủ rồi sao? Bưng rượu giống như tượng Phật đứng ở chỗ này làm gì?”

“Uống chút rượu vang đỏ sẽ ngủ ngon hơn.” Phương Trạch đưa một ly rượu tới trước mặt Vũ Thần. “Nào, cùng ly.”

“Không uống.” Vũ Thần cố chấp không đưa tay ra nhận lấy.

“Làm sao vậy?”

“Ngủ rồi thì tiêu, buổi tối Vũ Mao tỉnh dậy thì làm sao đây, hơn nữa, Vũ Mao thích đá chân, thỉnh thoảng phải dậy xem một chút.” Vũ Thần nói, vẻ mặt tỏ ra khá nghiêm túc, hoàn toàn không nhận sự quan tâm chăm sóc có mục đích của Phương Trạch.

Bà xã đã nói vậy thì Phương Trạch nào dám trái lời, đành phải hậm hực đặt ly rượu sang một bên.

Anh đi qua, lấy máy sấy trên tay Vũ Thần. “Để anh sấy tóc cho em.”

Vũ Thần mới cắt kiểu đầu húi cua ngắn ngủn, không sấy bao lâu thì khô. Đùi Phương Trạch nóng hổi kinh người, cả người cậu có chút không được tự nhiên. “Hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy?”

Phương Trạch nhếch môi cười thản nhiên, ánh mắt chuyển qua chuyển lại trên da thịt lộ ra khỏi cổ áo mở rộng của Vũ Thần, dục vọng đều viết trên mặt. “Em nói đi. Tâm tư của anh em còn không rõ ràng sao?” Anh cố ý tới gần tai Vũ Thần, giọng nói trầm thấp gợi cảm, yếu mềm tê dại, làm tai của người bên cạnh đều đỏ ửng.

Cảm xúc của Vũ Thần bị khơi mào trở nên nhộn nhạo, chẳng qua rất mau đã khôi phục bình tĩnh. “Anh thật phiền, chỉ biết mỗi chuyện này. Mau đi ngủ thôi.”

“Không được, đều đã ngủ cùng giường một tuần, em rốt cuộc có xem anh là đàn ông không hả?”

Vũ Thần khinh bỉ nói: “Anh chỉ biết dùng nửa người dưới suy nghĩ sao?” Cậu cảm thấy trong khoảng thời gian này cùng Phương Trạch ngủ dưới một mái nhà đã vô cùng thỏa mãn, thật đúng là không nghĩ tới phương diện kia.

“Em không nghĩ tới sao?”

“Không có.”

“Thật không có?” Phương Trạch cũng là đàn ông, anh không tin đối mắt với người mình thích sẽ có thể không động lòng.

“Không có.”

“Được, vậy làm rồi hãy nói. Xem em có hay không.”

Phương Trạch không nói hai lời đã đè người lên giường, không đợi người dưới thân phản ứng đã hôn tới tận. Anh hôn thô lỗ mà bá đạo, giống như là muốn cướp đi hô hấp của đối phương. Tay cũng không cầm lòng nổi mà chạy loạn trên người Vũ Thần, dục vọng che giấu cũng bộc phát.

“Nè, anh có để yên hay không a? Giờ em không muốn làm việc này với anh. Lỡ như...” Vũ Thần khê thờ gấp đẩy Phương Trạch ra, bên tai và cổ đều ửng đỏ, vô cùng quyến rũ.

“Lỡ như gì?”

“Nếu lại mang thai thì làm sao đây?”

“Vậy thì sinh a...” Phương Trạch bình thản nói, một tay cởi áo ngủ của Vũ Thần, hai khóa phần hông trước ngực cậu lập tức hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Phương Trạch cúi người hút hai khóa hông non trước ngực cậu, người trong lòng ngực chỉ một chút đã bị kích thích mãnh liệt. Phương Trạch càng đánh càng hăng, tay lại vô cùng ác liệt luồn vào trong quần Vũ Thần, mềm nhẹ mà lão luyện chơi đùa khiến tiểu huynh đệ đã ngủ say của Vũ Thần thức tỉnh.

“Đừng làm, được không? ...A...” Khoái cảm mãnh liệt kích thích làm cho Vũ Thần suýt rớt nước mắt, cắn môi, nhưng tiếng rên rỉ vẫn bật ra khỏi miệng.

“Chắc chắn, em còn mẫn cảm như vậy...” Phương Trạch hoàn toàn không để ý tới kháng cự của Vũ Thần, tiếng rên rỉ dục vọng còn nghênh của cậu đã cổ vũ anh rất nhiều, lấy tay đùa bốn vật nhỏ của Vũ Thần một phen còn chưa đủ, cuối cùng không biết thấp kém mà dùng miệng ngậm lấy dục vọng của Vũ Thần.

“Không cần. Anh đừng như vậy.”

“Ừm...”

Khoang miệng ẩm ướt nóng bỏng vậy lấy dục vọng nguyên thủy của con người, Vũ Thần cố nén lại, tiếng rên rỉ nức nở tràn ra khỏi miệng.

Vật nhỏ kia của Vũ Thần căn bản không kháng cự được khoái cảm như vậy, hơn nữa cảm dục đã lâu, rất nhanh đã phát tiết.

“Thoải mái không?” Phương Trạch nhìn vào ánh mắt đã tràn ngập dục vọng của Vũ Thần. “Hiện tại tới lượt anh, được không?”

Vũ Thần như trúng độc mà không hề nghĩ ngợi gật đầu.

Không biết là do anh khát khao quá lâu hay là bên trong Vũ Thần thật chặt, thứ của anh vừa đi vào không bao lâu thì phát tiết.

Kỳ thật cũng coi như Phương Trạch tự chủ quá kém do cảm dục lâu, một chút cũng không nhịn nổi.

Vì thế anh hỗn hển lui ra. Quả nhiên là nóng vội thì không ăn được đậu hũ nóng sốt, vất vả mới có cơ hội mà anh lại phát tiết quá sớm.

Phương Trạch ảo não nhưng rất nhanh đã hưng phấn, vừa muốn đi vào thì phòng bên trong vang lên tiếng khóc của Vũ Mao.

Hay rồi, ‘nó’ mềm hẳn đi.

... ..

Từ sau khi bị Vũ Thần cười nhạo về việc anh phát tiết sớm và bị bệnh liệt dương mà không vui sướng lắm với tính sự, Phương Trạch cũng khá an phận. Buổi tối ngủ hơn phân nửa là một cái hôn môi, sau đó ngọt ngào ôm Vũ Thần ngủ.

Một tháng sau, Phương Trạch vô cùng tự tin chuẩn bị tái chiến thì bị Vũ Thần lạnh lùng đẩy ra.

Phương Trạch nhìn Vũ Thần quần áo không chỉnh tề, nuốt một ngụm nước bọt. “Vì cái gì...”

Vũ Thần lạnh nhạt mặc lại áo ngủ vừa bị cởi ra, khinh bỉ liếc Phương Trạch một cái. “Là ai một tháng trước phát tiết quá nhanh, còn đem những thứ không sạch sẽ lưu lại trong người em, hại em lại có...”

“Cái gì?” Này, TMD, cũng có thể mang thai a? Ngũ quan anh tuần của Phương Trạch hoàn toàn vụn vẹo, khó có thể tin nhìn Vũ Thần.

“Thì hôm nay mới kiểm tra xong. Hẳn là đúng như vậy. Cho nên mới muốn anh an phận một chút.” Bộ dáng kinh ngạc của Phương Trạch thật sự thú vị, Vũ Thần cười trộm nói: “Nếu anh thật sự chịu không nổi thì em cũng không để ý anh DIY đâu. Tất cả mọi người đều là đàn ông, có thể hiểu được mà.”

“Cái gì?” Vũ Thần muốn anh DIY?

Phương Trạch làm gì còn hứng thú nữa, đành phải thành thành thật thật đắp chăn đi ngủ.

TMD! Cứ như vậy sao, lại sắp cấm dục một năm.

Sắp cấm dục một năm! Sắp cấm dục một năm! Vì thế Phương Trạch quyết định ngày mai cũng sẽ ăn chay cho xong.

Đêm khuya, Phương Trạch đứng dậy kiểm tra Vũ Mao có đá chặn hay không, anh trở lại giường thì thấy Vũ Thần cuộn mình nằm thì không khỏi nở nụ cười. Phương Trạch ôm Vũ Thần vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lên bụng cậu.

Anh nỉ non nói: “Bảo bối, em thật không chịu thua kém, lại sắp sinh cho anh một đứa con mập mập nữa rồi.”

Lúc Vũ Thần bị Phương Trạch ôm vào ngực thì kỳ thật đã tỉnh, nhưng lại giả vờ ngủ say, bởi vì hạnh phúc không cần nói cũng biết.

...

..Hết phiên ngoại 3:.

Toàn văn hoàn.

S: Vậy là xong bộ đầu tiên mà tôi tham gia edit. Nói không vui thì đúng là quá giả tạo, vậy nên, nói thật nhá, tôi rất vui chứ không phải vui. Hơn hai tháng (tính cả thời gian ném bom và dim hàng), bộ này cũng đã hoàn rồi.:”>

Phiên ngoại này tặng Ngạo! (như ý cô, cỡ 20, màu đỏ chói lọi)

Chúc các cô đọc truyện vui vẻ nhé! Sớm gặp lại các cô ở một nhà nào đó. (Đang chuẩn bị sang nhà Ngạo ở nhờ.:”>)

Kem đánh răng Viễn: Khi nào có bộ nào ảm áp mà cỡ dưới 40 chương thì cứ hù tôi, nếu được thì tôi sẽ nhảy qua. Dài quá tôi kham không nổi.:D)

V: đang có 1 bộ đây, đúng í cô nhé, 37 chương thì phải, 1 bộ của Vô Ti, nhưng mà cái tên truyện khá là khó dịch, tôi nhờ con bạn thấy nó bảo là ‘một miếng là ok’, mà khổ không thấy nó liên quan gì ở đây, thế là tôi định làm hết coi sao rồi sẽ cho nó một cái tên tốt, với lại *nói nhỏ* tôi gửi mail xin per mà mãi ko thấy hồi âm, aizz, mệt *rũ mặt*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-mang-bau-cua-nam-y-ta>